Yalnız bir suret, uzaktaki sönük ışığa doğru usulca yürüdü. Adamın adımları, etrafındaki engin karanlık tarafından yutulmuştu. Bertrem sonsuzmuş gibi görünen ve aslında, Astinus'un kronolojisi'nin bir bölümü olan, bu dünyanın yani Krynn tarihinin detaylarını veren kitap dizilerine ve parşömen rulolarına bakarken bir hayal dünyasına kapıldı.

"Zaman tarafından yutulmak gibi bir şey," diye düşündü, hareketsiz ve sessiz raflara bakarken içini çekerek. Kısa bir an için, onu da bir şeylerin yutup başka bir yere götürmesini diledi; böylelikle önündeki zor görevi yapmak zorunda kalmazdı.

"Dünyadaki bütün bilgiler bu kitaplarda," dedi kendi kendine, dalgın birşekilde. "Ve ben, henüz çalışırken tarihçinin işini bölmeden ona ulaşmanın kolay bir yolunu bulamadım."

Bertrem kapının önünde cesaretini toplayabilmek için bir süre oyalandı. Hareketli Aesthetic cüppesi, durduğu yerde düzgün ve sıralı katlar halinde döküldü. Öte yandan midesi, cübbesi kadar rahat durmuyor, çılgınlar gibi bulanıyordu. Bertrem kelini elledi; bu onda daha küçük yaşlardan kalma, -henüz kendisi için seçilmiş olan mesleği saçlarına mâl olmadan önce- asabileşince yaptığı bir hareketti.

Beni rahatsız eden ne? diye merak etti içi sıkılarak -gidip Üstadı görmekten başka, yani ta ne zamandan...ne zamandan beri yapmadığı... Ürperdi. Evet, son savaş sırasında genç büyücünün eşiklerinde ölmek üzere olduğu zamandan beri.

Savaş... değişim; buydu işte. Aynen cüppesi misali, sonunda dünya da kendi etrafında durulmuştu sanki ama genç rahip değişimin, bir kez daha kaosun yaklaşmakta olduğunu hissediyordu. Tıpkı iki yıl öncesindeki gibi. Bütün varlığıyla bunu durdurabilmeyi istedi bir an...

Bertrem içini çekti. "Burada karanlıkta durarak bir şeyleri durduramayacağım kesin," diye mırıldandı. Zaten, etrafım hayaletler sarmış gibi kendini rahatsız hissediyordu. Kapının altından bir ışık sızıyor, hole doğru yayılıyordu. Kabirlerinde istirahat eden sükut içindeki cesetlere, o kitapların gölgelerine aceleyle bir göz atan Aesthetic, Palanthaslı Astinus'un çalışma odasının kapısını sessizce açtı.

Adam içeride olduğu halde ne konuştu, ne de başını kaldırıp baktı.

Mermer zemin üzerinde duran, koyun yününden gösterişli halı üzerinde kibar ve ölçülü adımlarla yürüyen Bertrem cilalı, büyük ahşap masanın önünde durdu. Uzun bir süre dalarak; tarihçinin, tüy kalemini parşömenin üzerinde eşit ve şaşmaz hareketlerle yürütüşünü seyrederek hiçbir şey söylemedi.

"Evet Bertrem?" Astinus yazısına ara vermemişti.

Yüzü Astinus'a dönük olan Bertrem -başaşağı olmalarına rağmen- belirgin, keskin ve okunaklı harfleri okudu.

"Bugün, yukarıda belirtilmiş olduğu gibi Karanlıksaat 29'a yükselirken, Bertrem odama girdi."

"Tarinius Hanedanı'ndan Crysania sizi görmeye gelmiş Üstad. Beklendiğini söylüyor..." Bertrem'in sesi bir fısıltıya dönüşerek kesildi; o noktaya kadar gelmesi bile Aesthetic'in bütün cesaretini kaybetmesine sebep olmuştu.

Astinus yazmaya devam etti.

"Usta," diye başladı Bertrem belli belirsiz, kendi cüreti karşısında kendisi de titreyerek. "Ben -biz ne yapacağımızı şaşırdık. Sonuç olarak O Paladine'ın Saygıdeğer Rahibelerinden biri ve ben yani biz onun içeriye girme talebinin geri çevirile-meyeceğini düşündük. Kızı ne..."

"Kızı benim özel odama götürün," dedi Astinus yazmasına hiç ara vermeden ve başını dahi kaldırıp bakmadan.

Dili damağına yapışan Bertrem bir an için söyleyecek söz bulamadı. Harfler tüy kalemden beyaz parşömene dökülmeye devam etti.

Bugün, yukarıda belirtilmiş olduğu gibi saat Karanlıksonrası 28'e yükselirken Tarinius Hanedanından Crysania, Raistlin Majere ile olan randevusu için geldi.

"Raistlin Majere mi!" diye kesildi Bertrem'in nefesi, yaşadığı şok ve dehşet, dilinin çözülmesine neden olmuştu. "Onu da içeri alacak mıy. .."

Sıkıntı ve duyduğu rahatsızlıkla kaşları çatılan Astinus, artık bu sefer bakışlarını kaldırmıştı. Kalemi parşömen üzerideki ebedi hareketini durdurunca, odaya acaip ve derin bir sessizlik çöktü.

Bertrem'in beti benzi attı. Tarihçinin yüzü zamandan ve yaştan arınmış olarak düşünülürse yakışıklı bile sayılabilirdi. Fakat onun yüzünü gören kimse bir daha hatırlayamazdı. Sadece gözleri -karanlık, dikkatli, uyanık, durmadan hareket eden, her şeyi gören o gözleri- hatırlarlardı. O gözler ki aynı zamanda engin bir sabırsızlık dünyasını da aktarıyor, Bertrem'e zamanın hakikaten var, olduğunu hatırlatıyordu. Bu arada onlar konuşurken tarihin koca dakikaları da kaydedilmeksizin geçip gidiyordu.

"Bağışlayın beni, Üstad!" dedi Bertrem ve derin bir saygıyla eğilip aceleyle gerileyerek çalışma odasından çıkarken kapıyı sessizce kapatmayı da ihmal etmedi. Bir kez dışarı çıkınca terle parlayan başını bir bezle

silerek Palanthas'ın Büyük Kütüphanesi'nin sessiz, mermer koridorlarından hızla seyirtti.

Astinus şahsi ikametgâhının kapısında duraksayarak bakışlarını içerde oturan kadına çevirdi.

Tarihçinin Büyük Kütüphane'nin batı kanadında bulunan ikametgâhı küçüktü ve kütüphanedeki tüm diğer odalar gibi duvarlardaki rafları dolduran ve ortada kalan yaşam alanına aynı yüzyıllar boyunca kilitli kalmış bir mozole gibi hafif bir küf kokusu veren her cinsten ve her türlü cilde sahip kitaplarla doluydu. Mobilya az ve eskiydi. Son derece zarafetle oyulmuş ahşap sandalyeler sert ve rahatsızdı. Pencere yanında duran, bezemesiz ve üzeri bomboş, fazlasıyla sade görünen sehpanın pürüzsüz, siyah yüzeyi kavuşan güneşin ışınlarını yansıtıyordu. Odadaki her şey mükemmel bir düzen içindeydi. Hatta akşam ateşi için çatılmış odunlar bile -Krynn'in bu kadar kuzeyinde dahi baharın son günlerinin geceleri serin oluyordu- o kadar muntazam sıralanmıştı ki bir ölü yakma seremonisi için hazırlanmışa benziyorlardı.

Yine de hem serin, hem bozulmadan kalmış, hem de sadeydi, tarihçinin şahsi bölümü; aslında bu oda, elleri kucağında kavuşmuş bekleyerek oturan kadının buz gibi havasını, bozulmamış halini ve saf güzelliğini yansıtmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Tarinius'lu Crysania sabırla bekliyordu. Ne kıpırdıyor, ne iç çekiyor, ne de odanın köşesinde duran suyla işleyen zaman aletine bakıyordu. Bir şey de okumuyordu fakat Astinus, Bertrem'in ona okuması için bir şeyler vermiş olduğuna emindi. Ne odada volta atıyor, ne de kitaplıkların içinde, gölgeli kuytu köşelerde kalmış olan birkaç nadir süsü inceliyordu. Dik, rahatsız tahta sandalyede oturmuş, berrak ve parlak gözlerini dağların tepesindeki bulutların

kızıla boyanmış parmaklarına dikmiş, sanki Krynn üzerinde güneşin kavuşmasını ilk -ya da son- kez görüyormuşçasına seyrediyordu.

Crysania kendisini pencerinin gerisindeki manzaraya o kadar çok kaptırmıştı ki; Astinus kızın dikkatini çekmeden odaya girebildi. Adam kızı yoğun bir ilgiyle izledi. Bu, Krynn üzerinde yaşayan her varlığı aynı dipsiz ve delici bakışla dikkatle inceleyen tarihçi için olağan dışı bir hal değildi. Olağan dışı olan, bir an için de olsa tarihçinin yüzünden acıma dolu bir bakışın, derin bir hüznün gelip geçmesiydi.

Astinus tarihi kaydederdi. Zamanın başından beri kaydetmiş, gözlerinin önünden geçip gitmesini izlemiş, bunları kitaplarına aktarmıştı. Geleceği söyleyemezdi; gelecek, tanrıların yetki alanındaydı. Ama değişimin bütün belirtilerini, Bertrem'i bu kadar rahatsız etmiş olan aynı belirtileri hissedebilirdi. Orada durmuş, zaman aletinden damlayan suyun sesini duyabiliyordu. Elini altına koyarak damlaların akışını durdursa bile zaman akmaya devam ederdi.

İçini çeken Astinus, dikkatini hiç çekmediği ama hakkında bazı şeyler duymuş olduğu kıza çevirdi.

Kuzguni saçları, gece vakti görünen durgun deniz suyu kadar siyahtı. Saçları ortadan geriye doğru dümdüz taranmış, başının arkasında sade, süssüz, tahta bir tarakla toplanmıştı. Bu ciddi saç toplama stili kızın solgun, narin yüz hatlarına uymuyor, solgun benzini daha da belirginleştiriyordu. Kızın yüzünde hiç renk yoktu. Gözleri griydi ve çok iriydi. Hatta dudakları bile kansızdı.

Birkaç yıl önce, gençken hizmetkârlar kızın gür, siyah saçlarını en son modaya göre örüp halka şeklinde kıvırırlar; gümüş, altın iğneler takarlar, koyu renkli saçı parlak mücevherlerle süslerlerdi. Yanaklarmı ezilmiş kiraz sularıyla renklendirirler, toz pembe, uçuk mavi renkli, şatafatlı elbiseler giydirirlerdi. Bir zamanlar çok güzeldi ve o zamanlar talipleri sıraya girerlerdi.

Şimdi giydiği elbise, Paladine Rahibelerine uygun biçimde, beyazdı; en iyi kumaştan yapılmış olmasına rağmen sadeydi. Kızın ince belini kavrayan altın kemer haricinde hiç süsü yoktu. Kızın üzerindeki tek süs Paladine'a aitti: Platin Ejderha madalyonu. Başı, yüzünün mermerimsi pürüzsüzlüğü ve soğukluğunu arttıran gevşek beyaz bir başlıkla örtülüydü.

Sanki mermerden yapılmış, diye düşündü Astinus, ama tek bir farkı var: mermer güneşle ısınır.

j "Selâm olsun Paladine'ın Saygıdeğer Rahibesi" dedi Astinus içeri girip, kapıları kapatırken.

"Selâm olsun Astinus," dedi Tariniuslu Crysania ayağa kalkarak.

Küçük odada adama doğru ilerlerken kızın adımlarının seriliği ve adımlar arasındaki mesafenin neredeyse bir erkeğinki kadar uzun olması Astinus'un dikkatini çekti. Bu kızın narin hatlarına garip bir biçimde aykırı duruyordu. Kızın el sıkışı da, çok ender el sıkışan ve sıkıştığında da sadece parmak uçlarını uzatan Palanthaslı kadınların aksine sert ve güçlüydü.

"Bu buluşmada hakem olmayı kabul ederek kıymetli zamanınızı ayırdığınız için size teşekkür ederim," dedi Crysania soğuk bir edayla. "Çalışmalarınıza ara vermekten, başka bir şeye zaman ayırmaktan ne kadar nefret ettiğinizi biliyorum."

"Bu verilen ara boşa gitmeyecekse, benim için önemli değildir," diye cevap verdi Astinus, kızın elini tutup, bir yandan da kıza bakarak: "Öte yandan buna içerlemiş olduğumu da itiraf etmeliyim."

"Neden?" Crysania adamın yaştan arınmış yüzüne gerçek bir şaşkınlıkla baktı. Sonra -aniden anlayarak- gülümsedi; yüzünde, karların üzerindeki mehtaptan daha fazla yaşam içermeyen bir tebessümle.

Astinus homurdanarak, sanki kızın varlığına olan ilgisini tamamen yitirmiş gibi elini bıraktı. Dönerek pencereye doğru yürüdü ve biri hariç, ışıltılı beyaz binaları güneş ışınları altında, nefes kesen bir güzellikle parlayan Palanthas şehrine baktı. Binalardan biri güneşten, hatta öğlen güneşinden bile hiç etkilenmiyordu.

Astinus'un bakışları da bu bina üzerine kenetlenmişti. Kendisini parlak ve güzel şehrin tam orta yerinden yükselten binanın, kara taştan kuleleri çarpılmış ve büzüşmüştü; -büyü gücüyle yeni onarılmış ve yapılmış- minareleri, kavuşan güneşte kan kırmızısı bir renkle parlıyor; kutsallığı bozulmuş bir mezarlıktan çıkan, çürümekte olan iskeletimsi bir elin parmakları gibi görünüyordu.

"iki yıl önce girmişti Yüce Büyücülük Kulesi'ne," dedi Astinus sakin, heyecansız sesiyle, Crysania pencereye doğru, onun yanına ilerlerken. "Gecenin köründe karanlıkta girdi; gökyüzündeki tek ay, hiç ışık vermeyen o aydı. Shoikan Korusu'ndan -hiçbir ölümlünün -hatta kender soyundan olanların bile- yaklaşmaya cesaret edemediği lânetli meşe ağaçlarının bulunduğu yerden- yürüyerek

geçti. Yukarıdaki pencerelerden birinden atlayarak kapılardaki demirlere saplanıp son nefesini verirken Kule'yi lanetleyen kötü büyücünün cesedinin -o korkunç nöbetçinin- hâlâ asılı durduğu kapılara doğru ilerledi. Ama kapıya vardığında nöbetçi onun önünde eğildi ve kapılar bir dokunuşuyla açıldıktan sonra arkasından kapandı. Ve bu, son iki yıldır da bir daha hiç açılmadı. O kuleden ayrılmadı; eğer birisi içeri kabul edildiyse bile kimse görmedi. Ve sen onun buraya gelmesini mi... bekliyorsun?"

"Geçmişin ve şimdinin efendisi." Crysania omuzlarını silkti. "Kehanetteki gibi, o geldi."

Astinus kızı biraz hayretle süzdü.

"Sen hikâyeyi biliyor musun?"

"Tabii ki," diye cevap verdi kız, sakin bir edayla bir an için adama baktıktan sonra parlak gri gözlerini, daha şimdiden yaklaşan gecenin gölgeleriyle örtünmeye başlayan Kule'ye çevirerek: "İyi bir komutan her zaman için savaşa başlamadan önce düşmanını inceler. Raistlin Majere'yi çok iyi tanıyorum, gerçekten çok iyi. Ve bu gece... geleceğini de biliyorum."

Crysania çenesi yukarıda, kansız dudakları bir çizgi halinde birleşmiş, elleri arkasında kavuşmuş, korkunç Kule'ye bakmaya devam etti.

Aniden Astinus'un yüzü ciddileşerek, düşünceli bir hal aldı; sesi her zamanki gibi soğuk olduğu halde gözleri sıkıntılıydı. "Kendinden çok eminsin Saygıdeğer Rahibe. Bunu nereden biliyorsun?"

"Paladine benimle konuştu," diye cevap verdi Crysania, gözlerini Kule'den hiç ayırmadan. "Bir rüyada Platin Ejderha önüme çıktı ve bana -bir kez dünyadan sürülmüş olan- kötülüğün, kara cüppeli büyücü Raistlin Majere olarak geri döndüğünü söyledi. Şu anda dehşetli bir tehlike ile karşı karşıyayız ve bunu önlemek görevi de bana verildi." Crysania konuşurken mermer yüzü pürüzsüz bir hal aldı, gri gözleri berraklaştı ve aydınlandı. "Bu, inancımın bir sınavı olacak, bunun için çok dua etmiştim!" Astinus'a baktı. "Biliyor musunuz, çocukluğumdan beri kaderimde çok büyük bir iş üstlenmek, dünya ve üzerindeki insanlar için büyük bir hizmette bulunmak olduğunu biliyordum. Bu benim fırsatım."

Dinlerken Astinus'un yüzü daha bir ciddileşti, hatta daha bir sertleşti.

"Bunu sana Paladine mı söyledi?" diye bilmek istedi aniden.

Büyük bir ihtimalle bu adamın söylenenlere inanamadığını

hisseden Crysania dudaklarını büktü. Öte yandan kaşları arasında beliren bir çizgi hiddetinin tek belirtisiydi; hem o, hem de cevabındaki daha maksatlı durgunluk.

"Bunu söylemiş olduğuma pişman oldum Astinus, özür dilerim. Bu tanrım ile aramda olan bir şeydi ve bu tür kutsal şeyler tartışılmamalı. Bu konuyu sadece, bu kötü adamın geleceğini size kanıtlamak için açmıştım. Kendisini tutamayacak. Onu, Paladine getirecek."

Astinus'un yüzü hayretten öyle bir ifade aldı ki, kaşlarını öyle bir kaldırdı ki kaşları neredeyse aklaşmaya başlamış saçları içinde kayboldu.

"Senin deyiminle bu 'kötü adam' Saygıdeğer Rahibe, en az Paladine kadar güçlü bir tanrıçaya hizmet ediyor: Karanlıklar Kraliçesi Takhisis'e! Belki de hizmet ediyor, dememeliyim," diye dikkat çekti Astinus alaycı bir tebessümle. "Bu ona göre değil..."

Crysania'nın kaşları düzeldi, soğuk tebessümü geri geldi, "iyilik, kendine ait olanı kurtarır," diye cevap verdi kibarca. "Kötülük kendine döner. İyilik yine galip gelecektir; aynı Takhisis ve kötü ejderhalarına karşı yapılan Mızrak Savaşı'nda olduğu gibi. Paladine'm yardımıyla ben de bu kötülüğü, kahraman Tanis Yarımelf'in Karanlıklar Kraliçesi'ni bizzat yendiği gibi yeneceğim."

"Tanis Yarımelf, Raistlin Majere'nin yardımıyla kazanmıştı zaferini," dedi Astinus vakarla. "Yoksa bu bölüm senin efsanede kulak ardı etmek istediğin bir bölüm mü?"

Crysania'nın yüz ifadesinin durgun, sakin yüzeyini bulandıran tek bir duygu emaresi bile görülmedi. Tebessümü değişmeden kaldı. Bakışları caddedeydi.

"Bakın Astinus," dedi yavaşça. "Geliyor."

Güneş uzaktaki dağların ardına battı; güneşin giderayak saçtığı ışınlarla aydınlanan gökyüzü kıymetli bir taşın morluğunu taşıyordu. Hizmetkârlar sessizce girerek Astinus'un küçük odasındaki ateşi tutuşturdular. Ateş bile, sanki tarihçi alevlere Büyük Kütüphane'nin huzur dolu ahengine uygun olmalarını öğretmiş gibi sessizce yanıyordu. Crysania, bir kez daha ellerini kucağında kavuşturarak, rahatsız sandalyeye oturdu. İçten içe ise, sadece gri gözlerinin aydınlanmasından görülebilen bir heyecanla çarpıyordu kalbi.

Palanthas'ın, neredeyse şehrin kendisi kadar bir geçmişe sahip olan soylu ve zengin Tarinius sülalesinde gözlerini açan Crysania, para ve aristokrasinin sağlayacağı her türlü konfor ve ayrıcalığa

sahipti. Akıllı ve yüksek iradeli bir kız olan Crysania inatçı ve söz dinlemez biri olmuştu. Öte yandan aklıbaşında, sevgi dolu ebeveynleri kızlarının güçlü ruhunu dikkatle geliştirip, kötü taraflarını öylesine büyük bir özenle yok etmişlerdi ki, kızın ruhu kendine olan derin ve sarsılmaz bir güvenle adeta taçlanmıştı. Crysania bütün yaşamı boyunca kendisine bu kadar düşkün olan ebeveynlerini üzecek sadece tek bir şey yapmıştı; ama o tek şey de onları çok derinden yaralamıştı. İyi ve soylu genç bir adamla yapacağı mükemmel bir evlilikten vazgeçerek, hayatını çoktan unutulmuş tanrıların hizmetine adamıştı.

Önce, Mızrak Savaşı sonunda Palanthas'a gelmiş olan rahip Elistan'ı dinlemişti. Elistan'm yeni dini -aslında belki de buna eski din denmeliydi- Krynn üzerinde bir yangın gibi yayılıyordu çünkü yeni doğmuş bu efsane, kötü ejderhaların, efendilerinin ve Ejderha Yüceefendilerinin yenilmesine neden olduğundan, bu yeni inanca destek olmuştu.

Elistan'm konuşmasını ilk kez dinlemeye giden Crysania kuşkucu davranmıştı. Genç kız -yirmili yaşlarının ortasmdaydı-tanrıların nasıl Krynn'i Afet ile cezalandırdıkları, yeri yaran ateşten dağı Krynn'e fırlattıkları, kutsal İstar şehrini, Kan Denizi dibine yolladıkları, öyküleriyle büyümüştü. Bu olaylardan sonra, diye anlatıyordu insanlar, tanrılar insanlardan yüz çevirmiş, onlarla ilgilenmeyi reddetmişlerdi. Crysania, Elistan'ı kibarca dinlemeye hazırlanmıştı ama elinde adamın iddialarını çürütecek delilleri vardı.

Adamla karşılaştıklarında oldukça etkilenmişti. Elistan o vakitler gücünün zirvesindeydi. Yakışıklı, güçlü ve orta yaşta olmasına rağmen -bazı efsanelerde anlatıldığı üzere- kudretli şövalye Huma ile birlikte savaşlara at süren o eskinin rahiplerine benziyordu. Crysania o akşama, adamı takdir edecek şeyler bularak başlamıştı. Akşamın sonunda ise dizleri üzerinde adamın ayaklarına kapanarak, sonunda ruhu eksikliğini duyduğu dayanak noktasını bulduğu için tevazu ve mutlu halinde hıçkırıklara boğulmuştu.

Verilen mesaj, tanrıların insanlara sırt çevirmediği yolundaydı. Tanrılara yüz çeviren, Huma'nın tevazuyla aradığı şeyi gururla isteyen insanların kendisi olmuştu. Ertesi gün Crysania evini, servetim, hizmetkârlarını, ebeveynlerini, nişanlısını, Elistan'ın Palanthas'ta inşa etmeyi planladığı yeni Mabet'in müjdecisi olan küçük, buz gibi bir eve taşınmak için terk etmişti.

10

Şimdi, iki yıl sonra, Crysania, Paladine'ın Saygıdeğer Rahibesi, yani ergenlik sancıları sırasında kiliseye

önayak olması için seçilmeye layık görülen mutlu azınlıktan biri olmuştu. Kilisenin bu güçlü, genç kana sahip olması iyiydi. Elistan bütün yaşamını ve enerjisini cömertçe sunmuştu. Görünüşe göre artık bunca zamandır bu kadar büyük bir inançla hizmet ettiği tanrısı rahibini yanına alacaktı.

Elbette ki Crysania kilisenin liderliğini kabul edebilecek durumda olduğunu biliyordu ama bu yeterli miydi? Astinus'a da söylemiş olduğu gibi genç rahip kaderinde bu dünya için büyük bir hizmet vermesi gerektiğini uzun zamandır hissediyordu. Savaş bitmiş olduğu için kilisenin gündelik işlerini idare etmek sıkıcı ve sıradan idi. Her gün Paladine'a, ona zor bir görev vermesi için dua ediyordu. Her şeyi feda edeceğine dair söz vermişti; hatta aziz tanrısının hizmetinde yaşamını bile vermeye razıydı.

Bunun üzerine gelmişti cevabı.

Şimdi ise zar zor bastırabildiği sabırsızlığıyla bekliyordu. Korkmuyordu, hatta o anda Krynn yüzünde kötülüğün yaşayan en büyük gücü olduğu söylenen bu adamla karşılaşmaktan bile korkmuyordu. Eğer terbiyesi müsade etseydi dudakları mağrur bir edayla bükülecekti. Hangi kötülük onun inancının kudretli kılıcına dayanabilirdi? Hangi kötülük onun parlak zırhını delebilirdi?

Aynı, sevgilisinin buketleriyle süslenmiş, rüzgârda dalgalanan böylesi nişanlarla, mağlubiyetinin mümkün olmadığı bilinciyle atını bir turnuvaya süren şövalyeler gibi Crysania gözlerini kapıya dikmiş sabırsızlıkla turnuva rakibinin ilk darbesini bekliyordu. Kapı açıldığında -o ana kadar sakin bir şekilde kavuşmuş duran-elleri heyecanla birbirine kenetlendi.

İçeri Bertrem girdi. Bertrem'in gözleri, ateşin yakınındaki rahatsız ve sert bir sandalye üzerinde taştan bir heykel gibi oturan Astinus'a kaydı.

"Büyücü Raistlin Majere," dedi Bertrem. Sesi son hecede çatlamıştı. Belki de bu ziyaretçiyi son takdim ettiği zamanı hatırlıyordu: Raistlin'in ölmekte olduğu, Büyük Kütüphane'nin merdivenlerine kan kustuğu zamanı. Astinus, Bertrem'in kendisine yeterince hakim olamaması karşısında kaşlarını çattı; Aesthetic de etrafında çırpınan cüppesinin müsade ettiği hızla kapıdan geçip kayboldu.

Crysania gayri ihtiyari nefesini tuttu. Önce hiçbir şey görmedi, sadece kapıda karanlığın bir gölgesi vardı, sanki girişte gecenin

11

kendisi, biçim ve suret almıştı. Karanlık orada duraksamıştı.

"Gir içeri eski dostum," dedi Astinus derin ve heyecansız sesiyle.

Gölge önce bir ısı titreşimiyle -ateşışığı kadifemsi yumuşaklığa sahip kara cüppe üzerinde parlıyordu-, sonra da kadife kukuletasının etrafına işlenmiş rünlerin gümüş minik kıvılcımlar halinde ipliklerinden yansımasıyla belirmişti. Gölge, bir suret şeklini aldı, siyah cüppe bedeni tamamen örtmüştü. Kısa bir an için, suretin görünen yegâne insani uzantısı, tahta asayı kavramış olan ince, neredeyse iskeletimsi eliydi. Asanın tepesinde, altın bir ejderhanın pençesinde duran kristal bir küre vardı.

Suret odaya girdiğinde, adam açık açık gözleri önüne serilince Crysania buz gibi bir hayal kırıklığı ürpertisi hissetti. Omuzları biraz kamburlaşmış, sanki asasının desteği olmasa yürüyemeye-cekmiş gibi duran adam, aslında yirmisekiz yaşındaydı. Fakat o doksan yaşında biri gibi sendeleyerek, yavaşça yürüyordu. Adımları yavaş ve dikkatliydi, hatta aksıyordu.

" Bu zavallı yaratığı fethetmek, benim inancımı nasıl sınayabilir ki?" diye buruk bir edayla Paladine'ı sorguladı Crysania. "Onunla savaşmama gerek yok. O kendi kötülüğü tarafından zaten yutulmuş!"

Arkasını Crysania'ya verip Astinus'a dönen Raistlin kara kukuletasını geri itti.

"Selâmlar olsun yeniden Ölümsüz Kişi," dedi Astinus'a yumuşak bir sesle.

"Selâmlar olsun Raistlin Majere," dedi Astinus ayağa kalkmadan. Sesinde, sanki büyücüyle aralarındaki bir şakayı paylaşırmış gibi hafif alaycı bir tını vardı. Astinus eliyle işaret etti. "İzin ver de Tarinius Hanedanından Crysania'yı takdim edeyim."

Raistlin döndü.

Crysania'nın nefesi kesildi; göğsündeki korkunç ağrı boğazının tıkanmasına neden oldu, bir an için nefes alamadı. Parmak uçlarına, sızlatan, sivri iğneler battı sanki; bir ürperti bütün bedenini sardı. Gayri ihtiyari, elleri kasıldı; tırnaklarım hissizleşmiş tenine saplayarak sandalyesine büzüştü.

Önünde bütün görebildiği, karanlığın derinliklerinden parlayan bir çift altın gözdü. Gözler yaldızlı aynalar gibiyidi; yassı, yansıtıcı, içindeki ruhtan hiçbir şey açık etmeyen. Gözbebekleri: Crysania kara göz bebeklerine kendinden geçmiş bir dehşetle bakıyordu. Altın gözler içindeki gözbebekleri kumsaati şeklindey-

di! Ve yüzü: Çekilen ıstıraplarla bitkin düşmüş; genç adamın bedenini harap, tenini de altın renginde bırakan, Yüce Büyücülük Kulesi'indeki zalim Sınav'dan beri, yedi yıldır sürdürdüğü azap içindeki varlığının acılarının işaretlerini taşıyan yüzü delinemeyen, en az asasındaki altın ejderhanın pençesi kadar hissiz, metal bir maskeydi.

"Paladine'ın Saygıdeğer Rahibesi," dedi yumuşak bir sesle; saygı -hatta hürmet- yüklü bir sesti bu.

Crysania adama hayretler içinde bakakalmıştı. Böyle bir şey beklemediği kesindi.

Yine de kıpırdıyamadı. Adamın bakışları kızı alıkoymuştu; kız panik içinde adamın ona bir büyü yapıp yapmamış olduğunu merak etti. Kızın korkusunu hissettiği belli olan adam hem himaye edici, hem güven verici bir edayla ilerleyerek kızın önünde durdu. Başını kaldıran kız, ateşin ışıklarının adamın altın gözlerinde oynaştığını görebiliyordu.

"Paladine'ın Saygıdeğer Rahibesi," dedi Raistlin yeniden, yumuşak sesi Crysania'yı, adamın cüppesinin kadifemsi siyahlığı gibi kucaklıyordu. "Umarım iyisinizdir?" Ama kız şimdi o seste acı ve iğneleyici bir alay seziyordu. Bunu bekliyordu, buna hazırlanmıştı. Adamın sesinde az önce hissetmiş olduğu saygının kendisini gafil avlamış olduğunu kendi kendine kızarak kabullendi; ama ilk anda yaşadığı zayıflık hali geçmişti. Ayağa kalkarak kendi gözlerini adamın gözleri hizasına getirirken, gayri ihtiyari Paladine'ın madalyonunu eline aldı. Metalin serinletici teması kıza cesaret vermişti.

"Anlamsız bazı sosyal ayrıntıları sürdürmemiz gerekmediğine inanıyorum," diye belirtti Crysania kuru kuru; yüzü yine ifadesiz ve soğuktu. "Astinus'u işinden alıkoyuyoruz, işimizi hızla bitirmemizi takdir edecektir."

"Ancak bu kadar hemfikir olabilirdik," dedi kara cüppeli büyücü, dudaklarında bir tebessüm olarak algılanabilecek hafif bir hareketle. "Talebinize cevaben buradayım. Benden istediğiniz nedir?"

Crysania adamın kendisine güldüğünü hissetti. Bu, sadece kendisine gösterilen en yüksek saygıya alışkın olan kızın hiddetini arttırdı. Adama buz gibi gri gözlerle baktı. "Sizi, kötü emellerinizin Paladine tarafından bilindiğine dair uyarmaya geldim Raistlin Majere. Dikkatli olun, yoksa sizi mahvedecek..."

"Nasıl?" diye sordu Raistlin aniden; tuhaf gözleri garip ve

13

yoğun bir ışıkla alevlendi. "Beni nasıl mahvedecek?" diye tekrarladı. "Şimşeklerle mi? Sel veya yangınla mı? Yoksa başka bir ateşli dağ mı atacak?"

Kıza doğru bir adım daha attı. Crysania soğuk bir edayla adamdan uzaklaşarak yeniden sandalyesine gitti. Sandalyenin sert ahşap sırtını sıkı sıkı tutarak etrafında yürüdükten sonra adama bakmak için döndü.

"Alay ettiğiniz sizin kendi sonunuz," diye cevap verdi kız sakin sakin.

Raistlin'in dudakları daha da kıvrıldı ama sanki hiç duymamış gibi konuşmaya devam etti. "Elistan mı?" Raistlin'in sesi tıslayan bir fısıltıya dönüşmüştü. "Beni mahvetmesi için Elistan'ı mı yollayacak?" Büyücü omuzlarını silkti. "Ama hayır, kesinlikle öyle olamaz. Gelen haberlere göre Paladine'ın ulu ve kutlu rahibi yorulmuş, dermansız kalmış, ölüyormuş..."

"Hayır!" diye bağırdı Crysania; sonra duygularını belli etmesine neden olan bu adama hiddetlenerek dudaklarını ısırdı. Duraksayıp derin bir nefes aldı. "Paladine'ın yaptığı şeyler sorgu-lanamaz, onlarla alay edilemez," dedi buz gibi bir edayla ama sesinin nedereyse duyulamayacak kadar alçalmasına engel olamamıştı. "Üstelik Elistan'ın sıhhati de sizi hiç ilgilendirmez."

"Belki de, onun sıhhati beni, sizin tahmininizden çok daha fazla ilgilendiriyordur," diye cevap verdi Raistlin, Crysania'ya alaycı gibi görünen bir tebessümle.

Crysania, şakaklarının zonkladığını hissetti. Büyücü konuşurken sandalyenin etrafından dolaşmış, genç kadına yaklaşmıştı. Crysania'ya o kadar yaklaşmıştı ki kız adamın bedeninden yayılarak siyah cüppesinden geçip gelen garip, doğal olmayan ısıyı hissedebiliyordu. Kız, adamın üzerinde insanı hafif bayan ama yine de hoş olan bir koku duydu. Baharatımsı bir şey: Aniden bunların büyülerinin gereçleri olduğunu fark etti. Bu düşünce kızı hasta ederek midesini kaldırdı. Paladine'ın madalyonunu elinde tutup pürüzsüzce kesilmiş kenarlarının tenine batışını hissederek bir kez daha adamın yanından uzaklaştı.

"Rüyamda Paladine bana geldi..." dedi gururla.

Raistlin güldü.

Büyücünün güldüğünü duymuş olan çok az insan vardır ve bunu duyanlar da hiç unutmazlar, sesi en karanlık rüyalarında yankılanır. Kahkahası ince, tiz ve bir bıçak kadar keskindi. Bütün iyilikleri inkâr ediyor, doğru ve gerçek olan herşeyle alay ediyor ve

Crysania'nm ruhunu parçalıyordu.

"Pekâlâ," dedi Crysania, parlak gri gözlerini katılaştırıp çelik mavisine çeviren bir kibirle adama bakarak, "sizi yolunuzdan döndürmek için ben elimden geleni yaptım. Sizi önceden uyardım. Artık sonunuz tanrıların elinde."

Aniden, belki de kızın kendisine nasıl korkusuzca karşı koyduğunu fark eden Raistlin'in kahkahası kesildi. Kıza dikkatle bakan altın gözleri kısıldı. Sonra gülümsedi; o kadar garip bir neşenin içten gelen gizemli bir tebessümüydü ki bu, aralarındaki bakışmayı seyreden Astinus ayağa kalktı. Tarihçinin bedeni ateşten gelen ışığı kesiyordu. Gölgesi her ikisinin üzerine düşmüştü. Raistlin neredeyse telaşla irkildi. Olduğu yerde yarım dönerek Astinus'a alevli, tehditkâr bir bakış fırlattı.

"Dikkat et eski dost," diye uyardı büyücü, "yoksa tarihle oynamaya mı başladın?"

"Oynamıyorum," diye cevapladı Astinus, "senin de gayet iyi bildiğin gibi. Ben bir gözlemciyim, bir kayıtçı. Her konuda tarafsızım. Senin amaçlarını, planlarını, şu gün nefes alan herkesin plan ve amaçlarını bildiğim gibi biliyorum. O yüzden beni dinle Raistlin Majere ve bu uyarıya kulak as. Bu, tanrıların sevgili bir kulu -adından da anlaşılabileceği gibi."

"Tanrıların sevgili kulu mu? Ama hepimiz öyleyiz, öyle değil mi? Saygıdeğer Rahibe?" diye sordu Rasitlin, bir kez daha Crysania'ya doğru dönerek. Sesi giydiği kadife kadar yumuşaktı. "Bu Mishakal Diskleri'nde yazılı değil mi? Bu kutlu Elistan'ın öğretisi değil mi?"

"Evet," dedi Crysania yavaşça, adamı kuşku ile süzüp, daha başka alayların da beklentisiyle. Fakat adamın metalik yüzü ciddiydi ve aniden bir bilgin -akıllı ve bilge- birinin görüntüsüne bürünmüştü. "Öyle yazılı." Kız soğuk bir edayla gülümsedi. "Görünüşe göre bir şey öğrenmemiş olmanıza rağmen, Kutsal Diskleri okumuş olduğunuzu öğrenmek beni memnun etti. Hatırlarsanız, orada söylendiğine göre..."

Kızın sözü, homurdanan Astinus tarafından kesildi.

"Yeteri kadar çalışmalarımdan uzak kaldım." Tarihçi odanın mermer zemininden hole açılan kapıya doğru yürüdü. "Gitmeye hazır olduğunuzda zili çalar Bertrem'i çağırırsınız. Hoşçakal Saygıdeğer Rahibe. Hoşçakal...eski dost."

Astinus kapıyı açtı. Kütüphanenin huzur dolu sessizliği odaya akarak Crysania'yı hayat veren bir serinlikle yıkadı. Kendini dene-

tim altına aldığını hissederek rahatladı. Madalyon üzerindeki eli gevşedi. Büyük bir zarafetle ve resmi bir edayla eğilip Astinus'u selâmladı, aynı Raistlin gibi. Sonra kapı tarihçinin ardından kapandı. İkisi yalnız kalmıştı.

Uzun bir süre ikisi de konuşmadı. Sonra Paladine'm gücünün içinde dolaştığını hisseden Crysania, Raistlin'e bakmak için döndü. "Kutsal Diskler'i sizin ve sizinle birlikte olanların bulduklarını unutmuşum. Tabii onları okumuş olacaktınız. Bu konuda sizinle daha fazla tartışmak isterdim ama şu andan itibaren bundan sonraki tüm olası münasebetlerimizde Raistlin Majere," dedi buz gibi sesiyle, "sizden Elistan'dan daha saygılı söz etmenizi rica edeceğim. O..."

Büyücünün ince bedeninin gözleri önünde ufalanışını telaşla seyrederken hayretler içersinde kalarak sustu.

Öksürük nöbetleriyle yıkılan, göğsünü tutan Raistlin nefes almaya çalışıyordu. Sendeledi. Eğer dayandığı asası olmasaydı yere yuvarlanacaktı. Nefretini ve tiksintisini unutan Crysania gayri ihtiyari hareket ederek uzandı, ellerini adamın omuzlarına koyarak iyi edici bir dua mırıldanmaya başladı. Elleri altındaki kara cüppe yumuşak ve sıcaktı. Raistlin'in kaslarının kasıldığını hissediyor, acı ve ıstırabını algılayabiliyordu. Kalbini bir acıma hissi doldurdu.

Raistlin kızın temasından irkilip çekinerek, kızı bir yana doğru itti. Zamanla öksürüğü azaldı. Bir kez daha rahatça nefes almaya başlayınca kıza tepeden baktı.

"Dualarınızı bana harcamayın Saygıdeğer Rahibe," dedi acımasızca. Cüppesinin içinden yumuşak bir bez parçası çekip çıkartarak dudaklarına dokundu; Crysiana bezin, Raistlin'in dudaklarından kanla lekelenmiş olarak ayrıldığını gördü. "Benim illetimin çaresi yok. Bu büyüm için ödediğim bedeldi, feda ettiğim bir şey."

"Anlamıyorum," diye mırıldandı kız. Kara cüppenin kadifemsi yumuşak pürüzsüzlüğünü tüm canlılığı ile hatırlayınca elleri seyirtti ve gayri ihtiyari ellerini arkasında birleştirdi.

"Anlamıyor musun?" diye sordu Raistlin, garip altın gözleriyle kızın ruhunun derinliklerine bakarak. "Siz kendi gücünüz için neyi feda ettiniz?"

Ölmekte olan ateşin ışığıyla belli belirsiz görünen hafif bir kızartı Crysania'ın yanaklarını, büyücünün

dudakları gibi kan rengine boyadı. Varlığının istilâ edilmesiyle telaşlanan kız başını başka tarafa çevirdi; gözleri bir kez daha pencereden dışarı baktı.

16

Palanthas üzerine akşam çökmüştü. Gümüş ay Solinari karanlık gökyüzünde bir ışık parçasıydı. İkizi olan kızıl ay henüz yük-selmemişti. Kara ay: Kız, kendisini bu ayın nerede olduğunu merak ederken yakaladı. Bu adam gerçekten bu ayı görebiliyor olabilir miydi?

"Gitmeliyim," dedi Raistlin, nefesi boğazını törpülüyordu adeta. "Bu kasılmalar beni bitap düşürdü. Dinlenmem gerek."

"Tabii." Crysania bir kez daha sakinleştiğini hissetti. Duygularının hepsi yerli yerine oturmuş bir halde yeniden adama bakmak için döndü. "Geldiğiniz için size teşekkür ederim..."

"Ama işimiz henüz tamamlanmadı," dedi Raistlin yavaşça. "Size, tanrınızın bu korkularının yersiz olduğunu kanıtlamanın bir fırsatım bulmak isterim. Bir önerim var. Gelip beni Yüksek Büyücülük Kulesi'nde ziyaret edin. Orada beni kitaplarım arasında görüp, çalışmalarımı anlayabilirsiniz. Öyle yaptığınız zaman, içiniz huzur bulur. Diskler'de de öğretildiği gibi, sadece bilmediklerimizden korkarız." Kıza bir adım daha yaklaştı.

Adamın teklifi karşısında şaşırıp kalan Crysania'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Adamdan uzaklaşmaya çalıştı ama istemeyerek kendisini pencere önünde kapana kıstırmıştı. "Kuleye. . .gelemem," diye kekeledi adamın yakınlığı onu boğacak gibi olup nefesini tıkarken. Adamın etrafından dolaşmaya çalıştı ama adam asasını kızın yolunu kapatacak şekilde hafifçe oynatmıştı. Kız soğuk bir edayla devam etti, "Üzerindeki büyüler herkesi uzak tutar..."

"Benim içeri girmesine izin verdiklerim hariç," diye fısıldadı Raistlin. Kanla lekelenmiş kumaş parçasını katlayarak cüppesinin gizli ceplerinden birine tıktı. Sonra uzanarak Crysania'nın elini tuttu.

"Ne kadar cesursunuz Saygıdeğer Rahibe," dedi Raistlin. "Benim kötü temasımla dahi titremiyorsunuz."

"Paladine benimle," diye cevapladı Crysania hor görerek.

Raistlin gülümsedi; sıcak bir tebessümdü, kara ve gizli: Sadece ikisi için bir tebessüm. Crysania'yi büyüledi. Adam kızı daha da yakınına çekti. Sonra, kızın elini bıraktı. Asayı sandalyeye dayayarak uzandı ve kızın başını ince elleri arasına alarak parmaklarını kızın başındaki beyaz başlık üzerine koydu. Artık Crysania onun temasıyla titriyordu ama kıpırdıyamıyor, konuşamıyor sadece bastıramadığı ve anlayamadığı çılgın bir korkuyla adama bakıyordu.

Kızı sıkı sıkı tutan Raistlin eğilerek kanla lekelenmiş dudak-

f<t

larını kızın alnına sürdü. Bunu yaparken de garip sözler mırıldandı. Sonra kızı bıraktı.

Crysania tökezlendi, neredeyse düşecekti. Kendisini zayıf hissediyor, başı dönüyordu. Eli alnına, adamın dudaklarının dağlayan bir acıyla tenini yaktığı yere gitti. "Ne yaptınız?" diye ağladı ruhça zayıf düşerek. "Bana büyü yapamazsınız! Benim inancım beni korur..."

"Tabii." Raistlin yorgun bir edayla iç çekti; yüzünde ve sesinde bir hüzün ifadesi vardı; sürekli kendisinden kuşku duyulan, hep yanlış anlaşılan birinin hüznü. "Sadece Shoikan Korusu'ndan geçmenizi sağlayacak bir tılsım verdim size. Yol kolay değilldir" -alaycı hali geri gelmişti- "ama mutlaka inancınız tahammül etmenizi olanaklı kılacak!"

Kukuletasını gözlerine kadar indiren büyücü, elinden adama bakmaktan başka bir şey gelmeyen Crysania'ya sessizce eğilerek selâm verdikten sonra yavaş ve aksak adımlarla kapıya doğru yürüdü. İskelet gibi bir el uzatarak zilin ipini çekti. Kapı açıldı ve Bertrem odaya o kadar aniden ve hızla girdi ki Crysania adamın kapının önünde nöbet tuttuğunu anladı. Dudakları gerildi. Aestnetic'e öyle hiddetli ve azarlayıcı bir bakış fırlattı ki ne gibi bir kabahat işlediğinin katiyen farkında olmayan adamın görünür bir şekilde beti benzi attı ve parlayan alnını cüppesinin koluyla sildi.

Raistlin ayrılmaya hazırlanmıştı ama Crysania onu durdurdu. "Si-size güvenmediğim için sizden özür dilerim Raistlin Majere," dedi yavaşça. "Ve yine, geldiğiniz için teşekkür ederim."

Raistlin döndü. "Ben de sivri dilim için özür dilerim," dedi. "Elveda Saygıdeğer Rahibe. Eğer gerçekten bilgiden korkmuyor-sanız bu geceden sonraki ikinci gece, Lunitari gökyüzünde ilk göründüğünde Kule'ye gelin."

"Geleceğim," diye cevap verdi Crysania, Bertrem'in dehşet içindeki şokunu zevkle fark ederek. Hoşçakal

dercesine başını sallayıp elini yavaşça oymalı ahşap sandalyenin arkasına koydu.

Büyücü odayı terk ettikten sonra, kapıları ardından kapayan Bertrem onu izledi.

Ilık, sessiz odada tek başına kalan Crysania sandalyenin önünde dizleri üzerine çöktü. "Şükürler olsun sana Paladine!" dedi nefesi arasından. "Meydan okumanı kabul ediyorum. Seni mahcup etmeyeceğim! Yenilmeyeceğim!"

"|i ,ı

J

l.XltTAP

ü V \ f, ı

t-Vf '" *

(l 11,1 ı 11 '

19

18

BöCiim t

Kendisini takip eden pençeli ayakların ormanın yapraklarla kaplı zemininde çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Tika gerginleşse de duymamış gibi yapmaya gayret ederek yaratığı kendine çek-meye devam etti. Kılıcını sıkı sıkı kavramıştı. Kalbi çarpıyordu. Ayak sesleri gitgide yaklaştı; haşin nefesini duyabiliyordu. Nihayet pençeli bir elin temasını omuzunda hissetti. Kendisi dönmeden kılıcını savurdu ve...bir gümbürtüyle bir tepsi dolusu kupayı yere devirdi.

Korkuyla ciyaklayan Dezra, telaşla geriye doğru sıçradı. Tezgâhta oturan meyhanenin müdavimleri yüksek sesle kahkahalar attılar. Tika, yüzünün saçları kadar kızarmış olduğunun farkındaydı. Kalbi deliler gibi çarpıyor, elleri titriyordu.

"Dezra," dedi soğuk bir edayla, "en fazla bir lağım cücesi kadar akıllı ve şirinsin. Belki de Raf ile yer değiştirmen fena olmayacak. Çöpleri sen taşı, masalara o baksın!"

Dezra diz çökmüş, bir bira denizi içinde yüzen kırık kupa parçalarını toplamakta olduğu yerden baktı. "Belki de öylesi daha iyi olur!" diye sızlandı garson kız, kırık parçaları yeniden yere fırlatarak. "Kendi masalarına kendin bak... yoksa artık bu senin tenezzül dahi etmeyeceğin bir şey mi sayın Mızrak Kahramanı Tika Majere?"

22

Tika'ya alınmış, sitem dolu bir bakış fırlatan Dezra ayağa kalkarak yolu üzerindeki kırık parçaları tekmeleyip öfkeyle Han'dan dışarı fırladı.

Savrularak açılan ön kapı kendi pervazına sertçe çarptı; bu hareketin ahşap üzerinde bırakacağı izleri gözünde canlandıran Tika'nın gözlerini yummasına neden oldu. Sivri sözler dudaklarına kadar geldi ama dilini ısırarak bunları söylemekten kendini alıkoydu, çünkü daha sonra söylediğine pişman olacağını biliyordu.

Kapı açık kalmış, solmakta olan akşamüstünün parlak ışığının içeri dolmasına neden olmuştu. Kavuşmakta olan güneşin al ışıltısı meyhanenin yeni cilalanmış ahşap yüzeyinde parlıyor, camlardan kıvılcımlar saçarak yansıyordu. Hatta yerdeki bira birikintisinin üzerinde bile oynaşıyordu. Onu kızdırmak istercesine Tika'nın alev rengi buklelerine de bir sevgilinin elleri gibi dokunuyor, gülmekten kendilerini alamayan müdavimlerin bir çoğunun gülerken boğulacak gibi olmalarına ve sevimli kadına özlemle bakmalarına neden oluyordu.

Tika bunların farkında bile değildi. O anda kendi kızgınlığı yüzünden utanan kadın, pencereden dışarı bakıyor, bir yandan da Dezra'nm gözünü önlüğüne sildiğini görüyordu. Müşterilerden biri açık kapıdan girip,

kapıyı ardından çekip kapattı. Işık yok olarak bir kez daha Han'ı serin bir loşluk içinde bıraktı.

Tika elleriyle gözlerini sıvazladı. Ne tür bir canavara dönüşmeye başladım? diye sordu kendi kendine vicdan azabıyla. Her şeyden önce bu Dezra'nm hatası değildi. Bunun nedeni içimdeki bu korkunç his! Sanki etrafta dövüşebileceğim ejderan-ların olmasını diler gibiyim. En azından o zaman neden korktuğumu biliyordum, en azından o zaman dövüşebileceğim birileri vardı. Şimdi adını bile koyamadığım bir şeyle nasıl dövüşebilirim?

Bira ve yemek isteyerek bağıran sesler düşüncelerini böldü. Kahkaha sesleri yükselerek Son Yuva Hanı'nda yankılandı.

Bunları bulmak için dönmüşüm geriye diye çekti burnunu Tika ve sonra da meyhane tezgâhını sildiği çaputla sildi. Burası benim yuvam. Bu insanlar en az kavuşmakta olan güneş kadar doğru, güzel ve sıcaklar. Ben sevgi sesleriyle kuşatılmış bir haldeyim: Kahkahalar, dostluk, süs köpekleri...

Süs köpekleri! diye homurdandı Tika ve içki tezgâhının

arkasından ayrıldı.

"Raf!" diye bağırdı lağım cücesine çaresizlik içinde bakarak.

"Bira dökül. Ben sil," dedi lağım cücesi kıza bakıp neşeyle ağzını silip.

Birkaç eski müşteri güldü ama Han'a yeni gelmiş az sayıda bazı müşteriler lağım cücesine tiksintiyle bakıyordu.

"Temizlemek için bu paçavrayı kullan!" diye tısladı Tika bir tarafdan da müşterilerinden özür dilercesine hafif bir biçimde sırıtırken. Rafa tezgâh bezini attı; lağım cücesi paçavrayı tuttu. Ama lağım cücesi paçavrayı elinde tutmuş, gizemsel bir ifadeyle paçavraya bakıyordu.

"Ben bunna ne yap?"

"Dökülenleri temizle!" diye azarladı Tika; başarısız olsa da Raf i müşterilerinin bakışlarından uzun eteğiyle korumaya çalışıyordu.

"Ha! Ben ona ihtiyaç yok," dedi Raf ağır başlılıkla. "Ben güzel paçavra pisletmez." Bezi Tika'ya geri veren lağım cücesi emekler gibi yere diz çökerek; ayakkabılarla içeri girmiş olan çamura karışan yerdeki birayı yalamaya başladı.

Yanakları alev alev yanan Tika uzanarak Raf'i yakasından tuttuğu gibi kaldırıp sarstı. "Paçavrayı kullan!" diye tısladı hiddetle. "Müşterilerin iştahı kaçmaya başladı. İşin bitince de, ateş çukuru yanındaki masayı temizlemeni istiyorum. Bazı dostlarımı bekliyorum..." Tika sustu.

Raf, gözleri fal taşı gibi açılmış, karışık emirleri anlamaya çalışıyordu. Lağım cüceleri arasında bir istisna sayılırdı. Daha buraya geleli üç hafta olmasına rağmen Tika ona üçe kadar saymasını öğretmişti (çok az lağım cücesi ikiden ileriye gidebilmiştir) ve sonunda artık leş gibi kokmuyordu. Bu yeni elde ettiği entellek-tüel cesaretine bir de temizlik katılınca bu durum onu lağım cücesi diyarında bir kral yapabilirdi ama Raf'in öyle hırsları yoktu. O, kendisi gibi yaşayan bir kral tanımıyordu: (eğer elini çabuk tutarsa) dökülen birayı "silip süpüren" ve çöpü "götürüp döken" bir kral. Fakat Raf'in yeteneklerinin de bir sınırı vardı ve Tika buraya varmıştı.

"Bazı dostlarımı bekliyorum ve..." diye başladı yeniden; sonra vaz geçti. "Aman boş ver. Şurayı silip süpürüver -bezle ama," diye ekledi sert bir edayla, "sonra gel sana bitirdiğinde ne yapacağını anlatayım."

"Ben yok içmek mi?" diye başlamıştı ki Raf, Tika'nın hiddetli

bakışlarını yakaladı. "Ben yap."

Hayal kırıklığıyla içini çeken lağım cücesi paçavrayı yeniden alıp suları sıçrata sıçrata etrafı silip, "güzelim bira yaban götür," diye söylenip duruyordu. Sonra kırılmış kupa parçalarını alıp, bir süre bunlara baktıktan sonra sırıtarak bunları bluzunun cebine attı.

Tika, bu parçalarla ne yapmayı planladığını bir an için merak etti ama sormamanın daha akıllıca olduğunu biliyordu. İçki tezgâhına dönerek birkaç kupa daha alırken, Raf'in kendisini birkaç keskin kupa kırığıyla kestiğini ve topukları üzerinde durmuş, derin bir ilgiyle elinden damlayan kanları seyretmekte olduğunu görmezden gelmeye çalıştı.

"Caramon'u...m...gördün mü?" diye sordu Tika lağım cücesine ilgisizce.

"Hayır." Raf kanlı elini saçına silmişti. "Ama ben nereye bakçak biliyor." Şevkle ayağa sıçradı. "Ben gidip

bulsun?"

"Hayır!" diye atıldı Tika kaşlarını çatarak. "Caramon evde."

"Ben öyle düşünmüyor," dedi Raf başını sallayarak. "Güneş battıktan sonra değil..."

"Evde!" diye öyle bir hiddetle atıldı ki Tika lağım cücesi kadından korkup büzüştü.

"İddia girmek istersin mi?" diye mırıldandı Raf ama duyulmayacak şekilde. Son günlerde kadının sinirleri en az saçları kadar alevliydi.

Raf'in şansına Tika onu duymadı. Tika bira kupalarını doldurma işini bitirdikten sonra bunları kapı yanında oturan kalabalık bir elf grubuna taşıdı.

Bazı dostlarımı bekliyorum, diye tekrarladı kendi kendine sıkıntıyla. Sevgili dostlarım. Eskiden olsaydı çok heyecanlanır, Tanis'i, Nehiryeli'ni göreceğinden dolayı içi içine sığmazdı. Şimdi ise...ne yaptığının farkında bile olmadan bira kupalarını dağıtırken içini çekti. Gerçek tanrıların adına, diye dua etti, bir an önce gelip gitsinler! Eğer kalırlarsa... Eğer fark ederlerse...

Bu düşünceyle içi karardı. Alt dudağı titredi. Eğer kalırlarsa, bu herşeyin sonu olurdu. Basit ve açık. Hayatı sona ererdi. Acı, aniden tahammül edebileceğinden fazla geldi. Son bira kupasını aceleyle bırakan Tika gözlerini kırpıştırarak ciflerin yanından ayrıldı. Elflerin bir bira kupalarına, bir de birbirlerine akılları karışarak baktıklarını fark etmedi; hepsinin şarap sipariş etmiş olduklarını ise hiç hatırlamadı.

25

Gözyaşlarıyla gözleri yarı yarıya körleşen Tika'nın tek düşüncesi, rahat rahat ağlayabileceği mutfağa kaçmaktı. Elfler başka bir garson bulmak ümidiyle etraflarına bakındılar; memnuniyetle içini çeken Raf elleri ve dizleri üzerine çökerek biranın geri kalanını mutlulukla silip süpürdü.

Tanis Yarımelf önünde uzayıp giden uzun, düz ve çamurlu yola bakarak hafif bir yokuşun başında durdu. Refakat ettiği kadın ile binekleri biraz gerisinde bekliyordu. Kadın da en az atlar kadar dinlenme ihtiyacı içindeydi. Gururu kadının bir şey söylemesine engel olduğu halde Tanis, onun yüzünün kül rengine dönüp, bitkin göründüğünü fark etmişti. Hatta o gün, bir kere atın üzerinde uyuyarak başı önüne düşmüştü ve Tanis'in güçlü kolları olmasaydı yere yuvarlanacaktı. O yüzden, gitmek istediği yere varmak için can atsa da Tanis önlerindeki yolu tek başına bir araştırmak istediğini söylediğinde itiraz etmemişti. Tanis, kadının atından inip, çalılıklar arasında gizlenmesini sağlamıştı.

Kadını tek başına bırakmak konusunda endişeleri vardı ama kendilerini izlemekte olan karanlık yaratıkların geride kaldıklarını hissediyordu. Hem kendisinin, hem de kadının her yanı sızlasa ve bitap düşmüş olsalar bile yollarına hızla devam etmeleri konusundaki ısrarı semeresini vermişti. Tanis, yol arkadaşını, Krynn üzerinde ona yardım edebilecek tek insana teslim edinceye kadar ilerde olmak istiyordu.

Şafak vaktinden beri at üzerindeydiler ve Palanthas'ı terk ettiklerinden beri kendilerini izleyen dehşetten kaçıyorlardı. Tam olarak bu neydi -savaşlar sırasında edindiği tüm deneyimlere rağmen-Tanis adını koyamıyordu. Ve bu, durumu daha korkunç bir hale sokuyordu. Dönüp bakınca hiç görülmeyen ama başka bir şeye bakarken göz ucuyla seçilebilen bir şey. Yol arkadaşı da bunu hissetmişti; ama kişiliği nedeniyle korkusunu itiraf edemeyecek kadar gururlu olduğunu anlayabiliyordu.

Çalılıktan ayrılan Tanis kendini suçlu hissetti. Kadını yalnız bırakmaması gerektiğini biliyordu. Değerli zamanı boşa harcama-malıydı. Bütün savaşçı hisleri karşı koyuyordu. Ama yapması gereken bir şey vardı ve bunu yalnız yapmalıydı. Başka türlüsü saygısızlık olurdu.

Böylece Tanis tepenin dibinde durup, devam etmek için cesaretini toplamaya çalıştı. Onu seyreden biri dövüşmek için bir ogreye

26

yaklaşmakta olduğunu düşünebilirdi. Ama öyle değildi. Tanis Yarımelf yurduna geri dönüyordu. Ve göreceği ilk manzaradan hem korkuyor, hem de özlemle yanıp, tutuşuyordu.

Akşamüstü güneşi, geceye doğru yaptığı iniş yolculuğuna başlıyordu. Han'a varmadan hava kararırdı; bu yollarda gece yolculuk yapmak da onu korkutuyordu. Ama bir kez oraya varınca bu kâbusumsu yolculuk bitecekti. Kadını emin ellerde bırakarak Qualinesti'ye doğru yoluna devam edecekti. Ama önce yüzleşmesi gereken bu mesele vardı. Derin bir iç çeken Tanis Yarımelf, yeşil kukuletasını başına çekip tırmanmaya başladı.

Yokuşun tepesine varınca bakışları iri, yosun kaplı bir kayaya takıldı. Bir an için anılara kapıldı. Göz

kapaklarının altında biriken yaşların gözlerine batmasını hissederek gözlerini kapattı.

Cücenin sesinin kafasında, "Saçma sapan bir macera," diye yankılandığını duydu. "Yaptığım en ahmakça şey!"

Flint! Eski dostum!

Devam edemeyeceğim, diye düşündü Tanis. Bu çok acı verici. Neden sanki geri gelmeye ikna oldum? Artık benim için bir anlamı yok...eski yaraların acısından başka hiçbir anlamı. Sonunda hayatım yoluna girdi. Sonunda huzurlu ve mutluyum. Neden... neden onlara geleceğimi söyledim?

Ürpertiyle içini çekerek gözlerini açıp kayaya baktı. İki yıl önce
-bu sonbaharda üç olacaktı- bu yokuşu tırmanarak bu kaya üzerine oturmuş, bir tahtayı yontan ve -her zamanki gibi- söylenip duran eski dostu cüceyle, Flint Fireforge ile karşılaşmıştı. Bu buluşma, Karanlıklar Kraliçesi'ni yeniden cehenneme atıp Ejderha Yüceefendileri'nin kudretini bozan Mızrak Savaşı ile biten, dünyayı sarsan olayları harekete geçirmişti.

Artık bir kahramanım, diye düşündü Tanis pişmanlıkla giydiği cicili bicili zırh takımına bakarak: Solamniya Şövalyeleri'nin göğüs zırhı; elflerin en saygın lejyonu olan Silvanestilli VVildrunners'ın işaretlerini taşıyan yeşil ipek kuşak; cücelerin en büyük şeref madalyası olan Kharas madalyası; ve sayısız diğer nişan. Hiç kimse
-ister insan, ister elf, isterse yarımelf olsun- hiç kimse bu kadar şe-reflendirilmemişti. Bu son derece ironikti. Zırhlardan, merasimden nefret etmesine rağmen şimdi konumuna öylesi yakıştığı için bunları taşıyordu. Yaşlı cüce olsa ne gülerdi.

"Sen...bir kahraman!" Neredeyse cücenin homurdanışını duyabiliyordu. Ama Flint ölmüştü. Tanis'in kollarında öleli, bu bahar iki

yıl olacaktı.

"Sakal niye?" Yine Flint'in sesini duyduğuna yemin edebilirdi; bunlar yarımelfi yolda gördüğünde ilk söylediği sözlerdi. "Yeterince çirkindin..."

Tanis gülümseyerek Krynn üzerinde hiçbir elfin uzatamayacağı sakalını, insan yarısının mirasının dışavuran tek işareti olan sakalını kaşıdı. Flint'in, onun neden sakal bırakmış olduğunu gayet iyi bildiğini düşündü Tanis, güneşte ısınmış kayaya sevgiyle baktı. Beni, kendimden daha iyi tanıyordu. Ruhumun içinde köpüren kaosu biliyordu. Öğrenmem gereken bir ders olduğunu biliyordu.

"Ve dersimi aldım," diye fısıldadı Tanis, onunla sadece ruhen birlikte olan dostuna. "Öğrendim Flint. Ama...çok acıydı!"

Odun dumanının kokusu Tanis'e kadar gelmişti. Hem o, hem güneşin eğik ışınları ile bahar havasındaki ürperti, önünde gitmesi gereken bir yolu olduğunu hatırlattı ona. Geriye dönen Tanis Yarımelf ilk gençliğinin acı-tatlı yıllarını geçirdiği vadiye baktı. Geriye dönen Tanis, Solace'a baktı.

Küçük kasabayı son gördüğünde güzdü. Vadideki vallen ağaçları mevsimin renkleriyle tutuşmuştu: parlak kırmızılar ve altınlar gerideki Kharolis dağlarının zirvelerindeki mor rengine, Kristalmir Gölü'nün durgun sularının yansıttığı koyu gök mavisine doğru soluyordu. Vadinin üzerinde bir duman perdesi vardı: huzur dolu kasabadaki, vallen ağaçlarına bir zamanlar halinden memnun kuşlar gibi tünemiş evlerin ocaklarının dumanı. Flint ile birlikte koca ağaçlar arasında saklanmış evlerin ışıklarının birer birer göz kırparak yanmalarını seyretmişlerdi. Ağaç şehri Solace: Krynn üzerindeki güzelliklerden ve harikalardan biri.

Bir an için Tanis manzarayı hayalinde, iki yıl önce gözlerinin önünde görmüş olduğu netlikle canlandırdı. Sonra görüntü soldu. O zaman sonbahardı. Şimdi ise bahar. Duman hâlâ oradaydı, evlerin ocaklarından çıkan duman. Ama artık genellikle yere inşa edilmiş evlerden yükseliyordu. Yaşayan, yetişen şeylerin yeşili vardı ama -Tanis'e- bunlar yerdeki kara izleri, tam anlamıyla hiçbir zaman silinemeyecek yaraları daha da belirginleştirmek içinmiş gibi geldiler; gerçi yer yer bunların üzerindeki toprağın işlenmiş olduğunu görebiliyordu.

Tanis başını salladı. Herkes, Kraliçe'nin Neraka'daki kötü mabetinin yıkılmasıyla savaşın bittiğini düşünmüştü. Herkes,

ejderha ateşiyle kavrulmuş, kararmış ve yanmış toprağı yeniden işlemek, acılarını unutmak için sabırsızlanıyordu.

Gözleri kasabanın ortasında duran kocaman kara bir daireye gitti. Burada hiçbir şey yetişmiyordu. Hiçbir saban ejderha ateşi ile harap edilmiş, Ejderha Yüceefendileri'nin askerleri tarafından öldürülmüş masumların kanlarıyla sulanmış toprağı işleyemiyor-du.

Tanis acı acı tebessüm etti. Göze batan bu görüntünün olanları unutmaya çalışanlar için ne kadar rahatsız edici olduğunu tahmin edebiliyordu. Onun orada olduğuna memnun oldu. Hep de kalmasını diledi, sonsuza kadar.

Yavaşça Elistan'ın, Yüce Rahip Kulesi'nde ölmüş olan şövalyelerin anısına ithaf ettiği bir merasimde söylediğini duymuş olduğu sözleri tekrarladı.

"Hatırlamamız gerek yoksa rahatlarız -daha önce de yapmış olduğumuz gibi- ve kötülük yeniden gelir."

Tabii şimdiden üzerimize çökmediyse, diye düşündü Tanis kasvetle. Ve aklında bu düşünceyle birlikte dönerek hızla tepeden aşağıya yürüdü.

O akşam Son Yuva Hanı kalabalıktı.

Savaş Solace sakinleri için bir yıkım olmasına rağmen, savaşın sonu öyle bir refah getirmişti ki savaşın "o kadar da kötü bir şey" olmadığını söyleyenler bile çıkmaya başlamıştı. Solace, uzun zamandan beri Abanasiniya topraklarından gelen yolcular için bir kavşak olmuştu. Fakat savaştan önceki günlerde yolcuların sayısı nispeten azdı. Flint gibi birkaç kaçak hariç, cüceler kendilerini Thorbardin'in dağ krallığına kapatmışlar veya dünyanın geri kalanıyla bir ilişkiye girmeyi reddederek tepelere gizlenmişlerdi. Elfler de, güney batıdaki Qualinesti'nin güzel topraklarında veya Ansalon kıtasının doğu ucundaki Silvanesti'de aynı şeyi yapmışlardı.

Savaş bütün bunları değiştirmişti. Artık elfler, cüceler ve insanlar fazlasıyla seyahat ediyordu; üstelik toprakları ve krallıkları da herkese açılmıştı. Fakat bu narin kardeşlik ortamını yaratmak ancak her şey tükendikten sonra mümkün olabilmişti.

Kaliteli içkileri ve Otik'in meşhur baharatlı patatesleri nedeniyle Son Yuva Hanı her zaman için yolcular arasında gözde bir yer sayılırdı; artık daha da aranan bir yer olmuştu. Otik emekliye ayrılmış olsa bile içkiler hâlâ kaliteli, patatesler de her zaman-

ki kadar lezzetliydi ama Han'ın itibarının artmasının asıl nedeni: Mızrak Kahramanlarının -artık böyle anılıyorlardı- eskiden bu Han'ı sık sık ziyaret etmelerindendi.

Aslında Otik emekliye ayrılmadan önce ocağın yanındaki masanın üzerine "Tanis Yarımelf ile Yolarkadaşları Burada İçmişlerdi" diye bir levha koymayı düşünmüştü. Fakat Tika bu plana o kadar şidetle karşı koymuştu ki (bunu görürse Tanis'in ne söyleyeceğininin düşüncesi bile Tika'nın utançtan kızarmasına neden oluyordu) Otik vaz geçmek zorunda kalmıştı. Fakat şişko barmen müdavimlere barbar kadının garip şarkısını söylediği, Teokrat Hederick'i mavi kristalden asasıyla iyileştirerek kadim ve gerçek tanrıların varlığının ilk kanıtını verdiği o akşamın hikâyesini anlatmaktan bıkmıyordu.

Otik'in emekliye ayrılmasından sonra Han'ın işletmesini üzerine alıp sonunda Han'ı alacak kadar para biriktirebilmeyi hayal eden Tika, o gece Otik'in hikâyeyi anlatmamak konusunda kendine hakim olmasını tüm kalbiyle umuyordu. Ama umutlarını daha iyi şeylere bağlasa fena olmayacaktı.

Güneşlerin Sözcüsü ve Qualinesti ülkesinin hükümdarı Solostaran'ın cenazesine katılmak için Silvanesti'den çıkıp gelmiş olan birkaç elf grubu vardı. Onlar hikâyeyi anlatması için Otik'i sıkıştırmakla kalmıyor, Kahramanların kendi ülkelerini ziyaretleriyle ve ülkeyi kötü ejderha Cyan Bloodbane'nin elinden kurtar-malarıyla ilgili kendi öykülerinin bir kısmını da bizzat aktarıyorlardı.

Tika, bunun üzerine Otik'in onun tarafına doğru istekle baktığını gördü: Sonuç olarak Tika da Silvanesti'deki grup üyelerinden biriydi. Ama kadın onu kızıl buklelerinin hiddetli bir sallanışıyla susturdu. Yolculuklarının o bölümünü anlatmayı, hatta tartışmayı bile kabul etmiyordu. Aslında, o işkence altındaki toprakların korkunç kâbusunu unutmak için her gece dua ediyordu.

Tika elflerin sözü değiştirmelerini dileyerek bir an için gözlerini kapattı. Artık kendi kâbusları vardı. Eski kâbusların uykularını kaçırmasına hiç gerek yoktu. "Bırak bir an önce gelip gitsinler," dedi yavaşça kendi kendine ve eğer varsa dinleyen bir tanrıya.

Gün yeni kavuşmuştu, içeriye yiyecek ve içecek isteyen daha çok müşteri girdi. Tika, Dezra'dan özür

dilemiş, iki arkadaş birlikte birkaç damla gözyaşı dökmüş şimdi de mutfaktan içki

tezgâhına, oradan masalara koşuşturup duruyorlardı. Her kapı açılışında ya da Otik sesini çanak çömlek takırtısı ve gürültüsünün üzerine her yükseltisinde Tika irkiliyor ve tedirginlikle kaşlarını çatıyordu.

"...güzel bir güz akşamıydı, hatırlıyorum ve ben, tabii ki, ej-deran bir talim çavuşundan daha meşguldüm." Buna her zaman için gülünürdü. Tika dişlerini sıktı. Otik'in hatırı sayılır bir dinleyicisi vardı ve kendini kaptırmış gidiyordu. Artık onu susturmak mümkün olmazdı. "Han o zamanlar vallen ağacının tepesindeydi, ejderhalar yıkmadan önce şehrimizdeki bütün güzel binalar gibi. Ah eskiden ne kadar güzeldi." İçini çekti -her zaman bu noktada çektiği gibi- ve gözündeki yaşı sildi. Kalabalıktan samimiyet dolu bir mırıltı yükselmişti. "Nerede kalmıştım?" Mendiline sümkürdü; bu da oyunun başka bir sahnesiydi. "A, evet. Oradaydım, içki tezgâhının gerisinde; kapı açıldı..."

Kapı açıldı. Zamanlama o kadar mükemmeldi ki, sanki bir komut üzerine gerçekleşmişti. Tika ter içinde kalmış alnından kızıl bir bukle saçı geri iterek sinirle baktı. Aniden odaya bir sessizlik doldu. Tırnaklarını ellerine batıran Tika gerginleşti.

Uzun boylu, içeriye girerken başını eğmek zorunda kalacak kadar uzun boylu bir adam duruyordu kapıda. Saçları koyu renk, yüzü ciddi ve sertti. Kürkler içinde olmasına rağmen yürüyüşünden ve duruşundan bedeninin güçlü ve kaslı olduğu anlaşılıyordu. Tehlikelere karşı dikkatli gözleri kalabalık Han'ı hızla tarayarak bulunanları bir bir tarttı.

Ama bu sadece gayri ihtiyari yapılan bir hareketti çünkü etrafı delip geçen kasvetli bakışları Tika'da durunca gergin yüzü rahatlayıp gülümsedi ve kollarını açtı.

Tika tereddüt etti ama arkadaşının görüntüsü aniden içini neşe ve garip bir özlem dalgası ile doldurdu. Kalabalığı ittirerek yolunu açan kız kendini adamın kollarına attı.

"Nehiryeli, dostum," diye mırıldandı kesik kesik.

Genç kadını kollarında tutan Nehiryeli, sanki bir çocukmuş gibi hiç zahmet çekmeden kızı kaldırıverdi. Kalabalık tezahüratta bulunup, kupalarını masalara vurmaya başladı. Birçoğu gözlerine inanamıyordu. İşte, Mızrak Kahramanlarından biri gözlerinin önündeydi, sanki Otik'in hikâyelerinin birinden fırlayıp gelmişti, "e unvanına da yakışıyordu! Büyülenmişlerdi.

Uzun boylu adam Tika'yı bırakır bırakmaz kürk pelerinim

omuzlarından atmış ve artık V şekilli bölümleri, her biri onun yönetmekte olduğu, Bozkırların ayrı bir kabilesini temsil eden değişik kürklerden ve işlenmiş deriden yapılmış olan Reislik Hırkası herkesin gözleri önüne serilmişti. Adamın, Tika'nın son gördüğünden bu yana biraz daha yaşlanmış ve hüzünlenmiş olan yüzü güneş ve hava koşullarıyla esmerleşmişti; üstelik gözlerinde içten gelen, adamın yıllar önce yaşamında aradığı huzuru bulduğuna dair bir mutluluk vardı.

Tika bir şeylerin boğazına düğümlendiğini hissedince hemen başını çevirdi ama yeterince hızlı davranamamıştı.

"Tika," dedi adam, yeniden kendi halkı ile yaşamaya başladığı için kullandığı kaba bir aksanla, "seni hâlâ iyi ve güzel bulmak ne hoş. Caramon nerede? Daha fazla bekleyemeyeceğim. . . Ne var Tika, yanlış giden bir şey mi var?"

"Hiç, hiç," dedi Tika kıpır kıpır; kızıl buklelerini sallayıp gözlerini kırpıştırarak. "Gel, senin için ateşin yanında bir yer ayırdım. Yorgun ve aç olmalısın."

Hiç susmadan, adama tek bir söz bile ettirmeden, kalabalık içinden geçirdi. Kalabalık da, etrafında toplanıp ona dokunmaya çalışırken, kürk pelerinine hayran hayran bakarken veya elini sıkmak isterken (bu Bozkırlı'mn barbarca bulduğu bir adetti) ya da içki kupalarını adamın burnuna doğru uzatırken, ister istemez ona yardımcı olmuştu.

Nehiryeli, Tika'yı heyecanlı kalabalık arasından izlerken, bir yandan elf yapımı güzel kılıcını sıkı sıkı tutup her şeyi kayıtsızca kabullendi. Sert yüzü biraz daha karardı; sık sık pencereden dışarı bakıyordu sanki daha şimdiden bu gürültülü, sıcak odanın hudutlarından kaçıp çok sevdiği açık havaya kavuşmaya can atarmış gibi.

Fakat Tika büyük bir beceriyle taşkın müşterileri bir yana itip kısa bir süre sonra eski arkadaşını ateşin yanında, diğerlerinden ayrı, mutfağa yakın bir masaya oturttu.

"Hemen geleceğim," diyerek ona gülümsedi ve daha adam ağzım açamadan mutfağa girerek kayboldu.

Otik'in sesi, yüksek bir patlama sesiyle birlikte bir kez daha yükseldi. Hikâyesi kesilen Otik, yeniden asayişi sağlamak için -Solace'ta en çok korkulan silahlardan biri sayılan- bastonunu kullanıyordu. Barmenin bir ayağı sakatlanmıştı; bu öyküyü -Solace'ın düşüşü sırasında, kendi anlattığına göre istilâcı ejderan ordularıyla tek eliyle savaşırken nasıl yaralandığını- anlatmaktan da zevk

alırdı.

Bir tava dolusu baharatlı patates kaparak aceleyle Nehiryeli'nin yanına dönen Tika huzursuz bir edayla Otik'e baktı. O gerçek öyküyü, nasıl zeminin altında saklandığı yerden sürüklenip çıkartılırken ayağını sakatladığını biliyordu. Ama bunu hiç anlatmamıştı. İçinden, adamı kendi babası gibi seviyordu. Adam öz babası ortadan yok olunca kızı alıp büyütmüş; bir hırsız olmasına mani olup, ona namusuyla çalışabileceği bir iş vermişti. Ayrıca, gerçeği bildiğini ona hatırlatmak bile Otik'in yüksekten uçan masallarının, daha da uçmasını engelliyordu.

Tika geri döndüğünde kalabalık oldukça sakinleşmiş, ona eski arkadaşıyla konuşabilecek bir fırsat tanımıştı.

"Altınay ile oğlunuz nasıl?" diye sordu Tika neşeyle, Nehiryeli'nin kendisini dikkatle süzüp bakmakta olduğunu görerek.

"İyidir, sevgilerini yolladı," diye cevap verdi Nehiryeli derin, bariton sesiyle. "Oğlum" -gözleri gururla parlamıştı- "iki yaşında olmasına rağmen daha şimdiden uzun boylu ve birçok savaşçıdan daha iyi at biniyor."

"Altınay'ın da seninle gelmesini umuyordum," dedi Tika, içini çekerek; Nehiryeli'nin içini çekişini duymasını istememişti. Uzun boylu Bozkırlı, cevap vermeden önce bir süre sessizce yemeğini yedi.

"Tanrılar bizi iki çocukla daha kutsadılar," dedi Tika'ya kara gözlerinde garip bir ifadeyle bakarak.

"İki mi?" Tika'nın aklı karışmıştı sonra, "tamam ikizler!" diye bağırdı neşeyle. "Aynı Caramon ve Rais..." Dudaklarını ısırarak aniden sustu.

Nehiryeli kaşlarını çatarak kötülüğü uzaklaştıran bir işaret yaptı. Tika kızararak bakışlarını çevirdi. Kulakları zonkluyordu. Isı ve gürültü başını döndürmüştü. Ağzındaki acı tada rağmen Altınay ile ilgili daha çok soru sormak için kendini zorladı ve bir süre sonra Nehiryeli'nin cevabını dinleyebiliyordu bile.

"... Topraklarımızda hâlâ çok az rahip var. Dinimize inanan çok insan oldu ama tanrıların gücü yavaş yavaş geliyor. Altınay çok Çalışıyor, bana göre çok ama her gün daha da güzelleşiyor. Ve bebeklerin, kızlarımızın her ikisinin de gümüşsü altın rengi saçları var..."

Bebekler... Tika hüzünle gülümsedi. Kadının yüzünü gören

Böfiim 2

Nehiryeli sesizleşti, yemeğini bitirerek tabağını itti. "Bu ziyaretin sürmesini istediğim kadar başka bir şey istemiyorum" dedi yavaşça, "ama halkımdan uzun süre ayrı kalamam. Görevimin aciliyetini biliyorsun. Caramon nere..."

"Gidip odana bir bakayım," dedi Tika; öylesine aceleyle ayağa fırlamıştı ki masaya çarparak Nehiryeli'nin içkisini döktü. "O lağım cücesinin yatağı yapması gerekiyordu. Büyük bir ihtimalle onu deliksiz bir uykuda bulacağım..."

Aceleyle ayrıldı. Ama yukarıdaki odalara gitmedi. Mutfak kapısının dışında durup gece rüzgârını alev alev yanan yanaklarında hissederek karanlığa baktı. "Lütfen gitsin!" diye fısıldadı. "Lütfen..."

Belki de Tanis her şeyden
çok, Son Yuva Hanı'nı ilk

göreceği andan korkuyordu. Burada başlamıştı her şey, üç yıl önceki sonbaharda. O gece Flint ve zato-lunamaz kender Tasslehoff Burrfoot ile birlikte, eski arkadaşlarıyla buluşmak için buraya gelmişti. Burada dünyası altüst olmuş ve bir daha da kendini tam anlamıyla hiç doğrultamamıştı.

Fakat atını Han'a doğru sürerken, Tanis korkularının yatıştığını fark etti. Her şey o kadar değişmişti ki; yabancı, hiç hatırası olmayan bir yere gelmek gibi bir şeydi bu. Büyük bir vallen ağacının dallan yerine, yerde duruyordu bina. Yeni eklemeler yapılmış, yolcu akınını karşılamak için daha çok odalar inşa edilmiş, yeni bir çatı yapılmıştı, çok daha modern tasarımlı bir çatı. Savaşın bütün yaraları, hatıralarıyla birlikte temizlenmişti.

Derken, tam Tanis rahatlamaya başladığında Han'ın ön kapısı açıldı. Dışarıya doğru huzmelenen ışık, altından bir karşılama yolu açtı; akşam esintisiyle baharatlı patates kokusu ve kahkaha sesleri ona taşındı. Hatıralar üzerine üşüştü; Tanis yenik düşerek başını eğdi.

Ama belki de büyük bir şans eseri olarak geçmişle uğraşacak fazla vakti olmadı. Yol arkadaşıyla birlikte hana yaklaşırken seyis yamağı koşarak atlarının dizginlerini yakaladı.

"Yiyecek ve su," dedi Tanis eyerinden yorgun bir halde kayıp,

çocuğa bir metelik atarken. Kaslarındaki kasılmaları gidermek için gerindi. "Yeni bir atın hazır bekletilmesi için haber yollamıştım. Adım Tanis Yarımelf."

Oğlanın gözleri fal taşı gibi açıldı; zaten gözleri Tanis'in giymiş olduğu parlak zırha ve zengin pelerine takılmıştı. Şimdi ise merakının yerini huşu ve hayranlık almıştı.

"T-tabii beyim," diye kekeledi, böylesine büyük bir kahramanın kendisiyle konuşmasına inanamayarak. "A-at hazır, he-hemen getireyim mi beyim?"

"Hayır." Tanis gülümsedi. "Önce bir şeyler yiyeceğim. İki saat içersinde getir onu."

"İ-iki saat. Tamam beyim. Sağol beyim." Başını sallayıp duran oğlan, hissizleşmiş eline doğru Tanis'in ittiği dizginleri tuttuktan sonra ağzı bir karış açık, sabırsız at onu dürtüp de neredeyse düşürünceye kadar yapması gereken işi unutarak öylece durmuştu.

Oğlan, Tanis'in atını aceleyle götürürken yarımelf yol arkadaşının attan inmesine yardımcı olmak için döndü.

"Demirden yapılmış olmalısın," dedi kadın, inmesine yardımcı olan Tanis'e bakarak. "Gerçekten bugün yoluna devam etmeye niyetli misin?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse bedenimdeki bütün kemikler sızlıyor," diye başladı Tanis, sonra kendisini huzursuz hissederek durdu. Bu kadının yanında kendini rahat hissedemiyordu bir türlü.

Tanis, kadının Han'dan süzülen ışık huzmesini aksettiren yüzünü görebiliyordu. Yorgunluk ve acı gördü. Gözleri solgun, çökük yanaklarına gömülmüştü. Yere adım attığında tökezlendi ama Tanis hemen kolunu uzatarak kadının yaslanmasını sağladı. Kadın kısa bir an için yaslandı. Sonra kendini çekerek kibarca ama sert bir biçimde ittirdi adamı ve ilgisizce etrafına bakınarak tek başına ayakta durdu.

Her hareketi canını yakıyordu Tanis'in; fiziksel bir yorgunluğa veya sıkıntıya alışık olmayan bu kadının da neler hissettiğini tahmin edebiliyor ona karşı kıskançlıkla karışık bir hayranlık duyuyordu. Uzun ve korku dolu yolculukları sırasında kadın bir kere bile şikâyet etmemişti. Hep adama ayak uydurmuş, hiç arkada kalmamış ve verdiği komutları hiç sual etmeden uygulamıştı.

Neden o halde, diye merak ediyordu Tanis, kadına karşı bir şeyler hissetmiyordu? Kadında onu bu kadar huzursuz eden veya

canını sıkan ne vardı? Kadının yüzüne bakan Tanis cevabını aldı. Yüzündeki tek sıcaklık, Han'ın ışığından yansıyan sıcaklıktı. Kadının yüzü bile -yorgun olmasına rağmen- soğuk, ihtirassız ve birşeylerden yoksundu -ama neden yoksun? İnsanlıktan mı? Bütün bu uzun ve tehlikeli yolculuk boyunca hep böyle olmuştu kadının yüzü. A evet, umursamaz ve kibar, umursamaz ve minnettar, umursamaz mesafeli ve uzak olmuştu. Büyük bir ihtimalle kayıtsızca gömerdi de beni, diye düşündü Tanis içi kararararak. Sonra, hiç umursamadan küstahça düşüncelerinden dolayı kendisini cezalandırırcasına bakışları kadının boyundaki madalyona kaydı: Paladine'ın Platin Ejderhası. Tam yolculukları başlamadan önce, Elistan'ın kendisine özel olarak söylediği veda sözlerini hatırlayabiliyordu.

"Ona refakat etmen uygun olacak Tanis," demişti artık zayıflamış olan rahip. "Birçok yönden, senin yıllar önce çıktığına benzer bir yolculuğa başlamak üzere: Kendini tanımaya çalışıyor. Yo, haklısın, henüz bunu kendisi de bilmiyor." Bunu Tanis'in şüpheli bakışları üzerine söylemişti. "Gözlerini göklere dikmiş öyle ilerliyor." Elistan hüzünle gülümsedi. "Böyle yaptığı zaman insanın mutlaka tökezleneceğini henüz öğrenmedi. Eğer öğrenmezse düşüşü zor olacak." Başını sallayarak alçak sesle bir dua etti. "Ama Paladine'a güvenmeliyiz."

Tanis o zaman da kaşlarını çatmıştı, şimdi de bu konuda düşündükçe çatıyordu. Gerçek tanrılara karşı inancının çok güçlenmiş olmasına rağmen (bunda her şeyden çok Laurana'nın onlara karşı duyduğu sevgi ve inanç vardı) yaşamını onlara emanet ederken huzursuz oluyordu; ayrıca Elistan gibi tanrıların sırtlarına çok büyük yükler yükleyenlere karşı da sabrı tükenmeye başlamıştı. Mümkünse bir değişiklik yapalım ve insanlar kendi yaptıklarından kendileri sorumlu olsun, diye düşündü Tanis huzursuz bir şekilde.

"Ne var Tanis?" diye sordu Crysania soğuk bir edayla.

Bütün bu zaman zarfında kadına bakıyor olduğunu fark eden Tanis utançla öksürerek boğazını temizledi ve bakışlarını çevirdi. Allahtan tam o anda oğlan Criysania'nın atını almak için dönmüş, Tanis'i bir cevap vermekten kurtarmıştı. Tanis, Han'ı işaret etti ve kadınla birlikte o yöne doğru yürümeye başladılar.

"Aslında," dedi Tanis sessizlik rahatsız edici bir hal alınca, "burada kalıp arkadaşlarımı ziyaret etmekten daha çok istediğim

bir şey yok. Ama yarından sonra Qualinesti'de olmam gerek ve ancak zorlu bir at yolculuğundan sonra oraya zamanında varabilirim. Kayınbiraderimle olan ilişkilerim Solostaran'ın cenaze törenini kaçırmama olanak sağlayacak boyutlarda değil." Acı bir tebessümle ekledi: "Hem politik hem de şahsi olarak, bilmem anlatabildim mi."

Buna karşılık Crysania gülümsedi ama -Tanis'in gördüğü kadarıyla- bu anlamış olmasından kaynaklanan bir tebessüm değildi. Bu bir hoşgörü tebessümüydü, sanki bu politika ve aile meseleleriyle ilgili konuşmalar onun çok altındaymış gibi.

Han'm kapısına varmışlardı. "Ayrıca," diye ekledi Tanis yavaşça, "Laurana'yı özledim. Komik değil mi. Yakınımda olduğu zaman ve işlerimizle meşgulken bazen günlerce sadece aceleyle verilen bir tebessüm, bir dokunuşla yetinip, sonra yine kendi dünyalarımıza dönüyoruz. Ama ondan uzakta olduğum zaman sanki uyanmışım da sağ kolumun kesilmiş olduğunu fark etmişim gibi oluyor. Yatağa yatarken sağ kolumu düşünerek hareket etmem ama bir kez kolum kopmuşsa..."

Tanis kendini bir ahmak gibi hissedip, sanki işlediği bir kabahatin görülmesinden korkarmış gibi aniden susuverdi. Ama Crysania'nın kendisine zerrece aldırmadığını fark etti. Sadece pürüzsüz, mermer yüzü kıyaslandığında ayın gümüş ışığı daha sıcak duruncaya kadar buz kesti. Başını sallayan Tanis kapıları iterek açtı.

Caramon veya Nehiryeli'ni kıskanmıyorum, diye düşündü inatla.

Han'm o sımsıcak, bildik sesleri ve kokusu Tanis'i sarmaladı ve uzun bir süre her şey bulanıklaştı. İşte Otik oradaydı, -daha yaşlı ve daha şişman olması ne kadar mümkünse o kadar- daha şişman; bir bastona dayanmış sırtını sıvazlıyordu. Yıllardır görmediği, daha önceleri onunla pek alakası olmayan, şimdi ise elini sıkıp onunla arkadaş olmak isteyen insanlar da buradaydı. İşte eski meyhane tezgâhı, hâlâ parıl parıl cilalıydı; ve her nasıl başardıysa bir lağım cücesi de üstüne çıkmıştı...

Sonra kürkler içinde uzun boylu bir adam vardı; derken Tanis arkadaşının sıcak kolları arasında bulmuştu kendini.

"Nehiryeli," diye fısıldadı boğuk bir sesle Bozkırlı'ya sıkı sıkı sarılarak.

"Kardeşim," dedi Nehiryeli halkının Que-shu dilinde. Handaki

kalabalık deliler gibi tezahürat ediyordu ama Tanis onları duymuyordu bile çünkü alev alev kızıl saçlı ve yüzü çillerle kaplı bir kadın elini koluna koymuştu. Hâlâ Nehiryeli'ne sıkı sıkı sarılmış olan Tanis uzanarak Tika'yı da aralarına aldı ve uzun süre üç arkadaş -birbirlerine hüzün, acı ve gururla bağlanarak- sarılıp kaldılar.

Nehiryeli onları kendilerine getirdi. Duygularını böylesine gözler önüne sermeye alışık olmayan uzun boylu Bozkırlı boğuk bir öksürükle kendine çekidüzen vererek geri çekildi ve yeniden kendine hakim oluncaya kadar gözlerini sürekli kırpıp, kaşlarını çatarak tavana baktı. Kendi gözyaşlarıyla kendi kızıl sakalı ıslanan Tanis, Tika'ya bir kez daha sarılıp etrafına bakındı.

"Nerede senin şu kocan olacak koca ahmak herif?" diye sordu neşeyle. "Caramon nerede?"

Bu basit bir soruydu ve Tanis gelecek tepkiye karşı hiç hazırlıklı değildi. Kalabalık tamamen sessizleşti; sanki biri hepsini birden susturmuştu. Tika'nın yüzü kızardı; bu çirkin bir kırmızıydı; anlaşılmayan bir şeyler geveledi, eğilerek yerden bir lağım cücesi kaldırdı ve zavallıyı öyle bir sarstı ki, cücenin ağzındaki dişler birbirine çarptı.

Şaşkına dönen Tanis, Nehiryeli'ne baktı ama Bozkırlı o-muzlarını silkip, kara kaşlarını kaldırmakla yetindi. Yarımelf neler döndüğünü sormak için Tika'ya döndü ama tam o anda kolunda buz gibi bir temas hissetti. Crysania! Onu tamamiyle unutmuştu.

Kendi yüzü de kızaran Tanis geç de olsa kızı takdim etti.

"Paladine'ın Saygıdeğer Rahibesi, Tariniuslu Crysania'yı takdim etmeme izin verin," dedi Tanis resmi bir dilde. "Lady Crysania, Bozkırlıların Reisi Nehiryeli ve Tika VVaylan Majere."

Crysania yolculuk pelerininin bağcıklarını açarak kukuletasını geri itti. Tam o böyle yaparken, boynundaki platin madalyon Han'm parlak mum ışında şimşekler çaktırdı. Kadının saf beyaz kuzu yününden elbisesi, pelerininin kıvrımları arasından görünüyordu. Hem hürmetkar, hem huşu dolu bir mırıltı dolaştı kalabalık arasında.

"Kutsal bir rahibe!"

"Adını duyabildin mi? Crysania! Sıradaki..."

"Elistan'ın ardılı...."

Crysania başını eğdi. Nehiryeli ciddi bir yüzle yerlere kadar eğildi; yüzü hâlâ kıpkırmızı olduğu için ateşler içindeymiş gibi görünen Tika, Rafı aceleyle içki tezgâhının arkasına iterek bir

reverans yaptı.

Tika'nın evlilik soyadı olan Majere'yi duyan Crysania sorgular-casına Tanis'e baktı; cevaben de başıyla bir onay işareti aldı.

"Şeref duydum," dedi Crysania dolgun, serin sesiyle, "yaptıkları cesaret dolu işlerle hepimizi birer misal olarak aydınlatan bu iki kişiyle tanıştığım için."

Tika memnuniyet dolu bir utançla kızardı. Nehiryeli'nin sert yüzünde bir ifade değişikliği olmadı ama Tanis, rahibenin övgüsünün koyu bir dindar olan Bozkırlı için ne kadar anlamlı olduğunu tahmin edebiliyordu. Kalabalığa gelince, kendilerince bu şeref için gürültüyle tazahüratta bulunmuşlar ve bulunmaya da devam ediyorlardı. Otik, büyük bir tantanayla konuklarını bir masaya götürerek sanki bütün savaş onların hatırına olmuş gibi kahramanları kutluyordu.

Yerine oturan Tanis ilk başta kargaşa ve gürültüden rahatsız oldu ama kısa bir süre içinde bunun kendisi için daha iyi olduğu kararına vardı. En azından Nehiryeli'yle, duyulma korkusu olmadan rahat rahat konuşabiliyordu. Ama önce Caramon'un nerede olduğunu bulması gerekiyordu.

Bir kez daha sormaya başladı ama -onların yerleştiklerini gördükten sonra Crysania'yla anaç bir tavuk gibi ilgilenen-Tika onun ağzını açtığını görerek hemen dönmüş ve mutfakta kaybolmuştu.

Aklı karışan Tanis başını salladı ama daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan Nehiryeli ona sorular sormaya başlamıştı. Kısa bir süre sonra ikisi derin bir muhabbete dalmıştı bile.

"Herkes savaşın bittiğini düşünüyor," dedi Tanis içini çekerek. "Bu da bizi, daha öncekinden de büyük bir tehlike içine atıyor. Karanlık zamanlarda elfler ve insanlar arasındaki güçlü ittifak güneşle erimeye başladı. Laurana şu anda Qualinesti'de, babasının cenazesine katılırken bir yandan da dikkafalı ağabeyi Porthios ile Solamniya Şövalyeleri arasında bir anlaşma yapmaya çalışıyor. Tek umut ışığımız Porthios'un eşi Alhana Starbreeze." Tanis gülümsedi. "O elf kadının insanlara ve diğer ırklara hoşgörüyle yaklaşabileceğini bile göreceğimi hiç tahmin etmezken şimdi hoşgörüsüz kocasına karşı onları tatlı tatlı desteklemesine tanık oluyorum."

"Garip bir evlilik," diye fikir yürüttü Nehiryeli; Tanis de ona katılarak başını salladı. Her iki adamın da aklında, artık ölmüş olan

arkadaşları, Yüksek Rahiplik Kulesi kahramanı şövalye Sturm Brightblade vardı. Her ikisi de Alhana'nın kalbinin orada, Sturm ile birlikte karanlığa gömülmüş olduğunu biliyordu.

"Bir aşk evliliği olmadığı kesin." Tanis omuzlarını silkti. "Ama dünyadaki düzeni kurmaya yarayacak bir evlilik olabilir. Gelelim sana dostum? Yüzün yeni bir neşeyle ışıldamakla birlikte, kararmış ve yeni endişelerle asılmış. Altınay, Laurana'ya ikizlerin haberini yollamış."

Nehiryeli şöyle bir gülümsedi. "Haklısın. Uzakta olduğum her dakika bana fazla geliyor," dedi Bozkırlı derin sesiyle, "gerçi seni görmek, kardeşim, kalbimdeki yükü hafifletiyor. Ama iki kabileyi bir savaşın eşiğinde bırakıp geldim. Şu ana kadar onları birbirleriyle konuşmaya ikna etmiştim, henüz kan dökülmedi. Fakat isyankârlar bana karşı, benim arkamdan çalışıyor. Benim uzakta olduğum her dakika onlara eski kan davalarını karıştırmak için fırsat veriyor."

Tanis kollarını kavuşturdu. "Üzgünüm dostum; ama geldiğin için minnettarım." Sonra yeniden içini çekip, yeni sorunları olduğunu hatırlayarak Crysania'ya baktı. "Senin bu hanıma yol gösterip onu koruyacağını ummuştum." Sesi bir mırıltı halinde alçaldı. "VVayreth Ormanı'ndaki Yüce Büyücülük Kulesi'ne seyahat ediyor."

Nehiryeli'nin gözleri telaş ve hoşnutsuzlukla açıldı. Bozkırlı, büyücülere ve büyücülerle ilgili hiçbir şeye güvenmezdi.

Tanis başıyla onayladı. "Görüyorum ki Caramon'un, Raistlin ile birlikte oraya gittiği zamana dair anlattığı hikâyeyi hatırlıyorsun. Üstelik onlar davet edilmişlerdi. Bu hanım davetsiz gidiyor, büyücülerden nasihat almak için. . ."

Crysania, Tanis'e sert, hükmedici bir bakış fırlattı. Kaşlarını çatan kadın başını salladı. Dudaklarını ısıran

Tanis sözünü eksik bırakarak ekledi, "Ben de senin ona eşlik edebileceğini ummuştum..."

"Ben de bundan korkmuştum," dedi Nehiryeli, "mesajını aldığım zaman; o yüzden de gelmem gerektiğini hissetmiştim -neden reddettiğimi sana açıklayabilmek için. Başka bir zaman olsaydı memnuniyetle yardım edeceğimi bilirsin ve özellikle de böylesine saygın birine hizmet edebilmekten büyük bir şeref duyardım." Hürmetini bir tebessümle kabul eden Crysania'ya doğru hafifçe eğildi. Kadın Tanis'e bakınca tebessümü solmuş,

kaşları arasında minik, derin bir hiddet çizgisi belirmişti. • , '

Nehiryeli sözüne devam etti, "Fakat tehlikede olan çok fazla şey var. Yıllardır savaş içinde olan kabileler arasında kurduğum barış pek narin. Ulus ve halk olarak hayatta kalmamız birleşmemize; topraklarımızı ve hayatlarımızı yeniden inşa etmek için birleşip, birlikte çalışmamıza bağlı."

"Anlıyorum," dedi Tanis, Nehiryelinin yardım talebini geri çevirdiği için hissettiği aşikâr mutsuzluğundan etkilenmişti. Öte yandan yarımelf Lady Crysania'nın memnuniyetsiz bakışlarını yakalamış ve kadına suratsız bir kibarlıkla dönmüştü. "Her şey yoluna girecek Saygıdeğer Rahibe," dedi özenli bir sabırla. "Caramon' da sizi götürebilir ve o bizim gibi sıradan üç ölümlüye bedeldir, öyle değil mi Nehiryeli?"

Aklına anıları gelen Bozkırlı gülümsedi. "Üç sıradan ölümlü kadar yediği kesin. Ve en az üçü, hatta daha fazlası kadar güçlüdür. Hatırlıyor musun Tanis. . .neresiydi orası... Flotsam'deki gösteride nasıl o tıknaz Domuzsurat VVilliam'ı havaya kaldırırdı?"

"Bir keresinde de iki ejderanı kafalarını birbirine çarpıp öldürmüştü." O eski zamanları arkadaşıyla paylaşmanın aniden dünya üzerindeki karanlığı kaldırdığını hisseden Tanis güldü. "Peki ya cüce krallığında olanları hatırlıyor musun, Caramon, Flint'in arkasından süzülmüştü ve..." İleri uzanan Tanis, Nehiryeli'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Bozkırlı'nın yüzü gülmekten kızarmıştı. O da başka bir öykü anlattı ve iki adam Caramon'un gücüyle, kılıç kullanmadaki ustalığıyla, cesaret ve şerefiyle ilgili hikâyeleri anlatmaya başladılar.

"Ya ruhunun zarafeti," diye ekledi Tanis bir anlık bir düşünceden sonra. "Raistlin'e o kadar büyük sabırla bakması, o öksürük nöbetleri büyücüyü harap ettiği zamanlar onu kolları arasına alması şimdi gibi gözümün önünde..."

Sözü boğuk bir haykırış, bir gümbürtü ve patırtıyla kesildi. Hayretle dönüp bakan Tanis, Tika'nın kül gibi bir yüzle, yeşil gözleri yaşlar içinde kendisine bakmakta olduğunu gördü.

"Git artık!" diye yalvardı kadın solgun dudaklarıyla. "Lütfen Tanis! Hiç soru sorma! Sadece git!" Adamın koluna yapıştı, tırnakları adamın tenine batıyordu.

"Bana bak Tika, Cehennem adına neler oluyor?" diye sordu Tanis öfkeyle; ayağa kalkmış kadınla yüz yüze duruyordu.

Cevap olarak büyük bir çatırtı geldi. İnanılmaz bir güçle

dışarıdan ittirilen Han'ın kapısı sonuna kadar açıldı. Kapıya bakarken yüzü muazzam bir korku ve dehşetle kasılan Tika geriye doğru öyle bir sıçradı ki Tanis eli kılıcında aceleyle döndü; Nehiryeli de ayağa fırladı.

Koca bir gölge kapıyı doldurmuş, adeta odaya kasvetli bir gölge salmıştı. Kalabalığın neşeli sesi ve kahkahaları hemen kesilerek işitilmesi güç, kızgın bir mırıltıya dönüştü.

Kendilerini izlemekte olan karanlık ve kötü şeyleri hatırlayan Tanis kılıcını çekerek, Lady Crysania ile karanlık arasına attı kendini. Görmese de Nehiryeli'nin kendisini kollayan iri yapılı varlığını arkasında hissedebiliyordu.

Demek ki bizi yakaladı, diye düşündü Tanis, neredeyse bu belirsiz, bilinmeyen dehşetle dövüşmek için bir fırsat yakaladığına memnun olarak. Acımasız bir yüzle kapıya bakıyor; şişmiş, acaip suretin ışığa çıkışını izliyordu.

Tanis, bunun bir adam olduğunu gördü , koca bir adam; daha da dikkatli bakınca adamın devasa bedeninin kof olduğunu fark etti. Koca bir göbek, deri tozluklarının üzerine sarkıyordu. Kirli bir gömlek tam göbeğini ortada bırakıyordu; zaten öyle bir göbeği de örtebilecek çok az gömlek vardır. Adamın -kısmen üç günlük bir sakal yüzünden belirsizleşen- yüzü aşırı derecede kızarmış, benek benek olmuştu; saçları ise yağlı ve dağınıktı. Son derece iyi kumaştan, özenle dikilmiş giysileri ise hem kirliydi, hem de cüce birası diye bilinen sert bir içki ile kusmuk kokuyordu.

Kendini bir ahmak gibi hisseden Tanis kılıcını indirdi. Bu adam sadece sarhoş sefilin biriydi; büyük bir

ihtimalle de iri cüssesiyle şehir sakinlerini sindirmeye çalışan bir kasaba kabadayısı. Adama tiksinti ve acımayla baktı; daha bakarken adamda garip bir biçimde tanıdık bir şeyler olduğunu düşündü. Belki de uzun yıllar önce Solace'tan tanıdığı; başından kötü günler geçmiş zavallı ahmağın biri.

Yarımelf dönmeye başlamıştı ki -hayretle- Han'daki herkesin kendisine bir beklentiyle baktığını gördü.

Ne yapmamı bekliyorlar ki, diye düşündü Tanis ani ve hızla beliren bir hiddetle. Ona saldırmamı mı? Bu zavallı kasaba ayyaşını döverken ne de kahramanca görünürüm ya!

Sonra yanıbaşında bir hıçkırık sesi duydu. "Sana gitmeni söylemiştim," diye inledi Tika, bir sandalyeye çökerken. Yüzünü ellerine gömerek sanki içi parçalanacakmış gibi ağlamaya başladı.

43

Gitgide aklı daha da karışan Tanis, Nehiryeli'ne baktı ama belli ki Bozkırlı en az arkadaşı kadar karanlıklar içindeydi. Öte yandan ayyaş sendeleyerek odaya girip hiddetle etrafına bakmıyordu.

"Neyin nesidir bu? Bi eylenti mi?" diye homurdandı. "Kimse, kimse esjki... kimse beni şağırmadı mı?"

Kimse cevap vermedi. Sabit bir biçimde gözlerini Tanis'e dikmiş, şapşal adamı görmemezliğe geliyorladı; artık ayyaşın da dikkati yarımelfe çevrilmişti. Adamın görüntüsünü netleştire-bilmek için uğraşan ayyaş Tanis'e şaşkın bir hiddetle bakıyordu, sanki bütün sorunlarından dolayı onu sorumlu tutarmış gibi. Sonra, aniden ayyaşın gözleri fal taşı gibi açıldı, yüzü ahmakça bir tebüssümle aydınlandı, kollarını uzatarak ileri doğru sendeledi.

"Taniş... dost..."

"Tanrıların adına," diye saldı nefesini Tanis sonunda onu tanıyarak.

İleri doğru sendeleyen adam bir sandalyeye takıldı. Bir an için ileri geri sallandı, aynı kesilmiş, düşmeye hazır bir ağaç gibi. Gözleri kaydı, insanlar kendilerini kurtarmak için önünden kaçıştılar. Sonra -Han[1]1 sarsan bir gümbürtüyle- Mızrak Kahramanı Caramon Majere, Tanis'in ayaklarının dibine yıkıldı.

BöCüm 3

Tanrılar adına," diye tekrarladı Tanis koma halindeki savaşçının yanına eğilirken. "Caramon..."

"Tanis..." Nehiryeli'nin sesi yarımelfin aceleyle başını kaldırmasına neden olmuştu. Bozkırlı, Tika'yı kollarında tutuyor, Dezra ile birlikte üzüntüyle aklı başından gitmiş genç kadım rahatlatmaya çalışıyordu. Fakat insanlar dört bir yandan sıkıştırıyor, Nehiryeli'ne sorular sormaya çalışıyor ya da Crysania'nın kendilerini kutsamasını istiyorlardı. Geri kalanlar ise daha çok bira istiyor ya da sadece ahmakça bakarak etrafta duruyorlardı.

Tanis aceleyle ayağa kalktı. "Bu gecelik Han kapalı," diye bağırdı.

Kalabalıktan alaylı sözler yükselmişti; sadece arka taraflarda Tanis'in herkese içki ısmarladığım zanneden birkaç müşteriden bölük pörçük alkış sesleri duyuldu.

"Hayır, ciddiyim," dedi Tanis sert bir biçimde, sesi gürültüyü bastırmıştı. Kalabalık sustu. "Bu karşılama töreni için teşekkürler. Yurduma geri dönmenin benim için ne kadar anlamlı olduğunu anlatamam. Fakat dostlarım artık yalnız kalmak istiyorum. Lütfen, geç oldu..."

Bazı sempati mırıltıları ve iyi niyetli alkış sesleri duyuldu. Sadece birkaç kişi kaşlarını çatıp, (Solamniya Şövalyeleri'nin küçük görüldüğü zamandan kalma eski bir atasözü olan) , kendi zırhı

kendi gözlerini kamaştırmayan şövalye daha büyük şövalyedir, tarzında fikir beyan etti. Dezra'yı,Tika'ya bakması için kadının başında bırakan Nehiryeli, Tanis'in, kendilerinden başka herkesi kastettiğini varsayan birkaç kişiyi dürtmek için ilerledi. Yarımelf yerde neşeyle horlayan Caramon üzerinde nöbet tutuyor, insanların koca adamı çiğnemelerine engel oluyordu. Yanından geçerken Nehiryeli'yle birbirlerine baktılar ama Han boşalıncaya kadar ikisinin de konuşma fırsatı olmamıştı.

Otik Sandeth kapının yanında durmuş herkese geldikleri için teşekkür ediyor ve Han'ın ertesi akşam açılacağı konusunda herkese garanti veriyordu. Herkes gidince kendisini tuhaf hissederek utanç duyan Tanis emekli mal sahibine doğru bir adım attı. Ama daha konuşmaya fırsat bulamadan Otik onu durdurdu.

Tanis'in elini tutan yaşlı adam fısıldadı, "Geri geldiğin için çok memnunum. İşini bitirince kapıyı kitle." Tika'ya baktıktan sonra yarımelfi kendisine suçortağı edercesine, ileri doğru gelmesini işaret etti. "Tanis," dedi yine fısıltıyla, "Tika'nın kasadan para aldığını görürsen, görmemezliğe gel. Günün birinde öder. Ben fark etmiyormuşum gibi yapıyorum." Bakışları yeniden Caramon'a gitti ve başını hüzünle salladı. "Yardım edebileceğini biliyorum," diye mırıldandıktan sonra başını salladı ve bastonuna yaslanıp geceye doğru topallayarak yürüdü.

Yardım etmek mi! diye düşündü Tanis deliler gibi. O buraya yardım bulmak için gelmişti. Caramon'un horultusu yükselince kendi kendini uyandıracakmış gibi oldu; büyük bir miktar cüce birasının buğusunu geğiren adam yeniden uykuya daldı. Tanis içi sıkılarak Nehiryeli'ne baktı, sonra da çaresizlik içinde başını salladı.

Crysania, Caramon'a acımayla karışık bir tiksintiyle bakıyordu. "Zavallı adam," dedi yavaşça. Paladine madalyonu mum ışığında parlıyordu. "Belki ben..."

"Onun için yapabileceğiniz hiçbir şey yok," diye ağladı Tika buruk bir edayla. "Onun iyileştirilmeye ihtiyacı yok. O sarhoş, görmüyor musunuz? Kütük gibi sarhoş!"

Crysania'nın bakışları hayretler içinde Tika'ya döndü ama rahibe daha bir şey söyleyemeden Tanis aceleyle Caramon'a baktı. "Bana yardım et Nehiryeli," dedi eğilerek. "Onu eve götüreli..."

"Bırakın onu!" diye atıldı Tika, gözlerini önlüğünün kenarına silerek. "Meyhane zeminlerinde uzun geceler geçirdi. Bir gece daha

göz çıkarmaz." Tanis'e döndü. "Sana söylemek istemiştim. Gerçekten denedim. Ama düşündüm ki... umudumu hiç yitirme-dim... Mektubun geldiğinde heyecanlanmıştı. Uzun zamandır... olmadığı kadar aklı başındaydı. Belki de bu bir işe yarar, diye düşünmüştüm. Değişebilirdi. O yüzden, gelmenize izin verdim." Başını eğdi. "Çok üzgünüm..."

Tanis kararsız bir halde koca savaşçının yanında duruyordu. "Anlamıyorum. Ne kadar zamandır..."

"Sizin düğününüze gelemememizin nedeni buydu Tanis," dedi Tika, önlüğünü büküp düğüm düğüm yaparak. "O kadar çok gelmek istemiştim ki! Ama..." Yeniden ağlamaya başladı. Dezra kadına sarıldı.

"Otur Tika," diye mırıldandı Dezra, kadının yüksek arkalıklı, ahşap bir tezgâha oturmasına yardım etti.

Aniden ayakları boşalan Tika yığıldı; sonra başını elleri arasına gizledi.

"Gelin hep birlikte oturalım," dedi Tanis ciddiyetle, "ve aklımızı başımıza toplayalım. Sen oradaki" -yarımelf, onlara tahta içki tezgâhının ardından bakmakta olan lağım cücesini eliyle işaret ederek çağırdı. "Bize bir sürahi bira ile birkaç kupa, Lady Crysania'ya şarap ve biraz baharatlı patates getir..."

Tanis durdu. Kafası karışmış olan lağım cücesi, ağzı şaşkınlıktan bir karış açılmış, yusyuvarlak gözleriyle ona bakıyordu.

"Gidip ben ahversem daha iyi olacak Tanis," diye önerdi Dezra gülümseyerek. "Eğer Raf uğraşacak olursa sonunda bir sürahi dolusu patates getirebilir."

"Ben yardım et!" diye karşı çıktı Raf hiddetlenerek.

"Sen çöpleri dışarı çıkar!" diye atıldı Dezra.

"Ben çok büyük yardım..." diye kederle söylendi Raf ayaklarını sürüye sürüye; dışarı çıkarken yolda incinmiş gururunu onarmak için masaların bacaklarına tekme atıyordu.

"Odalarınız Han'ın yeni tarafında," diye geveledi Tika. "Size odalarınızı göstereyi..."

"Odaları daha sonra buluruz," dedi Nehiryeli sertçe ama Tika'ya bakarken gözleri nazik bir sempatiyle dolmuştu. "Otur da Tanis'le konuş. Kısa bir süre sonra ayrılması gerekiyor."

"Lanet olsun! Atım!" dedi Tanis, aniden ayağa kalkarak. "Oğlana atı getirmesini söylemiştim..."

« "Gidip onlara beklemesini söyleyeyim," diye önerdi Nehiryeli. [1] "Hayır, ben giderim. Sadece bir dakikamı alır..."

"Dostum," dedi Nehiryeli yavaşça onun yanından geçerken, "dışarı çıkmam lâzım! Sonra gelir yardım ederim..." Başıyla horlamakta olan Caramon'u işaret etti.

Rahatlayan Tanis arkasına yaslandı. Bozkırlı ayrıldı. Crysania, Tanis'in yanına, masanın diğer tarafına oturarak Caramon'a şaşkınlıkla bakmaya başladı. Tanis, Tika'ya; kendini toplayarak oturup, hatta biraz gülümseyinceye kadar küçük, önemsiz olaylardan bahsetmeye başladı. Dezra içeceklerle döndüğünde yüzü hâlâ biraz asık ve gergin görünse de Tika biraz rahatlamış gibiydi. Tanis, Crysania'nın şarabına pek dokunmadığını fark etti. Orada oturmuş, kaşları arasındaki kara çizgi bir kez daha belirmiş, zaman zaman Caramon'a bakıyordu. Tanis ona olanların ne olduğunu anlatması gerektiğini biliyordu ama önce birilerinin ona açıklaması gerekiyordu.

"Ne zaman başladı bu..." diye başladı, tereddütle.

"Başlamak mı?" Tika içini çekti. "Buraya döndükten altı ay kadar sonra." Bakışları Caramon'a kaydı. "Çok mutluydu -ilk başlarda. Şehir berbat haldeydi Tanis. Hayatta kalabilenler için kış bir felaket olmuş. Çoğu açlıktan ölmek üzereydi; ejderan ve goblin askerler her şeyi almışlar. Evleri tahrip edilmiş olanlar, barınabildikleri her yerde yaşıyorlardı -mağaralarda, derme çatma ağıllarda. Biz döndüğümüzde ejderanlar şehri terk etmişlerdi ve insanlar da yeniden inşa etmeye başlamıştı. Caramon'u bir kahraman olarak karşıladılar -ozanlar Kraliçe'nin mağlubiyeti hakkında türküler yakmaya başlamışlardı bile."

Tika'nın gözleri, gözyaşları ve hatırladığı gururla pırıldadı.

"Bir süre için çok mutluydu, Tanis. İnsanların ona ihtiyaçları vardı. Gece, gündüz çalıştı -ağaçlar kesti, dağlardan kereste taşıdı, evlerin yapımında çalıştı. Theros gitmiş olduğu için demircilik işini bile yüklendi. Şey, bu işte pek iyi sayılmazdı." Tika hüzünle gülümsedi. "Ama mutluydu; kimse de kötü bir demirci olmasını umursamıyordu. Çiviler yaptı, nallar yaptı, araba tekerlekleri yaptı. O ilk yıl bizim için çok iyiydi -gerçekten iyi. Evlenmiştik ve Caramon sanki unutmuştu. . .unutmuştu..."

Tika yutkundu. Tanis kadının elini okşadı; sessizce biraz yemek yiyip, şarap içtikten sonra Tika yeniden devam edebildi.

"Ama geçen bahar, bir yıl önce her şey değişmeye başladı.

Caramon'a bir şeyler oldu. Ne olduğundan emin değilim. Bunun şeyle bir ilgisi vardı, şeyle..." Birden bire durarak başını salladı. "Şehir refah içindeydi. Pax Tharkas'ta tutsak tutulan bir demirci buraya taşınıp demircilik işini eline almıştı. İnsanların hâlâ ev yapmaları gerekiyordu ama artık kimsenin acelesi yoktu. Ben Han'ı işletme işini üzerime aldım." Tika omuzlarını silkti. "Sanırım Caramon'un zamanı bol geldi."

"Kimsenin ona ihtiyacı kalmamıştı," dedi Tanis ciddiyetle.

"Benim bile..." dedi Tika yutkunup gözlerini silerek. "Belki de bu benim hatamdır..."

"Hayır," dedi Tanis, düşünceleri -ve hatıraları- çok uzaklardaydı. "Senin suçun değil Tika. Sanırım kimin hatası olduğunu biliyoruz."

"Her neyse" -Tika derin bir nefes aldı- "yardım etmek istedim ama burada çok işim vardı. Yapabileceği her türlü şeyi önerdim, o da denedi -gerçekten denedi. Kaçan ejderanların izin bulmak için yerel emniyet görevlilerine yardım etti. Bir süre muhafızlık yaptı, Liman'a seyahat eden insanlar tarafından tutuluyordu. Ama kimse onu iki kere bile tutmadı." Sesi alçaldı. "Bir gün, geçen kış, onun koruyor olması gereken grup geri döndü, bir kızakla onu çekiyorlardı. Sarhoştu. Sonunda o insanlar onu korumaya başlamıştı! O gün, bugündür bütün zamanını ya uyuyarak, ya yemek yiyerek, ya da kasabanın öbür tarafındaki o pis yerde, Trough'da eski paralı askerlerin yanında geçiriyor."

Söylemek zorunda olduğu şeyi söylemesi için Laurana'nın burada olmuş olmasını dileyen Tanis yavaşça şöyle önerdi: "Belki... ıı...bir bebek?"

"Geçen yaz hamile kalmıştım," dedi Tika durgun bir edayla, başını eline dayayarak. "Ama uzun sürmedi. Düşük yaptım. Caramon'un haberi bile olmadı. O günden beri" -bakışlarını tahta masaya indirdi- "şey, aynı odada bile yatmıyoruz."

Utançla kızaran Tanis kadının elini okşayıp aceleyle konuyu değiştirmekten başka bir şey yapamadı. "Biraz önce, 'bunun bir şeyle ilgisi var' gibi bir şeyler söylemiştin... neyle ilgisi var?"

Tika şöyle bir titredikten sonra şarabından bir yudum daha aldı. "O zamanlar dedikodular başlamıştı

Tanis," dedi alçak bir sesle. "Karanlık dedikodular. Kiminle ilgili olduklarını tahmin edebilirsin!"

Tanis başıyla onayladı.

49

"Caramon ona mektup yazdı Tanis. Ben mektubu gördüm. Mektup... içimi parçaladı. Tek bir suçlama veya sitem yoktu. Sevgi doluydu. Kardeşine geri gelmesi ve bizimle birlikte yaşaması için yalvarıyordu. Karanlığa sırt çevirmesi için yakarıyordu."

"Peki ne oldu?" diye sordu Tanis, gerçi cevabı tahmin edebiliyordu.

"Mektup geri geldi," diye fısıldadı Tika. "Açılmamıştı. Mühür yırtılmamıştı bile. Dışında ise şöyle yazılıydı: 'Benim kardeşim yoktur. Caramon isimli kimseyi tanımıyorum.' Ve bir imza taşıyordu: Raistlin!"

"Raistlin!" Crysania, Tika'ya baktı, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi. Kızıl saçlı genç kadından Tanis'e, ondan da sarhoş uykusu içinde rahat rahat geğiren yerdeki devasa savaşçıya giden gri gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Caramon... Bu Caramon Majere mi? Bu onun kardeşi mi? Bana sözünü ettiğin ikiz mi? Beni götürecek olan adam..."

"Özür dilerim Saygıdeğer Rahibe," dedi Tanis kızararak. "Onun böyle olacağına dair hiç bir fikrim yoktu..."

"Fakat Raistlin o kadar... akıllı, güçlü. İkizinin de aynı olması gerektiğini düşünmüştüm. Raistlin çok duygulu; hem kendi, hem de hizmetinde olanlar üzerinde öyle güçlü bir denetimi var ki. O tam bir mükemmeliyetçi, öte yandan bu" -Crysania eliyle işaret etti- "bu, aslında acımamız gereken ve dualarımıza muhtaç olan bu, zavallı bir sefil..."

"Ama görüyorsunuz ki sizin 'duygulu ve akıllı mükemmeliyetçinizin bu adamın 'zavallı bir sefil' olmasında parmağı var Saygıdeğer Rahibe," dedi Tanis yüzünü ekşitip hiddettin! dikkatle denetim altında tutarak.

"Belki de tam tersidir," dedi Crysania, Tanis'i buz gibi bir edayla süzerek. "Belki de Raistlin'in aydınlıktan ayrılıp karanlıkta yürümesinin nedeni sevgisizlikti."

Tika, Crysania'ya kaldırdı bakışlarını, gözlerinde garip bir ifade vardı, "Sevgisizlik mi?" diye tekrarladı kibarca.

Caramon uykusunda inleyerek yerde debelenmeye başladı. Tika hızla ayağa kalktı.

"Onu eve götürsek fena olmayacak." Bakışlarını kaldırınca Nehiryeli'nin uzun boylu suretinin kapıda belirdiğini gördü; sonra Tanis'e döndü. "Sabah seni göreceğim değil mi? Sadece...bir gececik kalamaz mısın?"

Tanis kadının yalvaran gözlerine baktı, cevap verirken dili damağına dolaşmıştı. Ama elinden gelen bir şey yoktu. "Üzgünüm Tika," dedi kadının ellerini eline alarak. "Kalabilseydim keşke ama gitmem gerek. Buradan Qualinost'a çok uzun bir yol var ve geç kalmayı göze alamam. Belki de iki krallığın kaderi benim orada bulunmama bağlı."

"Anlıyorum," dedi Tika yavaşça. "Zaten bu senin sorunun değil. Ben ilgilenirim."

Tanis çaresizlikten sakallarını yolabilirdi. Kalıp yardım etmek için yanıp tutuşuyordu, tabii eğer bu mümkünse. En azından Caramon ile konuşup o kalın kafasına biraz sağduyu sokmaya çalışabilirdi. Fakat Porthios, Tanis'in cenazeye gitmemesini kişisel bir hakaret kabul ederdi ki bu sadece onun Laurana'nın ağabeyi ile olan şahsi ilişkisini etkilemekle kalmaz Qualinesti ile Solamniya arasındaki ittifak anlaşmasına dair yapılan görüşmeleri de etkilerdi.

Sonra gözleri Crysania'ya kayan Tanis bir sorunu daha olduğunu fark etti. İçinden homurdandı. Onu Qualinost'a götüremezdi. Porthios insan soyundan rahipleri küçümserdi.

"Dur bak," dedi Tanis aniden aklına bir fikir gelerek, "cenazeden sonra gelirim." Tika'nın gözleri aydınlandı. Yarımelf, Lady Crysania'ya döndü. "Sizi burada bırakacağım Saygıdeğer Rahibe. Bu kasabada, Han'da emniyet içinde olursunuz. Sonra, sizin de yolculuğunuz yarım kaldığına göre gelip sizi Palanthas'a geri götürürüm..."

"Benim yolculuğum yarım kalmadı," diye cevap verdi Crysania kararlılıkla. "Başladığım gibi devam edeceğim. VVayreth'teki Yüce Büyücülük Kulesi'ne gidip orada Beyaz Cüppelilerden Par-Salian'a danışmaya niyetliyim."

Tanis başını salladı. "Ben sizi oraya götüremem," dedi. "Ayrıca Caramon'un da yapacak durumda olmadığı aşikâr. O yüzden size önerim..."

"Evet," diye sözünü kesti Crysania kendini beğenmiş bir edayla. "Caramon'un kudretsiz olduğu açık. O yüzden bulması için yolladığınız kişiyle birlikte burada kender dostunuzun dönmesini bekleyeceğim ve sonra yoluma devam edeceğim."

"Kesinlikle olmaz!" diye bağırdı Tanis. Nehiryeli, Tanis'e kimle konuştuğunu hatırlatırcasma kaşlarını kaldırdı. Biraz gayretle yarımelf yeniden kendine hakim oldu. "Hanımefendi tehlike

hakkında hiçbir fikriniz yok! Sonra o bizi izleyen kara şeyler -ayrıca sanırım hepimiz bunları kimin yolladıklarını biliyoruz- ayrıca Caramon'un VVayreth Ormanı hakkında anlattığı öyküleri de biliyorum. Orman daha da kararmıştır! Palanthas'a geri dönüp birkaç Şövalye bulup..."

İlk kez Tanis, Crysania'nın mermer yanaklarında soluk bir renk izine rastladı. Kaşları, sanki düşünüyormuşçasma çatıldı. Sonra yüzü rahatladı. Tanis'e bakarak gülümsedi.

"Hiç tehlike yok," dedi kadın. "Ben Paladine'ın ellerindeyim. Karanlık yaratıklar Raistlin tarafından yollanmış olabilirler ama bana *zarar* verebilecek güçleri yok! Onlar sadece benim kararlılığımı kuvvetlendirdiler." Tanis'in yüzünün daha da asıldığını görünce içini çekti. "Sana bu kadarının sözünü verebilirim. Bu konuda düşüneceğim. Belki haklısındır. Belki de yolculuk çok tehlikelidir..."

"Ve zaman kaybı!" diye mırıldandı Tanis, yorgunluk ve hüzün başından beri bu kadının deli saçması planları hakkında düşündüğünü açıkça söylemesine neden olmuştu. "Eğer Par-Salian, Raistlin'i yok edebilseydi bunu çok önceden yapardı..."

"Yok etmek mi!" Crysania, Tanis'e hayretle baktı, gri gözleri buz gibiydi. "Ben yıkım peşinde değilim."

Tanis kadına hayretle baktı.

"Ben onu yeniden kazanmaya çalışıyorum," diye devam etti Crysania. "Şimdi odama çekilmek istiyorum, eğer bir zahmet biri bana yol gösterecek olursa."

Dezra aceleyle ilerledi. Crysania buz gibi bir edayla hepsine iyi geceler diledikten sonra Dezra'mn peşinden odadan çıktı. Tanis, söyleyecek söz bulamadan arkasından bakıyordu. Nehiryeli'nin Que-Shu dilinde bir şeyler mırıldandığını duydu. Sonra Caramon yeniden homurdandı. Nehiryeli, Tanis'i dirseğiyle dürttü. Birlikte, uyumakta olan Caramon'un üzerine eğilerek -büyük bir uğraşla-koca adamı ayağa kaldırdılar.

"Cehennem adına, çok ağır!" dedi nefesi kesilen Tanis, Caramon'un gevşek kollarını omuzlarına atarken adamın ölü gibi yükünün altında sendeleyip. Cüce birasının çürük kokusu öğürmesine neden olmuştu.

"O şeyi nasıl içebiliyor?" diye sordu Tanis, Nehiryeli'ne; peşlerinde endişeyle kendilerini izleyen Tikayla birlikte sarhoş adamı kapıya doğru sürüklerken.

"Bir keresinde bir savaşçının bu belâya yenik düştüğünü görmüştüm," diye homurdandı Nehiryeli. "Sadece aklında var olan yaratıklar tarafından izlendiği için bir uçurumdan atlayarak ölmüştü."

"Kalmalıydım..." diye mırıldandı Tanis.

"Bir başkasının yerine savaşamazsın dostum," dedi Nehiryeli ciddiyetle. "Özellikle de bu savaş birinin, kendisi ve ruhu arasındaysa."

Tanis ile Nehiryeli, Caramon'u salimen eve götürüp -hiç de kibar olmayan bir şekilde- yatağına attıklarında gece yarısını geçmişti. Tanis hayatında hiç bu kadar yorulmamıştı. Dev savaşçının ölü gibi ağırlaşmış bedenini taşımaktan omuzları ağrıyordu. Yorulmuş ve bütün gücünün çekilmiş olduğunu hissetti; -bir zamanlar hoş olan- hatıraları şimdi eski yaralar gibiydi: Açık ve kanayan yaralar. Üstelik sabaha kadar tepmesi gereken çok uzun bir yol vardı daha.

"Keşke kalabilseydim," diye tekrarladı Tika'ya, Nehiryeli'yle birlikte kadının kapısının önünde durmuş uyumakta olan huzur dolu Solace şehrine bakarken. "Kendimi sorumlu hissediyorum..."

"Hayır Tanis," dedi Tika yavaşça. "Nehiryeli haklı. Sen bu savaşta dövüşemezsin. Artık senin de kendi yaşamın var. Sonra, yapabileceğin hiçbir şey yok. İşleri daha berbat edersin."

"Galiba öyle." Tanis kaşlarını çattı. "Her halükârda bir haftaya kadar geri dönmüş olurum. O zaman Caramon'la konuşurum."

"Bu hoş olur." Tika içini çekip biraz duraksadıktan sonra konuyu değiştirdi. "Bu arada Lady Crysania kenderin buraya gelmesiyle ilgili ne demek istedi? Tasslehoff'u mu kastetti?"

"Evet," dedi Tanis sakalını sıvazlayarak. "Bunun Raistlin'le bir ilgisi var ama ne olduğundan emin değilim. Palanthas'ta Tas'a rastladık. Öykülerinden birine başladı -Crysania'yı Tas'ın anlattıklarının ancak yarısının doğru, o yarısının da saçma sapan olduğu konusunda uyardım ama büyük bir ihtimalle Tas kadını, Raistlin'i yeniden bize kazandırmakta yardımı olacak birini bulabileceği konusunda ikna etmiş!"

"Kadın, Paladine'ın kutsal bir rahibesi olabilir," dedi Nehiryeli sertçe, "ve onların seçtiği biri hakkında yanlış konuşuyorsam tanrılar beni affetsin. Ama bence bu kadın deli." Söyleyeceğini söyledikten sonra yayını omuzuna asarak gitmeye hazırlandı.

Tanis başını salladı. Tika'ya sarılarak kadını öptü. "Burada

olduğu sürece Lady Crysania'ya göz kulak ol. Döndüğümüzde Elistan ile onun hakkında konuşacağım. Kadının bu çılgın planlarının ne kadarını biliyormuş merak ettim. Bir de eğer Tasslehoff gelirse onu bırakma tamam mı? Qualinost'a gelmesini istemiyorum! Zaten Porthios ve elflerle yeterince başım dertte olacak!"

"Tabii Tanis," dedi Tika yavaşça. Bir an için iyice adama sokularak adamın hem temasından, hem de sesinden hissebildiği mer-hametiyle avunmak istedi.

Kıza sarılmış ve bırakmak konusunda gönülsüz olan Tanis tereddüt etti. Küçük eve bir göz atınca Caramon'un uykusunda bağırdığını duyabiliyordu.

"Tika..." diye başladı.

Ama kadın onu ittirdi. "Haydi yoluna devam et Tanis," dedi sertçe. "Önünde daha uzun bir yol var."

"Tika. Umarım..." Ama duruma yardımcı olabilecek, söyleyebileceği hiçbir şey yoktu ve bunu her ikisi de biliyordu.

Yavaşça dönerek Nehiryeli'nin ardından ayaklarını sürüye sürüye gitti.

Onların gidişini seyreden Tika gülümsedi.

"Akıllısın Tanis Yarımelf. Ama bu kez yanıldın," dedi kendi kendine, verandasında tek başına dururken. "Lady Crysania deli değil. Aşık."

Böfüm 4

Bir cüce ordusu yatak odasında dolaşıp duruyor, demir perçinli çizmeleri GÜM GÜM GÜM ediyordu. Her bir cücenin elinde bir çekiç vardı ve tam yatağın yanından geçerken Caramon'un kafasına kafasına vuruyordu. Homurdanan Caramon ellerini kuvvetsizce salladı.

"Gidin!" diye mırıldandı. "Gidin!"

Ama cücelerin tepkisi yatağını güçlü omuzlarına kaldırıp, yürüyüşlerine devam ederek çizmeleriyle tahta zemine GÜM GÜM GÜM basmaya devam ederken, yatağı hızlı adımlarla döndürmeye başlamak oldu .

Caramon midesindekilerin kabardığını hissetti. Birkaç çaresiz haykırıştan sonra dönen yataktan atlayıp beceriksizce köşedeki çanağa kadar koşmayı başardı. Kustuktan sonra kendini daha iyi hissetti. Başı açıldı. Cüceler yok oldu -gerçi onun yeniden yatmasını bekleyerek yatağın altına saklanmış olduklarından kuşkulanmıyor değildi.

Yatmak yerine yatağın yanındaki minik komidinin, cüce içeceği sakladığı çekmecesini açtı. Yoktu! Caramon kaşlarını çattı. Demek ki yine bu oyuna başlamıştı öyle mi? Kendini beğenmişçe gülümsedikten sonra odanın diğer yanındaki büyük sandığa doğru gitti tökezlenerek. Kapağını kaldırarak artık kendisine uymayan tunikleri, pantalonları, gömlekleri karıştırmaya başladı. İşte ora-

daydı -eski bir çizmenin içine saklanmış.

Caramon içki şişesini sevgiyle çıkartıp alev gibi yakan içkiden bir yudum aldı, geğirdi ve içini çekti. İşte, başındaki çekiç sesleri gitmişti. Etrafına, odaya bakındı. Bıraksmdı cüceler yatağın altında kalsın. Umurunda

değildi.

Diğer odada çanak çömlek takırtısı olmuştu. Tika! Caramon aceleyle bir yudum daha alıp şişeyi kapatarak yeniden çizmenin içine sokuşturdu. Sandığın kapağını çok çok yavaşça kapatarak ayağa kalktı, darmadağınık olmuş saçlarını eliyle düzeltip oturma odasına doğru gitmeye hazırlandı. Sonra geçerken gözü, aynadaki görüntüsüne takıldı.

"Gömleğimi değiştireyim," diye mırıldandı boğuk boğuk.

Epey bir çekiştirdikten sonra üzerindeki kirli gömlerini çıkartıp bir köşeye fırlattı. Acaba yıkansa mıydı? Pöh! Kimdi o -hanım evladı mı? Tamam kokuyordu -ama bu erkekçe bir kokuydu. Bir sürü kadın bundan hoşlanıyor, bunu çekici buluyordu -onu çekici buluyorlardı! Hiç Tika gibi şikayette bulunup dır dır edip durmuyorlardı. Neden Tika onu olduğu gibi kabul edemiyordu? Yatağın ayak ucunda bulduğu temiz bir gömleği giymekle cebelleşen Caramon kendisine pek bir acıdı. Kimse onu anlamıyordu... hayat zordu... şu aralar kötü bir dönemden geçiyordu... ama bu değişecekti... biraz beklesinlerdi... günün birinde -belki de yarın...

Yatak odasından yalpalayarak çıkan ve ilgisiz görünmeye çalışan Caramon derli toplu, tertemiz oturma odasından sallanarak yürüyüp geçerek yemek masasındaki sandalyelerden birine çöktü. Sandalye adamın koca ağırlı altında çatırdadı. Tika döndü.

Kadının bakışlarını yaklayan Caramon içini çekti. Tika çok kızgındı -yine. Ona gülümsemeye çalıştı ama bu keyifsiz bir tebessümdü ve bir işe yaramadı. Hiddetle yaylanan kızıl buk-leleriyle kadın savrulurcasına döndü ve kapıdan geçerek mutfakta gözden kayboldu. Ağır demir tavaların tangırtı sesini duyan Caramon gözlerini kıstı. Ses, cücelerle çekiçlerini geri getirmişti. Birkaç dakika içinde Tika koca bir tabak dolusu cızlayan jambon, kızarmış mısır keki ve yumurtayla döndü. Tabağı adamın önüne öyle bir çarptı ki tabaktaki kekler havaya sıçradı.

Caramon yine gözlerini kıstı. Kısa bir süre yiyip yememe konusunda düşündü -bulanmakta olan midesinin durumunu düşünüyordu- sonra homurdanarak midesine kimin sözünün geçtiğini gösterdi. Açlıktan ölecekti, son ne zaman yediğini
hatırlamıyordu bile. Tika da onun yanındaki bir sandalyeye öfkeyle oturdu. Bakışlarını kaldıran adam kadının yeşil gözlerinin alevler içinde olduğunu gördü. Çilleri yüzünde belirginleşmişti -kesin bir hiddet belirtisi.

"Tamam," diye homurdandı Caramon, yemekleri ağzına tıkarak. "Şimdi ne yaptım?"

"Hatırlamıyorsun." Bu bir beyanattı.

Caramon aceleyle aklının sisli kısımlarını bir araştırdı. Bir şeyler belli belirsiz kıpırdıyordu. Dün gece bir yerde olması gerekiyordu. Bütün gün evde kalmış, hazırlanmıştı. Tika'ya söz vermişti... ama susamıştı. İçki şişesi boştu. Sonra bir yudum bir şeyler içmek için Trough'a gitmişti sonra...nereye... neden...

"Yapmam gereken işler vardı," dedi Caramon, Tika'nın bakışlarından kaçınarak.

"Evet, işini gördük," diye atıldı Tika buruk bir tonda. "Senin tam Tanis'in ayaklarına kapaklanmana neden olan işini!"

"Tanis!" Caramon elindeki çatalı düşürdü. "Tanis... dün gece..." Koca adam kederli bir iniltiyle başını elleri arasına aldı.

"Kendini gözler önüne serdin," diye devam etti Tika, sesi boğulmuştu. "Bütün kasabanın yanısıra Krynn'deki ciflerin yarısının önünde. Eski arkadaşlarımızı katmıyorum bile." Artık sessiz sessiz ağlıyordu. "En iyi arkadaşlarımız..."

Caramon yeniden homurdandı. Artık o da ağlıyordu. "Neden? Neden?" diye sordu hüngür hüngür ağlarken. "Tanis, hepsi..." Kendi kendine şikayeti, ön kapının gümbür gümbür çalınmasıyla kesilmişti.

"Şimdi ne var?" diye mırıldandı Tika ayağa kalkıp gözyaşlarını bluzunun koluna silerek. "Belki de Tanis'dir." Caramon başını kaldırdı. "En azından bir zamanlar olduğun gibi davranmaya çalış," dedi Tika fısıltıyla kapıya doğru seyirtirken.

Sürgüyü çekerek kapıyı açtı. "Otik?" dedi hayretle. "Ne -kimin yemeği?"

Koca göbekli yaşlı hancı elinde dumanı tüten bir tabak yemekle birlikte kapıda duruyordu. Tika'nın yanından içeri bir göz attı.

"Burada değil mi?" diye sordu hayretle.

"Kim burada değil mi?" diye cevap verdi Tika, kafası karışarak. "Burada kimse yok."

"Hay Allah." Otik'in yüzü ciddileşti. Kafası dalıp giderek tabak-takileri yemeye başladı. "O halde sanırım seyis yamağı haklıydı.

Gitmiş. Üstelik bu güzelim kahvaltıyı hazırlamış olduğum halde."

"Kim gitmiş," diye sordu sinirlenerek, bir yandan da Dezra'yı mı kastettiğini merak etmişti.

"Lady Crysania. Odasında değil. Eşyaları da yok. Ayrıca seyis yamağı bu sabah kadının gelip bir at eyerlemesini istediğini ve gittiğini söyledi. Ben de düşündüm ki..."

"Lady Crysania!" dedi Tika nefesi tıkanarak. "Kendi başına gitmiş. Tabii, gider..."

"Ne?" diye sordu Otik hâlâ bir şeyler çimlenerek.

"Hiç," dedi Tika, yüzü solmuştu. "Hiç Otik. Sen Han'a geri dönsen fena olmayacak. Ben -ben bugün biraz geç kalabilirim."

"Tabii Tika," dedi Otik sevecenlikle Caramon'un kamburunu çıkarmış masanın üzerine abanmış olduğunu görerek. "Ne zaman gelebilirsen o zaman gel." Sonra bir yandan tabaktakileri yerken, bir yandan da yürüyerek gitti. Tika onun arkasından kapıyı kapattı.

Tika'nm döndüğünü gören ve bir nutuk dinleyeceğini bilen Caramon sakarca ayağa kalktı. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedi. Sendeleyerek ilerleyen adam tökezlenerek yatak odasına girdi, kapıyı çarparak ardından kapattı. Tika içeriden gelen hıçkırıkların sesini duyabiliyordu.

Tika masaya oturarak düşünmeye başladı. Lady Crysania gitmişti; kendi başına VVayreth Ormanı'nı bulacaktı. Ya da başka bir deyişle ormanı aramaya gitmişti. Efsaneye göre kimse ormanı bulamamıştı. Orman insanı buluyordu! Caramon'un öykülerini hatırlayan Tika titredi. Korkunç Orman haritalarda gösteriliyordu ama -mukayese edildiğinde- hiç bir zaman bir haritadakinin yeri diğerini tutmazdı. Ve her zaman için ormanın yanında bir ikaz işareti olurdu. Tam ortasında, o anda Ansalon'daki bütün büyücülerin güçlerinin yoğunlaşmış olduğu VVayreth Yüce Büyücülük Kulesi bulunuyordu. Şey, hemen hemen hepsinin...

Ani bir kararlılıkla ayağa kalkan Tika yatak odası kapısını savurarak açtı. İçeri girdiğinde Caramon'u yüzükoyun yatağa kapaklanmış, bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlarken buldu. Bu acıklı görüntüye karşı kalbini katılaştıran Tika sert adımlarla büyük sandığa doğru yürüdü. Kapağını açıp eşyaları karıştırırken içki şişesini buldu ama şişeyi odanın köşesine fırlatmakla yetindi. Sonra -en dibinde- aradığı şeyi budu.

Caramon'un zırhı.

Göğüs zırhını deri kayışlarından tutan Tika ayağa kalktı ve

dönerek parlatılmış metali dosdoğru Caramon'a fırlattı.

Zırh adamın omuzuna çarpıp sekerek, bir tangırtıyla yere düştü.

"Uf!" diye bağırdı koca adam doğrulup otururken. "Cehennem adına Tika! Beni yalnız bırak..."

"Onun peşinden gidiyorsun," dedi Tika sertçe, zırhın başka bir parçasını alarak. "Onun peşinden gidiyorsun, gerekirse seni buradan bir bahçıvan arabasına koyar öyle çıkartırım!"

"Şey, özür dilerim," dedi kender. Solace eteklerinde aylakça dolaşan bir adama. Adam derhal elini cüzdanının üzerine götürdü. "Bir arkadaşımın evini arıyordum. Şey, aslında iki arkadaşımın evini. Bir tanesi kızıl bukleli güzel bir kadın. Adı Tika VVaylan..."

Kendere sert sert bakan adam parmağıyla işaret etti. "Orada, ötede."

Tas baktı. "Orada mı?" dedi işaret ederek, etkilenmişti. "Şu yeni vallen ağacındaki gerçekten harika olan o ev mi?"

"Ne?" Adam kısa, şiddetli bir kahkaha attı. "Ne dedin sen ona? Gerçekten harika mı? O, güzel bir ev." Kıkırdamaya devam eden adam, bir yandan gülerken bir yandan da cüzdanındaki paraları sayarak yürümesine devam etti.

Ne kaba! diye düşündü Tas, ne yaptığının farkında bile olmadan adamın çakısını keselerinden birine atarken. Sonra olayı hemen unutan kender Tika'nm evine doğru yollandı. Gözleri sevgiyle, hâlâ büyümekte olan bir vallen ağacının dalları arasına emniyet içinde yuvalanmış güzel evin her bir ayrıntısında oynaşıyordu.

"Tika namına pek memnun oldum," dedi Tas, yanında yürümekte olan, ayaklı bir kumaş yığınından başka bir şeye benzemeyen bir şeye. "Caramon namına da tabii ki," diye de ekledi. "Ama Tika'nm hiç kendisine ait bir yuvası olmamıştı. Ne kadar gurur duyuyordur kim bilir!"

Eve yaklaşırken Tas evin, kasabadaki iyi evlerden biri olduğunu gördü. Solace'ın asırlık mimari tarzında inşa edilmişti. Pencere ve kapı üzerindeki kemerli alınlıkların narin kavisleri, ağacın bir parçasıymış izlenimi verilecek şekilde biçimlendirilmişti. Her oda, evin ana gövdesinden çıkıyordu ve duvarların ahşabı ª8ªÇ gövdesini andıracak şekilde oyulmuş ve cilalanmıştı. Planı ağacın biçimine uydurulmuştu; insanoğlu ile doğanın emeği arasındaki huzur dolu uyum hoş bir bütün oluşturacak şekilde

işlenmişti. İki dostunun böylesine güzel bir evde yaşayıp çalışıyor olduğunu düşünmek içini ısıttı. Sonra...

"Komik," dedi Tas kendi kendine, "neden acaba bir çatısı yok."

Daha da yaklaşıp, eve daha dikkatlice bakınca epeyce bir eksiği olduğunu fark etti -çatı da bunlardan biriydi. Koca kavisli alınlıkları, ortada olmayan çatının iskeletini oluşturmaktan başka bir işe yaramıyordu. Odaların duvarları sadece binanın bir kısmını dolanıyordu. Zemin ise çıplak bir platformdan ibaretti.

Gidip tam evin altında duran Tas yukarı doğru bakıp, neler olup bittiğini merak etti. Çekicin, baltanın, desterelerin ortada, açık havada kalmış, paslanmaya yüz tutmuş olduğunu görebiliyordu. Göründüğü kadarıyla aylardır kullanılmamışlardı. Binanın kendisi, uzun süredir hava koşullarına karşı savunmasız durmanın izlerini taşıyordu. Tas, düşünceli düşünceli kafasının tam üstünde at kuyruğu yapılmış saçını çekiştirdi. Bina, Solace'taki binalar içinde en mükemmel nitelikleri taşıyordu -bitirilmiş olsaydı tabii!

Tas'ın yüzü aydınlandı. Evin bir bölümü bitmişti. Bütün pencerelere dikkatlice camlar yerleştirilmişti, bütün duvarlar tamdı; odayı da bir çatı dış etkilerden koruyordu. En azından Tika'nın kendine ait bir odası var, diye düşündü kender. Fakat odayı daha dikkatlice inceleyince tebessümü soldu. Kapının tepesinde, hava koşullarından biraz etkilenmiş olması bir yana bırakılacak olursa bir büyücünün evini belirten dikkatlice işlenmiş işareti açık açık görebiliyordu.

"Tahmin etmeliydim," dedi Tas başını sallayarak. Etrafına bakındı. "Tika ile Caramon'un burada yaşamasına imkân yok. Ama o adam demişti ki... Ay."

Koca vallen ağacının etrafından dolanırken küçük bir eve rastladı; ev neredeyse her yanı kaplamış yabani otlar arasında kaybolmuş, vallen ağacının gölgesi tarafından gözlerden gizlenmişti. Belli ki kısa bir süre için inşa edilmiş olan ev, artık sürekli bir barınak halini almıştı. Bir binanın mutsuz görünmesi mümkünse, bu bina, o binaydı işte, diye geçirdi aklından Tas. Boyalan çatlamış soyuluyordu. Yine de pencere pervazlarında çiçekler, pencerelerde fırfırlı perdeler vardı. Kender içini çekti. Demek ki Tika'nın evi buydu, bir rüyanın gölgesinde inşa edilmiş bir ev.

Küçük eve yaklaşan kender kapının dışında durup dikkatlice dinlemeye başladı. İçeride korkunç bir kargaşa vardı. Gümbürtüler, kırılan cam sesleri, bağırışlar çağırışlar duyabiliyor-
du.

"Sen burada, kalsan fena olmayacak," dedi Tas kumaş yumağına.

Yumak homurdanarak, kendini evin dışındaki çamurlu yola rahat bir edayla bırakıverdi. Tas ona tereddütle baktıktan sonra omuzlarını silkerek kapıya doğru yürüdü. Elini kapı kulpuna koyarak çevirdi, bir adım attı, ileriye doğru gidebileceğinden emindi. Ama ne yazık ki burnu tahtaya yapışıverdi. Kapı kilitliydi.

"Bu tuhaf," dedi Tas bir adım gerileyip eve bir göz atarak. "Tika'nın aklında neler var? Kapıları kilitlemiş! Ne barbarca bir hareket. Bir de sürgülemiş. Beni bekliyor olmalıydılar..." Kilide can sıkıntısıyla bakmaya başlamıştı. İçeriden bağırış ve çağırışlar gelmeye devam ediyordu. Caramon'un derin sesini duyar gibi oldu.

"Gerçekten de içerde olup bitenler ilginçe benziyor." Etrafına bakman Tas, hemen neşelendi. "Pencere! Tabii ya!"

Fakat aceleyle pencereye doğru seyirten Tas onun da kitli olduğunu gördü! "Herkes bir yana, böyle bir şeyi Tika'dan hiç beklemezdim," dedi kender hüzünle kendi kendine. Kilidi inceleyince bunun basit bir kilit olduğunu gördü; oldukça rahat açılabilirdi. Kesesindeki aletler arasından her kenderin doğuştan sahip olduğu şey olan çilingir aletini çıkardı. Aleti kilide sokup ustaca çevirdi ve kilidin klik edişini memnuniyetle duydu. Mutlulukla gülümseyip pencereyi ittirerek açtı ve içeriye emekledi. Yere hiç ses çıkarmadan atladı. Pencereden dışarı bakınca biçimsiz yumağın hendek içinde uyukladığını gördü.

Tam o noktada biraz rahatlayan Tasslehoff eve bir göz gezdirmek için durdu; keskin gözleri her şeyi algılıyor, elleri her şeye dokunuyordu.

"Bak bak, ne ilginç," diye yorumlarına devam ediyordu Tas, arkasından şangırtı seslerinin yükseldiği kapıya doğru giderken. "Biraz incelersem Tika bir şey söylemez herhalde. Tekrar yerine koyarım." Nesne, kendiliğinden kesesine düşüvermişti. "Ay şuna bir bak! Hay allan, bir çatlağı var. Bunu ona haber verdiğim için bana müteşekkir olacak." Nesne başka bir keseye kayıverdi. "Tereyağı kabının burada işi ne? Eminim Tika bunu kilerde tutuyordun Yerine götürsem hiç fena olmayacak." Tereyağı kabı da bir üçüncü kesede yerini bulmuştu.

Bu arada da Tas kapalı kapıya varmıştı. Kapının kulpunu çevirerek (memnuniyetle hiç değilse Tika'nın bunu kilitlememiş

olduğunu gördü!) içeriye girdi.

"Merhaba!" dedi neşeyle. "Beni hatırladınız mı? Baksanıza, yaptığınız eğlenceli bir şeye benziyor! Ben de oynayabilir miyim? Bana da ona atacak bir şey versene Tika. Amanın Caramon" -Tas yatak odasına girerek elinde bir göğüs zırhı, hayretler içinde kendisine bakmakta olan Tika'nın durduğu yere doğru yürüdü-"neyiniz var sizin -berbat görünüyorsunuz, çok berbat! Tika baksana, neden Caramon'a zırh atıyoruz?" diye sordu Tas zincirden bir yelek alıp, yatağın arkasına saklanmış olan koca savaşçıya doğru dönerek. "Bu sizin sürekli yaptığınız bir şey mi? Evli çiftlerin garip şeyler yaptıklarını duymuştum ama bu çok tuhaf görünüyor..."

"Tasslehoff Burrfoot!" Tika yeniden konuşabilmeye başlamıştı. "Tanrılar adına burada ne işin var?"

"Niye, Tanis sana geleceğimi söylemiş olmalı," dedi Tas, zincir yeleği Caramon'a atarak. "Baksanıza bu gerçekten eğlenceli! Ön kapı kilitliydi." Tas, Tika'ya gücenmiş bir edayla baktı. "Aslında pencereden tırmanıp girmek zorunda kaldım Tika," dedi ciddiyetle. "Biraz daha anlayışlı olsan fena olmayacak sanırım. Her neyse, Lady Crysania ile burada buluşmam gerekiyor ve ..."

Tas'ı hayretler içinde bırakan Tika elindeki göğüs zırhını düşürdü; göz yaşları içinde kalan kadın yere yığılıverdi. Kender, yatağın ucundan, mezardan çıkan bir hayalet gibi yükselerek çıkan Caramon'a baktı. Caramon aklı karışmış, dalgın bir ifadeyle Tika'ya bakarak ayakta duruyordu. Sonra yere saçılmış zırh parçalarının arasından geçerek kadının yanında diz çöktü.

"Tika," diye fısıldadı dokunaklı bir biçimde, kadının omuzunu okşayarak. "Çok üzgünüm. Söylediğim o şeylerin hiçbirini kastet-memiştim, bunu biliyorsun. Seni seviyorum! Seni her zaman sevdim. Sadece... ne yapmam gerektiğini bilmiyorum!"

"Ne yapman gerektiğini bilmiyorsun ha!" diye bağırdı Tika. Kendini ondan uzaklaştırarak ayağa fırladı. "Biraz önce söyledim sana! Lady Crysania tehlikede. Onun yanına gitmen gerek!"

"Kimin nesi bu Lady Crysania?" diye bağırdı Caramon ona. "Neden tehlikede olup olmadığını umursayacakmışım ki?"

"Bir kez olsun hayatında, beni dinle," diye tısladı Tika kenetlenmiş dişleri arasından; hiddeti gözyaşlarını kurutmuştu. "Lady Crysania Paladine'ın güçlü bir rahibesi, Elistan'dan sonra dünyadaki en güçlü rahibelerden biri. Rüyasında, Raistlin'in dünyayı mahvedeceği konusunda bir uyarı almış. VVayreth'teki Yüksek Büyücülük Kulesi'ne giderek Par-Salian ile konuşup..."

"Onu yok etmek için yardım isteyecek, öyle değil mi?" diye terslendi Caramon.

"Yok etseler ne olacaktı?" diye hiddetlendi Tika. "O yaşamayı hak ediyor mu? Bir an bile düşünmeden seni öldürürdü o!"

Caramon'un gözlerinde tehlikeli bir biçimde şimşekler çaktı, yüzü kızardı. Koca adamın elini yumruk yaptığını gören Tas yutkundu ama Tika dosdoğru yürüyüp giderek adamın önünde durdu. Kadının başı ancak adamın çenesine gelse de Tas, koca adamın kadının öfkesi karşısında sindiğini gördü. Adamın eli zayıfça açıldı.

"Ama hayır Caramon," dedi Tika sertçe, "Crysania onu yok etmek istemiyor. O da en az senin kadar koca bir ahmak. Kardeşine aşık; tanrılar yardımcısı olsun. Onu kurtarmak istiyor, onu kötülükten döndürmek."

Caramon merakla Tika'ya baktı. Yüzündeki ifade yumuşadı.

"Gerçekten mi?" dedi.

"Evet Caramon," dedi Tika yorgunlukla. "Buraya o yüzden gelmiş, seni görmek için. Senin yardım edebileceğini düşünmüş. Sonra seni dün gece görünce..."

Caramon'un başı önüne düştü. Gözleri yaşlarla doldu. "Bir kadın, bir yabancı Raist'e yardım etmek istiyor. Ve bunu yapmak için hayatını tehlikeye atıyor." Yeniden hıçkırmaya başladı.

Tika ona öfkeyle baktı. "Tanrılar aşkına -onun peşinden git Caramon!" diye bağırdı, ayaklarını yere vurarak. "Tek başına Kule'ye ulaşabilmesi mümkün değil. Bunu biliyorsun! Sen VVayreth Ormanı'ndan geçtin."

"Evet," dedi Caramon burnunu çekerek. "Raist'le birlikte gitmiştim. Kule'yi bulup, Sınav'a girebilsin diye onu oraya götürmüştüm. O kötü Sınav! Onu korumuştum. Bana ihtiyacı vardı... o zamanlar."

"Ve şimdi de Crysania'nın sana ihtiyacı var!" dedi Tika kasvetle. Caramon hâlâ kararsız duruyordu; Tas, Tika'nın yüzünün sert, kesin çizgilerle asıldığını gördü. "Eğer ona yetişmek istiyorsan fazla vaktin yok. Yolu hatırlıyor musun?"

"Ben hatırlıyorum!" diye bağırdı Tas heyecanla. "Yani bir haritam var." Tika ile Caramon, kenderin varlığını unutmuş olduklarından hayret içinde dönüp Tas'a baktılar.

"Bilmiyorum," dedi Caramon, Tas'ı kara kara süzerek. "Senin

haritalarını hatırlıyorum. Bir tanesi bizi denizi olmayan bir liman şehrine götürmüştü!"

"O benim suçum değildi!" diye bağırdı Tas hiddetle. "Tanis bile söyledi. Benim haritam Afet vurup da denizi alıp götürmeden önce çizilmişti. Ama beni yanında götürmelisin Caramon! Benim Lady Crysania ile buluşmam gerekiyordu. Beni bir araştırma işi için yollamıştı, gerçek bir araştırma. Ben de araştırmayı bitirdim. Buldum" -ani bir hareket Tas'ın dikkatini çekti- "ay, işte burada."

Tas eliyle işaret edince Tika ile Caramon dönüp, yatak odalarının kapısında biçimsiz bir kumaş yığını gördüler. Ama şimdi bu yığında iki siyah ve kuşku dolu göz belirmişti.

"Ben aç," dedi yığın Tas'a, suçlarcasına. "Ne zaman yemek biz?"

"Bupu'yu bulmak için bir araştırmaya çıkmıştım," dedi Tasslehoff Burrfoot gururla.

"İyi ama Cehennem adına, Lady Crysania'nın bir lağım cüce-siyle ne işi olabilir?" diye sordu Tika aklı tamamen karışarak. Bupu'yu mutfağa götürüp biraz bayat ekmekle peynir verdikten sonra yeniden dışarıya yolladı -lağım cücesinin kokusu küçük evin hoş havasına pek de güzel bir katkı sağlamıyordu. Yemeğini, yol kenarındaki bir su birikintisinden tedarik ettiği su ile zenginleştiren Bupu memnuniyetle hendeğe geri döndü.

"Söylemeyeceğime dair söz verdim," dedi Tas ciddiyetle. Kender, Caramon'un zırhının kayışlarını bağlamasına yardım ediyordu -koca adam zırhı son giydiğinden bu yana hatırı sayılır bir derecede şişmanladığı için bu oldukça zor bir işti. Tika ile Tas, sonunda kan ter içinde kalıncaya kadar kayışları çekerek, iterek, yağ katmanlarını metalin altına tıkmak uğraşıp durdular.

Caramon homurdanıyor, daha çok işkence aletiyle gerilen adam sesleri çıkartıyordu. Koca adam dudaklarını yaladıktan sonra özlem dolu bakışları bir kez daha yatak odasına ve Tika'nm umursamazca bir köşeye fırlatmış olduğu şişeye gitti.

"Aman haydi artık Tas," diye tatlılıkla kandırdı Tika Tas'ı, kenderin bir sırrı bütün hayatı boyunca saklayamayağını bilerek. "Eminim Lady Crysania bunu pek umursamazdı..."

Tas'ın yüzü ıstırapla çarpıldı. "Ba-bana söz verdirdi ve Paladine adına yemin ettirdi Tika!" Kenderin yüzü ciddileşmişti. "Ve bilirsin, bizim Fizban -yani Paladine- ile ben samimi arkadaşızdır." Kender duraksadı. "Karnını içine çek Caramon," diye emretti sinirli sinirli. "Kendini bu hale nasıl soktun?"

64

Ayağını koca adamın baldırına dayayan Tas asıldı. Caramon acı içinde kesik kesik bağırdı.

"Ben gayet iyi durumdayım," diye homurdandı koca adam hiddetle. "Sorun zırhta. Çekmiş, mekmiş bir şeyler olmuş."

"Bu cins metalin çektiğini hiç duymadıydım," dedi Tas ilgiyle. "Eminim ısıtılması gerekiyordur! Nasıl becerdin bunu? Yoksa buralarda havalar o kadar fazla mı ısınıyor?"

"Kapat çeneni!" diye hırladı Caramon.

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum," dedi Tas incinerek. "Neyse, ha, Lady Crysania." Yüzüne mağrur bir ifade oturdu. "Kutsal yeminimi ettim. Bütün söyleyebileceğim Crysania'nın, Raistlin'le ilgili bildiğim her şeyi anlatmamı istemesiydi. Ben de anlattım. Bunun da onunla bir ilgisi var. Lady Crysania gerçekten mükemmel birisi Tika," diye devam etti Tas ciddiyetle. "Dikkatini çekmemiş olabilir ama ben pek dindar biri sayılmam. Genellikle kenderler dindar olmaz. Ama Lady Criysania ile ilgili güzel bir şeyler olduğunu anlamak için dindar olmana gerek yok. Çok da akıllı. Belki Tanis'ten bile akıllıdır."

Tas'ın gözleri gizem ve ehemmiyetle parlamıştı. "Sanırım sana şu kadarını söyleyebilirim," dedi bir fısıltıyla. "Crysania'nın bir planı var. Raistlin'i kurtarmak için bir planı! Bupu da planın bir parçası. Onu da Par-Salian'a götürecek!"

Bunun üzerine Caramon bile şüpheyle baktı; Tika ise kendi kendi kendine Nehiryeli ile Tanis'in haklı olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Belki de Lady Crysania gerçekten deliydi. Yine de Caramon'a yardımcı olabilecek, ona biraz ümit verebilecek herhangi bir şey. . .

Ama belli ki Caramon da bazı şeyleri kendi kafasında şekillendirmeye başlamıştı. "Biliyor musun. Her şey şu Fis-Fistandudıl veya her ne haltsa onun suçu," dedi, bir yandan rahatsızlık duyarak, kayışların sarkık etine battığı yerleri çekiştirirken. "Büyücü Fizban'ın -m- Paladine'ın bize ne söylediğini biliyorsun. Par-Salian da o konuda bir şeyler biliyor!" Yüzü aydınlandı. "Her şeyi ayarlıyacağız. Raistlin'i buraya geri getireceğim, aynı planladığımız gibi Tika! Onun için hazırladığımız odaya yerleşebilir. Ona bakarız, birlikte, seninle ben. Yeni

evimizde. Çok güzel, her Şey çok güzel olacak!" Caramon'un gözleri parladı. Tika ona bakamıyordu. Eski Caramon'a, onun sevdiği Caramon'a o kadar Çok benziyordu ki.. .

65

Yüz ifadesini son derece sert tutarak aniden döndü ve yatak odasına doğru yönlendi. "Geri kalan eşyalarını alayım. . ."

"Dur!" Caramon onu durdurmuştu. "Yok, m -teşekkür ederim Tika. Ben hallederim. Sen bize -m- yiyecek bir şeyler hazırlasan."

"Ben yardım ederim," diye önerdi Tas, hevesle mutfağa doğru yollanırken.

"Pekâlâ," dedi Tika. Kadın uzanarak kenderin tepesinden sırtına doğru sallanan tepe saçından yakaladı. "Bir dakika Tasslehoff Burrfoot. Oturup bütün keselerini yere boşaltıncaya kadar bir yere gitmek yok!"

Tas karşı çıkarak feryat figan etti. Bu kargaşalığı fırsat bilen Caramon aceleyle yatak odasına doğru gidip kapıyı kapattı. Hiç duraksamadan dosdoğru köşeye giderek şişeyi aldı. Sallayınca şişenin yarı yarıya dolu olduğunu anladı. Kendi kendine memnuniyetle gülümseyerek bohçasının diplerine tıktıktan sonra aceleyle üzerine birkaç giysi daha sıkıştırdı.

"Şimdi hazırım!" diye seslendi Tika'ya neşeyle.

"Ben hazırım," diye tekrarladı Caramon verandada acıklı bir halde dururken.

Çok gülünç görünüyordu. Seferberliğin son aylarında giymiş olduğu çalıntı ejderha zırhı, Solace'a yeni döndüklerinde koca savaşçı tarafından tamamiyle yenilenmişti. Ezik yerlerini düzeltmiş, temizlemiş, parlatmış ve öylesine yenilemişti ki aslıyla ilgisi kalmamıştı. Ona oldukça fazla özen göstermiş, sonra da sevgiyle katlayıp kaldırmıştı. Zırhın durumu hâlâ çok iyiydi. Sadece şimdi, ne yazık ki, göğsünü örten parlak siyah zincir zırh ile, toparlak karnını dolanan koca kemer arasında bir açıklık vardı. Ne o, ne de Tas, gevşek butlarını saran metal levhaları bağlayayamıştı. Bunları bohçasının arasına tıkmıştı. Kalkanını kaldırıp baktığında, bu geçen iki yılda birilerinin gelip kalkanının arasına kurşun ağırlıklar koyduğu kuşkusuyla homurdandı. Kılıç kemeri, sarkık göbeğine sığmamıştı. Hiddetle kızararak kılıcını yıpranmış kını içinde sırtına astı.

İşte tam o anda Tas başka bir yere bakmak zorunda kalmıştı. Kender güleceğim zannederken, ağlamak üzere olduğunu fark ederek şaşırdı.

"Soytarıya benziyorum," diye mırıldandı Caramon, Tas'ın aceleyle arkasını döndüğünü görünce. Bupu ise gözleri fal taşı gibi, ağzı bir karış açılmış ona bakıyordu.

66

"Aynı Yücebulp I.Phudge'a benze." Bupu içini çekti.

Tas'ın gözleri önüne Xak Tsaroth'taki şişman, şapşal kralın canlı hayali geldi. Lağım cücesini tuttuğu gibi, onu susturmak için ağzına bir tomar ekmek tıktı. Ama çok geç kalmıştı. Belli ki Caramon da hatırlamıştı.

"Tamam işte," diye hırladı, kapkara kesilip kalkanını gümbürtüyle tahta verandaya çarparak. "Gitmiyorum! Zaten bu ahmakça bir fikirdi!" Suçlarcasına Tika'ya baktıktan sonra kapıya doğru ilerledi. Ama Tika onun önüne geçerek durdu.

"Hayır," dedi kadın sakince. "Tek ve bütün bir adam oluncaya kadar artık evime gelemezsin Caramon."

"O daha çok iki toparlak adam," diye mırıldandı Bupu ağzındakilerle zar zor konuşarak. Tas ağzına biraz daha ekmek
tıktı.

"Mantıklı konuşmuyorsun!" diye atıldı Caramon hırçınlıkla, elini kadının omuzuna koyarak. "Yolumdan çekil Tika!"

"Beni dinle Caramon," dedi Tika. Sesi yumuşak ama nüfuz ediciydi; gözleri, koca adamın dikkatini çekmiş ve onu alıkoymuştu. Elini adamın göğsüne koyarak ciddiyetle adama baktı. "Bir keresinde Raistlin'i karanlığa kadar izlemeyi önermiştin. Hatırlıyor musun?"

Caramon yutkunduktan sonra yüzü solarak başını sessizce evet anlamında salladı.

"O reddetti," diye devam etti Tika kibarca, "bunun senin ölümün anlamına geleceğini söyleyerek. Ama görmüyor musun Caramon -sen onu karanlıkta izledin! Milim milim ölüyorsun! Raistlin kendisi sana kendi yolundan gitmeni, kendisini de kendi yolunda gitmesi için rahat bırakmanı söylemişti. Ama sen öyle yapmadın! Her iki yolda da ilerlemeye çalışıyorsun Caramon. Bir gün karanlıkta yaşamaya çalışıyor, diğer bir gün ise orada gördüğün ıstırap ve dehşeti, içerek unutmaya çalışıyorsun."

"Bu benim suçum!" diye sızlanmaya başladı Caramon, sesi titriyordu. "Kara Cüppelere yönelmesi benim

suçumdu. Onu oraya ben ittim! Par-Salian bunu anlamam için uğraşmıştı..."

Tika dudaklarını ısırdı. Tas kadının yüzünün hiddetle ciddileşip sertleştiğini görebiliyordu ama kadın hiddetini içinde tuttu. "Belki de," idi bütün söylediği. Sonra derin bir nefes aldı. "Ama kendinle barışıncaya kadar bana bir koca, hatta bir dost olarak bile geri dönemezsin."

67

Caramon, sanki kadını ilk kez görüyormuş gibi uzun uzun baktı. Tika'mn yüzü kararlı; sert, yeşil gözleri berrak ve soğuktu. Tas aniden onun Savaş'ın o son korkunç gecesinde Neraka Mabeti'nde ejderanlarla savaşını hatırladı. O zaman da aynı böyle görünüyordu.

"Belki bu hiç olmayacak," dedi Caramon terslikle. "Bunu hiç düşünmüş muydun, hı, benim tatlı hanımım?"

Kocasına arkasını dönen Tika evine girerek kapıyı kapattı. Tas sürgünün yerine klik diye bir ses çıkartarak oturduğunu duydu. Caramon da duymuştu bunu ve bu sesin karşısında siner gibi gözlerini yumdu. Koca yumruklarını sıktı ve bir an için Tas adamın kapıyı kırmasından korktu. Sonra elleri gevşedi. Caramon kırılmış gururunun bir kısmını kurtarmak için hiddetle verandayı tekmeledi.

"Ben ona gösteririm," diye mırıldandı, zırhı tangırdayıp tun-gurdarken, iri adımlarla yürümeye başladı. "Üç-dört gün içinde Lady Crysle mıdır her ne haltsa onunla dönerim. O zaman bu konuda konuşuruz. Bunu bana yapamaz! Hayır, bütün tanrılar adına hayır! Üç, dört gün içinde dönmem için bana yalvaracak. Ama ben ya dönerim, ya dönmem..."

Tas kararsız kaldı. Keskin kender kulakları arkasında, evden gelen hüzün içindeki hıçkırıkları duyabiliyordu. Caramonun kendine acıyan homurtularından ve tangırdayan zırhından hiçbir şey duyamayacağını biliyordu. Ama ne yapabilirdi ki?

"Ben ona göz kulak olurum Tika!" diye bağırdıktan sonra Tas Bupu'yu da tuttuğu gibi koca adımın peşinden seyirtti. Tas içini çekti. Yaşadığı bütün maceralar içinde, bu seferkinin ters başladığına hiç şüphe yoktu.

68

Böfüm
5

Palanthas: Efsanevi güzellikler şehri.

Sırtını dünyaya dönerek, hayran gözlerle kendi aynasına bakıp duran şehir.

Kim, şehri böyle tasvir etmişti? Mavi ejderhası Skie'ın sırtında oturan Kitiara, şehir surlarının görüş alanına uçarken aylakça böyle düşünüyordu. Matemi tutulmayan son Ejderha Yüceefendisi Ariakas belki de. Yeterince kurumlu bir söz gibi geliyordu kulağa, tam onun söyleyeceği cinsten. Yine de adamın Palanthas konusunda haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı Kitiara. Palanthaslılar sevgili şehirlerinin mahvolmasından o kadar dehşete düşmüşlerdi ki Yüceefendilerle ayrı bir anlaşma yapmak için girişimde bulunmuşlardı. Karanlık Kraliçe'nin kudretine karşı diğerleriyle gönülsüzce birleşerek savaşa katılmaları, tam savaşın sonlarına doğru -artık kaybetmeyecekleri kesinleşince- gerçekleşmişti.

Solamniya Şövalyeleri'nin kahramanca fedakârlıkları sayesinde Palanthas -Solace gibi, Tarsis gibi- diğer şehirlerin uğradığı yıkımdan kurtulmuştu. Surlardan bir ok atımı mesafeden uçan Kit küstahça dudak büktü. Artık Palanthas bir kez daha gözlerini kendi aynasına çevirmiş, yeni refah akınını zaten efsaneleşmiş zarafetini arttırmak için kullanıyordu.

69

Bunları düşünmekte olan Kitiara, Eski Şehir surlarındaki hareketi görünce yüksek sesle kahkaha attı. Mavi ejderhalar bu surlar üzerinden uçmayalı iki yıl olmuştu. Kargaşayı, paniği gözünde canlandırabiliyordu. Sakin gece havasında vuran davulların ve berrak sesli borazanların seslerini belli belirsiz duyabiliyordu.

Skie da duyuyordu. Savaşın sesiyle kanı kaynadı; alev alev kırmızı gözlerini Kitiara'ya çevirerek kadına bir kere daha düşünmesi için yakardı.

"Hayır sadık yaratığım," diye seslendi Kitiara uzanıp ejderhanın boynunu yatıştırırcasına okşayarak. "Şimdi zamanı değil! Ama yakında -eğer başarılı olursak! Yakında, söz veriyorum sana!"

Skie bununla yetinmek zorunda kalmıştı. Yine de, tam ok menzilinin dışından süzülürken ağzından ateş kusarak taş surları karartıp birazcık kendisini tatmin etmişti. Onun yaklaşmasıyla askerler karıncalar gibi kaçışmış, ejderha korkusu üzerlerinden dalgalar halinde aşmıştı.

Kitiara yavaş yavaş, rahat bir edayla uçuyordu. Kimse ona dokunmaya cesaret edemiyordu -Sanction'daki orduları ile Palanthaslılar arasında bir barış anlaşması vardı; gerçi Şövalyeler arasında bazıları Ansalon'un hür halklarını, birleşip savaştan sonra Kitiara'nın güçlerini çekmiş olduğu Sanction'a saldırmaları için ikna etmeye çalışıyordu. Ama Palanthaslıların umursadıkları yoktu. Savaş bitmiş, tehdit ortadan kalkmıştı.

"Ve her geçen gün hem gücüm, hem kudretim artıyor," dedi Kitiara onlara şehrin üzerinden uçarken; her şeyi algılıyor, gelecekte başvurmak için aklının bir köşesine yerleştiriyordu.

Palanthas bir tekerlek gibi inşa edilmişti. Bütün önemli binalar -hüküm süren lordun sarayı, resmi daireler ve soylıların o kadim evleri- ortada bulunuyordu. Şehir bu merkez etrafında dönüyordu. Bir sonraki halkada zengin esnafın -"yeni" zenginlerin- evleri ve şehir surları dışında yaşayanların yazlıkları inşa edilmişti. Burada aynı zamanda Astinus'un Büyük Kütüphanesi dahil eğitim merkezleri de vardı. Son olarak da Eski Şehir surlarının yanında bir pazar yeri ile içinde her cinsten dükkan olan bir çarşı bulunuyordu.

Sekiz geniş bulvar Eski Şehir'den aynı bir tekerleğin parmağı gibi uzanıyordu. Bulvarlar boyunca, yaprakları bütün yıl süresince altın dantellere benzeyen ağaçlar, güzel ağaçlar sıralanıyordu. Bulvarlar kuzeydeki bir liman ile Eski Şehir Surlarındaki yedi

70

kapıya açılıyordu.

Kit, surun etrafını saran, aynı Eski Şehir gibi, aynı dairesel desenle kurulmuş Yeni Şehir'i gördü. Lordlardan birinin de söylemiş olduğu gibi surlar "genel görüntüyü bozduğu" için, Yeni Şehir'in etrafında hiç sur yoktu.

Kitiara gülümsedi. O, şehrin güzelliğini görmemişti. Ağaçlar ona bir şey ifade etmiyordu. Yedi cümle kapısının göz kamaştıran güzelliklerine hiç kılı kıpırdamadan bakabiliyordu -ya da belki kıllarından biri kıpırdıyordu. İçini çekerek burayı ele geçirmenin ne kadar kolay olabileceğini düşündü!

İki bina daha ilgisini çekmişti. Bir tanesi şehrin ortasına inşa edilen yeni bir bina -Paladine'a ithaf edilmiş bir Tapmak- idi. Diğer bina ise onun gideceği yerdi. Ve bakışları o bina üzerinde düşünceli düşünceli oynaştı.

Etrafındaki şehrin güzelliğiyle öyle bariz bir tezat içinde duruyordu ki Kitiara'nın soğuk ve hissiz bakışlarından bile kaçmamıştı. Etrafındaki gölgeler içinden uğramış bir parmak kemiği gibi fırlayan bina karanlıklara ve çarpık bir çirkinliğe aitti; üstelik bir zamanlar Palanthas'taki en güzel bina -kadim Yüce

Büyücülük Kulesi- olduğu için bu, çok daha korkunç görünüyordu.

Gece ve gündüz etrafını gölgeler sarıyordu çünkü kule -çok seyahat eden bazıları tarafından korkuyla fısıldandığına göre Krynn üzerinde yetişen en büyük ağaçlardan- koca meşe ağaçlarından bir koru ile korunuyordu. Kimse bu ağaçların Krynn'deki en büyük ağaçlar olup olmadığının doğruluğunu tam olarak bilemiyordu çünkü bu dünyada çok az şeyden korkan kender ırkı da dahil olmak üzere hiç kimse ağaçların korkunç karanlığı altında gezinemezdi.

"Shoikan Korusu," diye mırıldandı Kitiara görünmeyen bir yol arkadaşına. "Hiçbir ırktan, hiçbir canlı oraya girmeye cesaret edememiştir. O -yani geçmişin ve şimdiki zamanın efendisi- gelinceye kadar." Eğer bunu sesinde bir alayla söylediyse bile, Skie kara lekeye doğru alçalmaya devam ettikçe alaylı sesi titredi.

Mavi ejderha, Shoikan Korusu'nun yakınındaki boş ve terk edilmiş caddelerden birine indi. Kit, Skie'a karşı, rüşvetten, en korkunç tehditlere kadar her şeyi denemiş, onun Koru'ya uçup, Kule'nin üzerine inmesini sağlamaya çalışmıştı. Ama efendisi için kanının son damlasını bile vermeye razı olan Skie bunu reddetmişti. Bu onun gücünün ilersindeydi. Hiçbir canlı, hatta bir ejderha

bile o lanetlenmiş meşe halkasına giremezdi.

Pençeleri sinirli sinirli kaldırım taşlarını eşelerken kırmızı gözleri alevlenen Skie nefretle koruya bakarak durdu. Efendisinin girmesini engelleyebilirdi ama Kitiara'yı çok iyi tanıyordu. Eğer aklına bir kez bir şey koyarsa, hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Böylece Skie kayış gibi koca kanatlarını bedeni etrafına toplayarak, aklında alevler, dumanlar ve ölüm özlemiyle bu şişman güzel şehire baktı.

Kitiara yavaş yavaş ejderhasemerinden indi. Gümüş ay Solinari gökyüzünde solgun, kasvetli bir baş gibiydi. İkizi olan kızıl ay Lunitari anca çıkmış, ufukta sönmekte olan bir mum fitili gibi kıpırdıyordu. Her iki ayın soluk ışıkları Kitiara'nın ejderhapullu zırhında pırıldıyor, zırhı korkunç bir kan rengine boyuyordu.

- Kit koruyu dikkatlice inceledi, ileri bir adım attıktan sonra sinirli bir edayla durdu. Arkasında bir hışırtı duyabiliyordu -Skie'ın kanatları sözsüz nasihatler veriyordu: Haydi bu lânetli yerden kaçalım lady! Hâlâ hayatlarımız ellerimizdeyken kaçalım!

Kitiara yutkundu. Dili şişmiş ve kurumuş gibiydi. Mide kasları acılar vererek düğümleniyordu. İlk savaşının belirgin hatıraları aklına üşüştü; ilk kez bir düşmanla yüz yüze kalıp da karşısındaki adamı öldürmesi gerektiğini, yoksa ölenin kendisi olacağını anladığı zaman. Sonra, kılıcını ustaca savuruşuyla kazanmıştı. Ama bu?

"Bu dünya üzerindeki bir çok karanlık yerde dolaştım," dedi Kit görünmeyen yol arkadaşına derin, alçak bir sesle, "ve korkuyu hiç tatmadım. Ama buraya giremiyorum."

"Sana vermiş olduğu ziyneti yukarı kaldırman yeter," dedi yol arkadaşı, gecenin içinden çıkıp nesneleşerek. "Koru'nun Muhafızları sana zarar veremeyecektir."

Kitiara yüksek ağaçların yoğun halkasına baktı. Geniş ve yaygın dalları gecenin ayları ve yıldızlarının, gündüzün de güneşinin ışıklarını kesiyordu. Kökleri arasında daimi bir gece akıyordu. Ağarmış kollarına dokunan yumuşak bir esinti olmamış, koca dallarını hareket ettiren bir fırtına rüzgârı esmemişti. Afet'ten önceki korkunç günlerde, daha önce Krynn üzerinde eşi emsali görülmemiş fırtınaların olduğu zamanlarda bile bir tek Shoikan Korusu'ndaki ağaçlar tanrıların hiddetine boyun eğmemişti.

Fakat bitmek tükenmek bilmeyen karanlıktan da kötüsü, ta içinden, derinliklerinden fışkıran bitmek tükenmek bilmeyen
yaşamın yankılarıydı. Bitmek tükenmek bilmeyen bir yaşam, bitmek tükenmek bilmeyen bir ıstırap ve işkence...

"Söylediğin şeye aklım inanıyor," diye cevap verdi Kitiara titreyerek, "ama kalbim inanmıyor Lord Soth."

"O halde geri dön," diye cevap verdi ölü şövalye omuzlarını silkerek. "Dünyadaki en güçlü Ejderha Yüceefendisi'nin bir korkak olduğunu göster."

Kitiara, Soth'a ejderha miğferinin gözlerinin yarıklarından baktı. Kahverengi gözleri parladı, eli ani bir hareketle kılıcının kabzasını kavradı. Soth onun bakışına karşılık verdi; göz çukurları içindeki kavuniçi alevler iğrenç bir alayla parlak parlak oynaştı. Eğer gözleri kadına gülüyor idiyse, büyücünün altın gözleri ne ifade ederdi? Kahkaha değil -zafer!

Dudaklarını sıkı sıkı kapatan Kitiara Raistlin'in ona yollamış olduğu tılsımın asılı durduğu boynundaki zincire uzandı. Zinciri tutan kadın ani bir hareketle çekerek kolaylıkla koparttı. Sonra ziyneti eldivenli elinde tuttu.

Ejderhanın kanı kadar kara olan ziynet ele buz gibi geliyor, kalın, deri eldivenlerini dahi aşan bir soğuk yayıyordu. Parlama-yan, güzel olmayan ziynet avucunda tüm ağırlığıyla duruyordu.

"Şu Muhafızlar bunu nasıl görecek?" diye merak etti Kitiara ziyneti ayların ışığına doğru tutarak. "Bak, ne parlıyor ne de pırıldıyor. Elimde bir kömür parçası tutuyorum sanki."

"Geceziyneti üzerine parlayan ayı ne sen, ne de ona tapanlardan bir başkası görebilir," diye cevap verdi Lord Soth. "Onlar -ve benim gibi ölü olanlar daimi bir yaşamla lanetlenmişlerdir. Biz onu görebiliriz! Bizim için o, gökyüzündeki herhangi bir ışıktan daha açık bir biçimde parlar. Yukarda tut onu Kitiara, iyice yukarı kaldır ve yürü. Muhafızlar seni durdurmaz. Miğferini çıkar da yüzünü görebilsinler, ziynetin gözlerinden yansımasını görebilsinler."

Kitiara biraz daha tereddüt etti. Sonra -Raistlin'in alaycı kahkahaları düşüncelerinde çınlarken- Ejderha Yüceefendisi başındaki ejderha miğferini çıkarttı. Yine durup etrafına bakındı. Kara buklelerini kıpırdatan bir rüzgâr yoktu. Şakaklarından buz gibi terlerin aktığını hissetti. Eldiveninin sinirli bir hareketi ile terini sildi. Arkasında ejderhanın sızlandığını duyabiliyordu -garip bir sesti bu, daha önce Skie'dan çıktığını hiç duymadığı bir ses. Kararlılığı şaştı. Ziyneti tutan eli titredi.

"Korkuyla beslenirler Kitiara," dedi Lord Soth yavaşça.

"Ziyneti iyice yukarıda tut, gözlerinden yansıdığını görsünler!"

Ona bir korkak olduğunu göster! Bu sözler aklında yankılanıp duruyordu. Geceziynetini kavrayak başının üzerinde tutan Kitiara Shoikan Korusu'na girdi.

Karanlık daha da yoğunlaştı ve öyle ani bir şekilde çöktü ki Kitiara tek bir korkunç, felç edici an boyunca körleşti. Sadece Lord Soth'un solgun, hayaletimsi görüntüsündeki alevli gözlerinin kıpırtısı ona güven veriyordu. Orada durup, sükunetle o insanı güçten kuvvetten düşüren korku anının geçmesini beklemek için kendini zorladı. Sonra ilk kez ziynetten bir ışığın çıktığını gördü. Şimdiye kadar görmüş olduğu hiçbir ışığa benzemiyordu. Karanlığı, Kitiara'nın karanlığın kendisinden çıkıp karanlıkta yaşayan şeyleri görebilmesini sağlayacak kadar bile aydınlatmıyordu.

Ziynetin gücüyle, Kitiara yaşayan ağaçların gölgelerini seçmeye başladı. Şimdi de ayaklarının dibinde bir patikanın oluştuğunu görebiliyordu. Gecenin nehri gibi ayaklarından ileri, ağaçlara doğru akıyordu ve onda, kendisinin de yolla birlikte aktığına dair ürkütücü bir his uyanmıştı.

Büyülenmiş bir halde ayaklarının kendi iradesi dışındaki hareketini izliyordu. Korunun kendisini uzak tutmaya çalışmış olduğunu dehşetle fark etti. Şimdi de onu içeri çekiyordu!

Kendi bedeni üzerindeki denetimini yeniden kazanmak için tüm benliğiyle uğraştı. Sonunda kazandı -ya da öyle zannetti. En azından hareket etmeyi bırakmıştı. Fakat şimdi de akmakta olan karanlıkta durup titremekten başka bir şey yapamıyor, bedeni korku kasılmalarıyla geriliyordu. Tepesindeki dallar çatırdıyor, şakaya kıkır kıkır gülüyorlardı. Yapraklar yüzünü süpürüyordu. Kit deliler gibi onları savuşturmaya çalışıyordu ki durdu. Temasları ürperticiydi ama nahoş değildi. Neredeyse bir okşayış, bir saygı hareketiydi bu. Onu tanımışlar, kendilerinden biri olarak kabul etmişlerdi. Kit, derhal yeniden denetimini ele aldı. Başını kaldırarak kendisini patikaya bakmaya zorladı.

Yol hareket etmiyordu. Bu kendi korkusundan oluşmuş bir gözbağıydı. Kit gaddarca gülümsedi. Hareket eden ağaçların kendileriydi! Yana çekilip onun geçmesine izin veriyorlardı. Kitiara'nın kendine güveni arttı. Yoldan sert adımlarla yürürken kendisinden birkaç adım geriden gelmekte olan Lord Soth'a doğru muzafferane bir bakış bile attı. Ama ölü şövalye pek ona dikkat

etmişe benzemiyordu.

"Herhalde ruh arkadaşlarıyla ileşitim içindedir," dedi Kit kendi kendine bir kahkahayla ama bu aniden katıksız bir dehşet çığlığına dönüşen bir kahkahaydı.

Bir şey ayak bileğinden kavramıştı! İliklerini donduran bir soğuk yavaş yavaş bedenine yayılıyor, kanını ve sinirlerini buza çeviriyordu. Acı çok yoğundu. Istırapla çığlık attı. Bacağını sıkı sıkı tutan Kitiara bileğini kavrayan şeyin ne olduğunu gördü: Beyaz bir el! Yerden uzanan kemikli parmakları bileğini sıkı sıkı kavramıştı. Kit, bu elin onun içindeki yaşamı emdiğini, ısının kendisinden u-zaklaştığını fark etti. Sonra dehşet içinde ayağının çamur içinde yok olmaya başladığını gördü.

Aklı başından gitmişti. Deliler gibi eli tekmeliyip, dondurucu pençesinden kurtulmaya çalışıyordu. Ama el

sıkı sıkı tutuyordu ve bu da yetmezmiş gibi kara yoldan başka bir el uzanıp diğer bileğini de yakalamıştı. Dehşet içinde çığlıklar atan Kitiara dengesini kaybederek yere devrildi.

"Ziyneti düşürme!" diye çıktı Lord Soth'un cansız sesi. "Seni aşağıya çekerler!"

Kitiara ziyneti bırakmadı; çırpınıp kıvrılırken, mezarını paylaşmak için onu yavaş yavaş çeken ölümcül ellerden kaçmaya çalışırken bile elinde sıkı sıkı tutuyordu. "Yardım et bana!" diye bağırdı dehşet içindeki bakışları Lord Soth'u ararken.

"Yardım edemem," diye cevap verdi ölü şövalye gaddarca. "Benim büyüm burada işe yaramaz. Seni şu anda kurtabilecek tek şey kendi iradenin gücüdür Kitiara. Ziyneti unutma..."

Bir an Kitiara, temasın soğuğuyla titreyerek oldukça hareketsiz yattı. Sonra hiddet bedeninde bir yol buldu kendine. Bunu bana yapmaya nasıl cesaret eder! diye düşündü, bir kez daha alaycı altın gözlerin onun yaşadığı işkenceyle eğlendiğini görerek. Hiddeti soğuğu eritip, paniği yaktı. Artık sakindi. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Yavaş yavaş kendini topraktan iterek kaldırdı. Sonra ziyneti soğuk bir edayla ve özellikle iskeletimsi elin yanına indirdi ve titreyerek solgun ete değdirdi.

Yerin derinliklerinden boğuk bir lanet gümbürdedi. El titredikten sonra gevşedi ve yolun yanında çürüyen yaprakların arasına kaydı.

Kitiara aceleyle ziyneti kendisini kavramış olan diğer ele de değdirdi. O da yok oldu. Ejderha Yüceefendisi toparlanıp ayağa

kalkarak etrafına bakındı. Sonra ziyneti iyice kaldırdı.

"Bunu görüyor musunuz yaşayan ölümün lânetli yaratıkları?" diye bağırdı tiz bir sesle. "Beni durduramazsınız! Geçeceğim! Beni duyuyor musunuz? Geçeceğim!"

Hiç cevap gelmedi. Artık dallar çıtırdamıyor, yapraklar öylece sarkıyordu. Biraz daha sessizlik içinde durduktan sonra Kitiara elinde ziynetiyle, sessizce Raistlin'e lanetler yağdırarak bir kez daha yoldan ilerlemeye başladı. Kitiara yakınındaki Lord Soth'un farkındaydı.

"Pek fazla bir yol kalmadı," dedi. "Bir kez daha Kitiara, benim takdirimi kazandın."

Kitiara cevap vermedi. Hiddeti geçmiş, mide boşluğunda yeniden hızla korkuyla dolmakta olan bir boşluk bırakmıştı. Kendini konuşabilecek durumda bulmuyordu. Ama artık gözlerini suratsızca önündeki yola kenetlemiş, durmadan yürüyordu. Artık etrafında her yanda toprağı kazıp çıkan, hem nefret ettikleri, hem hasretini çektikleri canlı teni arayan parmakları görebiliyordu. Ağaçlar arasından solgun, boş suratlar ona bakıyor; kara ve biçim-siz şeyler etrafında çırpınıyor, soğuk, rutubetli havayı ölümün ve çürümüşlüğün kötü kokularıyla dolduruyorlardı.

Fakat ziyneti tutan eldivenli eli titrese bile hiç duraksamadı. Etsiz parmaklar onu durdurmadı. Açılmış ağızlarıyla boşu boşuna Kitiara'nın sıcak kanı için uludular. Meşe ağaçları yavaş yavaş Kitiara önünde açılmaya devam etti; dallar eğilip yoldan çekiliyordu.

Orada, yolun sonunda Raistlin duruyordu.

"Seni öldürmeliyim, lanet olasıca piç!" dedi Kitiara uyuşmuş dudakları arasından, eli kılıcının kabzasına giderek.

"Ben de seni gördüğüme çok sevindim ablacığım," diye cevapladı Raistlin alçak sesiyle.

Abla ile kardeş geçen iki yıl içinde ilk kez karşılaşmışlardı. Artık ağaçların karanlığından çıkmış olduğu için Kitiara, Solinari'nin solgun ışığında durmakta olan kardeşini görebiliyordu. En iyi cins siyah kadifeden bir cüppe giymişti. Giysisi hafifçe kambur duran zayıf omuzlarından, ince bedenine doğru yumuşak kıvrımlar halinde dökülüyordu. Başını örten, altın gözleri dışında herşeyi gölgede bırakan kukuletasının etrafına gümüş rünler işlenmişti. En büyük rün tam ortadaydı: Bir kumsaati. Diğer gümüş rünler de cüppesinin geniş ve bol kol ağızlarından ayın ışıklarını

pırıltıyla yansıtıyordu. Büyücülük Asası'na dayanmıştı; asanın en tepesinde bir ejderhanın pençesinde duran kristal-Raistlin'in bir emriyle ışıldıyabilirdi-karanlık ve soğuktu.

"Seni öldürmeliyim!" diye tekrarladı Kitiara ve daha ne yaptığını kendi anlayamadan korunun karanlığından çıkıp biçimlenmiş gibi görünen ölü şövalyeye bir bakış attı. Bu bir emir değil, bir bakıştı ama bir davetti de -sözsüz bir meydan okuma.

Raistlin gülümsedi; çok az insanın görmüş olduğu ender bir tebessümdü. Ama kukuletasının gölgeleri

içinde kaybolmuştu.

"Lord Soth," dedi Raistlin, ölü şövalyeyi karşılamak için dönerek.

Raistlin'in kumsaati şeklindeki gözleri ölmeyen şövalyenin zırhını incelerken Kitiara dudaklarını ısırdı. Zırhın üzerinde hâlâ Solamniya Şövalyelerinin sembolleri oyulu duruyordu: Gül, Yalıçapkını ve Kılıç. Ama bunlar zırh sanki ateşte yanmış gibi kararmıştı.

' "Kara Gül Şövalyesi," diye devam etti Raistlin, "Kandırdığın elf kızının laneti seni acı yaşama çekmeden önce Afet'in alevlerinde ölen."

ı "Öyküm bu," dedi şövalye kıpırdamadan. "Sen de geleceği söylenmiş olan, geçmişin ve şimdiki zamanın efendisi Raistlin'sin."

İkisi de durmuş -aralarındaki sessiz, ölümcül yarışın sürdüğünü hissederek- kendi öfkesini unutup nefesini tutmuş olarak sonucu bekleyen Kitiara'yı unutmuş birbirlerine bakıyordu.

"Büyün güçlü," diye fikir beyan etti Raistlin. Hafif bir rüzgâr meşe ağaçlarının dallarını kıpırdatmış, büyücünün cüppesinin kara kıvrımlarını okşamıştı.

"Evet," dedi Lord Soth sessizce. "Tek bir sözle öldürebilirim. Düşmanlarımın ortasına alev topu fırlatabilirim. Sadece temaslarıyla yok edebilen bir bölük iskelet askere komuta ediyorum. Hizmetinde olduklarımı korumak için buzdan bir duvar yükseltebilirim. Görünmez olanlar benim gözlerime görünür. Sıradan büyü benim varlığım karşısında ufalanır."

Raistlin başıyla onaylarken, kukuletasının kıvrımları kibarca hareket etti.

Lord Soth hiç konuşmadan büyücüye baktı. Raistlin'e yaklaşarak büyücünün narin bedeninin birkaç milim ötesinde durdu. Kitiara soluk soluğa kalmıştı. P Sonra kibar bir hareketle lânetli Solamniya Şövalyesi elini bir

zamanlar kalbinin olduğu yere koydu.

"Ama bir usta karşısında da eğilmeyi bilirim," dedi Lord Soth.

Kitiara dudaklarını ısırarak ağzından bir hayret nidasının çıkmasını engellemişti.

Altından kumsaati gözlerinde bir zevk pırıltısıyla Raistlin kadına bakıverdi.

"Üzüldün mü ablacığım?"

Fakat Kitiara kaderin değişken rüzgârlarına oldukça alışkındı. Düşmanını keşfetmiş, bilmek istediklerini öğrenmişti. Artık savaşa devam edebilirdi. "Tabii ki üzülmedim küçük kardeşim," diye cevap verdi, birçok kişinin son derece çekici bulduğu çarpık tebessümüyle. "Zaten ben seni görmeye gelmiştim. Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu. İyi görünüyorsun."

"Evet, iyiyim ablacığım," dedi Raistlin. İlerleyerek ince elini kadının koluna koydu. Raistlin'in temasıyla Kit irkildi; adamın teni sıcaktı, sanki ateşler içindeymiş gibi. Fakat -Raistlin'in onun her hareketine dikkat eden gözlerinin üzerinde olduğunu fark ederek-kıpırdamadı bile. Raistlin gülümsedi.

"Son görüştüğümüzden beri çok zaman geçti. Ne kadar oldu, iki yıl mı? Tam olarak iki yıl önce ilkbaharda," diye devam etti istekli bir şekilde, Kitiara'nın kolunu tutmaya devam ederek. Sesi alay yüklüydü. "Neraka'daki Karanlıklar Kraliçesi'nin Mabeti'nde, kraliçemin düştüğü, bu dünyadan silindiği o kader gecesiydi..."

"Senin hainliğin sayesinde," diye atıldı Kitiara boşu boşuna olun elinden kurtulmaya çalışarak. Raistlin Kitiara'nın kolunu bırakmıyordu. Narin büyücüden daha uzun boylu, daha güçlü ve görünüşe göre arzu etse elleriyle onu ikiye ayırabilecek kuvvette olmasına rağmen Kitiara -yine de- adamın o yakan temasından kurtulmak istediğini ama yine de kıpırdamaya cesaret edemediğini fark etti.

Raistlin güldü ve kadını da kendisiyle birlikte sürükleyerek onu Yüksek Büyücülük Kulesi'nin dış kapısına doğru götürdü.

"Hainlikten mi söz edeceğiz ablacağım? Ben büyümü kullanıp Lord Ariakas'ın koruma zırhını parçalayıp da Tanis Yarımelf'in senin lordun ve efendine kılıcını sokması için bir fırsat yarattığımda sen sevinmemiş miydin? Ben -o hareketle- seni Krynn üzerindeki en güçlü Ejderha Yüceefendisi yapmış olmadım mı?"

"Bana da ne faydası oldu ya!" diye karşılık verdi Kitiara sert bir biçimde. "Bütün etraftaki toprakları yönetmeye başlayan kötü

Solamniya Şövalyeleri tarafından Sanction'da tutsak edilmeme neden oldu! Sabah akşam altın ejderhalar başımda nöbet tutup her hareketimi izliyorlar. Ordularım dağıldı, ülkenin dört bir yanına..."

"Yine de buraya geldin," dedi Raistlin sadece. "Altın ejderhalar seni durdurdu mu? Şövalyeler senin ayrıldığını hissetti mi?"

Kitiara kuleye giden yol üzerinde durarak hayretle kardeşine baktı. "Sen mi yaptın?"

"Tabii ki!" diye omuzlarını silkti Raistlin. "Ama bunlardan sonra söz ederiz ablacığım," dedi yürürlerken. "Üşümüşsün ve açsın. Shoikan Korusu en yüreklilerin bile sinirlerini bozar. Sadece bir kişi daha korunun sınırlarından geçebilmiştir, benim yardımımla tabii ki. Senin başaracağını tahmin ediyordum ama Lady Crysania'nın cesareti karşısında biraz şaşırdığımı itiraf etmeliyim..."

"Lady Crysania!" diye tekrarladı Kitiara, afallayarak. "Paladine'm Saygıdeğer Rahibelerinden biri! Onun buraya girmesine izin mi. . .verdin?"

"Sadece izin vermekle kalmadım, onu ben davet ettim," diye cevap verdi Rasitlin vakarla. "Eğer benim davetim ve koruma tılsımım olmasaydı tabii ki o korudan geçemezdi."

"Peki geldi mi?"

"Oldukça hevesle üstelik, emin olabilirsin." Şimdi duraksayan Raistlin olmuştu. Yüksek Büyücülük Kulesi'nin girişinde duruyorlardı. Pencerelerden gelen meşale ışığı adamın yüzüne yansıyordu. Kitiara artık açık bir biçimde görebiliyordu. Dudakları bir tebessümle çarpılmıştı; düz altın gözleri kış güneşi misali buz gibi, kırılgan bir ışıkla parlıyordu. "Oldukça hevesle," diye tekrarladı yavaşça.

Kitiara gülmeye başladı.

O gece geç vakitlerde, iki ay battıktan sonra, şafaktan önceki karanlık saatlerde Kitiara elinde bir kadeh kırmızı şarapla Raistlin'in çalışma odasında kaşlarını çatmış oturuyordu.

Çalışma odası rahattı; ya da göze öyle görünüyordu. En iyi dokuma ve en mükemmel yapıda kocaman, lüks koltuklar, ancak Krynn üzerindeki en zenginlerin evlerinde bulunabilecek cinsten el dokuması halılar üzerinde duruyordu. Hayal mahsûlü yaratıklar ve rengârenk çiçeklerin resimleri dokunarak süslenmiş halılar insanın gözünü alıyor, izleyenin bunların güzelliklerine dalıp saatlerce kendini kaybetmesine neden oluyordu. Oraya buraya

tahta oyma masalar yerleştirilmişti; son derece nadir ve güzel -ya da nadir ve korkunç- nesneler odayı süslemişti.

Fakat odanın ağır basan özelliği kitaplarıydı. Oda, yüzlerce ve yüzlerce kitabı barındıran derin tahta raflarla çevrelenmişti. Çoğunun görüntüsü birbirine çok benziyordu: Gece mavisi bir ciltle ciltlenmiş kitapların üzerinde gümüş rünler vardı. Konforlu bir odaydı ama çalışma odasının diğer ucundaki kocaman şöminede gürleye gürleye yanan ateşe rağmen havada iliklere işleyen bir soğuk vardı. Kitiara emin olamıyordu ama soğuğun kitaplardan geldiğine dair bir his belirmişti içinde.

Lord Soth ateşin ışığından uzakta durmuş gölgelere gizlenmişti. Kit onu göremiyordu ama -aynı Raistlin gibi- varlığını hissedebiliyordu. Büyücü üvey ablasının karşısında; üzerinde durdukları yerden tahta gözleriyle Kitiara'yı izliyormuş izlenimini verecek kadar marifetle oyulmuş yaratıklar olan kara ahşaptan devasa bir çalışma masasının arkasındaki büyük bir koltuğa oturmuştu.

Huzursuz bir biçimde kıvranan kadın şarabını çok hızlı içmişti. Sert içkilere alışkın olmasına rağmen başı dönmeye başlamıştı ve bundan nefret ederdi. Bu onun denetimini yitirmekte olduğunu gösteriyordu. Hiddetle bardağı kendinden uzaklaştırdı, daha fazla içmemek niyetindeydi.

"Planın çılgınca!" dedi Raistlin'e huzursuzca. Üzerindeki altın bakışlardan hoşlanmayan Kitiara ayağa kalkarak odada volta atmaya başladı. "Anlamsız! Zaman kaybı. Senin yardımınla Ansalon'a hükmedebiliriz; biz, ikimiz. Aslında" -Kitiara aniden donuverdi, yüzü sabırsızlıkla aydınlanmıştı- "senin gücünle dünyaya hükmedebiliriz! Ne Lady Crysania'ya, ne de o hantal kardeşimize ihtiyacımız yok..."

" 'Dünyaya hükmetmek,'" diye tekrarladı Raistlin yavaşça, gözleri alev alevdi. "Dünyaya hükmetmek mi? Hâlâ anlayamadın değil mi ablacağım? Dur şunu elimden geldiğince açıklayayım." Şimdi ayağa kalkma sırası ondaydı. İnce ellerini masasının üzerine bastırarak, bir yılan gibi öne abandı.

"Dünya umurumda değil!" dedi yavaşça. "Eğer isteseydim yarın hükmetmeye başlardım! İstemiyorum."

"Dünyayı istemiyorsun." Kit omuzlarını silkti, sesi iğneleyiciydi. "O zaman geriye sadece..."

Kitiara neredeyse dilini ısırıyordu. Hayretle Raistlin'e baktı.

Odanın gölgeleri içinde Lord Soth'un gözleri, ateşten daha parlak tutuşmuştu.

"Şimdi anladın." Raistlin halinden memnun bir halde gülümseyerek yeniden yerine yerleşti. "Şimdi

Paladine'm bu Saygıdeğer Rahibesi'nın önemini anlayabilirsin! Onu bana getiren kader oldu, tam ben yolculuğuma yaklaşmışken."

Kitiara dona kalmış bir halde bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Sonunda yeniden konuşabildi. "O-onun seni izleyeceğini nereden biliyorsun? Herhalde ona söylememişsindir!"

"Sadece gerekli tohumlan içine atacak kadar." O buluşmayı hatırlayan Raistlin gülümsedi. Arkasına dayanarak ince parmaklarını dudaklarına götürdü. "Sergilediğim iş, samimiyetle söyleyeyeyim yaptığım en başarılı işlerden biriydi. Gönülsüzce konuştum; sözler ağzımdan onun iyiliği ve saflığı sayesinde döküldü. Kana bulanmış olarak döküldüler ve o benim oldu... kendi acıma duygusu içinde kaybolarak." Aniden irkilerek zamana döndü. "Gelecek," dedi soğuk bir edayla bir kez daha öne doğru abanarak. "Hem o, hem de o soytarı kardeşim. Caramon farkına bile varmadan bana hizmet edecek tabii ki. Ama zaten, o hep öyledir ki."

Kitiara elini başına götürerek nabzına baktı. Bu şaraptan değildi, şu anda kendine son derece hakimdi. Bu öfke ve çaresizlikti. Bana yardım edebilir! diye düşündü hiddetle. Gerçekten de söyledikleri kadar güçlü. Daha da güçlü hatta! Ama deli. Aklını kaybetmiş... Sonra, içinde derinlerden bir yerden, kendiliğinden bir ses konuştu ona.

Ya deli değilse? Ya gerçekten bu işe kalkışmaya niyetliyse?

Kitiara soğuk bir edayla Raistlin'in planını gözden geçirdi, her açıdan inceledi. Gördüğü şeyler onu dehşete düşürmüştü. Hayır. Kazanamazdı. Ve daha da kötüsü onu da kendisiyle birlikte devirecekti!

Bu düşünceler hızla geçti Kit'in aklından ve hiçbiri yüzüne yansımadı. Hatta tebessümü daha da bir çekicileşti. Bu tebessüm, birçok adamın ölmeden önce son gördüğü şey olmuştu.

Raistlin de ona dikkatle bakarken aklından bunlar geçiyor olmalıydı. "Bu sefer bari kazanan tarafta ol ablacığım."

Kitiara'nın kanaati sarsıldı. Eğer Raistlin başabilirse bu muhteşem olurdu! Muhteşem! Krynn onun olurdu.

Kit büyücüye baktı. Yirmi sekiz yıl önce yeni doğmuş, hastalıklı

cılız bir bebekti; güçlü ve gürbüz ikizinin çekimsiz bir kopyası.

"Bırak ölsün. İlerisi için iyi olur," demişti ebe. Kitiara o zamanlar bluğ çağında bir kızdı. Dehşet içinde annesinin ağlayarak razı olduğunu duymuştu.

Fakat Kitiara karşı çıktı. Bu tehdit karşısında içinde bir şey bayrak kaldırmıştı. Bebek yaşacaktı! O, bebeği yaşatacaktı; bebek istese de istemese de. "İlk savaşım," diye anlatırdı insanlara bunu gururla, "tanrılarla olmuştu. Ve kazandım!"

Ve şimdi! Kitiara Raistlin'i inceliyordu. Adamı görmüştü. İçinden o zırlayan, kusan bebeği görmüştü. Birden bire döndü.

"Dönmem gerek," dedi eldivenlerini giyerek. "Dönüşte benimle irtibata geçecek misin?"

"Eğer başarılı olursam seninle irtibat kurmama gerek kalmaz," dedi Raistlin yavaşça. "O zaman anlarsın!"

Kitiara neredeyse alayla gülümseyecekti ama kendini zor tuttu. Lord Soth'a bakarak odadan ayrılmaya hazırlandı. "O halde hoşça-kal kardeşim." Ne kadar kendine hakim olursa olsun sesindeki hiddeti gizleyememişti. "Bu hayatın güzel şeylerine duyduğum arzuyu benimle paylaşmadığın için üzgünüm! Birlikte çok şey yapabilirdik, senle ben!"

"Hoşçakal Kitiara," dedi Raistlin, bir yandan ince eliyle, onlara çıkış yolunu göstermesi için hizmetindeki gölgeli suretleri çağırmak üzere bir hareket yaparken. "Ha, bu arada," diye ekledi Kit tam kapıda durmuşken, "sana hayatımı borçluymuşum ablacığım. En azından bana öyle anlatıldı. Yaşasaydı kuşkusuz seni öldürecek olan Lord Ariakas'ın ölümüyle borcumun ödenmiş olduğunu düşündüğümü bilmeni isterim. Sana hiçbir borcum yok!"

Kitiara büyücünün altın gözlerine baktı; ne arıyordu? Tehdit mi, vaat mi, ne? Ama gözlerde hiçbir şey yoktu. Kesinlikle hiçbir şey. Sonra bir an içinde Raistlin bir büyü sözü söyleyerek kadının gözlerinden silindi.

Shoikan Korusu'ndan çıkış zor değildi. Muhafızlar Kule'yi terk edenleri hiç umursamıyorlardı. Kitiara ile Lord Soth birlikte yürüyordu; ölü şövalye Koru içinden sessizce ilerliyor, yere dökülmüş çürümekte olan ölü yapraklar üzerinde hiç iz bırakmıyordu. Shoikan Korusu'na bahar gelmemişti.

En dıştaki ağaçların arasından geçip gidinceye ve Palanthas şehrinin gerçek kaldırım taşlan üzerinde duruncaya kadar Kitiara

konuşmadı. Güneş doğuyor, gökyüzü derin gece mavisinden, soluk bir griye doğru soluyordu. Orada burada, işleri erken kalkmalarını icap ettiren Palanthaslılar uyanmaya başlamıştı. Caddenin öte ucunda, Kule

yakınındaki terk edilmiş binalarının bittiği yerde Kitiara postal seslerini, surlarda nöbet değiştiren askerlerin seslerini duyabiliyordu. Bir kez daha yaşayanların arasına dönmüştü.

O zaman derin bir nefes aldı, "Durdurulmalı," dedi Lord Soth'a.

Ölü şövalye olumlu ya da olumsuz bir yorumda bulunmadı.

"Kolay olmayacak biliyorum," dedi Kitiara; ejderha miğferini başına geçirip, o yaklaştıkça başını zaferle kaldıran Skie'a doğru hızla yürürken. Ejderhasının boynunu sevgiyle okşayan Kitiara ölü şövalyeyle yüzleşmek için döndü.

"Ama doğrudan Raistlin'i karşımıza almaya gerek yok. Onun planları Lady Crysania'ya bağlı. Onu aradan çıkartabilirsek, Raistlin'i durdurabiliriz. Aslında benim bu işle bir ilgim olduğunu bilmesine hiç gerek yok. VVayreth Ormanı'na girmeye çalışan birçok insan ölmüştür. Öyle değil mi?"

Alevli gözleri hafifçe tutuşan Lord Soth başıyla onayladı.

"Sen o işi hallet. Bunun... kadermiş gibi görünmesini sağla," dedi Kitiara. "Belli ki küçük kardeşim kadere inanıyor." Ejderhasına bindi. "Küçükken ona sözümden çıkmanın anlamının kırbaç demek olduğunu öğretmiştim. Galiba bu dersi bir kere daha öğrenmesinde yarar var!"

Bir emriyle Skie'ın güçlü arka ayakları kaldırım taşlarına yüklenerek taşları çatlatıp kırdı. Havaya sıçradı, kanatlarını gerdi ve sabah göğüne doğru süzüldü. Palanthaslılar içlerindeki sıkıntının hafifledigini hissettiler ama bütün bildikleri buydu. Çok azı ejderhayı veya binicisini görmüştü.

Lord Soth Shoikan Korusu kenarında kaldı.

"Ben de kadere inanırım Kitiara," diye mırıldandı ölü şövalye. "İnsanın kendi yarattığı kadere."

Bakışlarım Yüksek Büyücülük Kulesi'nin pencerelerine kaldıran Soth biraz önce bulundukları odadaki ışığın söndüğünü gördü. Kısa bir an için Kule, etrafında oyalanıp duruyormuş gibi görünen, güneşin ışıklarının parçalayamadığı mutlak bir karanlığa büründü. Sonra kulenin tepesindeki bir odadan ileri doğru bir ışık süzüldü.

Raistlin'in büyülerini yaptığı karanlık ve gizli oda: Büyücünün laboratuvarı.

"Kim ders alacakmış merak ediyorum?" diye mırıldandı Soth. Omuzlarım silkerek gün ışığı yaklaştıkça solmakta olan gölgeler içinde eriyip gözden kayboldu.

82

83

Böfüm 6

Burada duralım," dedi Caramon, kasvetli ormanın içinde, yoldan uzakta pusuya yatmış gibi duran viran bir binaya doğru ilerlerken. "Belki buraya uğramıştır." diye ekledi.

"Bu konuda gerçekten şüpheliyim," dedi Tas, kapının üzerinden tek bir zincirle sallanan levhayı kuşkuyla süzerken." 'Çatlak Kupa' pek uygun bir yere benzemiyor..."

"Saçmalama," diye homurdandı Caramon bir kez daha, bu yolculuk boyunca Tas'ın sayamadığı kadar çok homurdanmıştı, "yemek yemek zorunda. Hatta daha büyük, ahım-şahım rahiplerin bile yemek yemeleri gerekir. Ya da belki burada bulunan biri, yolda onun izine rastlamıştır. Şansımız hiç de yaver gitmiyor."

"Doğru," diye mırıldandı Tasslehoff bıyık altman, "ama tavernaları değil de yolu araştırırsak şansımızın dönme ihtimali daha fazla olurdu."

Üç gündür yoldaydılar ve Tas'ın bu macerayla ilgili baştaki korkuları doğru çıkmıştı.

Normal şartlarda kenderler hevesli yolculardır. Yirmili yaşlan civarında bütün kenderlerin içine bir seyahat tutkusu düşer. Bu zamanlarda neşeyle hiç bilinmeyen yerlere doğru yola çıkarlar; güzel olsun, korkunç olsun,

merak uyandırıcı olsun, ne olursa olsun bahtlarına çıkıp kendiliğinden şişkin keselerine düşüverecek

şeyleri bulmaktan ve maceradan başka bir şey düşünmezler. İnsanoğlunu ölümcül tehlikelerden koruyan bir his olan korkuya karşı tamamen bağışıklık kazanmış, bastırılamaz bir meraktan muzdarip olduklarından Krynn üzerindeki kender nüfusu pek fazla değildir ki bu da Krynn üzerindekilerin çoğunun son derece minnettar oldukları bir durumdur.

Artık otuzuncu (en azından hatırladığı kadarıyla otuzuncu) yaşına yaklaşmakta olan Tasslehoff Burrfoot birçok açıdan tipik bir kenderdi. Ansalon kıtasını, ilk önce artık Kenderyurdu'na yerleşmiş olan ebeveyniyle birlikte enine boyuna kat etmişti. Yaşı geldikten sonra cüce bir demirci olan Flint Fireforge ve arkadaşı Tanis Yarımelf'e rastlayıncaya kadar tek başına dolaşmıştı. Solamniya Şövalyesi Sturm Brightblade ve ikizler Caramon ile Raistlin onlara katıldıktan sonra Tas hayatının en mükemmel macerasına karışmıştı: Mızrak Savaşı.

Yine de bazı yönlerden Tasslehoff pek de öyle tipik bir kender sayılmazdı; gerçi bu hatırlatıldığında buna kesinlikle karşı çıkıyordu. Çok sevdiği iki kişiyi -Sturm Brightblade ile Flint'i- kaybetmek kenderi derinden etkilemişti. Korkuyu; kendi için değilse de değer verdiği kişiler için duyduğu korku ve endişenin anlamını öğrenmişti. Şu anda da Caramon için duyduğu endişe derindi.

Ve gün geçtikçe de artıyordu.

İlk başlarda yolculuk eğlenceliydi. Bir kez Caramon, Tika'nm kalpsizliği ve dünyanın genelde onu anlayamama konusundaki beceriksizliği hakkındaki küskünlük nöbetlerini atlatınca, şişesinden birkaç yudum almış ve kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Birkaç yudum daha aldıktan sonra ejderanlarm izlerini sürdüğü günlerle ilgili öyküler anlatmaya koyulmuştu. Tas bunu çok eğlenceli bulmuş ve aslında bir yük arabası altında kalmasın veya bir çamur çukuruna dalmasın diye sürekli Bupu'yu izlemek zorunda kalsa da bu sabah yolculuğundan büyük keyif almıştı.

Fakat akşamüstüne doğru şişe boşalmıştı ve Caramon, Tas'ın tekrar tekrar anlatmaktan hiç bıkmadığı öykülerini bile dinleyebilecek kadar düzgün bir ruh haline kavuşmuştu. Ama ne yazık ki Tas'ın öyküsünün tam da en iyi kısmında, o tüylü mamutla kaçarken büyücünün kendilerine şimşek attığı yerde Caramon bir meyhaneye varmıştı.

"Gidip şişeyi bir doldurtacağım," diye mırıldanıp içeri girmişti.

Tas da onu izleyecekken Bupu'nun ağzı bir karış açılmış büyük

bir merakla yolun karşısındaki demircinin köz rengi olmuş ocağını seyrettiğini görmüştü. Bupu'nun ya kendini, ya kasabayı ya da her ikisini birden tutuşturacağını anlayan ve onu meyhaneye soka-mayacağmı (insanların çoğu lağım cücelerine hizmet vermeyi reddediyordu) bilen Tas dışarıda kalıp gözünü onun üzerinden ayırmamaya karar vermişti. Sonuç olarak Caramon da herhalde birkaç dakika içinde çıkardı. ..

İki saat sonra koca adam yalpalayarak dışarı çıktı.

"Cehennem adına neredeydin?" diye sordu Tas, Caramon'un üzerine bir kedi gibi atlayarak.

"Sadece biraz... accık..." Caramon sallanıp duruyordu, "yol için tek bir ... tane attım."

"Ben bir araştırma üzerindeyim," diye bağırdı Tas öfkeyle. "Bana Önemli Biri tarafından verilmiş ilk araştırmam; o kişi de şu anda tehlikede olabilir. Ve ben iki saattir burada bir lağım cücesiyle mahsur kaldım!" Tas, hendekte uyuyakalmış Bupu'yu işaret etti. "Hayatımda hiç bu kadar sıkılmamıştım ve sen orada bir sünger gibi cüce birası içip duruyordun!"

Caramon hiddetle Tas'a baktı, dudaklarını sarkıtmıştı. "Bişşey şöyleyim mi," diye mırıldandı koca adam yol boyunca sendelerken, "şen de Tika'ya benjemeye başşladın..."

O noktadan sonra her şey tepetaklak gitmişti.

O akşam bir dörtyol ağzına varmışlardı.

"Bu taraftan gidelim," dedi Tas işaret ederek. "Lady Crysania insanların onu durdurmaya çalışacaklarını biliyordur mutlaka. Kendisini izleyenleri atlatabilemek için pek kullanılmayan bir yolu tercih edecektir. Tıpkı bizim iki yıl önce Solace'tan ayrılmak için bu yolu izlediğimiz gibi..."

"Saçmalama!" diye homurdandı Caramon. "O bir kadın, ayrıca bir rahibe. En kolay yolu seçecektir. Liman'a giden yolu seçeceğiz."

Tas bu karar karşısında kararsızdı ve endişelerinde haklı olduğunu anladı. Birkaç mil ilerlememişlerdi ki

başka bir meyhaneye rast geldiler.

Caramon, Lady Crysania'nın eşgaline uyan birini görüp görmediklerini araştırmak için içeri girdi; Tas'ı -bir kez daha- Bupu ile dışarıda bırakmıştı. Bir saat sonra koca adam belirdi; yüzü kızarmış, neşeliydi.

"Ee, onu gören olmuş mu?" diye sordu Tas huzursuzca.

"Kimi gören olmuş mu? Ha -onu. Hayır..."

Ve artık, iki gün sonra Liman'a giden yolun ancak yarısına varmışlardı. Fakat kender de yol boyunca rastlanabilecek meyhanelerle ilgili bir kitap yazabilecek hale gelmişti.

"Eski günlerde," diye hiddetlendi Tas, "bu kadar zamanda Tarsis'e gider gelirdik!"

"O zamanlar genç ve toydum. Bedenim artık olgunlaştı, ayrıca gücümü de toplamam gerek," dedi Caramon mağrurca, "yavaş yavaş."

"Yavaş yavaş bir şeyleri topluyor ya," dedi Tas kendi kendine kasvetle, "ama bu güç değil!"

Caramon mola verip dinlenmeden bir saatten fazla gidemiyordu. Genellikle acılar içinde inleyerek, tüm bedeninden terler boşanarak yığılıveriyordu. Onu ayağa kaldırmak Tas, Bupu ve cüce birası şişesine kalıyordu. Durmadan acı acı şikayet ediyordu. Zırhı vuruyordu, açtı, güneş çok sıcaktı, susuyordu. Geceleri rezil hanlardan birinde konaklamak konusunda ısrar ediyordu. O zaman da Tas adamın kendinden geçinceye kadar içmesini izlemek zorunda kalıyordu. Daha sonra da Tas ile barmen onu, öğlene kadar uyuyup kaldığı odasına taşımak zorunda kalıyordu.

Bütün bunların yaşandığı üçüncü günden (ve yirminci meyhaneden) sonra hâlâ Lady Crysania'dan bir ize rastlamayan Tasslehoff ciddi ciddi Kenderyurdu'na dönüp, küçük bir ev satın alıp, maceralardan elini eteğini çekmeyi düşünmeye başlamıştı.

Çatlak Kupa'ya vardıklarında öğleni bulmuştu. Caramon hiç vakit kaybetmeden içeri girip kayboldu. Ta içinden gelen bir ah çeken Tas, bu batakhaneyi dışarıdan inceleyerek, kasvetli bir sessizlik içinde Bupu ile beraber bekliyordu.

"Ben artık bu hiç sevmiyor," diye beyan etti Bupu. Tas'a, suçlar-casına sert sert bakıyordu. "Bana gidip kırmızı cüppeli güzel adam bulucaz dedin. Ama sadece şişko bir ayyaş bulduk. Ben eve, Yücebulp Pudge I'e geri gitçek."

"Hayır, sakın ayrılma! Daha olmaz!" diye bağırdı Tas çaresizlik içinde. "Gidip -m- o güzel adamı bulacağız. Ya da en azından güzel adama yardım etmeye çalışan, güzel hanımı bulacağız. Belki. . .belki burada bir şeyler öğrenebiliriz."

Bupu'nun ona inanmadığı belliydi. Tas' da kendine inanmıyordu.

"Bak," dedi, "beni burada bekle yeter. Çok uzağa gitmeyeceğim. Biliyorum -sana yiyecek bir şeyler getireceğim. Ayrılmayacağına

söz verir misin?"

Bupu, Tas'ı kuşkuyla süzerek dudaklarını şapırdattı. "Ben bekle," dedi kendini çamurlu yola bırakıvererek. "En azından yemekten sonra kadar."

Sivri çenesi kararla öne doğru uzanmış olan Tas, Caramon'un peşinden meyhaneye girdi. Caramon'la konuşacakları vardı... Öte yandan buna gerek kalmadığı ortaya çıktı. "Sıhhatinize beyler," dedi Caramon, meyhanede toplanmış olan düzensiz topluluğa. Pek fazla kalabalık yoktu: Kapının yanına oturmuş, seyahat eden birkaç cüce ile kupalarını Caramon'un kaldırdığı kupaya karşı kaldıran izci gibi giyinmiş bir grup insan. Tas, Caramon'un yanına oturdu; o kadar üzgündü ki geçerken cücelerden birinin kemerinden (farkına bile varmadan) kaptığı bir cüzdanı bile geri vermişti.

"Galiba bunu düşürmüşsünüz," diye mırıldandı Tas, cüzdanı kendisine hayretler içinde bakan cüceye geri verirken.

"Genç bir kadın arıyoruz," dedi Caramon, öğleden sonrasını orada geçirmek için iyice yerleşerek. Solace'tan beri bütün meyhanelerde yaptığı gibi kızın tarifini verdi. "Siyah saçlı, ufak tefek, narin, soluk yüzlü, beyaz cüppeli. Bir rahibe..." "Evet, biz onu gördük," dedi izcilerden biri. Caramon ağzındaki birayı püskürttü. "Gördünüz mü?" diyebildi boğulacak gibi olurken öksürükleri arasından.

Tas oturduğu yerde dikildi. "Nerede?" diye soru hevesle. "Buranın doğusundaki ormanda geziniyordu," dedi izci, parmağıyla işaret ederek.

"Öyle mi?" dedi Caramon kuşkuyla. "Sizin ormanda ne işiniz vardı?"

"Goblinlerin peşindeyiz. Liman'da başlarına ödül var." "Goblin kulağına üç altın veriyorlar," dedi arkadaşı, dişsiz ağzıyla gülümseyerek/'belki siz de şansınızı denemek istersiniz." "Peki ya kadın?" diye ısrar etti Tas.

"Bence o bir deli." İzci başını salladı. "Ona civar toprakların goblin kaynadığını, tek başına dolaşmaması gerektiğini söyledik. Bize kendisinin Paladine'm, ya da öyle bir isim söyledi onun ellerinde olduğunu, onun kendisine göz kulak olacağını söyledi."

İçini çeken Caramon içkisini dudaklarına götürdü. "Bunun, onun lakırdılarından olduğuna şüphe yok ..."

Sıçrayan Tas bardağı koca adamın elinden kaptı.

"Neler ..." Caramon ona hiddetle baktı.

"Haydi!" dedi Tas ona asılarak. "Gitmemiz gerek! Yardımlarınız için çok teşekkürler," dedi nefes nefese Caramon'u kapıya doğru çekiştirirken. "Onu nerede gördüğünüzü söylemiştiniz?"

"Buranın on mil kadar doğusunda. Arkadan, meyhanenin arkasından bir patika bulabilirsiniz. Ana yoldan ayrılıyor. O patikayı izlerseniz sizi ormana götürür. Kapıyolu'na gitmek için kullanılan kestirme bir yoldu; yolları bu kadar tehlikeli olmadan önce tabii.

"Tekrar teşekkür ederiz!" Tas hâlâ itiraz etmekte olan Caramon'u ittirerek kapıdan çıkartırken.

"Kahrolasıca, ne bu acelen?" diye hırladı Caramon, hiddetle, Tas'ın dürtükleyen ellerinden kendini kurtarmaya çalışırken. "Akşam yemeği yiyeydik bari..."

"Caramon!" dedi Tas aceleyle, bir aşağı bir yukarı zıplayarak. "Düşün! Hatırla! Nerede olduğunu anlamadın mı? Buranın on mil doğusunda! Bak ..." Keselerinden birine asılıp açarak bir deste harita çıkarttı. Aceleyle aralarından bir şeyler ararken, haritaları yerlere saçtı. "Bak," diye tekrarladı sonunda birini açarak Caramon'un kızarmış yüzüne doğru uzatıp.

Koca adam, görmeye çalışarak haritaya baktı.

"Ha?"

"Aman... Bak şu anda buradayız, hesapladığım kadarıyla. Burası da Liman, hâlâ güneyimizde kalıyor. Burada da Kapıyolu var. Bu da sözünü ettikleri patika ve burada..." Tas parmağıyla işaret etti.

Caramon gözlerini kıstı. "Kara-kar-kar Kararık Orman," diye mırıldandı. "Kararık Orman. Bu tanıdık geliyor..."

"Tabii tanıdık geliyor! Neredeyse ölüyorduk orada!" diye bağırdı Tas kollarını sallayarak. "Bizi kurtarmak Raistlin'e düşmüştü..."

Caramon'un kaşlarını çattığını gören Tas aceleyle devam etti. "Ya oraya tek başına girerse?" diye sordu yalvarırcasına.

Caramon ormana baktı; mahmur gözleri dar, otlarla kaplanmış patikaya dikildi. Kaşlarını daha da çok çattı. "Benim onu durdurmamı bekliyorsun," diye geveledi.

"Doğal olarak onu durdurmamız gerek!" diye başladı Tas; sonra aniden durdu. "Senin hiç niyetin yoktu," dedi kender yavaşça Caramon'a bakarak. "Başından beri onun peşinden gitmek

niyetinde değildin. Sadece birkaç gün buralarda dolanıp, birkaç içki içip, biraz gülüp sonra Tika'ya dönüp başarısız bir sefil olduğunu söyleyecek, her zamanki gibi onun seni içeri almasını bekleyecektin..."

"Yok, ne yapmamı beklemiştin?" diye homurdandı Caramon, Tas'ın sitem dolu bakışlarından kaçınarak. "Bu kadının Yüksek Büyücülük Kulesi'ni bulmasına nasıl yardımcı olabilirim Tas?" Zırlamaya başladı. "Bulmak istemiyorum! Bir daha o kötü yere yaklaşmayacağıma yemin etmiştim! Onu orada mahvettiler Tas. Çıktığında teni garip altın bir renk almıştı. Ona o lanet olasıca gözleri verdiler, artık bütün görebildiği ölüm. Bedenini parçaladılar. Öksürmeden nefes bile alamıyor. Ve onun... onun beni öldürmesini sağladılar!" Boğulur gibi olan Caramon yüzünü ellerine gömerek acıyla hıçkırmaya, dehşetle titremeye başladı.

"O-o seni öldürmedi Caramon," dedi Tas, elinden hiçbir şey gelmediğini hissediyordu. "Tanis bana anlattı. O, sadece senin bir hayalinmiş. O da hastaymış, korkuyormuş, içinde büyük bir ağrı varmış. Ne yaptığını bilmiyormuş..."

Ama Caramon sadece başını sallamakla yetiniyordu. Ve yufka yürekli kender onu suçlayamadı. Oraya gitmek istememesine şaşmamak gerek, diye düşündü Tas pişmanlıkla. Belki onu eve götürsem daha iyi olur. Zaten bu halde kimseye pek bir faydası yok. Ama sonra Tas orada tek başına, düşünmeden Karank Orman'a girmek üzere olan Lady Crysania'yı hatırladı...

"Bir zamanlar oradaki bir ruhla konuşmuştum," diye mırıldandı Tas, "ama beni hatırlayıp hatırlamayacaklarına emin değilim. Sonra orada goblinler de var. Onlardan korkmasam da üç dört tanesinden

daha fazlasıyla dövüşemeyeceğim belli."

Tasslehoff çaresiz kalmıştı. Keşke Tanis burada olsaydı! Yarımelf her zaman ne söylenmesi, ne yapılması gerektiğini bililr-di. Caramon'un laf dinlemesini sağlardı. Ama Tanis yok, dedi kenderin içindeki, zaman zaman kuşku verici bir biçimde Flint'e benzeyen sert bir ses. Şimdi her şey senin elinde, seni kapı kulbu kafalı seni!

Her şeyin benim elimde olmasını istemiyorum! diye sızlandıktan sonra sesin cevap verip vermeyeceğini bir an bekledi Tas. Ses cevap vermedi. Tek başınaydı.

"Caramon," dedi Tas sesine elinden geldiğince bir derinlik verip, mümkün olduğunca Tanis'e benzetmeye çalışarak, "bak en

azından VVayreth Ormanı'nın kenarına kadar bizimle gel. Sonra eve dönebilirsin. Büyük bir ihtimalle oradan sonra güvenlik içinde oluruz. . ."

Fakat Caramon dinlemiyordu. Kendine acıma duygusu ve içkiye batmış olan adam yere yığıldı. Sırtını bir ağaca dayararak isimsiz korkulara dair anlaşılmaz sözler gevelemeye ve kendisini geri alması için Tika'ya yalvarmaya başladı.

Ayağa kalkan Bupu koca savaşçının önünde duracak şekilde ilerledi. "Ben git," dedi tiksintiyle. "Ben şişko, salyalı sarhoş iste, ben bizim orda çok bul." Başını kararlılıkla sallayarak patikadan ilerlemeye başladı. Tas peşinden koşarak onu yakaladı ve sürükleyerek geri getirdi.

"Hayır Bupu! Gidemezsin! Neredeyse vardık!"

Aniden Tasslehoff'un sabrı taştı. Tanis burada yoktu. Yardım edebilecek kimse yoktu. Aynı ejderha küresini kırdığı zamana benziyordu. Belki yaptığı şey doğru şey değildi ama düşünebildiği tek şey buydu.

Tas gidip Caramon'un incik kemiğini tekmeledi.

"Uf!" diye yutkundu Caramon. Hayretler içinde Tas'a baka kaldı; yüzünde incinmiş, kafası karışmış bir ifade vardı. "Bunu ne halt etmeye yaptın?"

Cevap olarak Tas bir kez daha tekmeledi, sertçe. Homurdanan Caramon bacağını tuttu.

"Şimdi biraz eğlence var," dedi Bupu. Neşeyle koşarak o da Caramon'un diğer bacağını tekmeledi. "Ben şimdi kal."

Koca adam kükredi. Sendeleyerek ayağa kalkıp Tas'a sert sert baktı. "Allah kahretsin Burrfoot eğer bu oyunlarından biriyse..."

"Bu oyun moyun değil koca öküz!" diye bağırdı kender. "Sadece tekmeleyip birazcık aklını başına toplamanı sağlamaya çalıştım o kadar! Zırlamanı yeterince dinledim! Bütün bu yıllar boyunca bütün yaptığın zırlamaktı! Soylu Caramon, her şeyini nankör kardeşi için feda eden soylu Caramon. Her zaman Raistlin'e öncelik tanıyan sevecen Caramon! Tamam -belki öyle yapmışsındır, belki yapmamışsmdır. Şimdi bana hep Caramon'u ön planda tutu-yormuşsun gibi gelmeye başladı! Ve belki de Raistlin, benim yeni yeni fark etmeye başladığım bu şeyi biliyordu! Yaptıklarını kendin için yapıyordun! Raistlin'in sana ihtiyacı yoktu- senin ona ihtiyacın vardı! Kendi hayatını yaşayamayacak kadar korkak olduğun için onun hayatını yaşıyordun!"

Caramon'un gözleri alevlendi, hiddetle yüzü soldu. Yavaş yavaş *ayağa* kalktı, koca elini yumruk yapmıştı. "Bu kez çok ileri gittin seni küçük piç seni..."

"Öyle mi?" diye bağırmaya başlamıştı Tas şimdi, zıp zıp zıplarken. "O zaman şunu dinle Caramon! Durmadan nasıl kimsenin sana ihtiyacı olmadığı konusunda söylenir dururs un. Hiç durup da, Raistlin'in şu anda sana, her zamankinden daha çok ihtiyacı olduğunu düşündün mü? Ya Lady Crysania -şimdi onun da sana ihtiyacı var! Sense kocaman, titrek bir jöle parçası gibi, beyni içkiye batmış, lapaya dönmüş bir halde orada öylece duruyorsun!"

Tasslehoff bir an için çok ileri gittiğini düşündü. Caramon ileri doğru dengesiz bir adım attı; yüzü benek benek, leke leke olmuş, çirkinleşmişti. Viyaklayan Bupu, Tas'ın arkasına saklandı. Kender yerinden kıpırdamadı -aynı hiddetten çıldıran elf lordlannın ejderha küresini kırdığı için onu ikiye ayıracakları zamandaki gibi. Caramon, Tas'ın üzerine eğildi, koca adamın içki kokan nefesi kenderin öğürmesine neden olmuştu. Gayri ihtiyari gözlerini kapattı. Korkudan değil de Caramon'un yüzündeki o korkunç keder ve hiddetten.

Olduğu yerde sıkı sıkı durmuş, büyük bir ihtimalle burnunu kafasının arkasından çıkartacak olan darbeyi bekliyordu.

Ama öyle bir darbe hiç inmedi. Onun yerine çatırdayarak ayrılan bir ağaç sesi ve sık çalılar içinde ilerleyen ağır adımlar duyuldu.

Tas, dikkatlice açtı gözlerini. Caramon gitmişti, ormana doğru patikadan ortalığı ezip geçiyordu. İçini çeken Tas ardından baktı. Bupu, Tas'ın arkasından çıktı.

"Bu eğlence," diye beyan etti. "Zaten ben kal. Belki yine oyun oynar biz?"

"Zannetmiyorum Bupu," dedi Tas hüzünle. "Haydi. Peşinden gitsek fena olmayacak."

"Eh tamam," diye düşündü lağım cücesi filozofça. "Başka bir oyun denk gelir, daha eğlence."

"Evet," diye katıldı fikrine Tas, aklı başka yerlerdeydi. O rezil handa birinin onları duyup da rezalet çıkarmasından korkan kender gözlerini dört açarak etrafına bakındı.

Çatlak Kupa meyhanesi yok olmuştu. Harap bina, tek bir zinciri üzerinde sallanan levha, cüceler, izciler, barmen, hatta

[en

Caramon'un dudaklarına götürmüş olduğu bardak. Hepsi öğlen havasına karışıp yok olmuştu, tıpkı uyanınca kaybolan kötü bir rüya gibi.

Böfiim T

Ruhlar seni götürürken söyle şarkını, Söyle şarkını çift gören gözüne, Gökyüzünde altı ay parlarken Sade Jane, Sevimli Lindas oluverir.

Denizcinin cesaretine söyle şarkını, Söyle şarkını dirsekler kırılırken, Sığınağın yakuttan bir liman Öyleyse kör kütük sarhoş ol.

Gönlün samimiyken söyle şarkını,
Söyle şarkını endişe içkisine,
Söyle şarkını zigzaglar çizen yol için birisine,
Ve köpeğin ile her bir kılına.

Bütün garson kızlar seviyor seni,
Bütün köpekler dostun,
Ne diyorsan kastettiğin odur,
Öyleyse kör kütük sarhoş ol.

Akşam olduğunda Caramon fitil gibi sarhoş olmuştu.

Tasslehoff ile Bupu koca adama, tam patikanın ortasında durmuş şişesindeki son cüce birasını da bitirirken

yetişmişlerdi. Başını iyice arkaya eğmiş, tek bir damlanın dahi yabana gitmesine engel olmaya çalışıyordu. Şişeyi indirdiği zaman da, aslında bunu büyük bir hayal kırıklığı ile içine bakmak için yapmıştı. Durduğu yerde yalpalayarak şişeyi salladı.

"Hepsi bitmiş," diye mırıldandığını duydu Tas, kendi kendine.

Kenderin kalbi yumuşadı.

"Şimdi ne halt edeceğim," dedi Tas kendine, dertli dertli. "Yok olan hanı ona anlatamam. Bu haldeyken anlatamam! İşleri daha da çıkmaz bir hale soktum!"

Fakat Caramon'a yaklaşıp adamın omuzuna vuruncaya kadar durumun ne kadar kötü olduğunu fark edememişti. Koca adam sarhoşça bir telaşla arkasına döndü.

"Ne var? Kim o?" Hızla kararmakta olan ormana baktı.

"Benim, burada aşağıda," dedi Tas cılız bir sesle. "Be-ben sadece ne kadar üzgün olduğumu söylemek istemiştim Caramon ve..."

"Ha? Hı..." Geriye doğru sallanan Caramon ona baktıktan sonra ahmakça gülümsedi. "A, merhaba minik dostum. Bir kender" -gözleri Bupu'ya kaydı- "bir lay-lay-layım cücesi," diye bitirdi aceleyle. Eğilerek selam verdi. "İssimlerrizne?"

"Ne?" diye sordu Tas.

"İssimlerrizne?" diye tekrarladı Caramon vakarla.

"Beni tanıyorsun Caramon," dedi Tas kafası karışarak. "Ben Tasslehoff'um."

"Ben Bupu," diye cevap verdi lağım cücesi; yüzü aydınlanmıştı belli ki bunun başka bir oyun olduğunu zannetmişti. "Kim sen?"

"Kim olduğunu biliyorsun," diye başladı Tas huzursuzuca; Caramon sözünü kestiğinde neredeyse küçük dilini yutacaktı.

"Ben Raistlin," dedi koca adam ciddiyetle, sallanarak bir kez daha selam verirken. "Bü-büyük ve gü-gü-güşlü bir büyü kullanıcısı."

"Aman saçmalama Caramon!" dedi Tas bıkkınlıkla. "Üzgünüm dedim sana, o yüzden bırak..."

"Caramon mu?" Koca adamın gözleri önce fal taşı gibi açıldıktan sonra, kurnazca kısıldı. "Caramon öldü. Onu öldürdüm. Çok zaman önce Kul-Kür-Küle, Yüssekbüjülükkülesinde."

"Reorx'un sakalı adına!" dedi Tas nefesi arasından.

"O değil Raistlin!" dedi Bupu burnundan soluyarak. Sonra

durdu, kuşkuyla bir süzdü. "O mu?"

"H-hayır tabii ki değil," diye atıldı Tasslehoff.

"Bu değil komik oyun!" dedi Bupu kesin bir kararla. "Ben değil sevmek! O, bana iyi davranan güzel adam yok. O, şişko sarhoş. Ben eve git." Etrafına bakındı. "Ne taraf ev?"

"Şimdi sırası değil Bupu!" Neler oluyor? diye merak etti Tas sıkıntıyla. Tepe saçından tutarak şiddetle asıldı. Gözleri acıyla yaşarınca kender rahat bir nefes aldı. Bir an için farkına varmadan uykuya daldığından ve garip bir rüyada dolandığından korkmuştu.

Ama belli ki bu gerçekti -hem de fazlasıyla gerçek. Ya da en azından onun için. Caramon'a gelince, onun öyküsü tamamiyle farklıydı.

"Bakın," dedi Caramon ciddiyetle, bir ileri bir geri sallanırken. "Şimdi bi büyüşihiri yapçam." Ellerini kaldırarak bir sürü abuk sabuk söz sıraladı. "Külvetoz ve sıçanyuvası! Gümbürt!" Bir ağacı işaret etti. "Puf," diye fısıldadı geriye doğru sallanarak. "Alevler içinde! Alev! Alev! Yanıyor, yanıyor, yanıyor., aynı javallı Caramon gibi." İleri doğru sallanarak, patika boyunca yalpaladı.

"Bütün garson kıjlar seviyor seni," diye şarkı söylemeye başladı. "Bütün köpekler dostun. Ne diyorsan kastettiğin odur."

Tas ellerini ovuşturarak peşinden gitti. Bupu da arkadan seyir-tiyordu.

"Ağaç yok yandı," dedi Tas'a sertçe.

"Biliyorum!" diye homurdandı Tas. "Sadece...zannediyor ki..."

"O kötü büyücü. Sıra ben." Muntazam aralıklarla ayaklarına dolanan koca heybesini karıştıran Bupu muzafferane bir çığlıkla son derece ölü, sertleşmiş bir fare çıkarttı.

"Şimdi sırası değil Bupu..." diye başladı Tas, başında kalan azıcık aklının da kaçmak üzere olduğunu düşünerek. Önlerinden giden Caramon şarkısını kesmiş ormanı örümcek ağlarıyla kaplamakla ilgili bir şeyler

bağırıp çağırıyordu.

"Ben gizli büyü söz söylecek," diye beyan etti Bupu. "Sen yok dinle. Giz bozul."

"Dinlemem," dedi Tas sabırsızlıkla bütün yalpalamalarına rağmen oldukça hızla ilerlemekte olan Caramon'a yetişmeye çalışarak.

"Dinliyorsun mu?" diye sordu Bupu nefes nefese peşinden gelirken.

"Hayır," dedi Tas içini çekerek.

"Neden?"

"Bana dinleme dedin!" diye bağırdı Tas içine fenalık gelerek. "Ama hiç dinleme sen, ne zaman dinleme nasıl bilecek sen?" diye sordu Bupu hiddetle. "Sen gizli büyü söz çalmaya çalış! Ben eve git!"

Lağım cücesi zınk diye durarak döndü ve patikadan geri gitmeye başladı. Tas da kayarak durdu. Seslerden oluşan bir ejderha ordusunu hayalinde canlandırmış olarak, bir ağaca sıkı sıkı tutunan Caramon'u artık görebiliyordu. Koca adam en azından bir süre daha yerinden kımıldıyacağa benzemiyordu. Kendi kendine küfreden kender dönerek lağım cücesinin peşinden koştu.

"Dur Bupu!" diye bağırdı deliler gibi, omuzu zannettiği leş gibi paçavra parçalarını tutarak. "Yemin ederim ki senin gizli büyü sözünü hiçbir zaman çalmayacağım!"

"Çaldın bile" diye ciyakladı dişi lağım cücesi ölü sıçanı yüzünü doğru sallayarak. "Sen söyle bile!"

"Ne dedim?" diye sordu Tasslehoff tamamen şaşırarak.

"Gizli büyü söz! Sen söyle!" diye bağırdı Bupu hiddetle. "Bur-da! Bak!" Ölü sıçanı uzatarak patikada, önlerinde bir yerleri işaret ederek bağırdı, "Ben şimdi gizli büyü söz söyle: Gizli büyü sözü! İşte. Şimdi biraz sıcak büyü gör biz."

Tas elini başına koydu. Başı dönüyordu.

"Bak! Bak!" diye bağırdı Bupu zaferle kirli parmaklarından birini uzatarak. "Gördün? Ben ateş yak. Gizli büyü söz hiç şaşma. Hıh. Kötü büyü kullanıcısı -o."

Yola doğru bakan Tas gözlerini kırpıştırdı. Önlerinde, patika üzerinde alevler görebiliyordu.

"Ben kesinlikle Kenderyurdu'na geri dönüyorum," diye düşüncelere daldı Tas kendi kendine. "Küçük bir ev alacağım... ya da belki de kendimi daha iyi hissedinceye kadar bizimkilerin yanına yerleşirim."

"Kim var orada?" diye seslendi net, billur gibi bir ses.

Tasslehoff'u bir iç rahatlığı sardı. "Bir kamp ateşiymiş!" diye geveledi, neredeyse mutluluktan delirmişti. Ve o ses! İlerledi, karanlık içinden ışığa doğru koşuyordu. "Benim... Tasslehoff Burrfoot. Ben... uff!"

"Uff'un çıkış nedeni Caramon'un kenderi tutup güçlü kollarıyla havaya kaldırmasından ve eliyle ağzını kapatmasından kaynaklanmıştı.

"Şışşt," diye fısıldadı Caramon Tas'ın kulağına. Nefesinin buğusu kenderin başının dönmesine neden olmuştu. "Orada birşij var!"

"Mpf blsxtçscat!" diye kıvrılıp kurtulmaya alıştı Tas deliler gibi; J Caramon'un elini gevşetmeye çalışıyordu. Kender yavaş yavaş! boğulmaya başlamıştı.

"Tahmin ettiğim kişi," diye fısıldadı Caramon, eli kenderinl ağzını daha da sıkı kavrarken kendi kendine ciddiyetle başını sal- j layarak.

Tas mavi yıldızlar görmeye başlamıştı. Çaresizlik içinde, bütün ' gücüyle Caramon'un ellerini açmaya çalışıyordu ama Bupu aniden Caramon'un ayaklarının dibinde bitmeseydi bu kenderin kısa ama ı heyecan dolu yaşamının sonu olacaktı.

"Gizli büyü söz!" diye cıyakladı ölü sıçanı Caramon'un yüzüne tutarak. Uzaktaki ateşin ışığı leşin kara gözlerinden yansımış, ebedi j tebessümünde sıkışmış kalmış keskin dişlerinden pırıldamıştı.

"Ayyy!" diye bağırdı Caramon kenderi elinden düşürerek. Tas! yere düşerek soluklanmaya çalıştı.

"Orada neler oluyor?" dedi soğuk bir ses.

"Sizi... kurtarmaya geldik..." dedi Tasslehoff, başı dönerek ayağa kalkınca.

Tam önlerinde, patikada kürklere bürünmüş beyaz cüppeli bir suret belirdi. Bupu surete derin bir kuşkuyla baktı.

"Gizli büyü söz," dedi lağım cücesi ölü sıçanı Paladine'ın Saygıdeğer Rahibe' sine doğru sallayarak.

Lady Crysania, Tasslehoff'a, aynı gece ilerleyen vakitlerde ateşin etrafına oturduklarında." Çok fazla

minnetar kalmadığım için affınıza sığınırım," dedi

"Biliyorum. Çok özür dilerim," dedi Tasslehoff, sefil bir halde yerde kamburunu çıkartarak otururken. "Her şeyi yüzüme gözüme < bulaştırdım. Genellikle öyle yaparım," diye devam etti kederle. "İstediğine sor. Hep, insanları delirttiğimi söylerler bana -ama ilk kez bunu gerçek anlamda yaptım."

Burnunu çeken kender Caramon'a endişeli bir bakış fırlattı. Koca adam pelerinine bürünmüş ateşin yanında oturuyordu. Hâlâ güçlü cüce içkisinin etkisi altında olduğu için artık bazen Caramon, bazen de Raistlin oluyordu. Caramon olarak oburca yemek yiyor, iştahla yemekleri ağzına tıkıyordu. Ondan sonra onlara birkaç müstehcen türkü ziyafeti çekiyordu -buna en çok Bupu zevkleni-
yor, düzensizce alkış tutup, nakaratlarda ona eşlik ediyordu. Tas deliler gibi gülmek ile bir kayanın altına girip utanç içinde ölmek arasında paramparça olmuştu.

Fakat kender ürpererek Caramon'u, Raistlin'dense -müstehcen türküleri ve bütün diğer kabalıklarına rağmen - Caramon'u tercih ettiği kararına vardı. Değişim aniden meydana gelmişti, aslında tam bir şarkının ortasındayken. Koca adamın görüntüsü çöktü, öksürmeye başladı sonra -kısık gözlerle onlara bakarak- kendi kendisine susmasını emretti.

"Bunu ona sen yapmadın," dedi Lady Crysania, Tas'a buz gibi bakışlarla Caramon'u süzerken. "Bu içkiden. Kaba biri, kalın kafalı ve belli ki kendine de pek hakim biri değil. Zevklerinin kendisine hakim olmasına izin vermiş. Onun Raistlin'in ikizi olması garip öyle değil mi? Kardeşi o kadar kendine hakim, o kadar disiplinli, akıllı ve kibar ki."

Omuzlarını silkti. "Bu zavallı adama acımak gerektiğine hiç kuşku yok." Ayağa kalkarak atının bağlandığı yere gidip, eyerin arkasına bağlanmış olan döşeği çözmeye başladı. "Paladine'a ettiğim dualarda onu unutmayacağım."

"Duaların bir *zararı* olmayacağına eminim," dedi Tas kuşkuyla, "ama tam şu anda tarbean çayı ona daha iyi gelirdi."

Lady Crysania dönerek kendere sitem dolu bir bakışla baktı. "Eminim dinsizlik etmek istememişsindir. O yüzden söylemiş olduğun şeyi söyleniş şekline göre değerlendireceğim. Öte yandan bundan sonra olaylara daha ciddi bir açıdan bakmaya gayret et."

"Ben ciddiydim," diye karşı çıktı Tas. "Caramon'un ihtiyacı olan birkaç kupa koyu, adam gibi tarbean çayı..."

Lady Crysania'nın kaşları öyle bir kalktı ki Tas, söylediği hangi şeyin kadını o kadar üzdüğü hakkında hiçbir fikri olmasa da susmak zorunda kaldı. O da kendi battaniyelerini açmaya başladı; keyfi hiç hatırlayamadığı kadar kaçmıştı. Aynı Estvvilde Bozkırları Muharebesi'nde Flint ile birlikte ejderha sırtına bindikleri zamanki gibiydi. Ejderha bulutlara doğru süzülmüş, sonra bulutların içinden fırlayıp fırıldak gibi dönmeye başlamıştı. Bir süre için aşağısı yukarsı, yukarsı aşağısı, gökyüzü yer, yer gökyüzü olmuştu; sonra -wuuup! bir buluta dalmışlar, her şey bir pus içinde yok olmuştu.

Aklı aynı, o andaki gibiydi. Lady Crysania, Raistlin'i takdir edip Caramon'a acıyordu. Tas emin değildi ama bu ona ters kepçe gibi geliyordu. Sonra hem Caramon olan, hem de olmayan bir

Caramon vardı. Bir dakika önce varken, bir dakika sonra yok olan meyhaneler vardı. Dinlememesi gerektiğini anlaması için dinlemesi gereken bir gizli büyü sözü vardı. Sonra tarbean çayı ile ilgili son derece mantıklı, sağ duyulu bir öneride bulunuyor ve dinsiz olduğu için azarlanıyordu.

"Zaten," diye mırıldandı kendi kendine, battaniyelerini çekerken, "Paladine ile samimi arkadaş sayılırız. O ne demek istediğimi anlamıştır."

İçini çeken kender dertop edilmiş bir cüppeyi başının altına yastık yaptı. Artık Caramon'un Raistlin olduğuna iyice ikna olan Bupu, başını büyük bir hürmetle koca adamın ayağına yaslayarak kıvrılmış, derin bir uykuya dalmıştı. Caramon da artık sakin sakin oturmuş, gözlerini kapatmış kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. Zaman zaman öksürüyordu; bir keresinde yüksek sesle Tas'tan, büyülerini çalışabilmesi için büyü kitabını getirmesini bile istemişti. Yine de yeterince sakin görünüyordu. Tas kısa bir süre içinde sızıp, uyuyarak cüce içkisinin etkisinden kurtulmasını umdu.

Ateş geçmeye başlamıştı. Lady Crysania battaniyesini, rutubeti engellemesi için yaydığı çam iğnelerinden bir yatak üzerine serdi. Tas esnedi. Kadın tahmin ettiğinden çok daha iyi idare ediyordu durumunu. Konaklamak için güzel ve uygun bir yer seçmişti: Hem patikaya yakındı, hem de yakından berrak bir su akıyordu. Üstelik bu karanlık ve tekin olmayan ormana da fazla dalmamıştı...

Tekin olmayan orman... bu ona ne hatırlatmıştı? diye düşünmekte olduğunu fark etti Tas tam uykuya dalarken. Önemli bir şeyler. Tekin olmayan orman. Tekin olmayan... tekin olmayan hayaletlerle konuşmak...

"Kararık Orman!" dedi telaşla, şimşek gibi yattığı yerde doğrularak.

"Ne?" diye sordu Lady Crysania tam cüppesine sıkı sıkı sarınmış yatmaya hazırlanırken.

"Kararık Orman!" diye tekrarladı Tas telaşla. Artık iyice uyanmıştı. "Kararık Orman yakınlarındayız. Seni uyarmaya gelmiştik! Korkunç bir yerdir. Yanlışlıkla girebilirdin. Belki girmişizdir bile..."

"Kararık Orman mı?" Caramon'un gözleri alevlenerek açıldı. Etrafına belli belirsiz baktı.

"Saçmalama," dedi Lady Crysania rahat bir edayla, yolculuk için getirmiş olduğu minik bir yastığı başının altına yerleştirerek.

"Kararık Orman'da değiliz, henüz girmedik. Beş mil kadar ileride. Yarın bizi oraya götürecek olan bir patikaya varacağız."

"Sen. . .oraya gitmek mi istiyorsun!" diye kesildi Tas'ın nefesi.

"Tabii ki," dedi Lady Crysania soğukça."Oraya Ormanefendisi'-nin yardımını almak için gidiyorum. Buradan Wayreth Or-manı'na gitmem uzun aylarımı alır, atla gitsem bile. Gümüş ejderhalar Kararık Orman'da Ormanefendisi ile birlikte yaşıyorlar. Beni istediğim yere uçuracaklar."

"Ama hayaletler, o ölü, eski kral ve yandaşları..."

"... Ejderha Yüceef endiler i ile savaşmak için yapılan çağırıyı dinleyip gidince o korkunç bağlarından kurtulmuş oldular," dedi Lady Crysania, biraz sertçe. "Savaş tarihini çalışmalısın Tasslehoff. Özellikle de savaşa bizzat katılmış olduğun için. İnsan ve elf güçleri Qualinesti'yi yeniden almak için bir araya geldiklerinde Kararık Orman'ın hayaletleri onlarla birlikte savaşarak kendilerini bu korkunç yaşama bağlayan karanlık büyüyü bozmuşlardı. Bu dünyayı terk etmişler ve bir daha görülmemişler."

"Ha," dedi Tas aptal aptal. Bir süre etrafına bakındıktan sonra döşeğinin üzerinde oturdu. "Onlarla konuşmuştum," diye devam etti dalıp giderek. "Çok kibardılar -gelip giderken biraz sert davranıyorlardı ama çok kibardılar. Düşününce üzülmemek elde değil..."

"Ben oldukça yoruldum," diye kesti sözünü Lady Crysania. "Yarın da önümde uzun bir yolculuk var. Lağım cücesini de alarak Kararık Ormana doğru yoluma devam edeceğim. Sen de sarhoş arkadaşını alıp, ihtiyacı olan yardımı -tanrının da izniyle - bulabileceğini umduğum evine geri götürürsün. Şimdi uyu."

"Birimiz... nöbet tutsak iyi olmaz mı?" diye sordu Tas tereddütle. "O izciler dediler ki..." Aniden sustu. "O izciler" olmayan handa varlardı.

"Saçmalama. Dinlenirken Paladine bizi korur," dedi Lady Crysania sertçe. Gözlerini kapatarak sessizce duasını mırıldandı.

Tas yutkundu. "Aynı Paladine'dan mı söz ediyoruz acaba?" diye sordu Fizban'ı düşünüp kendini pek bir yalnız hissederek. Ama yine dinsizlikle suçlanmak istemediğinden, bunu kendi kendine söylemişti. Uzandıktan sonra battaniyesi içinde kıpır kıpır kıpırdandı ama bir türlü rahat edemedi. Sonunda uykusu iyice kaçtı; oturup sırtını bir ağaç gövdesine yasladı. Bahar gecesi serin ama insanı rahatsız edecek kadar soğuk değildi. Gökyüzü berraktı,

hiç rüzgâr yoktu. Ağaçlar aralarıda hışırtıyla konuşuyorlar, yeni yaşamın dallarında dolaştığını hissederek uzun kış uykularından uyanıyorlardı. Elini toprağa süren Tas çürüyen yaprakların altından başveren yeni çimleri elledi.

Kender içini çekti. Hoş bir geceydi. Neden kendisini huzursuz hissediyordu? Duyduğu bir ses miydi? Bir dal mı kırılmıştı? Oturduğu yerde sıçrayan Tas etrafına bakındı; daha iyi duyabilmek için nefesini tutmuştu. Hiç. Sessizlik. Başını göğe kaldırıp Platin Ejderha Paladine takımyıldızının, Terazi Gilean takımyıldızı etrafında döndüğünü gördü. Pladine'ın öte yanında Karanlıklar Kraliçesi Takhisis'in takımyıldızı, Beş Başlı Ejderha duruyordu; iki takımyıldız birbirlerini dikkatle izliyordu.

"Orada, çok uzaktasın," dedi Tas, Platin Ejderhaya. "Üstelik gözkulak olman gereken koca bir dünya var, sadece biz yokuz ki. Umarım bu gece dinlenirken ben de bizim için nöbet tutarsam gücenmezsin. Maksadım saygısızlık değil tabii ki. Sadece bu gece, oradan bir başkası da bizi gözlüyor gibi bir his var içimde, bilmem anlatabildim mi?" Kender ürperdi. "Neden böyle aniden bir tuhaf hissettim kendimi bilmiyorum. Belki de Kararık Orman'a bu kadar yakın olduğumuzdandır ve -görünüşe göre herkesten mesul olan da benim!"

Bu, kender için rahatsızlık verici bir düşünceydi. Tas kendinden sorumlu olmaya alışıktı ama Tanis ve diğerleriyle yolculuk ederken, her zaman için grubun sorumluluğunu üstlenen biri olurdu. Güçlü, hünerli savaşçılar olurdu...

Neydi o? Bu kez gerçekten bir şey duymuştu! Ayağa sıçrayan Tas kımıldamadan durup karanlığa doğru baktı. Etraf sessizdi, önce bir hışırtı oldu, sonra...

Bir sincap. Tas derin bir nefes aldı.

"Uyanıkken ateşe bir odun daha atayım," dedi kendi kendine. Aceleyle ilerlerken Caramon'a bir göz attı ve içinde bir sancı hissetti. Caramon'un güçlü kollarına güvenebilseydi karanlıkta nöbet tutmak daha kolay olurdu. Ama savaşçı sırt üstü devrilmiş, gözleri kapalı, ağzı açık, sarhoşluğun verdiği umursamazlıkla horluyordu. Caramon'un çizmesine kıvrılmış, başını Caramon'un ayağına koymuş olan Bupu'nun horultuları da koca adamınkilere karışıyordu. Onlardan mümkün olduğu kadar uzakta bir yerde, pürüzsüz yanağını kavuşturmuş olduğu ellerine dayamış Lady Crysania huzur içinde uyuyordu.

Tas titrek bir elle odunları ateşe attı. Ateşin alevlenmesini seyrederek nöbet tutmak amacıyla yerleşip, gecenin örtüsü altındaki fısıtlı halindeki sözleri artık meşum bir ton taşıyan ağaçları seyretmeye başladı. Sonra, yine duydu.

"Sincap!" diye fısıldadı yiğitçe.

Gölgelerde hareket eden bir şey mi vardı? Uzaktan bir çıtırtı duyuldu -ortadan kırılmış bir çomak gibi. Bunu yapacak bir sincap daha anasından doğmamıştı! Tas, sonunda küçük bir bıçak buluncaya kadar keselerini karıştırdı.

Orman hareket ediyordu! Ağaçlar yaklaşmaya başlamıştı!

Tas uyarmak için bağırmaya çalıştı ama ince bir ağaç dalı kolunu yakalamıştı...

"Ayyyy" diye bağırdı Tas kendini kurtarıp dalı bıçaklayarak.

Bir küfür ve kesik bir acı çığlığı duyuldu. Dal Tas'ı bıraktı ve Tas rahat bir nefes aldı. Şimdiye kadar karşılaştığı hiçbir ağaç kesik bir acı çığlığı atmamıştı. Her neyle karşı karşıya idiysiler bunlar yaşayan, nefes alan...

"Saldırı!" diye bağırdı kender geriye doğru yuvarlanırken. "Caramon! İmdat! Caramon..."

İki yıl önce olsaydı koca savaşçı anında ayağa kalkar, eli kılıcının kabzasını kavrar, dövüşe hazır ve nazır olurdu. Fakat sırtını ateşe vermek için debelenen, saldıran her neyse onu geri tutmaya yarayan küçük bıçağı elinde Tas, Caramon'un sarhoş umursamazlığı içinde başının bir yandan bir yana döndüğünü gördü.

"Lady Crysania!" diye bağırdı Tas deliler gibi, ormandan yaklaşan başka kara şekiller görerek. "Uyanın! Ne olur uyanın!"

Artık ateşin ısısını hissedebiliyordu. Bir gözü tehditkâr gölgelerde olan Tas uzanıp dumanı tütmekte olan odunlardan birini kavradı -tuttuğu ucun sönük ucu olduğunu umarak. Alevli odun parçasını önüne tuttu.

Yaratıklardan biri ona doğru bir hamlede bulunurken bir hareket yaşandı. Tas bıçağını savurarak onları geri püskürttü. Ama o anda kendisine saldıran, ateşin ışığına girince göz ucuyla ne olduğunu yakalayabilmişti.

"Caramon!" diye ciyakladı. "Ejderanlar!"

Artık Lady Crysania da uyanmıştı;Tas onun doğrulup, uyku sersemliğiyle etrafına bakındığını gördü.

"Ateş!" diye bağırdı Tas ona çaresizlikle. "Ateşe yaklaşın!" Bupu'ya takılan kender Caramon'u tekmelemeye başladı.

"Ejderanlar!" diye bağırdı yine.

Caramon'un gözlerinden biri açıldı, derken diğeri; etrafına sersem sersem bakınmaya başaldı.

"Caramon! Tanrılara şükürler olsun!" diye bir oh çekti Tas. Caramon doğrulup oturdu. Tamamen nerede olduğundan bihaber, aklı karışmış bir halde kampın çevresine bakarken etrafta bir tehlike olduğunu anlayacak kadar savaşçılığı kalmıştı. Sendeleyerek ayağa kalkıp kılıcının kabzasına davranarak geğirdi. "Ne o?" diye mırıldandı, görmeye çalışarak. "Ejderanlar!" diye acı bir çığlık attı Tasslehoff etrafta küçük bir şeytancık gibi zıp zıp zıplayıp alevli odunu ile bıçağını öyle bir kuvvetle sallıyordu ki gerçekten de düşmanlarını yaklaştırmıyor- i du.

"Ejderanlar mı?" diye mırıldandı Caramon, etrafına gözlerine inanamayarak bakıyordu. Sonra geçmekte olan ateşin ışığında o sürüngenimsi çarpık yüzü gördü. Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ejderanlar!" diye hırladı. "Tanis! Sturm! Gelin buraya! Raistlin -büyün! Onları haklarız."

Kılıcını kınından çekip çıkartan Caramon gümbürdeyen bir savaş narasıyla ileri atıldı ve yüzü koyun yere

kapaklandı. Bupu ayaklarına yapışmıştı. "Yo, hayır," diye homurdandı Tas.

Caramon yere uzanmış kendisine neyin çarptığını anlamaya çalışarak gözlerini kırpıştırıyor, başını sallıyordu. Vahşice uyandırılan Bupu dehşet ve acı içinde ulumaya başladıktan sonra Caramon'un bileğini ısırmıştı.

Tas düşmüş olan savaşçıya yardım etmek -en azından Bupu'yu üzerinden almak- için harekete geçmişti ki bir çığlık duydu. Lady Crysania! Allah kahretsin! Onu unutmuştu! Arkasını dönünce Rahibenin ejderha adamlardan biriyle boğuştuğunu gördü.

Tas hızla ileriye fırlayıp ejderanı bütün gücüyle bıçakladı. Ciyaklayan yaratık Crysania'yı bırakarak sırt üstü düştü ve cesedi Tas'ın ayaklarının dibinde taşlaştı. Kender tam zamanında bıçağım çekmesi gerektiğini hatırlamıştı, yoksa taşlaşmış ceset bıçağını hapsederdi.

Tas, Crysania'yı , bacağındaki lağım cücesini silkip atmaya çalışan Caramon'a doğru çekti.

Ejderanlar dört bir yandan sıkıştırmaya başlamışlardı. Çılgınlar gibi etrafına bakman Tas her yanlarının yaratıklarla
çevrilmiş olduğunu gördü. Ama niye hep birlikte saldırmıyorlardı? jsfeyi bekliyorlardı?

"İyi misin?" diye sorabilmeyi becerdi Crysania'ya.

"Evet," dedi kız. Çok solgun da olsa sakin görünüyor ve -kork-muş olsa da- korkusunu denetim altında tutuyordu. Tas kızın dudaklarının hareket ettiğini gördü -büyük bir ihtimalle sessiz bir duaydı bu. Kenderin dudakları gerildi.

"Alın hanımefendi," dedi, alevli odunu kadını eline uzatarak. "Sanırım aynı anda hem dövüşüp, hem dua etmek zorundasınız."

"Elistan yapmıştı. Ben de yapabilirim," dedi Crysania; sesinde belli belirsiz bir titreme vardı.

Gölgelerden haykırılan emirler duyuldu. Ses bir ejderan sesi değildi. Tas sesi çıkartamıyordu. Tek bildiği, bu sesi duymanın bile tüylerini diken diken ettiğiydi. Ama durup olanları merak edecek vakit bile yoktu. Dilleri bir karış sarkmış ejderanlar üzerlerine atlıyordu.

Crysania beceriksizce ateşli odunu savuruyordu ama bu ejde-ranların tereddüt içinde kalmalarına yetiyordu. Tas, hâlâ Bupu'yu, Caramon'dan ayırmaya çalışıyordu. Onları bu durumdan kurtaran, yanlışlıkla da olsa, aniden ortaya çıkan bir ejderan olmuştu. Tas'ı geri çeken ejderan, pençeli eliyle Bupu'yu kavramıştı.

Lağım cüceleri bütün Krynn'de sınırsız korkaklıklarıyla ve savaş sırasındaki güvenilmezlikleriyle ünlenmişlerdir. Fakat bir kez köşeye sıkışırlarsa kuduz sıçanlar gibi dövüşebilirlerdi.

"Glupsludge!" diye viyakladı Bupu hiddetle ve Caramon'un bileğini kemirmeyi bırakarak dişlerini ejderanın bacağının pullu derisine sapladı.

Bupu'nun çok fazla dişi yoktu ama olanları da sivriydi ve ejderanın yeşil etini, akşam fazla yemek yemememiş olmanın verdiği bir iştahla ısırmıştı.

Ejderan korkunç bir çığlık attı. Kılıcını kaldırarak tam Bupu'nun Krynn üzerindeki günlerine bir son verecekti ki -neler olup bittiğini görmek için tüm sakarlığıyla dönen- Caramon yanlışlıkla yaratığın kolunu biçti. Oturduğu yerde doğrulan Bupu, hevesle başka bir kurban arayarak, dudaklarını yalayarak etrafına bakındı.

"Yaşa! Caramon!" diye tezahüratta bulundu Tas çılgınca; küçük bıçağını saldıran bir yılan misali önüne gelene saplayıp duruyordu. Lady Crysania ejderanlardan birine ateşli odunuyla vurmuş,

Paladine'ın adını haykırıyordu. Ejderan düşmüştü.

Tas'ın görebildiği kadarıyla hâlâ ayakta durabilen iki üç ejde-ran kalmıştı; kender sevinmeye başlamıştı. Yaratıklar tam ateş ışığının dışında geziniyorlar, yorgun bir edayla ayakta sallanan koca savaşçıyı süzüyorlardı. Gölgede duran Caramon hâlâ eski günlerdeki tehditkâr görünüşünü koruyordu. Kılıcı kızıl alevlerde korkunç bir halde parlıyordu.

"Yakala onları Caramon!" diye bağırdı Tas tiz sesiyle. "Başlarını tokuştur..."

Caramon ona doğru, yüzünde garip bir ifadeyle yavaş yavaş dönmeye başlayınca kenderin sesi kesildi.

"Ben Caramon değilim," dedi yavaşça. "Ben onun ikizi Raistlin'im. Caramon öldü. Onu öldürdüm." Elindeki kılıca bakan koca savaşçı sanki kılıç elini yakmış gibi kılıcı elinden düşürdü. "Elimde bu soğuk çelikle ne yapıyorum" diye sordu sertçe. "Elimde bir kılıç ve kalkanla büyü yapamam!"

Ejderanlara telaşlı bir bakış fırlatan Tasslehoff boğulacak gibi oldu. Ejderanların birbirleriyle bakıştıklarını görebiliyordu. Yavaş yavaş ilerlemeye başladılar, şimdi hepsinin bakışları koca savaşçıda toplanmıştı; belli ki

bir çeşit tuzaktan korkuyorlardı.

"Sen Raistlin değilsin! Sen Caramon'sun!" diye bağırdı Tas çaresizlik içinde ama hiç faydası yoktu. Adamın beyni hâlâ cüce birasıyla dopdoluydu. Aklı tamamen yerinden çıkmış olan Caramon gözlerini kapattı, ellerini kaldırdı ve bir şeyler mırıldanmaya başladı.

"Karıncayuvalan gümüşkül kitapara," diye mırıldandı bir ileri, bir geri sallanarak.

Ejderanların sırıtan suratları Tas'ın önünde belirdi. Çelikten şimşekler çaktı ve kenderin kafası bir ağrıyla infilak etti sanki...

Tas yerdeydi. Ilık bir sıvı yüzüne doğru akıyor, bir gözünü kör ediyor, ağzına damlıyordu. Kan tadım aldı. Yorgundu... çok yorgun...

Fakat acı korkunçtu. Uyumasına izin vermiyordu. Başını kıpırdatmaya korkuyordu, ikiye ayrılmasından korkuyordu. O yüzden hiç kıpırdamadan yatıp, dünyayı tek bir gözüyle seyretmeye başladı.

Lağım cücesinin durmadan çığlık attığını duydu, aynı işkence altındaki bir hayvan gibi; sonra çığlıklar aniden durdu. Derin bir acı haykırışı duydu, sonra boğuk bir inleme ve koca bir beden yere,

yanına devrildi. Caramon du bu; ağzından kan boşalıyordu, göz-jeri sonuna kadar açılmış, öylece bakıyordu.

Tas üzülemedi. Başındaki korkunç acıdan başka hiçbir şey hissedemiyordu. Koca bir ejderan, elinde kılıçla tam tepesinde duruyordu. Yaratığın, işini bitireceğini biliyordu. Umurunda değildi Tas'ın. Bitir şu acıyı diye yalvardı. Çabucak bitir.

Ak cüppelerin çırpınışı ve Paladine'a seslenen berrak bir ses duyuldu. Çalılar arasında koşuşturan pençeli ayak sesleriyle ejderan hemen gözden kayboldu. Beyaz cüppe yanında diz çöktü; Tas alnında kibar bir el hissetti ve yeniden Paladine'ın ismini duydu. Acı geçti. Başını kaldırıp bakınca Rahibenin Caramon'a dokunduğunu koca adamın gözkapaklarının kırpıştığını ve huzur dolu bir uykuyla yeniden kapandığını gördü.

Her şey yolunda! diye düşündü Tas içi rahatlayarak. Gitmişler! İyi olacağız. Sonra elin titrediğini hissetti. Rahibenin iyileştirici gücü bedeninde dolaşmaya başlayınca hislerinin bir kısmı açılan Tas başını kaldırarak iyi gözüyle bakındı.

Bir şey geliyordu. Bir şey ejderanları çağırmıştı. Bir şey ateşin ışığına doğru yürüyordu.

Tas bağırıp uyarmak istedi ama boğazı düğümlenmişti. Aklı dönüp duruyordu. Bir an için, açık açık düşünemeyecek kadar korkmuş olduğundan ve başı döndüğü için birilerinin maceraları birbirine karıştırdığını zannetti.

Lady Crysania'nın *ayağa* kalktığım gördü, kadının beyaz cüppesinin etekleri Tas'ın başının yanında toprağı süpürüyordu. Kadın yavaş yavaş kendisine doğru azametle yaklaşmakta olan şeyden geriledi. Tas kadının Paladine'a seslendiğini duydu ama sözler dehşetle sertleşmiş dudaklarından dökülüyordu.

Tas çaresizlik içinde gözlerini kapatmaya çalışıyordu. Korku ile merak küçük bedeninin içinde çekişip duruyordu. Merak kazandı. Sağlam gözüyle bakan Tas korkunç suretin git gide rahibeye yaklaşmasını seyretti. Suret Solamniya Şövalyesi zırhı giymişti ama zırh yanmış, kararmıştı. Crysania'ya yaklaştıkça, suret ucunda bir el bulunmayan kolunu uzattı. Ağzından gelmeyen sözler söyledi. Gözleri kavuniçi renginde alevlendi, saydam bacakları ateşin için için yanan külleri içinden geçti. Sonsuza kadar içinde barındırmak zorunda olduğu soğuk, bedeninden öyle bir yayılıyordu ki korkudan Tas'ın kanı donmuştu.

Tas korkuyla başını kaldırdı. Lady Crysania'nın gerilediğini

gördü. Ölü şövalye yavaş ve emin adımlarla kadına doğru yürüyordu.

Şövalye sağ elini kaldırarak Crysania'yı soluk, titrek bir parmakla işaret etti.

Kender ani ve denetlenemez bir dehşetin kendisini sardığını hissetti. "Hayır!" diye inledi titreyerek; gerçi ne korkunç bir şeyin olmak üzere olduğunun farkında bile değildi.

Şövalye bir söz söyledi.

"Öl."

Tam o anda Tas, Lady Crysania'nın elini kaldırdığını ve boynuna taktığı madalyonu tuttuğunu gördü. Parmakları arasından duru beyaz bir ışık huzmesinin fışkırdığını, sonra da etsiz bir parmak saplanmış gibi yere yığıldığını gördü.

"Yo!" Tasslehoff birden bire bağırdığını fark etti. Kavuniçi alevli gözlerin dikkatinin kendisine çevrildiğini gördü ve mezar karanlığı gibi soğuk, rutubetli bir karanlığın gözlerini yumup, ağzını kapattığını hissetti.

Böfüm 8

Dalamar büyücünün labo-ratuvarımn kapısına doğru korkuyla yaklaştı; aklından birkaç koruma büyüsünü aceleyle tekrarlarken, sinirli parmağını siyah cüppesinin kumaşı üzerine dikilmiş koruma rünleri üzerinde gezdirdi. Karanlık ve güçlü ustalarının gizli iç bölümüne yaklaşan genç çıraklar için belli bir miktar tedbir pek yersiz sayılmazdı. Fakat Dalamar'ın tedbirleri olağan dışıydı. Bunun için geçerli bir nedeni de vardı. Dalamar'ın gizlediği şeyler vardı ve bu dünya üzerinde o altın renkli, kumsaati şekilli gözlerden korktuğu ve dehşete düştüğü kadar hiçbir şeyden korkmuyordu.

Yine de, Dalamar'ın damarlarında, ne zaman bu kapının önünde dursa duyduğu korkusundan da derin bir heyecan dolaşıyordu. Bu bölümde mükemmel şeyler görmüştü; mükemmel...korkunç...

Sağ elini kaldırıp kapının önünde aceleyle bir işaret yaparak büyü dilinde birkaç söz söyledi. Hiçbir karşılık gelmedi. Kapıyı kapalı tutan bir büyü yoktu. Dalamar biraz daha rahat nefes almaya başladı; ya da belki de bu bir hayal kırıklığı işaretiydi. Ustası güçlü, tesirli bir büyüyle meşgul değildi, yoksa Raistlin kapıya bir durdurma büyüsü yapardı. Yere bakan kara elf, ağır tahta kapının altından sızan hiç bir ışık kıpırtısı, göz kamaştıran hiçbir ışın görmedi. Her zamanki baharat ve çürümüşlük kokusun-

dan başka bir koku almadı. Dalamar sol elinin beş parmağının ucunu kapıya koyarak sessizce beklemeye başladı.

Kara elf bir nefes alıp verinceye kadar, yavaşça söylenen emir duyuldu, "Gir Dalamar."

Kendini toparlayan Dalamar, kapı önünde yavaşça açılırken , odaya adımını attı. Raistlin taştan devasa bir masada oturuyordu; masa o kadar büyüktü ki Mithas'da yaşayan uzun boylu, geniş omuzlu minotaur ırkından biri üzerine boylu boyunca yatırılsa bile hâlâ yer kalırdı. Taş masa ve aslında tüm laboratuvar, Raistlin'in Palanthas'taki Yüksek Büyücük Kulesi'nde hak iddia ettiğinde elde etmiş olduğu orjinal eşyanın bir parçasıydı.

Büyük, gölgeli oda olduğundan çok daha geniş görünüyordu ama yine de kara elf buraya ne zaman girse odanın mı büyür gibi göründüğünü yoksa kendisinin mi küçülür gibi olduğunu anlayamıyordu. Burada da büyücünün çalışma odasında olduğu gibi duvarda kitaplar sıralanıyordu. Ciltlerinde birikmiş tozların arasından rünler ve örümcekvari yazılar parlıyordu. Büklüm büklüm cam şişeler ve kavanozlar odanın kenarlarında bulunan masaların üzerinde duruyor, parlak renkli muhteviyatları gizli bir güçle köpükler çıkartarak kaynıyordu.

Burada, bu laboratuvarda çok zaman önce büyük ve güçlü büyüler yapılmıştı. Burada -İyiler Ak, Tarafsızlar Kızıl ve Kötüler Siyahtı - üç Cüppe'nin büyücüleri Ejderha Kürelerini yaratmak için birleşmişti; bu kürelerden biri şu anda Raistlin'in elindeydi. Burada üç Cüppe, güçlerinin tabyası olan Kule'lerini korumak için İstar'ın Kralrahip'ine ve insan yığınlarına karşı son ve çaresiz bir savaş içinde birleşmişti. Burada, dövüşmektense yenilgiyi yaşamanın daha iyi olacağına inanarak, büyülerinin dünyayı mahvedebileceğini bildikleri için başarısız olmuşlardı.

Büyücüler büyü kitaplarını ve diğer teçhizatı büyülü VVayreth Ormanı'nın derinliklerine saklanmış olan Yüksek Büyücülük Kulesi'ne taşıyarak bu Kule'yi terk etmeye zorlanmışlardı. İşte bu Kule'yi terk etmeleri sırasında, kule lanetlenmişti. Kule'yi, -kehanet edilmiş olduğu gibi- "geçmişin ve şimdiki zamanın efendisi" gelinceye kadar tüm gücüyle korumak için etrafında Shoikan Korusu yetişmişti.

Bu efendi gelmişti. Artık bu eski laboratuvarda oturmuş, çok uzun süre önce denizin dibinden sürüklenerek getirilip konmuş olan taş masanın üzerine eğiliyordu. Üzerine bütün tılsımları uzak tutan rünler oyulmuş olan masa büyücünün işini etkileyebilecek her türlü dış etmenden bağımısızdı. Masanın yüzeyi pürüzsüz ve neredeyse ayna gibi parlatılmıştı. Dalamar, üzerinde duran gece mavisi ciltli büyü

kitaplarının mum ışığındaki yansımalarını görebiliyordu.

Üzerine başka nesneler de yayılmıştı -iğrenç ve ilginç, korkunç ve hoş nesneler: Büyücünün tılsım gereçleri. Şu anda Raistlin bunlar üzerinde çalışıyor, bir büyü kitabını tarıyor, narin parmakları arasında bir şeyleri ezerken ve bunları elinde tuttuğu küçük bir cam şişeciğe serperken alçak sesli sözler mırıldanıyordu.

"Shalafi," dedi Dalamar yavaşça, "usta" anlamına gelen elfçe kelimeyi kullanarak.

Raistlin bakışlarını kaldırdı.

Dalamar o altın gözlerin kalbini kelimelerle ifade edilemiyecek bir biçimde paramparça ettiğini hissetti. Kara elfi bir korku titremesi aldı; "Biliyor!" sözleri beyninden aşağıya kaynar sular gibi boşandı. Fakat bu hislerinin hiç biri dışardan görülmüyordu. Kara elfin yakışıklı yüz hatları sabitti; değişmemişti, soğuktu. Gözleri Raistlin'in bakışlarına sarsılmadan karşılık veriyordu. Elleri, uygun olduğu üzre cüppesinin içinde kavuşmuş duruyordu.

Bu iş o kadar tehlikeliydi ki - Onlar büyücünün evine bir ajan yerleştirmenin şart olduğu kararına vardıklarında- bu işe gönüllü birilerinin olup olmadığını sormuşlardı çünkü hiçbiri bir kişiyi, soğuk kanlılıkla bu ölümcül görevi kabul etmeye zorlama sorumluluğunu üstlenmek istemiyordu. Dalamar hemen atılmıştı.

Büyü, Dalamar'ın tek yuvasıydı. Aslen Silvanestili olmasına rağmen artık elflerin bu soylu ırkı tarafından kabul görmüyor, zaten o da onları reddediyordu. Alt sınıftan biri olarak doğmuş olduğu için büyü sanatının en temel bilgileri öğretilmişti kendisine; daha yüksek eğitim sadece soylu kanı taşıyanlara veriliyordu. Fakat Dalamar gücün tadını almış ve bu onda bir tutku olmuştu. Gizli gizli çalışıyor, yasak olanı inceliyor, sadece daha üst tabakadan olan elf büyücüler tarafından bilinmesine izin verilen harikaları öğreniyordu. En çok karanlık sanatlar etkiliyordu onu; hiçbir elfin bakmaya bile tahammül edemediği siyah cüppeyi giymekte olduğu ortaya çıktığında Dalamar evinden ve yurdundan sürülmüştü. Ve "kara elf" diye bilinen, yani ışığın dışında olan biri olmuştu. Bu Dalamar'ın işine gelmişti, çünkü çok daha önceden karanlıkta güç olduğunu öğrenmişti.

Böylece Dalamar kendisine verilen görevi kabul etmişti. Bu görevi yerine getirmek için hayatını neden tehlikeye attığı sorulduğunda soğuk bir edayla, "Tarikatımızın gelmiş geçmiş en büyük ve en güçlü şahsiyetiyle çalışma fırsatı için ruhumu bile satarım!" diye cevap veriyordu.

"Yaptığın şeyin anlamı bu da olabilir," diye cevap vermişti hüzünlü bir ses ona.

O sesin hatırası garip anlarda, genellikle gecenin karanlığında -ki bu Kule çoğu zaman karanlık oluyordu- Dalamar'ın aklına geliverirdi. Dalamar zorla bu sesi kafasından uzaklaştırıyordu.

"Ne var?" diye sordu Raistlin kibarca.

Büyücü hep alçak sesle ve kibarca konuşurdu, hatta bazen sesi bir fısıltı kadar bile çıkmazdı. Dalamar bu bölümde korkunç fırtınaların estiğine tanık olmuştu. Gözleri kör eden şimşek ve gümbürdeyen yıldırım günlerce onu sağır bırakmıştı. Büyücü üst ve alt düzeylerden yaratıklar çağırdığı zaman o da orada bulunmuştu; bu yaratıkların çığlıkları, ulumaları ve lanetlerini hâlâ uykularında duyuyordu. Yine de, bütün bunlar arasında bile Raistlin'in sesini yükselttiğini hiç duymamıştı. Her zaman o alçak, ıslık gibi çıkan ses, kaosu parçalıyor, her şeyi denetim altına alıyordu.

"Dış dünyada, Shalafi, senin dikkatini icap ettiren olaylar gelişiyor."

"Öyle mi?" Raistlin yeniden, işine dalmış bir edayla bakışlarını indirdi.

"Lady Crysania..."

Raistlin'in kukuletalı başı hızla kalktı. Dalamar'ın aklına ister istemez saldıran bir yılan geldi ve bu yoğun bakış karşısında gayri ihtiyari bir adım geriledi.

"Ne? Konuş!" diye tısladı Raistlin.

"Se-senin gelmen gerek Shalafi," diye kekeledi Dalamar. "Yaşayanlar'ın raporuna göre..."

Kara elf boşlukla konuşuyordu. Raistlin görünürden yok olmuştu.

Titrek bir iç çeken kara elf, onu hemen ustasının yanına götürecek olan sözleri söyledi.

Yüksek Büyücülük Kulesi'nin çok altında, yerin derinliklerinde, Kule'yi destekleyen kayaya oyulmuş, büyülü, yuvarlak bir oda vardı. Görme Odası diye bilinen bölüm Raistlin'in yarattığı bir şeydi.

Soğuk taştan küçük odanın ortasında yusyuvarlak duru ve kara bir havuz vardı. Bu garip ve gayri tabii su birikintisinin ortasından mavi bir alev fışkırıyordu. Odanın tavanına kadar yükselen bu alev gece gündüz,

daima yanıyordu. Ve etrafında, daima Yaşayanlar oturuyordu.

Krynn üzerinde yaşayan en güçlü büyücü olmasına rağmen Raistlin'in gücünün tamamlanmasına daha çok vardı ve kimse bunun, büyücünün kendisi kadar farkında değildi. Ne zaman bu odaya gelse kendi zayıflığı kendisine hatırlatılıyordu -o yüzden mümkün olduğu kadar bu odadan uzak durmaya çalışıyordu. Çünkü burada başarısızlıklarının görünen, dışa vuran kanıtları vardı: Yaşayanlar.

Yanlış yapılan bir büyü ile yanlışlıkla yaratılmış sefil yaratıklar olarak bu bölümde köle olarak tutuluyorlar, yaratıcılarına hizmet ediyorlardı. Burada işkence dolu yaşamlarını, larvaya benzeyen, kanlı bir kütle olarak kıvır kıvır kıvranarak alevli havuzun yanında sürdürüyorlardı. Parlayan ıslak bedenleri yerde dehşet verici bir halı oluşturuyor; yerdeki taşlar salgıları ile kayganlaşıyor ve sadece yaratıklar yaratıcılarına yol vermek için kenara çekildiklerinde görülüyordu.

Sürekli ve çarpık acılarına rağmen Yaşayanlar hiç şikayet etmiyorlardı. Bunlar Ölüler olarak bilinen ve Kule etrafında gezinenlerden -deyim yerindeyse - çok daha şirindiler...

Raistlin Görme Odası'nda cisimleşti, aynı karanlıktan düşen bir gölge gibi. Mavi alev cüppesini süsleyen gümüş ipliklerden kıvılcımlar saçarak, kara kumaş içinde titreşti. Dalamar da onun yanında belirdi; ikisi birlikte durgun kara su yanında durmak için ilerledi.

"Nerede?" diye sordu Raistlin.

"Burada U-usta," diye kekeledi Yaşayanlar'dan birini biçimsiz bir hilkat garibesini işaret ederek.

Raistlin işaret edilenin yanında durmak için ilerledi; Dalamar yanında yürüyor, kara cüppeleri kaygan taş zeminde fısıltılı bir ses çıkartıyordu. Karanlık suya bakan Raistlin, Dalamar'a da aynı şeyi yapması için işaret etti. Kara elf durgun yüzeye bakınca bir süre fırlayan mavi alevin aksinden başka bir şey görmedi. Sonra alev ile su karıştı; sonra ayrıldı ve o kendini bir ormanda buldu. Üzerine uymayan bir zırh giymiş irikıyım bir adam durmuş, beyaz cüppe

giymiş genç bir kadının cesedini seyrediyordu. Bir kender cesedin \ yanında diz çökmüş kadının elini tutuyordu. Dalamar koca adamın sesini, sanki yanıbaşmda konuşuyormuş gibi rahatlıkla duyuyordu.

"Ölmüş..."

"Ben-ben pek emin değilim Caramon. Sanırım..." "Ben şimdiye kadar yeterince ölüme şahit oldum, inan. O ölü. Ve benim suçum... benim suçum..."

"Caramon, seni budala!" diye hırladı Raistlin lanet ederek. "Ne oldu?! Ters giden ne?"

Dalamar, büyücü konuşurken kenderin aceleyle etrafa bakındığını gördü.

"Bir şey mi söyledin?" diye sordu kender, toprakta çalışmakta olan koca insana.

"Hayır. Rüzgârdı." "Sen ne yapıyorsun?" "Bir mezar kazıyorum. Onu gömmemiz gerek." "Gömmek mi?" diye kısa ve acı bir kahkaha attı Raistlin. "Öyle ya, seni acemi geri zekâlı seni! Aklına gelebilecek tek şey bu!" Büyücü burnundan soluyordu. "Onu gömmekmiş! Neler olduğunu bilmem gerek!" Yaşayan'a döndü. "Neler gördün?"

"A-ağaçlar a-arasına k-kamp k-kurdular U-usta." Yaratığın ağzından köpükler saçılıyordu, söyledikleri anlaşılmıyordu. "E-ejderan ö-öldürdü..."

"Ejderanlar mı?" diye tekrarladı Raistlin hayretle. "Solace' yakınında mı? Nereden gelmişler?"

"B-bilmiyom! Bilmiyom!" Yaşayan korkuyla büzüştü. "Beben..."

"Şışşşt," diye ikaz etti Dalamar, ustasının dikkatini kenderin bir şeyler anlatmaya çalıştığı havuzdaki görüntüye çekerek. *"Caramon onu gömemezsin! O..."*

"Başka seçeneğimiz yok. Bunun uygun olmadığını biliyorum ama Paladine onun ruhunun huzur içinde yolculuk yaptığını görecektir. Bir ölü yakma töreni yapmaya cesaret bile edemeyiz, etrafımızda o ejderha adamlar varken..."

"Ama Caramon, bence gelip ona bir bakman gerek! Bedeninde bir iz bile yok!"

"Ona bakmak istemiyorum! Öldü! Bu da benim suçum! Onu buraya gömdükten sonra Solace'a geri döneceğim, kendi mezarımı kazmaya gideceğim..."

"Caramon!"

"Git biraz çiçek bul ve beni kendi halime bırak!"

Dalamar koca adamın nemli toprağı çıplak elleriyle açtığını, yanaklarından gözyaşları süzülürken, çıkarttığı toprağı kenara attığını gördü. Kender kadının cesedi yanında, tereddüt içinde, yüzü kurumuş kanla

kaplı bir halde, üzüntü ve kuşku arasında kalmış öylece duruyordu.

"Hiç iz yok, hiç yara yok, ejderanlar yerden bitiveriyor..." Raistlin düşünceli düşünceli kaşlarım çattı. Sonra aniden, ondan çekinerek büzüşen Yaşayan'ın yanına diz çöktü. "Konuş. Bana her şeyi anlat. Bilmem gerekiyor. Neden daha önce çağırılmadım?"

"E-ejder ö-öldürdü U-usta," diye guruldadı Yaşayan'ın sesi acıyla. "A-ama k-koca a-adam d-da öl-öldü. S-sonra k-koca k-karanlık geldi! A-ateş g-gözler. B-ben k-korktu. S-suya dü-düşecem di-diye k-korktuu..."

"Yaşayan'ı su birikintisinin kenarına uzanmış buldum," diye rapor etti Dalamar soğuk bir edayla, "içlerinden biri garip bir şeylerin olduğunu haber vermişti bana. Suya baktım. Bu dişi insana olan ilginizi bildiğim için düşündüm ki..."

"Çok haklısın," diye mırıldandı Raistlin, Dalamar'ın açıklamalarını sabırsızlıkla keserek. Büyücünün altın gözleri kısıldı, ince dudaklarını sımsıkı kapadı. Hiddetini hisseden zavallı Yaşayan bedenini mümkün olduğunca büyücüden uzağa sürüdü. Dalamar nefesini tuttu. Fakat Raistlin'in hiddeti onlara değildi.

" 'Koca karanlık, ateş gözler,' -Lord Soth! Demek bana ihanet ettin,ablacığım" diye fısıldadı Raistlin. "Korkunun kokusunu duyabiliyorum Kitiara! Seni korkak! Seni bu dünyanın kraliçesi yapabilirdim. Ölçülmeyecek zenginlikler, sınırsız güç verebilirdim. Ama hayır. Sen, sonuç olarak, zayıf ve kuş beyinli bir solucansın!"

Raistlin, durgun havuza bakıp kara kara düşünerek sessizce duruyordu. Tekrar konuştuğunda sesi yumuşak ve ölümcüldü. "Bunu unutmayacağım sevgili ablacığım. Şu anda başımda çok daha acil meseleler olduğu için şanslısın yoksa hizmetindeki hayalet lordla birlikte yaşamak zorunda kalırdın!" Raistlin'in ince eli yumruk oldu -son derece belirgin bir gayretle- zorla kendisim rahatlattı. "Ama şimdi bu konuda neler yapılabilir? Kardeşim rahibeyi bir çiçek yatağına dikmeden önce bir şeyler yapmam gerek!"

114

115

"Shalafi, neler oluyor?" diye cesaret edip sordu Dalamar, yaptığı büyük bir cüretkârlıktı. "Bu -kadın. Sizin için anlamı ne? Anlamıyorum."

Raistlin, Dalamar'a huzursuz bir bakış fırlattı; sanki bu küstahlığı yüzünden onu azarlayacakmış gibi. Sonra büyücü tereddüt etti. Altın gözlerinde, Dalamar'ın sinmesine neden olan, içten gelen bir ışıkla bir kereliğine bir şimşek çaktı; sonra gözleri yine yassı, geçit vermeyen bakışlarına geri döndüler.

"Tabii çırak. Her şeyi öğreneceksin. Ama önce..."

Raistlin durdu. Bu kadar dikkatle inceledikleri ormandaki manzaraya bir suret daha girdi. Bu, kat kat parlak, cicili bicili kumaşlara sarınmış, yürürken koca bir heybeyi ardından sürüyen dişi bir lağım cücesiydi.

"Bupu!" diye fısıldadı Raistlin, o ender görünen tebessümü dudak uçlarında oynaşırken. "Mükemmel. Bir kez daha bana hizmet edeceksin küçüğüm."

Elini uzatan Raistlin durgun suya dokundu. Havuzun etrafındaki Yaşayanlar dehşetle çığlıklar attılar çünkü kendi cinslerinden birçoğunun kara suya düşüp kuruyup büzüşerek, bir tutam duman olup, bir çığlıkla havaya karıştıklarını görmüşlerdi. Fakat Raistlin sadece alçak sesle birkaç söz mırıldanıp elini çekmişti. Parmakları mermer gibi beyazdı, yüzünden bir acı spazmı gelip geçti. Aceleyle elini cüppesinin cebine soktu.

"Seyret," diye fısıldadı zaferle.

Dalamar suya bakarak lağım cücesinin kadının hareketsiz, cansız suretine yaklaşmasını seyretti.

"Ben yardım."

"Hayır Bupu!"

"Sen ben büyü sevmiyor! Ben git eve. Ama önce ben güzel hanım yardım et."

"Cehennem adına bu ne..." diye söylendi Dalamar.

"Seyret!" diye emretti Raistlin.

Lağım cücesinin minik, kirli eli yanındaki heybeye dalarken Dalamar seyretti. Bupu heybenin içini biraz karıştırdıktan sonra iğrenç bir nesne çıkarttı: Boynuna deri bir şerit sarılmış ölü, sert bir kertenkele. Lağım cücesi kadına yaklaşarak -kender onu durdurmaya çalışınca- minik yumruğunu kenderin yüzüne doğru ihtar edercesine salladı. İçini çekip yan gözle, hiddetle mezar kazmakta olan, yüzü hüzün ve kandan bir maskeye bulanmış Caramon'a
bakan kender geriye doğru bir adım attı. Bupu kadının cansız suretinin yanına plof diye oturarak, kadının hareketsiz göğsü üzerine Ölü kertenkeleyi dikkatlice yerleştirdi.

Dalamar'ın nefesi tıkanır gibi oldu.

Kadının göğsü kıpırdadı, beyaz cüppe titredi. Derin derin ve huzur içinde nefes almaya başladı.

Kender bir çığlık attı.

"Caramon! Bupu onu iyileştirdi! Canlandı! Bak!"

"Neler..." Koca adam kazmayı bırakıp tökezlenerek geldi ve lağım cücesine hayret ve korkuyla baktı.

"Kertenkele tedavisi," dedi Bupu zaferle. "Her sefer işe yarar."

"Evet küçüğüm," dedi Raistlin hâlâ gülümserken. "Öksürüğe de iyi geliyor, hatırlıyorum." Elini duru su üzerinde salladı. Büyücünün sesi mırıltılı bir ninni halinde çıkmaya başladı. "Ve şimdi uyu kardeşim, başka ahmakça bir şey daha yapmadan. Uyu kender, uyu minik Bupu. Ve rahat uyu Lady Crysania, Paladine'm seni koruduğu diyarda."

Hâlâ bir şeyler mırıldanan Raistlin eliyle bir çağrı işareti yaptı. "Ve şimdi gel Wayreth Ormanı. Uyurken onların üzerine süzül. Onlara büyülü şarkını söyle. Onları gizli yollarına çek."

Büyü bitmişti. Ayağa kalkan Raistlin Dalamar'a döndü. "Ve sen de gel çırak" -sesinde kara elfi tir tir titreden son derece hafif bir alay vardı- "çalışma odama gel. Artık konuşma vaktimiz geldi."

117

116

Bö(um 9

_____ Dalamarbüyücününçalışmaodasında, ziyareti sırasında Kitiara'nın oturmuş olduğu sandalyeye oturmuştu. Kara elf, Kitiara'dan çok daha rahatsız, çok daha az emniyetteydi. Yine de korkularını son derece başarıyla denetim altında tutuyordu. Dışarıdan bakınca rahat, sakin görünüyordu. Soluk elf yüz hatlarında artan kızarıklık ustası tarafından özel odasına kabul edilmekten duyduğu heyecana yorumlanabilirdi.

Dalamar çalışma odasına sık sık girerdi ama bu hiçbir zaman ustasının yanındayken gerçekleşmezdi. Raistlin duvarları kaplayan ciltleri inceleyerek, okuyarak, akşamlarını burada tek başına geçirirdi. O zamanlar kimse onu rahatsız etmeye cesaret edemezdi. Dalamar çalışma odasına sadece gündüz vakitlerinde, o da yalnızca Raistlin başka yerlerde meşgulken girerdi. O zamanlarda kara elf çırağın büyü kitaplarını, daha doğrusu büyü kitaplarının bir kısmını incelemesine izin verilirdi -hayır, bu ondan istenirdi. Gece mavisi ciltli olanları açması, hatta onlara dokunması bile yasaklanmıştı.

Dalamar bir kere bunu denemişti tabii ki. Cilt son derece soğuk gelmişti eline, o kadar soğuktu ki tenini yakmıştı. Acıya kulak asmayarak kitabı açmayı başarmış ama bir kez baktıktan sonra hızla kapatmıştı. İçindeki sözler karışıktı ve hiç bir anlam çıkarta-mamıştı. Ayrıca üzerlerine yapılmış olan koruma büyüsünü de

algılıyabilmişti. Uygun anahtarı olmayıp uzun süre bu kitaplara bakanlar delirirdi.

Dalamar'ın incinmiş elini gören Raistlin bunun nasıl olduğunu sormuştu. Kara elf soğuk bir edayla, hazırlamakta olduğu asitten bir büyü bileşiminin sıçradığını söylemişti. Başbüyücü tebessüm etmiş ama hiçbir şey söylememişti. Söylemeye de hacet yoktu. İkisi de anlamıştı.

Ama şimdi Raistlin'in daveti üzerine çalışma odasına gitmişti, bir yerde ustasıyla eşit sayılabilecek bir konumda bulunuyordu. Dalamar bir kez daha, sarhoş edici heyecandan kaynaklanan eski korkusunu hissetti.

Raistlin oyma ahşap masasında Dalamar'ın karşısına oturmuş, ellerinden birini de koyu gece mavisi ciltli kitabının üzerine koymuştu. Başbüyücünün parmakları dalgın dalgın kitabı okşuyor, cilt üzerindeki gümüş runler üzerinde dolanıyordu. Raistlin'in gözleri sabit bir halde Dalamar'a kilitlenmişti. Kara elf, o yoğun ve insana nüfuz eden bakış altında ne kıpırdıyor, ne de hareket ediyordu.

"Sınav'ı almak için yaşın çok küçük," dedi Raistlin birdenbire alçak sesiyle.

Dalamar gözlerini kırpıştırdı. Beklediği şey bu değildi.

"O kadar da küçük değil Shalafi," diye cevapladı kara elf. "Doksanlarımdayım, bu da sizin insan yıllarınıza göre yirmi beş civarında. Sanırım siz, Sınav'ı aldığınızda yirmi bir yaşınday-mışsınız."

"Evet," diye mırıldandı Raistlin ve büyücünün altın renkli teninden bir gölge gelip geçti. "Ben. . .yirmi bir yaşındaydım."

Dalamar, büyücünün büyü kitabının üzerinde duran elinin ani ve seri bir acıyla kasıldığını gördü; altın gözlerin alevlendiğini de görmüştü. Genç çırak bu duygu gösterisine hayret etmemişti. Sınav, büyü sanatını ileri derecelerde icra etmek isteyen bütün büyücülerin alması gereken bir şeydi. VVayreth'deki Yüksek Büyücülük Kulesi'nde verilen Sınav her üç Cüppenin öncüleri tarafından yönetilirdi. Çünkü yıllar önce Krynn'deki büyü kullanıcıları rahiplerin gözünden neyin kaçtığını fark etmişlerdi: Eğer dünyanın dengesi sağlanacaksa, sarkaç üçünün de arasında -yani İyi, Kötü ve Nötr arasında- serbestçe ileri geri salınabilmeliydi. içlerinden biri çok güçlenecek olsa -herhangi biri- dünyayı mahvolmaya doğru götürebilirdi.

Sınav çok acımasızdı. Gerçek gücün elde edildiği büyünün yüksek seviyelerinde beceriksiz acemilerin yeri yoktu. Sınav bunları elemek -kesin olarak elemek- için tasarlanmıştı; başarısızlığın, sonucu ölümdü. Dalamar hâlâ kendi sınavıyla ilgili kâbuslar] görüyordu, o yüzden Raistlin'in tepkisini anlayışla karşılıyabi liyor-] du.

"Geçtim," diye fısıldadı Raistlin, gözleri geçmiş zamana bakıyordu. "Ama o korkunç yerden çıktığımda, şu anda görd uğun hale gelmiştim. Tenim altın rengini aldı, saçlarım ağardı ve gözlerim..." Sonra, yaşadıkları zamana geri dönüp sabit bakışlarla Dalamar'a baktı. "Bu kumsaati gözlerle ne gördüğümü biiyor musun?"

"Hayır, Shalafi."

"Her şeyi etkileyen haliyle zamanı görüyorum," diye cevapladı Raistlin. "Gözlerimin önünde insan teni kırışıyor, çiçekler solup ölüyor; ben bakarken kayalar bile ufalanıp dökülüyor. Bıenim gözüm hep kışı görüyor. Sende bile Dalamar" -Raistlin'in gözleri genç çırağı yakalayıp, dehşet verici bakışlarıyla alıkoydu- "yıllların geçişiyle son derece yavaş yıllanan elf teninde bile baharda y.ağan yağmurlar gibi -senin yaşlanmayan yüzünde bile Dalamar, ölü mün izini görüyorum!"

Dalamar titredi; bu kez hislerini gizleyememişti. İstemeden sandalyenin minderleri içine büzüştü. Aklına çarçabuk bir kaılkan büyüsü geldi, aynı -istenmeden- aklına gelen, savunmak için dleğil, yaralamak için olan bir büyü gibi. Ahmak! diye kızdı k<endi kendine hızla denetimini ele alarak; benim hangi zayıf büyüm onu öldürebilir?

"Doğru, doğru," diye mırıldandı Raistlin Dalamar'ın düşüncelerine cevaben, sık sık yaptığı gibi. "Krynn üzerinde bana zarar verebilecek kadar güç sahibi biri yok. Senin de olmadlığın kesin çırak. Ama sen cesursun. Cesaretin var. Laboratuvarda sık sık yanımda durup, kendi varlık boyutlarından çekip çıkarttıklarımla yüz yüze gelebildin. O anlarda yanlış bir nefes bile alsam, bedenlerimizden canlı kalplerimizi deşer çıkartır, onların önünde ez.iyet içinde kıvranırken bizi parçalayıp, yutarlardı."

"Benim için bir ayrıcalıktı," diye mırıldandı Dalamar.

"Evet," diye cevap verdi Raistlin dalgın dalgın, düşünceleri dağılmıştı. Sonra kaşlarını kaldırdı. "Ve eğer öyle bir şey olsaıydı sadece kendimi, seni değil, sadece kendimi kurtarabileceğimi de biliyordun değil mi?"

"Tabii ki Shalafi," diye cevap verdi Dalamar derhal. "Anlıyorum ve bu riski göze alıyorum" -kara elfin gözleri parladı. Korkularını unutarak sandalyesinde hevesle öne doğru geldi- "hayır, Shalafi, bu riski ben davet ediyorum! Her şeyi feda ederdim..."

"Büyü uğruna," diye bitirdi Raistlin.

"Evet! Büyü uğruna!" diye haykırdı Dalamar.

"Ve ihsan ettiği güç için." Raistlin başını olumlu anlamda salladı. "Hırslısın. Fakat -ne kadar hırslı olduğunu merak ediyorum. Acaba kendi ırkın arasında bir liderlik düşünür müsün? Ya da bir yerlerde bir krallık; bir hükümdarı rehin alıp onun topraklarının ve zenginliklerinin tadını çıkarmak ister misin? Belki de, kısa bir süre önceki ejderha günlerindeki gibi karanlık bir hükümdarla işbirliği yapmak? Ablam Kitiara mesela... Seni oldukça çekici buldu. Kendisiyle yaşamandan memnuniyet duyacaktır. Özellikle de yatak odasında kullanabileceğin türden büyü sanatların varsa..."

"Shalafi hürmetsizlik etmek istemem..."

Raistlin elini salladı. "Şaka yapıyorum çırak. Ama demek istediğimi anladın. Bunlardan biri senin rüyalarını yansıtıyor mı?"

"Tabii ki Shalafi." Kafası karışan Dalamar tereddüt etti. Bütün bu konuşmalar nereye varacaktı? İşine yarayıp, aktarabileceği bir bilgi olmasını umdu ama kendini ne kadar açık edecekti? "Ben..."

Raistlin sözünü kesti. "Evet, sanırım hedefe yeterince yaklaştım. Hırsının doruk noktasını buldum. Sen benimkini hiç tahmin etmedin mi?"

Dalamar bedeninde neşe dolu bir heyecanın kabardığını hissetti. İşte bunu keşfetmesi için yollanmıştı. Genç büyücü yavaş yavaş cevapladı, "Bunu sık sık merak etmişimdir Shalafi. Çok güçlüsün" -Dalamar pencereden, Palanthas'ın gece vakti parıl parıl yanmakta olan ışıklarını işaret etti- "bu şehir, bu Solamniya toprakları, bu Ansalon kıtası sizin olabilir."

"Bu dünya benim olabilir!" diye gülümsedi Raistlin, ince dudakları belli belirsiz aralanmıştı. Biz denizlerin ötesindeki kıtaları da gördük değil mi çırak. Alevli suya baktığımızda bu yerleri ve burada yaşayanları görebiliyoruz. Onları denetim altına almak işten bile değil..."

Raistlin ayağa kalktı. Pencereye doğru yürüyerek, önünde yayılan pırıl pırıl şehre baktı. Ustasının heyecanına ayak uyduran

Dalamar kendi sandalyesinden kalkarak onu izledi.

"Sana o krallığı verebilirim Dalamar," dedi Raistlin alçak sesle. Uzanıp perdeyi çekti, gözleri yukarıdaki yıldızlardan daha büyük bir sıcaklıkla parlayan ışıklar üzerinde oyalandı. "Sadece zavallı ırkdaşlarının yönetimini değil, Krynn'deki bütün elflerin denetimini verebilirim sana." Raistlin omuzlarını silkti. "Sana ablamı verebilirim."

Pencereye arkasını dönen Raistlin, onu şevkle seyretmekte olan Dalamar'a baktı.

"Ama bunlar benim umurumda değil", -perdenin düşmesine izin veren Raistlin eliyle bir hareket yaptı- "hiçbiri. Benim hırsım daha ötede."

"Ama Shalafi, dünya üzerinde payınıza düşecek pek başka bir şey de kalmıyor." Dalamar kekelemişti, anlayamıyordu. "Eğer benim gözlerimden gizlenmiş olan başka dünyalar görmediyseniz tabii."

"Daha başka dünyalar mı?" diye düşündü Raistlin. "İlginç bir düşünce. Belki günün birinde bu olasılığı da göz önüne alırım. Ama hayır, ben bunu kastetmemiştim." Büyücü durdu ve elinin bir hareketiyle Dalamar'ı daha yakınına çağırdı. "Laboratuvarın en arkasındaki büyük kapıyı görmüşsündür herhalde? İçine gümüş ve altın rünler yerleştirilmiş çelik kapıyı? Kilidi olmayan kapıyı?"

"Evet Shalafi," diye cevap verdi Dalamar, kendisine bu kadar yakın duran Raistlin'in bedeninin garip ısısının bile yokede-meyeceği bir ürperti hissederek.

"O kapının nereye açıldığını biliyor musun?"

"Evet. . .Shalafi." Sesi bir fısıltı gibiydi.

"Peki neden açık olmadığını biliyor musun?"

"Onu açamazsınız Shalafi. Ancak büyünün büyüklerinden, güçlülerinden biri ile, gerçek ilahi güçlere sahip biriyle birlikte açılabilir..." Dalamar durdu; boğazı daralır gibi oluyordu, boğuluyordu sanki.

"Evet," diye mırıldandı Raistlin, "anladın. Gerçek ilahi güçlere sahip biri. Şimdi o kadına neden ihtiyacım olduğunu biliyorsun! Artık benim ihtirasımın zirvesini -derinliklerini- biliyorsun."

"Bu delilik!" Dalamar'ın nefesi kesilmişti; sonra gözlerini utançla yere indirdi. "Affedin beni Shalafi, saygısızlık etmek istememiştim."

"Hayır, haklısın. Benim sınırlı gücümle bunu yapmaya kalk-
mak delilik." Büyücünün sesinde bir burukluk vardı. "İşte bu yüzden bir yolculuğa çıkmak zorundayım."

"Yolculuk mu?" Dalamar bakışlarını kaldırdı. "Nereye?"

"Nereye değil -ne zamana," diye düzeltti Raistlin. "Sana Fistandantilus'tan söz etmiş miydim?"

"Birçok zaman Shalafi," dedi Dalamar, sesi neredeyse hürmetkar çıkmıştı. "Bizim Tarikat'ın en büyüğü. Bunlar onun büyü kitapları, gece mavisi ciltli olanlar."

"Yetersiz," diye mırıldandı Raistlin, tek bir el hareketiyle bütün kütüphaneyi göstererek. "Hepsini okudum; gizlerini açan Anahtarı Karanlıklar Kraliçesi'sinden bizzat aldığımdan beri, şu geçen yıllarda birçok kez okudum. Ama kitaplar beni daha da çok bunaltmaktan başka bir işe yaramadı!" Raistlin ince elini yumruk yaptı. "Bu büyü kitaplarını okuyunca büyük boşluklar buluyorum -kayıp olan koca ciltler var! Belki Afet sırasında, belki de daha sonra Fistandantilus'un felaketine sebep olan Cücekapısı Savaşları'nda yok olmuşlardır. Bu eksik ciltler, bu kaybolmuş olan bilgiler bana istediğim gücü verecek!"

"Yani bu yolculuk sizi alıp..." Dalamar kulaklarına inanama-yarak sustu.

"Zamanda geriye götürecek," diye tamamladı Raistlin soğuk kanlılıkla. "Tam Afet'ten önceki, Fistandantilus'un gücünün zirvesinde olduğu günlere."

Dalamar başının döndüğünü hissetti; düşünceleri karmakarışık olmuş dönüp duruyorlardı. Onlar ne diyecekti? Bütün o spekülasyonlarına rağmen Onlar'ın bunu düşünmüş olmaları mümkün değildi!

"Sakinleş çırağım." Raistlin'in alçak sesi, Dalamar'a uzaktan geliyor gibiydi. "Anlattıklarım, sinirlerini bozdu. Biraz şarap ister misin?"

Büyücü masaya doğru yürüdü. Sürahiyi kaldırıp ufak bir bardak kan kırmızısı şarap dökerek kara elfe uzattı. Dalamar bardağı minnettarlıkla alırken elinin titrediğini hayretle fark etti. Raistlin kendisi için de küçük bir bardak şarap döktü.

"Bu sert şarabı çok sık içmem ama bu gece küçük bir kutlama yapsak iyi olacak gibi geliyor. Nasıl söylemiştin -gerçek ilahi güçlerin şerefine içelim. O halde bu Lady Crysania'ya."

Raistlin şarabını küçük yudumlar halinde içti. Dalamar ken-dininkini bir kerede yuttu. Ateşli sıvı boğazım yaktı. Öksürdü.

"Shalafi eğer Yaşayan doğru rapor ettiyse Lord Soth, Lady Crysania üzerine bir ölüm büyüsü yapmış ama kadın hâlâ yaşıyor. Onun yaşamını siz mi geri verdiniz?"

Raistlin başını salladı. "Hayır, sadece sevgili kardeşim onu gömmesin diye ona yaşamın görülen belirtilerini verdim. Neler olduğuna emin değilim ama tahmin etmesi de güç değil. Karşısında ölü şövalyeyi gören ve kaderini bilen Saygıdeğer Rahibe büyüye elindeki tek silahla karşı koymuştur; bu silah da güçlü bir silahtı: Paladine'ın kutsal madalyonu. Tanrı onu korumuş, bedenini boş bir kabuk gibi yerde bırakarak ruhunu tanrıların yaşadığı diyara aktarmıştır. Onun bedeni ve ruhunu yeniden bir araya getirebilecek hiç kimse yok -bunu ben bile yapamam. Sadece Paladine'ın yüce rahiplerinden biri bunu yapabilir."

"Elistan mı?"

"Pöh, adam hasta, ölüyor..."

"O halde onu kaybettiniz!"

"Hayır," dedi Raistlin kibarca. "Anlamakta güçlük çekiyorsun çırak. Dikkatsizliğim yüzünden kontrolü kaybettim. Ama kısa sürede yeniden kazandım. Sadece o kadarla da kalmadım, bunu kendi yaranma çevireceğim. Şu anda bile Yüksek Büyücülük Kulesine yaklaşıyorlar. Crysania büyücülerden yardım almak için oraya gidiyordu. Oraya vardıklarında istedikleri yardımı alacak; kardeşim de yardım görecek."

"Büyücülerin ona yardım etmelerini mi istiyorsun?" diye sordu Dalamar kafası karışarak. "Halbuki O, seni yok etmenin planlarını kuruyor!"

Raistlin, genç çırağı dikkatlice izleyerek sessizce şarabını yudumladı. "Bir düşün Dalamar," dedi yavaşça, "bir düşün, anlarsın. Ama" -büyücü boş bardağını elinden bıraktı- "seni yeterince alıkoydum."

Dalamar pencereden dışarı baktı. Kızıl ay Lunitari, dağların çentik çentik kara sırtları ardında gözden kaybolmaya başlamıştı. Gece, yarısına varmak üzereydi.

"Ben sabah gitmeden önce senin yolculuğunu yapıp geri gelmen gerek," diye devam etti Raistlin. "Kuşkusuz bazı son dakika talimatlarım olacaktır, ayrıca birçok şeyle de senin ilgilenmeni isteyeceğim. Tabii ki, ben yokken burada yetki senin olacak."

Dalamar başıyla onayladıktan sonra kaşlarını çattı. "Benim yolculuğumdan mı söz ettiniz Shafali? Ben hiçbir yere gitmiyorum

^i ." Kara elf aslında gerçekten de gitmesi gereken bir yer, vermeği gereken bir rapor olduğunu hatırlayınca boğulacak gibi olarak

sustu.

Raistlin genç elfi sessizce seyrederek duruyordu; Dalamar'ın yüzünde gerçeği fark etmeye başlamanın dehşet verici ilk görüntüleri büyücünün aynaya benzeyen gözlerinden yansıyordu. Sonra Raistlin yavaşça genç çırağa doğru yaklaştı, kara cüppesi sessizce bileklerinde hışırdıyordu. Dehşetten dona kalmış olan Dalamar kıpırdıyamadı. Koruma büyüleri elinden kayıp gitti. Aklına hiçbir şey gelmiyordu; yassı, hissiz altın bir çift gözden başka hiçbir şey görmüyordu.

Raistlin elini yavaşça kaldırarak, beş parmağının ucu genç büyücünün kara cüppesine değecek şekilde kibarca Dalamar'ın göğsüne koydu.

Acı işkence gibiydi. Dalamar'ın yüzü bembeyaz kesildi, gözleri açıldı, acıyla nefesi tıkandı. Fakat kara elf o korkunç temastan kendini ayıramıyordu. Raistlin'in bakışlarıyla sıkı sıkı yakalanmış olan Dalamar haykıramıyordu bile.

"Onlara sana söylediğim iki şeyi de doğru dürüst anlat," diye fısıldadı Raistlin, "ve tahmin ettiklerini de. Ayrıca ulu Par-Salian'a selamlarımı söyle. . .çırak!"

Büyücü elini çekti.

Dalamar, göğsünü tutup inleyerek yere yığıldı. Raistlin dönüp bakmadan etrafından dolanıp geçti. Kara elf, büyücünün odayı terk ettiğini, kara cüppenin hafif hışırtısını, açılan ve kapanan kapının sesini duyabiliyordu.

Bu çıldırtan acıyla Dalamar cüppesini parçalayıp açtı. Göğsünden aşağıya doğru, yanarak tenine açılmış beş delikten süzülen beş kızıl parlak kan izi kara kumaş tarafından emiliyordu.

Böfüm 10

Caramon! Kalk! Uyan!"

Hayır. Ben mezarımdayım. Burası yerin altı sıcak; sıcak ve güvenli. Beni uyandıramazsın, bana erişemezsin. Toprağa gizlendim, beni bulamazsın.

"Caramon, bunu görmelisin! Uyan!"

Bir el karanlığı yana iterek ona asıldı.

Hayır Tika, git! Beni bir kez yaşama geri döndürmüştün; acıya] ve ıstıraba. İstar'ın Kan Denizi'nin altında beni karanlıklar! diyarında bırakmalıydın. Ama artık sonunda huzura kavuştum, i Mezarımı kazıp kendimi gömdüm.

"Caramon uyanıp şuna bir baksan fena olmayacak!"

Bu sözler! Bunlar tanıdıktı. Tabii ya, bunları ben söylemiştim!, Bunları uzun süre önce, bu ormana ilk geldiğimizde Raistlin'e'j söylemiştim. O halde bunları nasıl duyuyor olabilirim? Raistlin j değilsem... Ama bu...

Göz kapaklarının üzerinde bir el vardı! İki parmak göz kapaklarım açmaya çalışıyordu! Bu temasla bir korku Caramon'un damarlarında dolanmaya başlayıp, kalbinin gümbür gümbür atmasına neden oldu.

"Aaahh!" diye kükredi Caramon telaşla, zorla açılan gözü üzerine eğilmiş devasa bir yüz görünce: Bir lağım cücesi yüzü!

"Onu uyan," diye rapor etti Bupu. "Tut," dedi Tasslehoff'a, "sen
bu göz tut. Ben öbür göz aç."

"Hayır!" diye bağırdı Tas aceleyle. Bupu'yu savaşçının üzerinden sürükleyerek ayıran Tas lağım cücesini Caramon'un arkasına itti. "Iıı... sen git biraz su getir."

"İyi fikir," diye dikkat çeken Bupu aceleyle gitti.

"He-her şey yolunda Caramon," dedi Tas koca adamın yanına di/ çöküp, onu teskin edercesine okşayarak. "Bupu'ydu sadece. Özür dilerim ama ben -m- şeye bakıyordum... eh sen de göreceksin...ona bakmayı unutmuşum."

Homurdanan Caramon yüzünü elleriyle örttü. Tas'm yardımıyla oturmaya çalıştı. "Ölmüş olduğumu görüyordum rüyamda," dedi sıkıntıyla. "Sonra o yüzü gördüm -ve her şeyin bittiğini anladım. Cehennem'deydim."

"Cehennemi tercih ederdin," dedi Tas kasvetle.

Caramon, kenderin olağandışı ciddi ses tonu üzerine başını kaldırdı. "Neden? Ne demek istiyorsun?" diye sordu sertçe.

Cevap vereceği yerde Tas sordu, "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Caramon kaşlarını çattı. "İçkinin etkisi altında değilim, eğer öğrenmek istediğin oysa," diye mırıldandı koca adam. "Olmuş olmayı dilerdim tanrılardan. Evet, söyle."

Tasslehoff bir an için onu düşünceli düşünceli süzdükten sonra yavaşça keselerinden birine uzanarak küçük deri bir matara çıkarttı. "Al Caramon," dedi sessizce, "eğer gerçekten ihtiyacın olduğunu düşünüyorsan."

Koca adamın gözleri ışıldadı. Şevkle titreyen elini uzatıp matarayı kaptı. Tepesindeki tıpayı açarak kokladı, gülümsedi ve dudaklarına görürdü.

"Bana öyle bakıp durma!" diye emretti Tas'a asık bir yüzle.

"Ö-özür dilerim." Tas kızardı. Ayağa kalktı. "Be-ben gidip Lady Crysania'ya bir bakayım..."

"Crysania..." Caramon, daha tadına bile bakmadan matarayı indirdi. Çapaklı gözlerini ovuşturdu. "Ha ya, onu unutmuşum. Senin ona göz kulak olman iyi fikir. Aslında onu da alıp buradan git. O haşarat kılıklı lağım cücenle birlikte! Gidin ve beni yalnız bırakın!" Matarayı yeniden dudaklarına götüren Caramon büyük bir yudum aldı. Bir kez öksürüp matarayı indirdi ve ağzını elinin tersiyle sildi. "Haydi," diye tekrarladı Tas'a boş boş bakarak, "git buradan! Hepiniz! Beni yalnız bırakın!"

"Özür dilerim Caramon," dedi Tas sessizce. "Bunu yapabilmeyi isterdim. Ama yapamayız."

"Niyeymiş?" diye hırladı Caramon.

Tas derin bir nefes aldı. "Çünkü eğer Raistlin'in bana anlatmış olduğu hikâyeleri doğru hatırlıyorsam sanırım VVayreth Ormanı bizi buldu."

Bir an için Caramon, kan çanağı gözleri fal taşı gibi açılarak Tas'a bakakaldı. "Bu imkânsız," dedi bir süre sonra; ağzından sözler ancak fısıltı halinde çıkabilmişti. "Ormanın millerce uzağındayız! Ben... Raistlin'le benim Orman'ı bulmamız aylarımızı almıştı! Üstelik Kule'de buranın çok güneyindedir! Senin haritana göre Qualinesti'nin çok ötesinde." Caramon, Tas'a garip bir yüz ifade siyle baktı. "O, Tarsis'i deniz kıyısında gösteren harita değildi değil mi?"

"Olabilir," diye kıvırttı Tas, aceleyle haritasını rulo yapıp arkasına saklayarak. "Benim o kadar çok..." Aceleyle konuyu değiştirdi. "Fakat Raistlin onun sihirli bir orman olduğunu söylemişti; yani isterse bizi bulabilir."

"Gerçekten sihirli bir orman," diye mırıldandı Caramon; sesi derindi ve titriyordu. "Dehşet dolu bir yer." Gözlerini kapatıp başını salladı, sonra -aniden- yukarı baktı, yüzünde şeytani bir ifade vardı. "Bu bir numara öyle değil mi? Beni içkiden uzaklaştırmak için bir numara! İyi ama bir işe yaramayacak..."

"Bu bir numara değil Caramon." Tas içini geçirdi. Sonra işaret etti. "Oraya bak. Aynı, bir zamanlar Raistlin'in bana tarif etmiş olduğu gibi."

Başını çeviren Caramon gördü; hem görüntü, hem de kardeşiyle ilgili uyandırmış olduğu acı hatıralar nedeniyle titredi. Konaklamış oldukları açıklık alan küçük, ana patikadan biraz ileride çimenlik bir yerdi.

Akçaağaç, çam, ceviz, hatta birkaç toz ağacıyla çevrilmişti. Ağaçlar tomurcuk halindeydi. Caramon, Crysania'nın mezarını kazarken onlara bakmıştı. Yapraklar sabahın ilk ışıklarıyla, baharın soluk sarımtrak yeşil rengiyle parlıyordu. Ağaç diplerinde yabani çiçekler açmıştı; ilk baharın çiçekleri: Çiğdemler, menekşeler.

Fakat Caramon şimdi etrafına baktığında etrafında hâlâ aynı ağaçların olduğunu gördü -üç yanlarında. Ama şimdi -dördüncü yanlarında, güney tarafındaki ağaçlar değişmişti.

Çoğu ölü olan bu ağaçlar yan yana duruyor, birbiri ardında sıralar halinde muntazaman diziliyordu. İnsan Orman'ın derinliklerine doğru daha dikkatlice bakınca orada burada dizi dizi askerlerine bakmakta olan bir subay misali canlı bir ağaç da görüyordu. Bu Orman'da hiç güneş yoktu. Ağaçlardan kalın, fena bir pus yayılıyor/ ışığı karartıyordu. Ağaçların görünüşleri bile korkunçtu: Eğri büğrü, deforme olmuş, büyük dalları toprağı eşen pençeler gibi uzanan ağaçlar. Dalları kıpırdamıyordu; ölü yapraklarını hareket ettiren bir rüzgâr yoktu. Ama -en korkuncu- Orman'ın içindeki şeyler hareket halindeydi. Caramon ile Tas seyrederken ağaç gövdeleri arasında gezinen, dikenli çalılar arasından sıvışan gölgeler görüyorlardı.

"Şimdi şuna bir bak," dedi Tas. Caramon'un dehşet içindeki çığlığını kulak ardı eden kender doğrudan Orman'a doğru koştu. O böyle yaparken ağaçlar ayrıldılar! Tam Orman'ın karanlık kalbine doğru geniş bir yol açılıverdi. "Buna ne dersin?" diye seslendi Tas hayretle, tam yolun başladığı yerde durarak. "Ve ne zaman geriye bir adım atsam..."

Kender ağaçlardan uzaklaşarak geri geri yürüyünce ağaç gövdeleri kayarak yeniden bir araya gelip saflarını sıklaştırdılar ve bir duvar gibi önlerine dikildiler.

"Haklısın," dedi Caramon boğuk bir sesle. "Burası VVayreth Ormanı. Bize de bir sabah, aynen böyle görünmüştü." Başını eğdi. "Ben girmek istememiştim. Raist'i durdurmaya çalıştım. Ama o korkmadı! Ağaçlar onun için yana ayrıldı ve o girdi. 'Yanımda dur kardeşim,' demişti bana, 'seni korurum.' Bu sözleri ben ona ne kadar sık söylerdim. O korkmuyordu. Ben korkuyordum!"

Caramon aniden ayağa kalktı. "Hemen buradan ayrılalım!" Titreyen eller ve hummalı bir tavırla döşeğini kapan Caramon mataranın içindekileri battaniyenin üzerine saçıyordu.

"Faydasız," dedi Tas özetle. "Ben denedim. Seyret."

Sırtını ağaçlara çeviren keder kuzeye doğru yürüdü. Ağaçlar hiç kıpırdamadı. Fakat -açıklanamaz bir biçimde- Tas yine Orman'a doğru yürüyordu. Ne kadar denerse denesin, ne kadar dönerse dönsün her seferinde kendini ağaçların pusla kaplı, karabasanımsı dizilerine doğru yürürken buluyordu.

İçini çeken Tas, Caramon'un yanına doğru gitti. Kender, koca adamın gözyaşlarıyla iz iz olmuş, kızarmış gözlerine bakarak minik elini uzatıp, savaşçının bir zamanlar güçlü olan kolu üzerine

koydu.

"Caramon buradan geçmiş olan tek kişi sensin! Yolu bilen tek kişi. Ayrıca bir şey daha var." Tas işaret etti. Caramon başını çevirdi. "Lady Crysania'yı sormuştun ya. İşte orada. Yaşıyor ama aynı zamanda ölü. Teni buz gibi. Gözleri dehşet verici bir ifadeyle donmuş kalmış. Nefes alıp veriyor, kalbi atıyor ama damarlarından elflerin ölülerini muhafaza ettikleri o baharatlı zımbırtı akıyor olsaydı da bir farkı olmazdı!" Kender derin ve titrek bir nefes aldı. "Ona yardım bulmamız gerek Caramon. Belki orada" -Tas Orman'ı işaret etti- "büyücüler ona yardımcı olabilir! Ben onu taşıyamam." Ellerini çaresizlik içinde kaldırdı. "Sana ihtiyacım var Caramon. Onun da sana ihtiyacı var! Bence bunu ona borçlu sayılırsın."

"Yani onun *zarar* görmesi benim suçum olduğu için mi?" diye mırıldandı Caramon acımasızca.

"Hayır, onu kastetmemiştim," dedi Tas boynunu büküp elini gözlerinin önünden geçirerek. "Sanırım bu kimsenin suçu değil."

"Hayır, benim suçum," dedi Caramon. Tas, uzun süredir Caramon'un sesinde duymadığı bir tınıyı duyarak bakışlarını ona kaldırdı. Koca adam durmuş elindeki mataraya bakıyordu. "Artık bununla yüzleşmemin zamanı geldi. Kendimden başka herkesi suçladım -Raistlin'i, Tika'yı... Ama her zaman biliyordum -içimden-bunun nedeninin kendim olduğunu biliyordum. O rüyada görmüştüm. Bir mezarın dibinde yatıyordum ve birden fark ettim: Dip dediğin işte bu! Daha aşağıya inemem. Ya burada kalıp üzerime toprak atmalarına izin vereceğim -aynı Crysania'yı gömecek olduğum gibi- ya da tırmanıp çıkacağım." Caramon uzun, titrek bir iç çekti. Sonra ani bir kararlılıkla mataranın tıpasını tıkayıp Tas'a geri verdi. "Al," dedi yavaşça. "Uzun bir tırmanış olacak ve sanırım yardıma da ihtiyaç duyacağım. Ama bu tür bir yardım değil."

"Ah Caramon!" Tas uzanabildiği kadarıyla kollarını koca adamın beline dolayıp sıkı sıkı sarıldı. "Aslında

o hayaletli ormandan falan korktuğum yoktu. Ama kendi başıma oradan nasıl geçeceğimi merak ediyordum. Lady Crysania ile şey bir yana.. .Ah Caramon! Geri geldiğin için o kadar mutluyum ki! Ben..."

"Tamam, tamam," diye mırıldandı Caramon utançla kızarıp Tasslehoff'u kibarca kendinden uzaklaştırarak. "Her şey yolunda. Ne kadar yardımcı olabileceğimi bilemiyorum -buraya ilk girdiğimde ödüm kopmuştu. Ama haklısın. Belki Crysania'ya
yardımcı olabilirler." Caramon'un yüzü sertleşti. "Belki Raist hakkında aklıma takılan birkaç soruya da cevap verebilirler. Şimdi, şu lağım cücesi de hangi delikte? Ve" -bakışlarını kemerine indirdi-"hançerim nerede?"

"Ne hançeri?" diye sordu Tas, gözleri Orman'da zıp zıp
zıplarken.

Ciddi bir yüzle uzanan Caramon kenderi yakaladı. Bakışları Tas'ın kemerine kaydı. Tas'ın bakışları da onunkileri izledi. Gözleri hayretle açıldı.

"Bu hançeri mi kastettin? Aman tanrım, acaba oraya nasıl gitmiş? Biliyor musun," dedi düşünceli düşünceli, "eminim dövüş sırasında bunu düşürmüş olacaksın."

"Evet," diye mırıldandı Caramon. Homurdanarak hançerini geri alıp tam kınına koyuyordu ki arkasından bir ses duydu ve bir kova dolusu buz gibi su suratına boşaldı.

"Artık o uyanık," diye beyan etti Bupu kendini beğenmiş bir ifadeyle, kovayı yere bırakırken.

Giysilerini kuruturken Caramon oturmuş, ağaçları inceliyordu; yüzü anılarındaki acılarla asılmıştı. Sonunda bir iç geçirerek giyindi, silahlarını kontrol ettikten sonra ayağa kalktı. Tasslehoff anında yanında bitiverdi.

"Haydi gidelim" dedi şevkle.

Caramon durdu. "Orman'a mı?" diye sordu ümitsiz bir sesle.

"Elbette ki!" dedi Tas hayretle. "Başka nereye olabilir?"

Caramon kaşlarını çattıktan sonra içini çekti; sonra başını salladı. "Hayır Tas," dedi terslikle. "Sen Lady Crysania ile burada kal. Şimdi bak," dedi kenderin hiddetli itiraz viyaklamasına cevaben, "ben Orman'da biraz ilerleyeceğim -gidip, m, biraz bakmak için."

"Orada bir şey olduğunu düşünüyorsun değil mi?"diye suçladı koca adamı Tas. "O yüzden beni oraya sokmuyorsun! Oraya gireceksin, büyük bir kavga olacak. Büyük bir ihtimalle öldüreceksin ve ben her şeyi kaçıracağım!"

"Pek zannetmem," diye mırıldandı Caramon. Pusla kaplı Orman'a endişeyle bakarak kılıç kuşandığı kemerini sıktı.

"O zaman en azından ne düşündüğünü söyle bana," dedi Tas. "Sonra söyle Caramon, eğer o seni öldürürse benim ne yapmam gerek? O zaman ben ormana girebilir miyim? Ne kadar beklemeliyim? Seni -diyelim ki- beş dakika içinde öldürebilir mi? On dakika? Yani öyle olacağını zannettiğimden değil de," diye ekledi

aceleyle Caramon'un gözlerinin açıldığını görünce. "Ama gerçekten bilmem gerek, yani burada sorumluluğu benim omuzlanma bıraktığına göre."

Bupu, şapşal savaşçıyı zihninde tartarak seyrediyordu. "Ben de -iki dakika. O, onu iki dakika öldür. Bahse varsın?" Tas'a baktı.

Caramon ikisine de sert sert bakarak yine içini çekti. Aslında Tas mantıklı konuşuyordu.

"Ne beklediğimden emin değilim," diye mırıldandı Caramon. "Be-ben son seferini hatırlıyorum, biz... bu şeyle, hayaletle... karşılaşmıştık. O -Raist..." Caramon sessizleşti. "Ne yapmanız gerektiğini bilmiyorum," dedi bir süre sonra. Omuzları çöken Caramon dönüp yavaşça Orman'a doğru yürümeye başladı. "Elimizden geleni herhalde."

"Ben bu güzel yılan koy, ben iki dakika diyor," dedi Bupu Tas'a, bir yandan heybesini karıştırırken. "Ne ne koyuyor?"

"Şşıışşt," dedi Tas yavaşça Caramon'un uzaklaşmasını seyrederken. Sonra başını sallayarak, yerde uzanmış görmeyen gözleri gökyüzüne dikilmiş olan Crysania'nın yanında oturmak için seyirt-ti. Tas kibarca rahibenin beyaz kukuletasını başının üzerine çekti, yüzünü güneş ışınlarından gizledi. O dikilmiş gözleri başarısızca kapatmaya çalışmıştı ama sanki kadının teni mermerleşmişti.

Raistlin sanki Orman'ın içine doğru her adımda Caramon ile birlikteydi. Savaşçı neredeyse kardeşinin kırmızı cüppesinin hışırtısını bile duyabiliyordu -o zamanlar cüppesi kırmızıydı! Kardeşinin sesini duyabiliyordu -hep kibardı, hep yumuşaktı ama her zaman arkadaşlarının sinirlerine dokunan o alaycı tınısı

vardı. Ama bu Caramon'u hiç rahatsız etmezdi. O anlıyordu -ya da anlıyor olduğunu düşünüyordu.

Orman'daki ağaçlar Caramon'un yaklaşmasıyla aniden açıldılar, aynı kenderin yaklaşmasıyla açıldıkları gibi.

Aynı bizim yaklaştığımızda açılmış oldukları gibi... kaç yıl önceydi, diye düşündü Caramon. Yedi yıl mı? Sadece yedi yıl mı oldu? Hayır, diye fark etti hüzünle. Bir ömür, ikimiz için de bir ömürdü.

Caramon Orman'ın kenarına gelirken yerden yükselen pus bileklerine çıkarak, insanın derisine nüfuz edip iliklerini donduran bir soğukla ürpertmişti. Ağaçlar ona bakıyor, dalları ıstırapla bükülüyordu. Silvanesti'nin işkence altındaki ormanını hatırladı ve bu aklına kardeşine ait başka anıları da getirdi. Caramon bir an

durup Orman'a baktı. Kendisini bekleyen karanlık ve gölgeli suretleri görebiliyordu. Ve onları geri tutacak Raistlin de yoktu. Bu kez yoktu.

"VVayreth Ormanı'na girinceye kadar hiçbir şeyden korkmazdım," dedi Caramon kendi kendine yavaşça. "Daha önce Orman'a girmemin tek nedeni senin yanımda olmandı kardeşim, gir tek senin cesaretin benim yoluma devam etmemi sağlıyordu. Şimdi sen olmadan ben oraya nasıl girerim? Bu, büyü. Ben büyüden anlamam! Bununla savaşamam! Ne umuyorum ki?" Caramon korkunç görüntüyü uzaklaştırmak için elini gözlerine götürdü. "Oraya giremem," dedi bitik bir halde. "Bu benden çok fazla şey istemek olur!"

Kılıcını kınından çekerek uzattı. Eli o kadar titriyordu ki neredeyse kılıcı düşürecekti. "Hah!" dedi acı acı. "Anlıyor musun? Ben bir çocukla savaşamam. Bu yapabileceğimden çok fazlasını istemektir. Hiç umut yok..."

"Baharda bir şeyler umut etmek kolaydır savaşçı, havanın ısındığı, vallen ağaçlarının yeşillendiği zamanda. Yazın da umut etmek kolaydır, vallen ağaçları altın altın pırıldarken. Güzün de umut etmek kolaydır, vallen ağaçları akmakta olan kan gibi al rengine bürününce. Ama kışın, hava keskinleşip ısırmaya başladığında, gökler griyken vallen ağacı ölür mü savaşçı?"

"Konuşan kim?" diye bağırdı Caramon etrafına deliler gibi bakınıp, titreyen ellerle kılıcına yapışarak.

"Vallen ağacına kışın ne olur savaşçı, her yer karardığında, hatta toprak bile donduğunda? Daha da derine doğru kazar. Köklerini toprak içinde daha, daha da derine salar, dünyanın sıcak kalbine doğru. Orada, derinlerde, vallen ağacı karanlık ve soğuk sırasında hayatta kalmasına yarıyacak gıdayı bulur; bulur ki baharda bir daha çiçek açabilsin."

"Öyle mi?" diye sordu Caramon şüpheyle, bir adım gerileyip etrafına bakınarak.

"Yani sen hayatının en karanlık kışındasın savaşçı. Ve o yüzden iyice derinlere inmelisin ki bu acı soğuk ve korkunç karanlığı atlatabilmene yardımcı olacak sıcaklığı ve gücü bulasın. Artık sende baharın tomurcukları veya yazın dinçliği yok. Bu gücü kalbinde, ruhunda bulmalısın. Sonra, vallen ağaçları gibi bir kez daha büyürsün."

"Sözlerin çok güzel..." diye başladı Caramon kaşlarını çatıp bu

bahar ve ağaçlar hakkındaki konuşmadan aslında çok da hoşlanmayarak. Ama sözünü bitiremedi, nefesi boğazına takılmıştı.

Orman gözleri önünde değişmeye başlamıştı.

O seyrederken büklüm büklüm, kurumuş ağaçlar düzelmeye, dallarını göğe doğru kaldırmaya, büyümeye, büyümeye, büyümeye başlamışlardı. Görebilmek için başını o kadar kaldırmıştı ki neredeyse dengesini kaybedecekti ama yine de ağaçların tepesini görememişti. Bunlar vallen ağaçlarıydı! Aynı, ejderhaların gelişinden önceki Solace'taki gibi. O huşuyla seyrederken ölü dalların hayatla dolduğunu -yeşil tomurcukların belirip sonra patlayıp açıldığını; yazın altın rengini alan parlak yeşil yapraklara dünüştüğünü -daha o bir nefes alıp verirken mevsimlerin geçtiğini gördü.

O fena sis yok olmuş yerini vallen ağaçlarının köklerine dolanmış güzel çiçeklerin tatlı kokularının meltemi almıştı. Ormandaki karanlık yok olmuştu; güneş parlak ışınlarını sallanmakta olan ağaçlara yayıyordu. Ve güneş ışınları ağaçların yapraklarına değdikçe, ıtırlı havayı kuş sesleri doldurmuştu.

Orman sakin, mükemmelleştirilen mekanı sakin Yetişip, artık solmadığımız yerdeki, ağaçlarımız hep yeşil, Olgun meyva hiç düşmüyor, nehirler durgun ve saydam Cam gibi, bu süregelen günde huzur bulan yürek gibi.

Bu dallar altında hareketin gönülden teslimiyeti, Kuş cıvıltısının, aşkın işleri sınırlarda kaldı
Ateşlerle ve hatıraların kayıplarıyla birlikte. Orman sakin, mükemmelleştirilen mekanı sakin.

Ve ışık üzerine ışık, karanlığa verilen yolla gelen ışık, Bu dallar altında hiç gölge yok çünkü gölge unutuldu, Işığın sıcaklığıyla ve yaprakların serin kokusuyla Yetişip artık solmadığımız yerdeki, ağaçlarımız hep yeşil.

Burası, müziğin sessizliğe dönüştüğü yer sakin
Burada, dünyanın hayali ucunda, berraklığın
Duyulan tamamladığı yerde, uzun zamandır tutunduğumuz yerde
Olgun meyva hiç düşmüyor, nehirler durgun ve saydam.
Yüzümüzden göz yaşlarının kuruduğu veya durulduğu
Aynı o mükemmelleştirilmiş huzur dolu topraklardaki sakin nehirler gibi
Yolcu açılır, ışığın yolculuğuna izin vererek
Hava gibi, bu süregelen günde huzur bulan yürek gibi.
Orman sakin, mükemmelleştirilen mekanı sakin
Yetişip, artık solmadığımız yerdeki, yapraklarımız artık hep yeşil
Olgun meyva hiç düşmüyor, nehirler durgun ve saydam
Cam gibi, bu süregelen günde huzur bulan yürek gibi.

Caramon'un gözleri dolmuştu. Şarkının güzelliği içini parçalamıştı. Umut vardı! Orman'ın içinde bütün cevapları bulabilirdi! Aradığı yardımı bulabilirdi.

"Caramon!" Tasslehoff heyecanla bir aşağı, bir yukarı zıp zıp zıplayıp duruyordu. "Caramon bu harika! Nasıl yaptın bunu? Kuşları duyuyor musun? Haydi gidelim! Çabuk."

"Crysania..." dedi Caramon, arkasına dönerken. "Bir sedye yapmamız gerek. Senin de yardım edip..." Ama daha sözünü bitireme-den, altın ormandan süzülüp gelen iki beyaz cüppeli surete bakıp dondu kaldı. Beyaz kukuletaları yüzlerine iyice çekilmiş olduğundan yüzlerini göremiyordu. Her ikisi de onun önünde başlarıyla ciddi birer selam verip, Crysania'nın ölüm benzeri uykusunda yattığı açıklığa doğru gittiler. Kızın hareketsiz bedenini rahatlıkla kaldırarak Caramon'un durduğu yere taşıdılar. Orman'ın kenarına gelince durup kukuletalı başlarını çevirip beklenti içinde Caramon'a baktılar.

"Sanırım önce senin girmeni bekliyorlar Caramon," dedi Tas neşeyle. "Sen yürü, ben Bupu'yu alacağım."

Lağım cücesi ağaçlar arasındaki açıklık alanda durmuş, Orman'ı Caramon'un da beyaz cüppeli suretlere bakarken aniden paylaştığı, derin bir kuşkuyla seyrediyordu.

"Kimsiniz siz?" diye sordu Caramon.

Cevap vermediler. Sadece öylece durup beklediler.

"Kim oldukları kimin umurunda!" dedi Tas sabırsızca, heybesi topuklarına çarpıp duran Bupu'yu yakaladığı gibi yanında sürükleyerek.

Caramon kaşlarını çattı. "Önce siz girin." Beyaz cüppeli suretleri işaret etti. Hiçbir şey söylemediler ama kıpırdamadılar da.

"Neden Orman'a benim girmemi bekliyorsunuz?" diye bir adım geriledi Caramon. "Haydi gidin" -eliyle işaret etti- "onu

Kule'ye götürün. Ona yardım edebilirsiniz. Bana ihtiyacınız yok..." Suretler cevap vermediler ama bir tanesi elini kaldırarak işaret etti.

"Hadi Caramon," diye ısrar etti Tas. "Bak, sanki bizi davet ediyor!"

Onlar bizi rahatsız etmeyecekler kardeşim...

Biz davetliyiz! Raistlin'in yedi yıl önce söylemiş olduğu sözler.

"Büyücüler bizi davet etti. Onlara güvenmiyorum." Caramon yavaşça o zaman vermiş olduğu cevabı tekrarladı.

Aniden hava kahkahayla doldu -garip, meşum, fısıltılı bir kahkaha. Bupu, Caramon'un bacağına sarılarak dehşetle yapıştı. Tasslehof bile biraz şaşırmış gibiydi. Ve sonra bir ses duyuldu, aynı Caramon'un yedi yıl önce duymuş olduğu gibi.

Buna ben de dahil miyim sevgili kardeşim?

İğrenç hayalet, kıza git gide yaklaştı. Crysania o güne kadar bilmediği bir korkuya kapılmıştı, var olabileceğine bile inanamıyacağı bir korkuya. Bu korku önünde büzüştükçe Crysania hayatında ilk kez ölümü aklına getirdi -kendi ölümünü. Her zaman var olduğuna inanmış olduğu kutlu bir diyara huzurlu bir intikal değildi bu. Bu, yaşayanları kıskanmakla geçen bitmez tükenmez günler ve geceler, zalim bir acı ve ıssız bir karanlıktı.

İmdat istemek için bağırmaya çalıştı ama sesi çıkmamıştı. Zaten böyle bir durumda yardım diye bir şey de yoktu. Sarhoş savaşçı kendi kan gölünün ortasında yatıyordu. Şifa gücü onu kurtarmıştı ama daha saatlerce uyuyacaktı. Kender de ona yardımcı olamazdı. Buna karşı onu hiç kimse koruyamazdı...

Kara suret yürümeye devam ediyor, gittikçe yaklaşıyordu. Kaç! diye

haykırdı aklı. Bacakları emre uymuyordu. Bütün yapabildiği geri geri emeklemekti; sonra bedeni kendi kendine hareket etmeye başladı, onun komutlarını dinlemeden. Bakışlarını ondan ayıramıyordu bile. Gözleri yerindeki kavuniçi titrek alevler onu alıkoymuştu.

Elini kaldırdı; hayalet elini. Elin arkasını görebiliyordu; bedenin arkasını görebildiği gibi, ta gerisindeki gece gölgeli ağaçları görüyordu. Gümüş ay gökyüzündeydi ama çok önce

ölmüş Solamniya Şövalyesi'nin antik zırhından parlayan bu değildi. Yaratık kendinden sıhhatsiz bir ışıkla parlıyor, çürümüşlüğünün enerjisiyle kor gibi kızarıyordu. Eli gitgide yükseliyordu ve Crysania hayaletin elinin kendi kalbi hizasına geldiğinde öleceğini biliyordu.

Crysania'nın korkudan hissizleşen dudakları arasından bir isim çıktı; "Paladine," diye dua etti kız. Üzerinden korku çekilmedi; hâlâ ruhunu o ateşli gözlerin korkunç bakışlarından çekip alamıyordu. Ama eli boynuna gitti. Madalyonu tutarak, boynundan çekip koparttı. Gücünün azaldığını, bayılacak gibi olduğunu hisseten Crysania elini kaldırdı. Platin madalyon Solinari'nin ışığını yakalayıp mavi-beyaz bir renkle parladı. İğrenç hayalet konuştu... "Öl!"

Crysania yığıldığını hissetti. Bedeni yere çarptı ama yer onu tutmadı. O yerin derinliklerine doğru düşüyordu; ya da yerden uzaklaşıyordu. Düştü... düştü... gözlerini yumarak... uyudu... rüyalar gördü...

Meşe ağaçlarından bir korudaydı. Ayaklarını beyaz eller kavramıştı, esner gibi açılmış ağızlar kanını emmenin yollarını arıyordu. Karanlık sonsuzdu; ağaçlar onunla alay ediyor, çıtırdayan dallan dehşet verici bir biçimde kahkahalar atıyordu. "Crysania," dedi yumuşak, fısıltılı bir ses. Neydi o; meşe ağaçlarının gölgeleri arasından onun adını söyleyen? Görebiliyordu, siyah bir cüppeye bürünmüş, bir açıklıkta durmuştu.

"Crysania," diye tekrarladı ses.

"Raistlin!" Minnettarlıkla hıçkınr gibi ses çıkartmıştı. Dehşet verici meşe korusundan tökezlenircesine çıkıp, kendi sonsuz ezalarına katılması için onu aşağıya çekmeye çalışan kemik beyazı ellerden kurtulan Crysania, ince kolların kendini kavradığını hissetti. İnce parmakların yakıcı, garip temaslarını duydu.

"Rahatlayın Saygıdeğer Rahibe," dedi ses yavaşça. Raistlin'in kollarında titreyen Crysania gözlerini kapattı. "Sınavlarınızı atlattınız. Korudan sağ salim geçtiniz. Korkacak bir şey yoktu hanımefendi. Tılsımım üzerinizdeydi."

"Evet," diye mırıldandı Crysania. Raistlin'in dudaklarının değmiş olduğu yeri, alnını tuttu. Sonra başından neler geçtiğini anlatarak, Raistlin'in zayıflığım görmesine izin verdiğini fark eden Crysania büyücünün kollarını ittirdi. Ondan ayrılarak, durup,
adama soğuk bir edayla baktı.

"Neden kendinizi bu kadar kötü şeylerle çevrelediniz?" diye sordu kız. "Neden böyle... böyle muhafızlara ihtiyaç duyuyorsunuz?"

Raistlin kıza kibarca baktı; altın gözleri asasının ışığında parlıyordu. "Siz kendinizi ne tür muhafızlarla çevreliyorsunuz Saygıdeğer Rahibe?" diye sordu. "Tapınak'ın kutsal topraklarına adım atsam ben ne gibi eziyetlere maruz kalacağım?"

Crysania kırıcı bir cevap vermek için ağzını açtı ama sözcükler dudaklarında öldü. Gerçekten de Tapınak takdis edilmiş bir toprak parçasıydı. Paladine'a ithaf edilmişti; Karanlıklar Kraliçesi'ne tapan biri bu bölgeye

girerse Paladine'ın gazabını üzerinde hissederdi. Crysania, Raistlin'in gülümsediğini, ince dudaklarının seyirdiğini gördü. Teninin kızardığını hissetti. Bunu ona yapabilmeyi nasıl başarıyordu? Bu güne kadar kimse onu böylesine küçük düşürmemişti! Hiçbir adam aklını böyle karıştırmamıştı!

Raistlin ile Astinus'un evinde karşılaştığı akşamdan beri Crysania onu aklından uzaklaştıramamıştı. Bu gece Kule'yi ziyaret etmek için içi içine sığmaz olmuştu ama aynı zamanda korkuyordu da. Elistan'a Raistlin ile yaptığı konuşmayı olduğu gibi anlatmıştı, olduğu gibi -yani "cazibe" kısmı hariç olduğu gibi. Her nasılsa bir türlü Elistan'a, Raistlin'in kendisine dokunduğunu anlatamamıştı, ona. . . Hayır, bundan bahsedemezdi.

Elistan zaten olduğu kadarıyla bile alt-üst olmuştu. Raistlin'i tanıyordu; eskinin genç adamını biliyordu -büyücü, rahibi Verminaard'ın Pax Tharkas'daki zindanlarından kurtaran yolarka-daşlarından biriydi. Elistan, Raistlin'i hiç sevmemiş, ona hiç güven-memişti ama zaten o zamanlar kimse Raistlin'i sevmez ve güven-mezdi, gerçek anlamda. Rahip genç büyücünün Kara Cüppe giymiş olduğuna hayret etmemişti. Crysania'nın Paladine tarafından aldığı uyarıya hiç hayret etmemişti. Öte yandan Crysania'nın Raistlin'le karşılaşmasına verdiği tepkiye hayret etmişti. Crysania'nın Raistlin'i -şu anda Krynn üzerindeki kötülüğün kalbinin attığı- Kule'de ziyaret etmek için davet etmesine şaşırmıştı -ve telaşlanmıştı. Elistan, Crysania'nın gitmesini men edebilirdi ama özgür irade tanrıların bir öğretişiydi.

Crysania'ya kendi düşüncelerini aktardı ve kız onu saygıyla dinledi. Ama anlamaya bile başlamadığı bir cazibe nedeniyle -gerçi Elistan'a bunu 'dünyayı kurtamak için' yaptığını söylemişti-

Kule'ye gitti.

"Dünya başının çaresine gayet iyi bakıyor," diye cevap vermişti Elistan ciddiyetle. Ama Crysania dinlemedi.

"İçeri gelin," dedi Raistlin. "Biraz şarap katlanmak zorunda kaldığınız kötülüklerin hatırasını uzaklaştırmanıza yardımcı olur." Kızı dikkatle süzüyordu. "Çok cesursunuz Saygıdeğer Rahibe," dedi; kız sesindeki iğneleyici tınıyı sezmişti. "Koru'nun dehşetine dayanabilecek çok az insan vardır."

Sonra kıza sırtını döndü; Crysania, Raistlin'in bu hareketine memnun olmuştu. Bu övgü karşısında kızardığını hissetmişti.

"Yakınımda durun," diye uyardı adam kızı, önünden yürürken; kara cüppesi bileklerinde yumuşak hareketlerle hışırdıyordu. "Asamın ışığının içinde kalın."

Crysania kendisine söyleneni yaptı; onun yakınında yürürken asanın ışığının beyaz cüppesini gümüş ayın ışıklan gibi soğuk soğuk parlattığını fark etti; bu, Raistlin'in yumuşak kadifemsi siyah cüppesi üzerine saldığı garip sıcaklıkla çarpıcı bir tezat oluşturuyordu.

Onu korkunç Dehşetin Kapıları'ından geçirdi. Kız, kendini kapılar üzerine atıp, son nefesinde kapıları lanetleyen kötü büyücünün iç karartan öyküsünü hatırlayarak kapılara merakla bakmaya başladı. Etrafında bir şeyler fısıldıyor, anlaşılmaz sözler söylüyorlardı. Boynunda soğuk parmaklan, eline dokunan buz gibi elleri hissederek birden fazla kez dönüp baktı bu seslere. Gene birden fazla kez gözünün ucuyla bir hareket yakaladı ama dönüp baktığında hiçbir şey görmüyordu. Yerden kötü bir sis, çürümüşlük kokusuyla yükseliyor, kemiklerini sızlatıyordu. Kendini tuta-madan titremeye başlamıştı ki aniden arkasına bakıp iki bedensiz göz gördü -aceleyle ileri bir adım atarak Raistlin'in koluna girdi.

Raistlin kıza, kızın yeniden kızarmasına neden olan merakla ve kibar bir zevkle baktı.

"Korkmaya gerek yok," dedi sadece. "Burada efendi benim. Sizin *zarar* görmenize izin vermem."

"Be-ben korkmuyorum," dedi kız, gerçi bedeninin titremesini adamın hissettiğini biliyordu. "Ben... sadece... rahat adım atamıyordum o kadar."

"Özür dilerim Saygıdeğer Rahibe," dedi Raistlin; kız adamın sesinde bir alay var mı, yok mu emin olamamıştı. Raistlin durdu. "Tanımadığınız bu zemin üzerinde yürümenize yardım etmemekle

kaba davrandım. Şimdi daha rahat yürüyebiliyor musunuz?"

"Evet, çok daha rahat," dedi kız, bu garip bakışlar altında kıpkırmızı olmuştu.

Adam bir şey söylemedi, sadece gülümsedi. Kız adama bakmaya cesaret edemediğinden bakışlarını indirdi ve yürümeye devam ettiler. Crysania, Kule'ye kadar bütün yol boyunca korkusu yüzünden kendi kendine kızıp durdu ama elini de büyücünün kolundan çekmedi. Her ikisi de Kule'nin kapısına varıncaya kadar bir daha

konuşmadı. Kapı, dışına rünler oyulmuş, sade ahşap bir kapıydı. Raistlin hiçbir söz söylemedi, Crysania'nın gördüğü kadarıyla hiçbir harekette bulunmadı ama -onların yaklaşmasıyla-kapı yavaş yavaş açıldı, içeriden dışarı bir ışık seli aktı; Crysania kendisine kucak açan bu parlak sıcaklık karşısında o kadar neşelendi ki -bir an için- kapı içinde bir siluet halinde duran başka bir sureti fark edemedi bile.

Fark ettiğinde de durdu ve telaşla geriledi.

Raistlin kızın eline ince, yakan parmaklarıyla dokundu.

"O, sadece benim çırağım Saygıdeğer Rahibe," dedi. "Dalamar etten kemiktendir ve canlılar arasında gezer -en azından şu aralar."

Crysania bu kinayeli takdimi anlamadı, Raistlin'in sesinde gizlenen kahkahayı duyup buna dikkat de etmedi. Canlı insanların da burada yaşıyor olabilecekleri gerçeği onu çok şaşırtmıştı. Ne aptalca, diye azarladı kendi kendini. Bu adamı nasıl bir canavar gibi hayal etmişim? O bir adam o kadar. Bir insan, etten kemikten. Bu düşünce kızı rahatlattı, gevşetti. Eşikten geçince, neredeyse kendine geldiğini hissetti. Elini, mabetteki yeni bir yardımcıya uzatır gibi genç çırağa uzattı.

"Çırağım Dalamar," Dalamar'ı işaret ederek. "Lady Crysania, Paladine'ın Saygıdeğer Rahibesi."

"Lady Crysania," dedi çırak uygun bir ciddiyetle kızın elini alıp dudaklarına götürürken hafifçe eğilerek. Sonra başını kaldırınca yüzünü gizleyen kara kukuletası düştü.

"Bir elf!" diye kesildi Crysania'nın nefesi. "Ama bu mümkün değil," diye başladı kafası karışarak. "Kötüye hizmet edemez..."

"Ben bir kara elfim Saygıdeğer Rahibe," dedi çırak; kız çırağın sesindeki burukluğu duydu. "En azından halkım bana böyle diyor."

Crysania utançla mırıldandı. "Üzgünüm. Maksadım..."

Kekeleyen kız, nereye bakacağını bilemeyerek sonunda sustu.

141

Raistlin'in kendisine gülüşünü neredeyse duyabiliyordu. Büyücü kızı bir kez daha gafil avlamıştı. Kız sinirle bir elini çırağın buz gibi elinden, diğer elini de Raistlin'in kolundan çekti.

"Saygıdeğer Rahibe yorucu bir yolculuk yapmış Dalamar," dedi Raistlin. "Lütfen onu çalışma odama götürerek biraz şarap ikrarn et. İzninizle Lady Crysania" -büyücü eğilerek selam verdi- "ilgilenmem gereken birkaç önemli iş var. Dalamar hanımefendinin arzu ettiği herhangi bir şey olursa derhal tedarik et."

"Tabii ki Shalafi," diye cevap verdi Dalamar saygıyla.

Aniden her yanını bir rahatlık kaplayan ve yorgunlukla uyuşan Crysania, Raistlin giderken hiçbir şey söylemedi. Usta bir rakip karşısında hayatı pahasına savaşan bir savaşçı da böyle hissediyor olmalı, diye fikir yürüttü kız sessizce çırağı dar, döner merdivenlerden izlerken.

Raistlin'in çalışma odası hiç de beklediği gibi bir yer çıkmadı.

Ne ummuştum, diye sordu kendi kendine. Tuhaf ve büyüleyici kitaplarla dolu, bu hoş oda olmadığı kesin. Mobilyalar güzel ve rahattı; ocakta bir ateş yanıyor, odayı, Kule'ye yaptığı soğuk yolculuktan sonra onu kucaklayan bir ısıyla ısıtıyordu. Dalamar'ın ikram etmiş olduğu şarap çok lezzetliydi. Küçük bir yudum aldığında sanki ateşin sıcaklığı kanına sızmıştı.

Dalamar süslü oymaları olan küçük bir masa getirip kızın sağ yanına koydu. Üzerine bir kâse meyva ile bir somun mis gibi kokan, sıcak ekmek koydu.

"Bu meyva ne?" diye sordu Crysania, bir tanesini alıp hayretle inceleyerek. "Böyle bir şeyi daha önce hiç görmemiştim."

"Gerçekten de görmemişsinizdir Saygıdeğer Rahibe," diye cevap verdi Dalamar gülümseyerek. Raistlin'in aksine genç çırağın tebessümünün gözlerine yansıdığını fark etti Crysania. "Shalafi onları kendisi için Mithas Adası'ndan getirttiriyor."

"Mithas mı?" diye tekrarladı Crysania hayretle. "Ama orası dünyanın öbür tarafında! Minotaurlar yaşıyor orada. Kimsenin krallıklarına girmesine izin vermezler! Kim getiriyor bunları?"

Aniden, böylesine bir efendi için böylesine lezzetli şeyleri getirmek üzere çağırılabilecek hizmetkârın dehşet verici görüntüsü aklında canlandı. Aceleyle meyvayı tabağa geri koydu.

"Bir tadın Lady Crysania," dedi Dalamar, sesinde hiç alay tınısı olmaksızın. "Oldukça lezzetli bulacaksınız. Shalafi'nin sıhhati oldukça hassastır. Kaldırabildiği çok az şey vardır. Meyva, ekmek

ve şaraptan başka bir şeyle pek beslenmiyor."

Crysania'nın korkuları yatıştı. "Evet," diye mırıldandı, gözleri eayri ihtiyari kapıya kayarak. "Çok narin öyle değil mi. Ve o korkunç öksürük..." Sesi acıma duygusuyla yumuşamıştı.

"Öksürük mü? A, evet," dedi Dalamar telaşsızca, "öksürüğü." Sözüne devam etmedi ve eğer bu Crysania'ya tuhaf gelmiş olsa bile/ oda hakkında düşüncelere dalınca bunu unutmuştu.

Çırak bir an için, kızın başka bir şey isteyip istemediğini anlamak için bekledi. Crysania konuşmayınca eğildi. "Eğer başka bir şey dilemiyorsanız hanımefendi, ben çekileyim. Benim de izlemem gereken kendi çalışmalarım var."

"Tabii. Ben burada gayet rahatım," dedi Crysania düşüncelerinden irkilerek çıkmıştı. "Demek ki senin hocan oluyor," dedi aniden farkına vararak. Şimdi Dalamar'a dikkatlice bakma sırası ona gelmişti. "İyi bir hoca mı? Ondan bir şeyler öğreniyor musun?"

"Tarikat'ımızın en hünerlisidir, Lady Crysania," dedi Dalamar yavaşça. "Zeki, hünerli, kendine hakim. Bu denli güçlü sadece bir büyücü daha yaşamıştı: büyük Fistandantilus. Benim Shalafi'm genç, sadece yirmi sekiz yaşında. Eğer ömrü vefa ederse,o çok daha..."

"Eğer ömrü vefa ederse mi?" diye tekrarladı Crysania ve istemeden bir endişe tınısının sesine yansıdığını fark ederek kendini rahatsız hissetti. Endişe etmekte bir sakınca yok, dedi kendi kendine. Sonuç olarak o da tanrılar tarafından yaratılmış. Yaşam kutsaldır.

"Sanat çok tehlikelidir hanımefendi," diyordu Dalamar. "Artık bana izin verirseniz..."

"Tabii ki," diye mırıldandı Crysania.

Yeniden eğilerek selam veren Dalamar yavaşça odadan çıktı ve kapıyı ardından kapattı. Şarap kadehi ile oynayan Crysania, düşüncelere dalıp kaybolarak dans eden alevleri seyretti. Kapının açıldığını duymamıştı -tabii eğer açıldıysa. Saçlarına değen parmaklan hissetti. Titreyerek arkasına baktığında Raistlin'in çalışma masasının ardında, yüksek arkalıklı tahta bir sandalyede oturmakta olduğunu gördü.

"Size başka bir şey ikram edebilir miyim? Her şey arzu ettiğiniz gibi mi?" diye sordu kibarca.

"E-evet," diye kekeledi Crysania, ellerinin titrediğini adamın

görmemesi için şarap kadehini masa üzerine bıraktı. "Her şey çok güzel. Aslında olabileceğin en iyisi. Çırağınız -Dalamar mıydı? Çok hoş."

"Değil mi ya," dedi Raistlin inceden inceye alay ederek. Her iki elinin beş parmağını da birleştirip, elini masanın üzerine koydu.

"Ne kadar güzel elleriniz var," dedi Crysania hiç düşünmeden. "Parmaklarınız ne kadar ince, ne kadar kıvrak ve ne kadar narin." Aniden ne söylediğini fark ederek kızarıp kekeledi. "A-ama sa-sanırım bu sizin sanatınız için gerekli..."

"Evet," dedi Raistlin gülümseyerek ve bu kez Crysania adamın tebessümünde açık bir keyif gördüğünü düşündü. Adam ellerini alevlerden çıkan ışığa tuttu. "Küçük bir çocukken kardeşimi bu ellerimle -o zamanlar bile- hayrete düşürüp, eğlendirdiğim numaralar yapardım." Cüppesinin gizli ceplerinden birinden altın bir para çıkartarak parayı parmaklarının oynak yerine yerleştirdi. Hiç zahmet çekmeden paranın eli üzerinde dans edip, dönmesini sağladı. Para parmakları arasına girip çıkarak pırıldıyordu. Havaya attığı parayı yok edip sonra diğer elinde var edebiliyordu. Crysania'ın zevkten nefesi tıkandı. Raistlin bakışlarını ona doğru kaldırdı ve kız mutluluk tebessümünün keskin bir acıya dönüştüğünü gördü.

"Evet, "dedi, "bu benim hünerlerimden, marifetlerimden biriydi. Diğer çocukları eğlendiriyordu. Bazen beni incitmelerini engelliyordu."

"İncitmek mi?" diye sordu Crysania tereddütle; adamın sesindeki acıdan içi sızlamıştı.

Raistlin hemen cevap vermedi; gözleri hâlâ elinde tuttuğu altın paradaydı. Sonra derin bir iç çekti. "Çocukluğunuzu gözümde can-ladırabiliyorum," diye mırıldandı. "Sizin zengin bir aileden geldiğinizi söylediler bana. Seviliyor, korunuyor, kollanıyordunuz ve istediğiniz her şeyi size veriyorlardı herhalde. Takdir ediliyor, kayırılıyor, sevgi görüyordunuz."

Crysania cevap veremedi. Aniden kendini çok suçlu hissetti.

"Benim çocukluğum ne kadar farklıydı." Yine o acı tebessüm vardı. "Takma adım Şeytan Oğlan'dı. Hastalıklı ve zayıftım. Ve çok akıllıydım. Onlar öyle ahmaktı ki! Hırsları o kadar ufaktı ki -tıpkı, düşünceleri yemek tabağından daha derine inmeyen kardeşim gibi! Ya da her amacına kılıcıyla kavuşacağını zanneden ablam gibi. Evet, ben zayıftım. Evet, beni korudular. Ama günün birinde

onların korumalarına ihtiyacım kalmayacağına dair söz vermiştim! gen, kendi kabiliyetimi -yani büyümü-kullanarak kendi yüceliğime yükseleceğim!"

Elleri kasıldı, altın renkli teni soldu. Aniden öksürmeye başladı; iki büklüm olarak öksürürken narin bedeni ikiye katlanmıştı. Crysania ayağa kalktı, içi acıyla parçalanmıştı. Ama Raistlin ona oturması için işaret etti. Ceplerinin birinden bir kumaş parçası çıkartarak dudaklarmdaki kanı sildi.

"Ve büyüm için ödediğim bedel de buydu," dedi yeniden konuşabilecek duruma gelince. Sesi ancak bir fısıltı gibi çıkıyordu. "Bedenimin dengesini bozarak bana bu lânetli görme yetisini verdiler; artık neye bakarsam bakayım hepsinin öldüğünü görüyorum. Ama buna değerdi, her şeye değerdi! Çünkü aradığım şeyi buldum: Güç. Onlara ihtiyacım yok -hiç birine- artık."

"Fakat bu güç kötü!" dedi Crysania sandalyesinde öne doğru abanıp Raistlin'i ciddiyetle süzerek.

"Öyle mi?" diye sordu Raistlin aniden. Sesi yumuşaktı. "Hırs kötü bir şey mi? Güç ve diğerlerine hükmetmenin yollarını aramak kötü mü? Eğer öyleyse Lady Crysania, o halde korkarım, en az siz ak cüppeliler de kara cüppeliler kadar kötüsünüz."

"Bunu söylemeye nasıl cüret edersiniz?" diye bağırdı Crysania hayret içinde kalarak. "Ben hiç de..."

"Yo, öyle yapıyorsunuz," dedi Raistlin omuzlarını silkerek. "Eğer hırstan, güce olan arzudan payınızı almamış olsaydınız bu kadar çok çalışıp tapınakta bu kadar yükselmezdiniz." Şimdi ileri abanma sırası ondaydı. "Hep kendi kendinize, yapmam mukadder olan büyük bir görev var, demiyor muydunuz? Benim yaşamım diğerlerinkinden farklı olacak. Oturup dünyanın geçip gitmesini seyretmek beni tatmin etmiyor. Ona şekil vermek, onu kontrol altına almak, onu yoğurmak istiyorum!"

Raistlin'in yakan bakışlarına hapsolan Crysania ne kıpır-dıyabiliyor, ne de tek bir söz söyleyebiliyordu. Nasıl biliyor olabilir? diye sordu kendi kendine dehşet içinde. Gönlümün gizlerini okuyor olabilir mi?

"Bu kötü mü Lady Crysania?" diye tekrarladı Raistlin kibarca ısrar ederek.

Crysania yavaşça başını salladı. Yavaşça elini zonklayan şakaklarına kaldırdı. Hayır, kötü değildi. Onun söyleyiş tarzında bir kötülük yoktu ama yine de tam rayında olmayan bir şeyler vardı.

Düşünemiyordu. Kafası çok karışmıştı. Aklından geçip duran tek şey: Ne kadar birbirimize benziyoruz, onunla ben ne kadar benziyoruz, idi!

Adam susmuş, kadının cevabını bekliyordu. Bir şey söylemesi gerekiyordu. Aceleyle bir yudum aldı; dağılmış düşüncelerini toplamak için zaman kazanmak istemişti.

"Belki benim ihtiraslarım vardır," dedi söyleyecek bir şeyler bulamamanın zorluğuyla boğuşarak, "fakat öyleyse bile benim ihtirasım kendim için değil. Ben hünerlerimi ve becerilerimi diğerleri için, diğerlerine yardım etmek için kullanıyorum. Bunu tapınak için kullanıyorum..."

"Tapınak!" diye alay etti Raistlin.

Crysania'nm -yerini buz gibi bir hiddetin aldığı- tereddütü yok oldu. "Evet," diye cevap verdi, kendini imanının kale burçlarıyla çevrilmiş emniyetli ve emin zeminde hissederek. "Dünya üzerindeki kötülüğü sürüp atan iyiliğin, Paladine'ın gücüydü. O güç ki..."

"Kötülüğü sürüp atan mı?" diye kesti sözünü Raistlin.

Crysania gözlerini kırpıştırdı. Düşünceleri onu sürükleyip götürmüştü. Neler söylediğinin tam olarak farkında bile değildi. "Şey, tabii..."

"Ama dünyada hâlâ kötülük ve elem var," diye ısrar etti Raistlin.

"Sizin gibiler yüzünden!" diye bağırdı Crysania hararetle. "Yo, hayır Saygıdeğer Rahibe," dedi Raistlin.

"Benim bu işte hiçbir payım yok. Bakın..." Bir eliyle kızı yakına çağırırken, diğer eliyle cüppesinin gizli ceplerinden birini karıştırdı.

Cebinden çıkarttığı nesneye bakakalan Crysania aniden sakınarak kuşkucu davranıp kıpırdamadı. Bu, içinde renklerin dönüp durduğu, çocukların bilyelerine benzeyen küçük, yuvarlak bir kristaldi. Masasının bir köşesinde durmakta olan minik gümüş bir ayağı alan Raistlin bilyeyi bunun üzerine yerleştirdi. Nesne süslü ayağının üzerinde komik, çok küçük duruyordu. Derken Crysania'nm nefesi kesildi. Bilye büyüyordu! Ya da belki de kendisi küçülüyordu! Emin olamıyordu bir türlü. Ama cam küre artık gümüş ayağa uyuyor, üzerine tam oturuyordu.

"İçine bakın!" dedi Raistlin yavaşça.

"Hayır," diye geri çekildi Crysania korkuyla küreye bakarak. "Nedir bu?"

"Bir ejderha küresi," diye cevap verdi Raistlin, bakışları kızı

hapsetmişti. "Krynn üzerinde kalan tek küre. Emirlerime uyar. Size zarar vermesine izin vermem. Kürenin içine bakın Lady Crysania -eğer gerçeğin kendisinden korkmuyorsanız."

"Bana gerçeği göstereceğinizden nasıl emin olabilirim?" diye sordu Crysania sesi titreyerek. "Bana sadece, sizin göstermesini istediğiniz şeyleri göstermeyeceğinden nasıl emin olabilirim?"

"Ejderha kürelerinin yıllar önce nasıl yapıldıklarını bilmiş olsaydınız," diye cevap verdi Raistlin, "onun her üç cüppenin -Ak, Kara ve Kızıl cüppelerin- katılımıyla yapıldığını bilirdiniz. Onlar kötülüğün aleti değildir, iyiliğin de aleti değildir. Hem her şeydirler, hem de hiçbir şey. Paladine'ın madalyonunu taşıyorsunuz" -alaycılığı geri gelmişti- "ayrıca inancınız da çok güçlü. Sizi istemediğiniz bir şeyi görmeniz için zorlayabilir miyim?"

"Ne göreceğim?" diye fısıldadı Crysania; bir merak ve garip bir büyü kızı masaya yaklaştırıyordu.

"Sadece gözlerinizin daha önce görmüş olduğu ama sizin bakmayı reddettiğiniz şeyleri."

Raistlin ince parmaklarını cam üzerine koyarak emir sözleri mırıldandı. Crysania tereddütle masanın üzerine eğilerek ejderha küresine baktı. İlk başta cam kürenin içinde hiçbir şey görmedi; sadece soluk yeşil bir renk dönüp duruyordu. Sonra geri çekildi. Kürenin içinde eller vardı! Uzanan eller...

"Korkmayın," diye mırıldandı Raistlin. "Eller bana uzanıyor."

Ve gerçekten de, daha konuşurken Crysania küredeki ellerin uzanarak Raistlin'in ellerine değdiğini gördü. Görüntü silindi. Bir an için kürenin içinde çılgın, canlı renkler deliler gibi dönüp ışıklarıyla ve parlaklıklarıyla Crysania'nm başını döndürdüler. Sonra onlar da yok oldu. Ve kız gördü...

"Palanthas," dedi kız irkilerek. Sabahın pusunda yüzen, gözlerinin önüne serilmiş olan bir inci gibi parlayan şehrin tamamını görebiliyordu. Sonra şehir üzerine gelmeye başladı; ya da belki de o şehre doğru düşüyordu. Kah, Yeni Şehir'in üzerinde asılı duruyordu, kah Surlar'ın, kah da Eski Şehir'in. Paladine Tapınağı önünde yükseliyordu; o güzelim kutsal topraklar sabah güneşi altında huzur içinde ve sakin duruyordu. Sonra Tapınağın arkasına geçmiş, yüksek duvardan bakmaya başlamıştı.

Nefesi kesildi. "Nedir bu?" diye sordu.

"Hiç görmemiş miydin?" diye cevap verdi Raistlin. "Kutsal topraklara bu kadar yakın olan bu sokağı?"

Crysania başını salladı, "H-hayır," diye cevap verdi sesi titreyerek. "Ama görmüş olmam gerek. Bütün hayatım boyunca Palanthas'ta yaşadım. Her yeri bilirim..."

"Hayır hanımefendi," dedi Raistlin, parmakları ejderha küresinin kristal yüzeyini hafifçe okşuyordu. "Hayır çok az şey biliyorsunuz."

Crysania cevap veremedi. Belli ki adam doğruyu söylüyordu çünkü kız şehrin bu kısmını bilmiyordu. Çöpler içindeki ara sokak karanlık ve kasvetliydi. Sabah güneşi, sanki ayakta duracak enerjileri kalmamış gibi sokağın üzerine eğilmiş olan binalardan yol bulup geçemiyordu. Crysania artık binaları tanımıştı. Onları önden görmüştü. Tahıldan, şarap ve bira fıçılarına kadar her şey burada depolanırdı. Ama önden ne kadar farklı görünüyorlardı. Ya bu insanlar, bu sefil insanlar kimdi?

"Onlar orada yaşıyor," diye cevap verdi Raistlin kızın dile gelmemiş sorusuna karşılık.

"Nerede?" diye sordu Crysania dehşetle. "Orada mı? Neden?"

"Yaşayabildikleri yerde yaşıyorlar. Şehrin göbeğinde sinek kurtları gibi gizlenerek, şehrin çürüğüyle besleniyorlar. Nedenine gelince," Raistlin omuzlarını silkti. "Gidebilecekleri başka bir yer yok."

"Ama bu korkunç! Elistan'a söyleyeceğim. Onlara yardım eder, para veririz..."

"Elistan biliyor," dedi Raistlin yavaşça.

"Hayır, biliyor olamaz! Bu imkânsız!"

"Biliyordunuz. Bunu bilmeseniz bile şehrinizde o kadar da güzel olmayan yerler olduğunu biliyordunuz."

"Bilmiyordum..." diye başlamıştı ki Crysania sustu. Hatıralar dalgalar halinde üzerine geldi -annesinin, şehrin belirli bölgelerinden geçerken yüzünü başka tarafa çevirttirmesi, babasının binek arabasının pencerelerinin perdelerini aceleyle örtmesi veya sürüceye başka yoldan gitmelerini söylemesi.

Görüntü titredi, renkler döndü, soldu ve yerini başka bir görüntü, derken başka bir görüntü aldı. Crysania büyücünün şehrin inci beyazı yüzünü yırtıp ona altındaki karalığı ve çürümüşlüğü göstermesini ıstırap içinde izledi. Barlar, genelevler, kumar yatakları, rıhtım, doklar... hepsi ıstırap ve keder artıklarını, Crysania'nın

hayret içindeki gözleri önüne kusuyordu. Artık başını başka yöne çeviremiyordu; görüntüyü gizleyecek perde de yoktu.

Raistlin onu içeri çekiyor; onu ümitsiz, aç, üzgün ve unutulmuşlara yaklaştırıyordu.

"Hayır," diye yalvardı kız başını sallayıp, masadan geri geri uzaklaşmaya çalışarak. "Lütfen bana başka bir şey göstermeyin."

Fakat Raistlin'in hiç acıması yoktu. Bir kez daha döndü renkler ve Palanthas'ı terk ettiler. Ejderha küresi onları dünyanın dört bir yanında dolaştırdı ve Crysania baktığı her yerde çok daha fazla dehşete tanık oldu. Cüce akrabaları tarafından dışlanmış bir ırk olan lağım cüceleri, Krynn üzerinde bulabildikleri ve kimsenin yaşamak istemediği mezbeleliklerde yaşıyorlardı. Artık yağmur yağmayan topraklara sefalet ekleyen insanlar. Kendi halkları tarafından esir edilmiş Yabani Elfler. Güçlerini, kendilerine inanan insanlar pahasına onları aldatmak için kullanarak servetine servet katan rahipler.

Çok fazlaydı. Crysania canhıraş bir çığlıkla elleriyle yüzünü kapattı. Oda ayaklarının altında sallanıp duruyordu. Tökezlenen kız neredeyse düşecekti. Derken Raistlin'in kolları kızı kavradı. Kız adamın bedeninden yayılan garip, yakıcı ısısını ve siyah kadifenin yumuşak temasını hissetti. Baharat, gül yaprağı ve daha gizemli diğer kokuları algılıyordu. Adamın soluğunun ciğerlerinde hırlayışını duyabiliyordu.

Raistlin, kibarca Crysania'yı sandalyesine geri götürdü. Kız kendini hızla adamın temasından kurtararak oturdu. Adamın yakınlığı aynı anda hem çekici, hem itici geliyor; kızın kafasındaki karışıklığa ve kaybolmuşluk hissine bir yük gibi biniyordu. Çaresizlikle Elistan'ın orada olmuş olmasını diledi. O bilir, o anlardı. Çünkü bir açıklama yapılması gerekiyordu! Böylesine korkunç bir ıstırap, böylesine bir kötülüğe izin verilmemeliydi. İçinde büyük bir boşluk hisseden kızın bakışları ateşe daldı.

"Birbirimizden çok da farklı değiliz." Raistlin'in sesi sanki alevlerden geliyordu. "Ben Kule'mde yaşıyor, bütün hayatımı çalışmalarıma veriyorum. Siz kendi Kule'nizde yaşıyor, kendinizi inancınıza (dininize) veriyorsunuz. Ve dünya bizim etrafımızda dönüyor."

"Ve bu da gerçek kötülük," dedi Crysania alevlere. "Oturup, hiçbir şey yapmamak."

"Artık anlıyorsunuz," dedi Raistlin. "Artık oturup seyretmek istemiyorum. Uzun yıllar tek bir neden için, tek bir amaçla çalıştım. Artık o, elimin erişebileceği bir yerde. Ben bir değişiklik yapacağım

Crysania. Ben dünyayı değiştireceğim. Benim planım bu."

Crysania bakışlarını *hızla* kaldırdı. İnancı sarsılmıştı ama inancının çekirdeği sağlamdı. "Sizin planınız! Bu, Paladine'ın beni rüyamda uyardığı plandı. Dünyayı değiştirmek için yapılan bu plan, dünyanın yokoluşuna neden olacak!" Kucağında duran ellerini yumruk yaptı. "Bunu yapmamalısınız! Paladine..."

Raistlin eliyle sabırsızca bir hareket yaptı. Altın gözleri şimşek gibi çaktı ve Crysania, adamın içinde için için yanan ateşi bir an için görerek olduğu yerde büzüştü.

"Paladine beni durdurmayacak," dedi Raistlin, "çünkü ben onun en büyük düşmanını makamından etmeye çalışıyorum."

Crysania hiçbir şey anlamadan büyücüye bakakaldı. Hangi düşman olabilirdi bu? Paladine'ın bu dünyada düşmanı kim olabilirdi. Derken Raistlin'in kastetmiş olduğu şey belirginleşti. Crysania yüzünden kanın çekildiğini, buz gibi bir korkunun kendisini şiddetle sarstığını hissetti. Konuşamayarak başını salladı. Adamın hırsının ve arzularının iğrençliği çok korkunç, kavranması bile imkânsızdı.

Ve adam kıza planlarını anlattı. Kız adamın garip, altın bakışlarına tutularak, yumuşak, fısıltılı sesiyle büyülenerek saatler gibi uzun gelen bir süre ateşin karşısında oturdu, adamın büyüsünün harikalarım, artık yok olmuş büyü sanatını, Fistandantilus tarafından bulunan harikaları anlatmasını dinledi.

Raistlin'in sesi kesildi. Crysania uzun bir zaman, o güne kadar hiç bilmediği, uzaklardaki diyarlarda kaybolmuş gibi dolaştı durdu. Şafaktan önceki gri saatte ateş artık geçmek üzereydi. Oda aydınlandı. Crysania aniden soğuk odada ürperiverdi.

Raistlin öksürdü; Crysania irkilerek adama baktı. Adam yorgunluktan solgundu; gözleri ateşlenmiş gibi görünüyor, elleri titriyordu. Crysania ayağa kalktı.

"Üzgünüm," dedi, sesi alçaktı. "Bütün gece sizi uyanık tuttum; üstelik siz iyi değilsiniz. Gitmeliyim."

Raistlin kızla birlikte ayağa kalktı. "Benim sıhhatim için üzülmeyin Saygıdeğer Rahibe," dedi çarpık bir tebessümle. "İçimde yanan ateş, bu parçalanmış bedeni ısıtacak ısıya sahip. Dalamar size Shoikan Korusu'ndan

çıkıncaya kadar refakat eder, isterseniz."

"Evet, teşekkür ederim," diye mırıldandı Crysania. O kötülük dolu yerden geri döneceğini unutmuştu. Derin bir nefes alarak elini
Raistlin'e uzattı. "Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim," diye başladı resmi olmaya çalışarak. "Umarım..."

Raistlin kızın elini eline aldı; adamın pürüzsüz teninin teması yakıyordu. Crysania adamın gözlerine baktı. Adamın gözlerinde kendi aksini gördü; beyazlar giymiş renksiz bir kadın, yüzü kara saçlarıyla çevrilmişti.

"Bunu yapamazsınız," diye fısıldadı Crysania. "Yalnış bu, durdurulmanız gerekir." Adamın elini sıkı sıkı tuttu.

"Bana bunun yanlış olduğunu ispatlayın," diye cevap verdi Raistlin, kızı kendine doğru çekerek. "Bunun kötü olduğunu gösterin bana. Bana dünyayı kurtarmanın yolunun iyide yattığını gösterin."

"Dinleyecek misiniz?" diye sordu Crysania arzuyla. "Karanlıkla çevrelenmişsiniz. Size nasıl ulaşabilirim?"

"Karanlık aralandı, öyle değil mi," dedi Raistlin. "Karanlık aralandı ve siz geldiniz."

"Evet..." Crysania aniden adamın elinin temasını, bedeninin sıcaklığını hissetti. Rahatsız olup kızararak, geriye adım attı. Elini adamın elinden çekerek, ne yaptığının farkına bile varmadan elini, sanki açıyormuş gibi, ovuşturdu.

"Hoşçakalın Raistlin Majere," dedi, gözlerine bakmadan.

"Hoşçakalın Paladine'ın Saygıdeğer Rahibesi," dedi adam.

Kapı açıldı; Crysania, Raistlin'in genç çırağını çağırdığını duymamış olmasına rağmen Dalamar kapı eşiğinde duruyordu. Beyaz kukuletasını başına geçiren Crysania, Raistlin'e sırtını dönerek kapıdan geçti. Gri, taş koridordan ilerleyen kız, altın gözlerin cüppesini yakıp geçtiğini hissedebiliyordu. Aşağı doğru inen dar, döner merdivene varınca adamın sesi kıza yetişti.

"Belki de Paladine sizi, beni durdurmanız için yollamamıştır Lady Crysania. Belki sizi yardım etmeniz için yollamıştır."

Duraksayan Crysania geriye baktı. Raistlin gitmişti; gri hol kasvetli ve boştu. Dalamar kızın yanında sessizce, bekleyerek duruyordu.

Takılmamak için beyaz cüppesinin eteklerini toplayan Crysania merdivenlerden yavaşça, indi.

Ve bitmeyen uykusunda inmeye... inmeye... devam etti.

Böfüm 12

Wayreth'deki Yüksek Büyücülük Kulesi son asırlarda, Ansalon kıtasındaki büyünün son kalesi olmuştu. Kralrahip onları diğer Kule'lerden sürdüğünde büyücüler buraya gelmişlerdi. Artık Kan Denizi'nin altında kalmış olan İstar Kulesi'ni ve Palanthas'taki kararmış lânetli Kule'yi terk edip gelmişlerdi buraya.

VVayreth Kulesi heybetli bir bina, moral çökertici bir manzaraydı. Dış surları, eşkenar bir üçgen oluşturuyordu. Mükemmel geometrik bir şekil oluşturan üçgenin her köşesinde küçük bir kule vardı. Ortasında, bakanların gözlerini kırpıştırıp, "bunlar biraz yamuk mu?" dedirtecek kadar hafifçe eğilmiş, biraz burkulmuş iki ana kulesi vardı.

Surlar siyah taştan yapılmıştı. Fazlasıyla parlatılmış taşlar güneş ışığında pırıl pırıl parlıyor, gece de iki ayın ışıklarını yansıtarak üçüncüsünün karanlığına ayna oluyorlardı. Taşın üzerine rünler kazınmıştı; hem savunan hem de muhafaza eden, güç ve kudret rünleri; taşları birbirine bağlayan rünler; taşları yere bağlayan rünler. Surların tepeleri düzgündü. Askerlerin dolduracağı siperler yoktu. Zaten buna ihtiyaç da yoktu.

Medeniyetin bütün merkezlerinden uzakta bulunan VVayreth Kulesi büyülü bir ormanla çevrelenmişti. Buraya ait olmayan kimse giremez, davetli olmayan kimse gelemezdi. Böyle koruyor-

lardı büyücüler güçlerinin son kalesini, böyle muhafaza ediyorlardı dış dünyadan.

Yine de Kule cansız değildi. Dünyanın dört bir yanından, sert -ve bazen de ölümcül- Sınav'ı almak için hırslı büyücü çırakları geliyordu. Yüksek mevkilerdeki büyücüler her gün gelip çalışmalarına, toplantılarına, tartışmalarına devam ediyor, tehlikeli ve hassas deneyler yapıyorlardı. Kule, bunlara gece gündüz açıktı. İstedikleri gibi gelip gidebilirlerdi: Kara Cüppeliler, Kırmızı Cüppeliler, Ak Cüppeliler.

Dünyaya bakış ve dünyada yaşayış felsefeleri çok farklı da olsa bütün Cüppeler, Kule'de barış içinde buluşurdu. Tartışmalar, ancak Sanat'ın gelişimine katkıda bulunacaksa serbestti. Her çeşit dövüş yasaklanmıştı: Ceza hemen tatbik edilirdi: korkunç bir ölüm.

Sanat. Onları birleştiren tek şey buydu. İlk sadakatleri sanat-larmaydı -ne oldukları, kime hizmet ettikleri, ne renk cüppe giydikleri fark etmezdi. Sınavı almayı göze alan genç büyü kullanıcıları bunu anlamışlardı. Son nefeslerini verip, bildik surların içine gömülmeye gelen yaşlı büyücüler de bunu anlamıştı. Sanat -Büyü. Sanat, ana-babaları, aşıkları, eşleri, çocuklarıydı. Toprak, ateş, hava, suydu. Yaşamdı. Ölümdü. Ölümün ötesiydi.

İki yüksek kulenin en kuzeyinde bulunan odalarında durmuş Caramon ile maiyetindeki küçük grubun kapılara doğru ilerleyişini seyreden Par-Salian bunları düşünüyordu.

Caramon geçmişi hatırladıkça, Par-Salian da hatırlıyordu. Kimileri bunda bir pişmanlık kırıntısı olup olmadığını merak edebilirdi.

Hayır o sessizce Caramon'un patikadan gelişini, savaş kılıcının sarkık kalçalarına çarpıp tangırdayışını seyrediyordu. Geçmişten pişman değilim. Korkunç bir seçim yapmam gerekiyordu ve ben de yaptım.

Tanrıları kim sorgular? Onlar bir kılıç istemişlerdi. Ben de buldum. Ve -bütün kılıçlar gibi- çift ağızlıydı.

Caramon ile grubu en dış kapıya varmıştı. Hiç muhafız yoktu. Par-Salian'ın dairesinde minik gümüş bir çıngırak çaldı.

Yaşlı büyücü elini kaldırdı. Kapılar savrularak açıldı.

Yüksek Büyücülük Kulesi'nin en dış kapısına adım attıklarında alacakaranlıktı. Tas, hayret içinde etrafına bakındı. Daha biraz önce sabahtı. Ya da sabahmış gibiydi! Başını kaldırıp baktığında gökyüzünde yol yol giden kızıl ışınların Kule'nin cilalı taş

surlarında garip bir şekilde parladığını gördü.

Tas başını salladı. "Burada saati nasıl biliyorlar?" diye sordu kendi kendine. Dış surlar ile içerideki iki kule arasında kalan büyük avluda duruyordu. Gri kaldırım taşlarıyla döşeli avlu yansıttığı sadelik ve çıplaklığın da ötesinde soğuk ve sevimsizdi. Ne bir çiçek yeşermiş, ne de bir ağaç gri taş yığınlarının monotonluğunu bozmuştu. Tas, hayal kırıklığıyla avlunun bomboş olduğunu fark etti. Etrafta, görünürde kesinlikle hiç kimse yoktu.

Yoksa var mıydı? Tas göz ucuyla bir hareket, beyaz bir kıpırtı algıladı. Ama hızla dönünce görüntünün yok olduğunu gördü! Ortada kimse yoktu. Sonra gözünün ucuyla bir yüz, bir el ve kırmızı bir cüppe kolu gördü. Doğrudan bakınca -o da gidiverdi! Aniden Tas'a, sanki etrafının gelip giden, konuşan, oturan, bakan hatta uyuyan insanlarla çevrili olduğu hissi gelmişti! Yine de -avlu hâlâ sessiz ve bomboştu.

"Bunlar Sınav'ı alan büyücüler olmalı!" dedi Tas korkuyla. "Raistlin bana onların her yanda gezindiklerini söylemişti ama ben böyle bir şeyi hayal bile etmemiştim! Acaba beni görüyorlar mı? Sence içlerinden birine dokunabilir miyim Caramon eğer -Caramon?"

Tas gözlerini kırpıştırdı. Caramon yoktu! Bupu yoktu! Beyaz cüppeli suretlerle Lady Crysania da yoktu. Tek başınaydı!

Pek uzun sürmedi. Sarı bir şimşek çaktı, berbat bir koku ve kara cüppeli bir büyücü önünde yükseldi. Büyücü elini uzattı, bir kadın eliydi.

"Çağırıldın."

Tas yutkundu. Yavaş yavaş elini uzattı. Kadının parmakları onun bileğini kavradı. Bu soğuk temas karşısında Tas titredi. "Belki ben de büyüleneceğim!" dedi kendi kendine umutla.

Avlu, kara taş surlar, kızıl güneş ışığı çizgileri, gri kaldırım taşları hepsi Tas'ın etrafında solmaya, yağmurda kalan sulu boya bir resim gibi kenarlarından erimeye başladı. Son derece keyiflenen kender kadının kara cüppesinin kendisini sarmaladığını hissetti. Kadın cüppesini kenderin yüzü dışarıda kalacak şekilde Tass'in etrafına sardı. . .

Tasslehoff kendine geldiğinde son derece sert, son derece soğuk, taş bir zeminde yatıyordu. Yanında Bupu neşe içinde hor-luyordu. Caramon doğruluyor, başını sallıyor, örümcek ağlarından kurtulmaya çalışıyordu.

"Uf." Tas ensesini ovdu. "Komik bir yatakhane Caramon," diye eeveledi ayağa kalkarak. "En azından büyüden yataklar yapmalarını beklerdim. Üstelik biraz uyumamızı istiyorlardıysa neden adam gibi söylemediler de böyle -oh-"

Tas'ın sesinin garip bir gurultuya dönüştüğünü duyan Caramon aceleyle bakışlarını kaldırdı.

Yalnız değillerdi.

"Ben burayı biliyorum," diye fısıldadı Caramon.

Granitten oyulmuş geniş bir oda içindeydiler. Oda o kadar genişti ki, diğer ucu gölgeler içinde kaybolmuştu. Tavanı taşıyan bir sütun, etrafı aydınlatan bir lamba yoktu. Ama yine de ışık vardı, kimse nereden geldiğini açıklayamasa da. Soluk bir ışıktı bu; beyaz, sarı değil. Soğuk ve neşesiz ışık hiç sıcaklık vermiyordu.

Caramon'un burada bulunduğu son seferde ışık, beyaz cüppeler giymiş, büyük taş bir koltuğa tek başına oturmuş olan yaşlı bir adamı aydınlatıyordu. Bu kez de ışık aynı yaşlı adamı aydınlatıyordu ama yaşlı adam bu kez yalnız değildi. Etrafını yarım daire şeklinde taş sandalyeler almıştı -tamı tamına yirmi bir tane. Beyaz cüppeli adam tam ortadaydı. Solunda, erkek mi kadın mı, insan mı başka bir ırktan mı, anlaşılması güç, üç belirsiz suret oturuyordu. Kukuletaları iyice yüzlerine indirilmişti. Kırmızı cüppe giymişlerdi. Sollarında kapkara giyinmiş altı suret oturuyordu. Aralarındaki bir sandalye boştu. Yaşlı adamın sağ yanında dört tane daha kırmızı cüppeli suret oturuyor, onların da sağlarında tamamen beyazlar giymiş altı tanesi bulunuyordu. Lady Crysania onların önünde yerde yatıyordu; bedeni beyaz bir ot şilte üzerinde, beyaz ketenle örtülmüştü.

Meclis içinde sadece yaşlı adamın yüzü görülebiliyordu.

"İyi akşamlar," dedi Tasslehoff eğilip selam vererek; sonunda Caramon'a çarpıncaya kadar adım adım gerileyip, bir selam verip, biz durmuştu. "Kim bu insanlar?" diye fısıldadı kender yüksek tonda. "Ve bizim yatak odamızda ne yapıyorlar?"

"Ortadaki yaşlı adam Par-Salian," dedi Caramon yavaşça. "Biz de bir yatak odasında değiliz. Burası merkez salon, Büyücüler Salonu; ya da öyle bir şey. Lağım cücesini uyandırsan iyi olacak."

"Bupu!" diye tekmeledi Tas horlayan cüceyi ayağıyla.

"Galfangır yavrusu," diye hırladı dişi cüce gözleri yumulu, olduğu yerde yuvarlanarak. "Git. Ben uyu."

"Bupu!" Tas çaresizlik içindeydi; yaşlı adamın bakışları onu

delip geçiyor gibiydi. "Bana bak uyan. Yemek vakti."

"Yemek!" Gözlerini açan Bupu ayağa fırladı. Hevesle etrafına bakınarak, sessizce oturan, kukuletalı yüzleri görünmeyen cüppeli yirmi sureti gördü.

Bupu, işkence altındaki bir tavşan gibi viyakladı. Şiddetli bir sıçrayışla kendini Caramon'a atıp kollarını adamın bileklerine sardı; Caramon ayağını sallayıp ondan kurtulmaya çalışsa da bu imkânsızdı. Bupu bir sülük gibi yapışmış, titriyor, büyücülere dehşetle bakıyordu. Sonunda Caramon vaz geçti.

Yaşlı adamın yüzü, tebessüm sayılabilecek bir hareketle kırıştı. Tas, Caramon'un sıkılgan bir halde leş kokulu giysilerine baktığını gördü. Koca adamın tıraşsız çenesini elleyip, karman çorman olmuş saçlarını düzelttiğini gördü. Utanarak, huzursuzca kızardı. Sonra yüz ifadesi sertleşti. Konuştuğu zaman, vakarla konuşmuştu.

"Par-Salian," dedi Caramon; sözleri geniş ve gölgeli salonda çok yüksek bir tonda patlamıştı, "beni hatırladın mı?"

"Seni hatırlıyorum savaşçı," dedi büyücü. Sesi yumuşaktı, yine de odayı dolduruyordu. Bu odada bir ölünün fısıltısı bile duyulurdu.

Daha fazla bir şey söylemedi. Diğer büyücülerin hiçbiri konuşmadı. Caramon huzursuzca kıpırdandı. Sonunda Lady Crysania'yı işaret etti. "Onu, sizin yardım edeceğinizi umarak buraya getirdim. Yardım edebilir misiniz? İyi olacak mı?"

"İyi olup olmaması bizim elimizde değil," diye cevap verdi Par-Salian. "Onu iyi etmek bizim gücümüzün dışında. Ölü şövalyenin ona yaptığı büyüden -onun ölümü anlamına gelen kesin büyüden-onu koruyabilmek için Paladine kızın son duasını duyarak, ruhunu huzur dolu alemlere taşıdı."

Caramon'un başı eğildi. "Benim suçum," dedi boğuk sesle. "Onun güvenini be-ben boşa çıkarttım. Belki de ben..."

"Onu koruyabilir miydin?" diye salladı başını Par-Salian. "Hayır savaşçı, onu Kara Gül Şövalyesi'nden koruyamazdın. Uğraşsaydın kendi yaşamını kaybederdin. Bu doğru değil mi kender?"

Aniden yaşlı adamın mavi gözlerinin bakışlarını üzerinde hisseden Tas vücudunun her yanının karıncalandığını hissetti. "E-evet," diye kekeledi. "Be-ben onu -gördüm." Tasslehoff titredi. "Bu, korku nedir hiç bilmeyen biri tarafından söyleniyor," dedi

156

Par-Salian kibarca. "Hayır, savaşçı kendini suçlama. Ve onun için umudunu yitirme. Bizler onun ruhunu bedenine geri veremesek de, bunu başarabilecek olanları tanıyoruz hiç olmazsa. Ama önce, Lady Crysania'mn neden bizi aradığını anlat. Çünkü onun VVayreth Ormanı'nı aradığını biliyoruz."

"Emin değilim," diye geveledi Caramon.

"Raistlin yüzünden geldi," diye şakıdı Tas, yardımsever bir edayla. Fakat sesi, salonda tiz ve ahenksiz çıkmıştı. İsim, uğursuzca çınladı. Par-Salian kaşlarını çattı; Caramon kızgın kızgın bakarak Tas'a döndü. Büyücülerin kukuletalı başları, sanki bakışıyorlarmış gibi hafifçe çevrildi, cüppeleri sessizce hışırdadı. Yutkunan Tas ses-sizleşti.

"Raistlin," tıslar gibi çıktı, Par-Salian'ın dudakları arasından. Dikkatle Caramon'a baktı. "İyi bir rahibenin senin kardeşinle ne işi olabilir? Neden onun hatırına böyle tehlikeli bir yolculuğu göze alsın ki?"

Caramon, ya konuşmak istemediğinden, ya da konuşamadığından başını salladı.

"Senin bu kötülükten haberin var mı?" diye ısrar etti Par-Salian sertçe.

Caramon inatla cevap vermeyi reddediyordu; bakışları taş zemine dikilmişti.

"Ben biliyorum..." diye başladı Tas ama Par-Salian eliyle hafif bir harekette bulundu ve kender sustu.

"Artık onun dünyayı fethetmeye niyetli olduğuna inandığımızı biliyorsun, değil mi?" diye devam etti Par-Salian; amansız sözleri Caramon'a ok gibi saplanıyordu. Tas, koca adamın sindiğini gördü. "Yarı ablan Kitiara -ya da askerleri arasında bilinen ismiyle Karanlık Hanım- ile birlikte Raistlin ordular toplamaya başladı. Ejderhaları, uçan hisarları var. Ve bunlara ilaveten, bildiğimiz kadarıyla..."

Salon içinde alaycı bir ses yankılandı. "Hiçbir şey bilmiyorsun Yüce Kişi. Bir ahmaksın!"

Sözler durgun bir su birikintisine düşen damlalar gibi dalgalarını büyücüler arasına yaydı. Hayretler içinde kalan Tas dönüp bu garip sesin kaynağını araştırdı ve arkasında, gölgeler arasından beliren bir suret gördü. Onları geçip Par-Salian'ın karşısında durmak için yürürken kara cüppesi hışırdıyordu. Tam o anda suret kukuletasını çıkarttı.

157

Tas, Caramon'un gerildiğini fark etti. "Ne var?" diye fısıldadı, bir şey göremeyen kender.

"Bir kara elf!" diye mırıldandı Caramon.

"Gerçekten mi?" dedi Tas gözleri parlayarak. "Biliyor musun, Krynn üzerinde yaşadığım bunca yıldır bir kere bile kara elf görmemiştim." Kender tam ileri doğru atılmıştı ki biri yakasından yakaladı. Caramon onu geri çekerken, Tas rahatsız olarak viyakladı ama ne Par-Salian, ne de kara cüppeli suret bu olup biteni fark etmemişti bile.

"Bence sen açıklamalısın Dalamar," dedi Par-Salian yavaşça. "Neden bir ahmakmışım?"

"Dünyayı fethetmekmiş!" dedi Dalamar alayla. "Onun dünyayı fethetmek gibi bir planı yok! Dünya ona hiçbir şey ifade etmiyor. İstese dünyayı yarın, hatta bu akşam ele geçirir!"

"O halde ne istiyor?" Bu soru Par-Salian'ın yanında oturan kırmızı cüppeli bir büyücüden gelmişti.

Caramon'un kolundan eğilip bakan Tas, kara elfin narin, zalim yüz hatlarının bir tebessümle gevşediğini gördü -bu kenderin titremesine neden olan bir tebessümdü.

"Bir tanrı olmak istiyor," diye cevap verdi Dalamar yavaşça. "Karanlıklar Kraliçesi'ne kendisi meydan

okuyacak. Planı bu."

Büyücüler bir şey söylemedi, kıpırdamadı ama Dalamar'a kırpmadıkları parlak gözleriyle bakarken sessizlikleri kendi aralarında, yer değiştiren dalgalar gibi kıpırdamaya başlamıştı.

Derken Par-Salian içini çekti. "Sanırım ona haddinden fazla şey yakıştırıyorsun."

Yırtılan bir kumaşın sesi duyuldu. Tas, kara elfin kollarının, cüppesini yırtarak açarken sarsıldığını görüyordu.

"Bu ona haddinden fazlasını yakıştırmak mı?" diye haykırdı Dalamar.

Büyücüler öne doğru abandılar; salonda nefeslerini tutan büyücülerin fısıltıları buz gibi bir esinti misali dolandı. Tas görebilmek için uğraşıyordu ama Caramon onu sıkı sıkı tutmuştu. Tas, rahatsızlık dolu bir ifadeyle bakışlarını Caramon'un yüzüne doğru kadirdi. O hiç meraklanmamış mıydı? Caramon hiç etkilenmemiş görünüyordu.

"Elinin izini üzerimde görüyorsunuz," diye tısladı Dalamar. "Şu anda bile acısı tahammülümü aşacak derecede." Genç elf duraksadı, sonra sıktığı dişleri arasından ekledi. "Sana selam

söylememi istedi Par-Salian."

Koca büyücü başını eğdi. Başına destek olsun diye kaldırdığı eli, felç inmiş gibi titriyordu. Yaşlı, dermansız ve yorgun görünüyordu. Büyücü bir süre gözlerini kapatarak oturdu; sonra başını kaldırarak dikkatle Dalamar'a baktı.

"Demek ki -en çok korktuğumuz şey başımıza geldi." Par-Salian'ın gözleri sorgularcasma kısıldı. "O halde biliyor, seni bizim ..."

"Onu izlemem için yolladığınızı mı?" diye güldü Dalamar acı acı. "Evet, biliyor!" Kara elf sözleri tükürürcesine sarfediyordu. "Başından beri biliyordu. Beni kullanıyordu -hepimizi kullanıyordu- kendi menfaatleri için."

"Ben tüm bunlara inanmakta oldukça zorlanıyorum," diye beyan etti al cüppeli büyücü kibar bir sesle. "Hepimiz genç Raistlin'in gerçekten güçlü olduğunu kabul ediyoruz ama, bir tanrıçaya böylesine meydan okuma meselesini çok saçma buluyorum... tamamen saçma hem de."

Yarım dairenin her iki yarısından da mırıltı halinde tasdikler duyuldu.

"Ya, öyle mi?" diye sordu Dalamar, sesinde ölümcül bir yumuşaklık vardı. "O halde, izin verin de siz ahmaklara güç kelimesinin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikriniz olmadığını anlatıvereyim. Yani onun gücü hakkında. Siz onun gücünün derinliklerini ölçemez, yüceliğine varamazsınız! Ben bunu yapabilirim! Ben gördüm" -Dalamar bir an duraksadı, sesi hiddetini kaybetti ve hayretle doldu- "hiçbirinizin hayal bile edemiyeceği şeylere ben tanık oldum! Gözlerim açıkken rüya alemlerinde dolaştım! İnsanın içini yakan güzellikler gördüm. Kâbuslara indim -dehşetlere tanık oldum" -titredi- "o kadar korkunç, isimsiz dehşetlerdi ki bunlar, onlara bakmaktansa ölmeyi istedim!" Dalamar yarımdaireye bir göz atıp, hepsini şimşek gibi çakan kara gözlü bakışlayla toplayıverdi. "Ve bütün bu harikaları o çağırdı, o yarattı, büyüsüyle o hayata geçirdi."

Hiç ses çıkmıyor, kimse kımıldamıyordu.

"Korkmakla akıllılık ediyorsun Yüce Kişi," diye bir fısıltıya dönüştü Dalamar'ın sesi. "Ama korkun ne kadar büyük olursa olsun, ondan yeterince korkuyor sayılmazsın. A, evet, o korkunç eşiği geçecek güçten yoksun. Fakat, o gücü bulmaya gidiyor. Daha biz konuşurken, o, o uzun yolculuk için hazırlıklarına başladı.

Yarın ben döndükten sonra, ayrılacak."

Par-Salian başını kaldırdı. "Sen döndükten sonra mı?" diye sordu, hayret içinde. "Ama senin kim olduğunu biliyor: bizim tarafımızdan yani Meclis'ce yollanmış bir ajan, düşmanlarınının yardakçısı." Büyük büyücünün bakışları Kara Cüppeler arasında boş duran sandalyeye kaydıktan sonra büyücü ayağa kalktı. "Hayır genç Dalamar. Sen çok cesursun fakat seni onun ellerinde işkencelerle dolu bir ölüm anlamına geldiği halde geri yollaya-mam."

"Beni durduramazsın," dedi Dalamar; sesinde hiç his yoktu. "Daha önce de söyledim -onun gibi biriyle çalışmak için ruhumu bile satarım. Ve şimdi de, bu yaşamıma mal olsa bile onunla kalacağım. Beni bekliyor. Kendisi yokken, Yüksek Büyücülük Kulesi'ni bana emanet edecek."

"Sana mı emanet edecek?" dedi al cüppeli büyücü kuşkuyla. "Sana, onu ele veren ajanımıza !"

"Beni tanıyor," dedi Dalamar acı bir ifadeyle. "Beni tuzağa düşürdüğünü biliyor. Zehirli iğnesini

bedenime batırarak ruhumu kuruttu ama yine de kurduğu ağa geri döneceğim. Bunu ilk yapan da ben olmayacağım." Dalamar, önünde ot şilte üzerinde kıpırtısız yatan beyaz sureti işaret etti. Sonra olduğu yerde yarım dönen kara elf Caramon'a baktı. "Müsaade var mı kardeşim?" diye sordu alayla.

Sonunda Caramon sanki harekete geçmişti. Bupu'yu bacağından silkip atan koca savaşçı ileri doğru bir adım attı; hem kender, hem de lağım cücesi arkasından itiş kakış gidiyordu.

"Kim bu?" diye bilmek istedi Caramon, kaşlarını çatıp kara elfe bakarak. "Neler oluyor? Kimden söz ediyorsunuz?"

Daha Par-Salian cevap veremeden Dalamar koca savaşçıya doğru döndü.

"Bana Dalamar derler," dedi kara elf soğuk bir edayla. "Ve ikizin Raistlin'den söz ediyorum. O benim ustam. Ben onun çırağıyım. Ayrıca kardeşinin yaptıklarını ispiyonlayayım diye bu muhterem meclis tarafından yollanmış olan bir ajanım."

Caramon cevap vermedi. Hatta duymamıştı bile. Gözleri dehşetle fal taşı gibi açılmış, kara elfin göğsüne takılıp kalmıştı. Caramon'un bakışlarını takip eden Tas, Dalamar'ın tenindeki beş yanık ve kanlı deliği gördü. Aniden midesi ağzına gelen kender yutkundu.

"Evet, kardeşinin eli yaptı bunu," dedi Dalamar, Caramon'un düşüncelerini tahmin ederek. Gaddarca gülen kara elf cüppesinin yırtık kenarlarını eline alarak örttü ve yarasını gizledi. "Önemli değil," diye mırıldandı, "hak ettiğimden fazlası olmadığı kesin."

Caramon arkasını döndü, yüzü o kadar solgundu ki koca adamın bayılacağından korkan Tas elini tuttu. Dalamar Caramon'a tepeden bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu. "Onun bunu yapabileceğine inanmıyor muydun?" Kara elf, inanamıyormuşçasına başını salladı; gözleri önünde toplananları taramıştı. "Hayır sen de diğerleri gibisin. Ahmaklar... hepiniz, ahmaksınız!"

Büyücüler hep bir ağızdan mırıldandı; kiminin sesi hiddetli, kiminin korku dolu, çoğu sorgu yüklüydü. Sonunda Par-Salian sessizlik isteyerek elini kaldırdı.

"Onun ne planladığını anlat bize Dalamar. Tabii eğer seni bu konuda konuşmaktan men etmediyse." Büyücünün sesinde kara elfin atlamadığı, bir ironi tınısı vardı.

"Hayır," diye gülümsedi Dalamar gaddarca. "Planlarını biliyorum. Yani yeterince biliyorum. Hatta benden bunları size doğru düzgün aktarmamı da rica etti."

Bunun üzerine mırıldanılan sözler ve alay sözleri duyuldu. Ama Par-Salian daha endişeli görünüyordu sanki daha endişeli olabilmek mümkünmüş gibi. "Devam et," dedi, neredeyse hiç sesi çıkmamıştı.

Dalamar bir nefes aldı.

"Geçmişe yolculuk yapıyor, tam Afet'ten önceki zamanlara, büyük Fistandantilus'un gücünün zirvede olduğu zamanlara. Shalafi'm bu büyük büyücü ile karşılaşmak, onunla çalışmak ve Fistandantilus'un, Afet sırasında kaybolan eserlerine ulaşmak istiyor. Çünkü Shalafi'm, Palanthas'taki Büyük Kütüphane'den aldığı büyü kitaplarından, Fistandantilus'un tanrılar ve insanlar arasındaki eşiğin nasıl geçileceğini öğrendiğini okumuş. Bu yolla büyük büyücü Afet'ten sonra yaşamını uzatıp Cüce Savaşları'na katılabilmeyi sağlamıştı. Bu sayede Dergoth topraklarını mahveden patlamadan sağ salim çıkmayı başarmıştı. Böylelikle ruhu için yeni bir zarf buluncaya kadar yaşamını sürdürmeyi başarmıştı."

"Bunların hiçbirini anlamıyorum! Bana neler olduğunu anlat!" dedi Caramon, hiddetle iri adımlarla ilerleyerek. "Yoksa burayı sizin o sefil kafanıza geçiririm! Kimdir bu Fistandantilus?

Kardeşimle işi ne?"

"Şışşt," dedi Tas, büyücülere endişeyle bakarak.

"Biz anlıyoruz kenderken," dedi Par-Salian, Tas'a kibarca gülümseyerek. "Onun hiddetini ve hüznünü anlıyoruz. Haklı da -ona bir açıklama borcumuz var." Yaşlı büyücü içini çekti. "Belki de yaptığım yanlıştı. Yine de -başka bir seçeneğim mi vardı sanki? Eğer aldığım kararı almasaydım, bugün nerede olurduk?"

Tas, Par-Salian'ın her iki yanında duran büyücülere bakmak için döndüğünü gördü ve kender aniden Par-Salian'ın cevabının Caramon için olduğu kadar, onlara da yönlendirilmiş olduğunu anladı. Bir çoğu kukuletalarını geriye itmişti; Tas artık yüzlerini görebiliyordu. Kara cüppe giyenlerin yüzleri hiddet ifade ediyor, ak cüppelilerin soluk yüzlerinde ise üzüntü ve korku okunuyordu. Al cüppeliler içindeyse özellikle bir adam Tas'ın dikkatini çekmişti; bunun ana nedeni adamın yüzünün pürüzsüz, duygusuz olmasına rağmen gözlerinin kara ve hareketli olmasıydı. Bu, Raistlin'in gücünden kuşku duyan büyücüydü. Tas, Par-Salian'ın

sözlerini özellikle bu adama yönlendirdiğini düşündü.

"Yedi yıl önce Paladine bana göründü." Par-Salian'ın gözleri gölgelere daldı. "Büyük Tanrı beni bir terör zamanının dünyayı saracağı konusunda uyardı. Karanlıklar Kraliçesi'nin kötü ejderhaları uyandırmış olduğunu ve insanları zaptetmek için insanlara karşı bir savaş başlatmak üzere olduğunu söyledi. Tarikat'ın arasından birini seçip bu kötülükle savaşmasına yardımcı olacaksın,' dedi Paladine bana. 'İyi bir seçim yap, çünkü bu kişi karanlığı yaracak kılıç gibi olacak. Ona geleceğin taşıdığı hiçbir şeyi söylemeyebilirsin, çünkü onun kararları ve diğerlerinin kararlarıyla dünya ebedi karanlığa düşecek, ya da düşmeyecek,'."

Par-Salian'ın sözleri, özellikle de kara cüppe giyenlerden yükselen kızgın seslerle kesilmişti. Par-Salian, gözlerinde şimşeklerle onlara baktı. Tam o anda Tas, zayıf yaşlı büyücüde gizli yatan gücün ve otoritenin ortaya çıktığını gördü.

"Evet, belki de bu konuyu Meclis'e getirmeliydim," dedi Par-Salian, sesi keskindi. "Fakat o zamanlar -şimdi olduğu gibi- bunun sadece bana ait bir karar olduğunu düşünüyordum. Meclis'in münakaşa ile geçireceği zamanı gayet iyi biliyordum, hiçbirinizin razı olmayacağını biliyordum! Kararımı verdim. Aranızda bunu yapma hakkımı sorgulayanınız var mı?"

Tas, Par-Salian'ın hiddetinin salonda gökgürültüsü gibi dolandığını hissederek nefesini tuttu. Kara Cüppelilier, mırıldanarak taş sandalyelerine gömüldü. Par-Salian bir an için sessiz kadıktan sonra gözleri yeniden Caramon'a kaydı ve sert bakışları yumuşadı.

"Raistlin'i seçtim," dedi.

Caramon kaşlarını çattı. "Neden?" diye bilmek istedi.

"Nedenlerim vardı," dedi Par-Salian kibarca. "Bazılarını sana anlatamam, şimdi bile. Ama şu kadarını söyleyebilirim: o doğuştan yetenekliydi. Ve en önemlisi de buydu. Büyü kardeşinin içine işlemişti. Raistlin'in okula başladığı ilk günden itibaren hocasının ondan çekinip kortuğunu biliyor muydun. İnsan kendinden daha çok şey bilen birine nasıl hocalık edebilir? Ayrıca büyü yeteneğine ilaveten bir de zekâsı vardı. Raistlin'in aklı hiç durmaz. Bilgi arar, cevaplar bekler. Üstelik cesurdur da -belki senden bile cesurdur savaşçı. Hayatının her gününde acıyla savaşıyor. Ölümle birden fazla karşılaştı ve hep yendi. Hiçbir şeyden korkmuyor -ne ışıktan, ne karanlıktan, hiçbir şeyden. Ve ruhu..." Par-Salian duraksadı. "Ruhu hırsla, güce duyduğu arzuyla, daha fazla bilgiye duyduğu arzuyla yanıyor. Amaçlarına ulaşmasını hiçbir korkunun, ölüm korkusunun dahi engellemeyeceğini biliyorum. Ayrıca, kendisi sırtını dünyaya dönmeye karar verse bile, ulaşmak istediği şeylerin dünya yararına olabileceğini de biliyorum."

Par-Salian durdu. Konuştuğunda, hüzünlüydü. "Ama önce Sınav'ı vermesi gerekiyordu."

"Sonucu görmüş olmalıydın," dedi al cüppeli büyücü aynı kibar tonda konuşarak. "Hepimiz onun beklediğini, zamanını beklediğini biliyorduk..."

"Başka çarem yoktu!" diye kesti sözünü Par-Salian mavi gözleri çakmak çakmak. "Zamanımız azalıyordu. Dünyanın zamanı azalıyordu. Genç adam Sınav'ı vermeli ve öğrendiği şeyi hazmetmeliydi. Daha fazla erteleyemezdim."

Caramon, bir adamdan diğerine bakıyordu. "Onu buraya getirdiğinizde, Raistlin'in bir çeşit tehlike içinde olduğunu biliyor muydunuz?"

"Her zaman tehlike vardır," diye cevap verdi Par-Salian. "Sınav, kendilerine, Tarikat'a ya da dünyadaki masumlara zarar verebilecekleri ayıklamak içindir." Elini başına götürerek şakaklarını ovdu. "Sınav'ın aynı zamanda öğretmek için tasarlanmış olduğunu da unutma. Kardeşine bencilce arzularını hafifletecek

şevkati öğretmeyi umuyorduk; ona acımayı, merhameti öğretmeyi umuyorduk. Belki de bu bir şeyler öğretme hevesim nedeniyle bir hata yaptım. Fistandantilus'u unuttum."

"Fistandantilus mu?" dedi Caramon aklı karışarak. "Ne demek istiyorsun, yani unuttum demekle? Söylediklerinden yaşlı büyücünün öldüğü anlaşılıyor."

"Ölmek mi? Hayır." Par-Salian'ın yüzü karardı. "Cüce Savaşları'nda binlerce kişiyi öldüren patlama büyük bir alanı harap etmiş, bomboş bırakmış ama Fistandantilus'u öldürememişti. Büyüsü ölümün kendisini yenecek kadar güçlüydü. Başka bir varlık düzlemine geçti; buradan hem uzak hem de yakın bir düzleme. Sürekli izledi, zamanını bekledi, kendi ruhunu kabul edecek bir beden aradı durdu. O bedeni de buldu; kardeşinde."

Caramon gergin bir sessizlikle dinliyordu; yüzü ölü gibi solmuştu. Tas gözünün ucuyla Bupu'nun geri geri gitmeye başladığını gördü. Tas, Bupu'yu elinden yakaladığı gibi sıkı sıkı tutarak dehşete düşmüş lağım cücesinin dönüp, salondan kaçmasına engel oldu.

"ikisinin Sınav süresince ne gibi bir pazarlık yaptığını kim bilebilirdi ki? Büyük bir ihtamelle hiçbirimiz." Par-Salian belli belirsiz gülümsedi. "Şunu biliyorum. Raistlin çok iyi bir sınav verdi ama yine de hassas sağlığı kaybetmesine neden oluyordu. Belki de son sınava -kara elfle karşılaşmaya- eğer Fistandantilus ona yardım etmemiş olsaydı da dayanabilecekti. Yahut dayanamayacaktı."

"Ona yardım etmek mi? Onun hayatını mı kurtardı?"

Par-Salian omuzlarını silkti. "Sadece şunu biliyoruz savaşçı: Kardeşine o altın rengi teni hiç birimiz vermedik. Kara elf ona bir ateş topu fırlattı ve Raistlin bundan sağ kurtuldu. İmkansızdı tabii ki..."

"Fistandantilus için değildi," diye söze karıştı al cüppeli büyücü.

"Doğru," diye fikrine katıldı Par-Salian hüzünle, "Fistandantilus için değildi. O zaman da dikkatimi çekmişti ama araştıracak zamanım olmamıştı. Dünyada olup bitenler son noktasına tırmanıyordu. Sınav'dan çıktığında kardeşin yine kendisi olmuştu. Daha narindi tabii ki, ama bu da bekleniyordu. Ve ben haklıydım" -Par-Salian yarım daireye hızla, muzaffer bir bakış fırlattı- "büyüsü güçlüydü! Kim, yıllar yılı çalışmadan bir ejderha küresine hakim olabilirdi?"

"Tabii ki," dedi al cüppeli büyücü, "yıllarını çalışmalara adayan birinden yardım görüyordu."

Kaşlarını çatan Par-Salian cevap vermedi.

"Şunu açık açık belirteyim," dedi Caramon beyaz cüppeli büyücüye dik dik bakarak. "Şu Fistandantilus... Raistlin'in ruhuna mı hakim oldu? Raistlin'in Kara Cüppe giymesinin nedenide o mu?"

"Kardeşin kendi seçimini kendi yaptı," diye konuştu Par-Salian sertçe. "Hepimiz gibi."

"Buna inanmıyorum!" diye bağırdı Caramon. "Bu karara varan Raistlin değildi. Yalan söylüyorsunuz... hepiniz! Kardeşime işken-ce ettiniz, sonra da yaşlı büyücülerinizden biri onun bedenine sahip çıktı!" Caramon'un sözleri salonda patlamış, gölgelerin telaş-la oynaşmasına neden olmuştu.

Tas, Par-Salian'ın savaşçıyı ciddiyetle süzdüğünü gördü ve kender Caramon'u tütsülenmiş bir tavuğa çevirecek büyünün beklentisiyle olduğu yere sindi. Büyü gelmedi. Tek ses, Caramon'un kesik kesik soluğuydu.

"Onu geri alacağım," dedi Caramon sonunda, gözlerinde yaşlarla. "Eğer bu yaşlı büyücüyle karşılaşmak için o, zaman içinde geri dönebiliyorsa, ben de dönerim. Beni geri yollayabilirsiniz. Fistandantilus'u bulunca onu öldürürüm. O zaman Raist de..." Hıçkırıklarla boğulur gibi olup, kendini denetlemeye çalıştı. "Yeniden Raist olur. O zaman da Karanlıklar Kraliçe'sine meydan okuma ve... tanrı olma saçmalıklarını da unutur."

Yarım dairede bir kargaşa yaşandı. Sesler yükseldi, hiddetle arttı. "İmkansız! Tarihi değiştirecek! Çok ileri gittin Par-Salian..."

Ak cüppeli büyücü ayağa kalkarak döndü ve yarım daire içindeki bütün büyücülere baktı; gözleri tek tek bütün büyücüleri taradı. Tas, hızlı ve şimşek gibi kör edici bu sessiz iletişimi hissedebiliyordu.

Caramon gözlerini ovuşturdu ve büyücülere küstahça baktı. Yavaş yavaş hepsi yerlerine sindi. Fakat Tas sıkılan yumrukları, ikna olmamış, hiddet dolu yüzleri görebiliyordu. Al cüppeli

Böfüm 13

büyücü, bir kaşı havada, aklında bazı şeyleri tartarak Par-Salian'a bakıyordu. Sonra o da, yerine yaslandı. Par-Salian, Caramon'a doğru dönmeden Meclis'e son kez hızla bir baktı.

"Teklifini düşüneceğiz," dedi Par-Salian. "Bir işe yarayabilir. Böyle bir şey beklemeyeceği kesin..."

Dalamar gülmeye başladı.

eklemek mi?" diye güldü Dalamar, sonunda nefessiz kalıncaya kadar. "Bütün bunları o planladı! Bu koca ahmağın" -Caramon'u işaret etti- "buranın yolunu kendi başına bulabileceğini mi zannediyordunuz? Tanis Yarımelf ile Lady Crysania'yı karanlığın yaratıkları izlediğinde -izledi diyorum, yakalayamadılar değil! - onları kimin yolladığını zannediyordunuz? Ölü şövalye ile olan rastlaşmayı, ablası tarafından düzenlenen bir rastlantıyı, onun planlarını bozabilecek bu rastlantıyı dahi Shalafi'm, kendi çıkarına döndürdü. Çünkü kuşkusuz siz ahmaklar bu kadını, yani Lady Crysania'yı, onu zaman içinde, kendisini iyileştirecek olanlara-Kralrahip ile takipçilerine-yollayacaksınız. Onu, Raistlin'le karşılaşması için zaman içinde geriye yollayacaksınız! Sadece bu kadarla da kalmayacak bir de yanına bu adamı, onun kardeşini de muhafız diye katacaksınız. Bu tam da Shalafi'min istediği şey."

Tas, Par-Salian'ın pençe gibi parmaklarının koltuğunun soğuk taş kollarına kenetlendiğini, yaşlı adamın mavi gözlerinin tehlikeli bir biçimde parladığım gördü.

"Senin hakaretlerine yeterince tahammül ettik Dalamar," dedi Par-Salian. "Shalafi'ne olan sadakatinin biraz fazla olduğunu düşünmeye başladım. Eğer öyleyse, senin bu Meclis'e olan hizmetin bitmiştir."

Tehtidi duymamazlığa gelen Dalamar acı acı tebessüm etti. "Shalafim..." diye hafifçe tekrarladıktan sonra içini çekti. Bir titreme ince bedenini şiddetle sarsmıştı, yırtık cüppesini kavuşturarak başını eğdi. "Ben tam arada kaldım, onun da tasarlamış olduğu gibi," diye fısıldadı kara elf. "Artık kime hizmet ettiğimi bilmiyorum, eğer hizmet ettiğim biri varsa tabii." Kara gözlerini kaldırdı, gözlerindeki tekin olmayan görüntü Tas'm yüreğini parçaladı. "Ama bildiğim bir şey var: Eğer o yokken aranızdan biri gelip Kule'ye girmeye kalkarsa, sizi öldürürüm. Ona, en azından bu kadar sadakat borçluyum. Yine de, ondan, en az sizin korktuğunuz kadar korkuyorum. Elimden gelse size yardım ederdim."

Par-Salian'm eli gevşedi, gerçi hâlâ Dalamar'a sert bir ifadeyle bakmaya devam ediyordu. "Hâlâ Raistlin'in planlarını neden sana anlatmış olduğunu anlayamıyorum. Bizim, onun korkunç emellerine ulaşmasını engellemek için harekete geçeceğimizi biliyordur mutlaka."

"Çünkü -benim gibi- sizi de istediği noktaya getirdi," dedi Dalamar. Aniden, yüzü acıyla ve yorgunlukla solan kara elf sendeledi. Par-Salian bir hareket yapınca gölgeler içinden bir sandalye maddeleşti. Kara elf sandalyeye çöktü. "Onun planlarına göre devam etmelisiniz. Bu adamı zaman içinde geriye yolla-malısınız" -Caramon'u işaret etti- "kadın ile birlikte. Başarılı olabilmesinin tek yolu bu..."

"Ve onu durdurabilmemizin de tek yolu," dedi Par-Salian; sesi alçaktı. "Fakat neden Lady Crysania? Ne gibi bir çıkarı olabilir, bu kadar iyi, bu kadar saf..."

"Bu kadar güçlü," dedi Dalamar suratsız bir tebessümle. "Fistandantilus'un hâlâ elde kalan yazılarından derleyebildiği kadarıyla, korkunç Kraliçe'yle yüzleşmeye gitmek için bir rahibeye ihtiyacı var. Ve ancak iyi bir rahibenin Kraliçe'ye meydan okuma ve Kara Kapı'yı açma gücü olabilir. Ha bu arada, Lady Crysania Shalafi'nin ilk tercihi değildi. Ölmekte olan Elistan'ı kullanmak için karanlıkça bazı planları vardı -ama onları anlatmam. Sonuç olarak Lady Crysania eline düştü -kelimenin tam anlamıyla. Lady Crysania iyi, inancı güçlü, kuvvetli..."

"Ve kötülüğe, ateşe kapılan bir pervane gibi kapılıyor," diye mırıldandı Par-Salian, Crysania'ya derin bir acıma duygusuyla bakarak.

Caramon'u izlemekte olan Tas, koca adamın bu anlatılanların

yarısını bile anlayıp anlamadığını merak etti. Yüzünde, sanki nerede ve kim olduğundan pek emin değilmiş gibi şüpheli, ahmakça bir ifade vardı. Tas başını güvensizlikle salladı. Onu zaman içinde geri yollayacaklar ha? diye düşündü kender.

"Raistlin'in bu adam ile bu kadını geçmiş zamanda, birlikte istemesinin başka nedenleri de var; bundan emin olabilirsiniz," dedi al cüppeli büyücü Par-Salian'a. "Oyununu açık etmedi, tam anlamıyla. Bize -kendi ajanımız aracılığıyla- ancak kafamızı karıştıracak kadar bilgi verdi. Bence planlarını bozmalıyız!"

Par-Salian cevap vermedi. Fakat başını kaldırarak uzun uzun Caramon'a baktı, gözlerinde Tas'ın kalbini parçalayan bir hüzün vardı. Sonra başını sallayarak bakışlarını indirdi ve gözlerini ayırmadan cüppesinin kenarlarına baktı. Bupu zırladı; Tas aklı başka yerlerde onun omuzunu sıvazladı. Neden Caramon'a öyle garip baktı? diye merak etti kender huzursuzca. Onu mutlak bir ölüme göndermezlerdi herhalde? Yine de, eğer onu bu haliyle -yani hasta, kederli ve aklı karışmış olarak geri yollasalar ne yapmış olacaklardı ki? Tas, ağırlığını kâh, bir ayağına, kâh diğer ayağına verdikten sonra esnedi. Kimse ona dikkat etmiyordu. Bu konuşmalar can sıkıcıydı. Karnı da acıkmıştı. Eğer Caramon'u zaman içinde geri yollayacaklardıysa, bir an önce yapsınlardı.

Aniden aklının bir yanının (Par-Salian'ı dinleyen yanının), diğer tarafa asıldığını hissetti. Tas aceleyle, aklının her ki yanını bir araya toplayıp söylenenleri dinledi.

Dalamar konuşuyordu. "Geceyi çalışma odasında geçirdi. Nelerin konuşulduğunu bilmiyorum ama sabah ayrıldığında şaşırmış ve sarsılmış göründüğünü biliyorum. Kıza söylediği son sözleri, 'Paladine'ın seni, bana yardım etmen için yollamış olacağı hiç aklına gelmedi mi?' olmuştu."

"Peki kız ne cevap verdi?"

"Ona cevap vermedi," diye cevapladı Dalamar. "Kule'ye doğru yürüdü ve sonra Koru'dan artık görmeyen ve duymayan biri gibi geçip gitti."

"Benim anlayamadığım, Lady Crysania'nın onu geri yollamamız için bizim yardımımızı almak amacıyla neden buraya yolculuk ediyor olduğu. Böylesine bir ricayı reddedeceğimizi biliyor olmalıydı!" diye beyan etti

al cüppeli büyücü.

"Ben bunun cevabını verebilirim!" dedi Tasslehoff, daha düşünmeden konuşuvererek.

Artık Par-Salian ona kulak asmaya başlamıştı; artık yarım daire içindeki bütün büyücüler ona kulak asıyordu. Bütün başlar ona doğru döndü. Tas, Kararık Orman'daki hayaletlerle konuşmuştu, Ak Taş Divanı'nda konuşmuştu ama bir an için bu sessiz ve ciddi dinleyiciler karşısında korkuya kapıldı. Özellikle de ne diyeceğini düşününce.

"Lütfen Tasslehoff Burrfoot," diye konuştu Par-Salian büyük bir nezaketle, "bize bildiklerini anlat." Büyücü gülümsedi. "O zaman belki toplantıya bir son veririz ve siz de akşam yemeğinizi yersiniz."

Tas, Par-Salian'ın kafasından geçenleri görüp, aklına kazınmış düşünceleri parşömenlere kazınmış kelimeler gibi okuyup okumadığını merak ederek kızardı.

"Ay! Evet, akşam yemeği iyi olurdu. Fakat şimdi, m -Lady Crysania'ya gelelim." Tas, düşüncelerini toparlamak için durduktan sonra öyküsüne daldı. "Şimdi, bu konuda emin değilim, size söyleyeyim. Oradan, buradan işitebildiklerimle topladım bilgimi. Lady Cryasania ile Palanthas'ta arkadaşım Tanis Yarımelf'i ziyaretim sırasında karşılaşmıştım. Onu tanıyor musunuz? Onu ve Altın Komutan Laurana'yı? Onlarla birlikte Mızrak Savaşı'nda çarpışmıştım. Laurana'nm Karanlıklar Kraliçesi'nden kurtarılmasına yardım etmiştim." Kender gururla konuşuyordu. "O öyküyü hiç duymuş muydunuz? Neraka Tapınağındaydım..."

Par-Salian'ın kaşları hafifçe kalkınca Tas kekeledi.

"A, şey, bunu daha sonra anlatırım. Her neyse, Lady Crysania ile Tanis'in evinde karşılaşmıştık ve onun Solace'a, Caramon'u bulmak için yaptığı seferin planlarını duymuştum. Sonuç olarak, b-ben.. .benim elime Lady Crysania'nm, Elistan'a yazdığı bir mektup geçti. Herhalde cebinden falan düşmüştü."

Kender nefeslenmek için durdu. Par-Salian'ın dudakları titrese de kendini gülümsemekten alıkoyabilmişti.

"Mektubu okudum," diye devam etti Tas, dinleyicilerinin dikkati hoşuna giderek, "okuyunca da ne kadar önemli olduğunu gördüm. Hayır, kız mektubu yırtıp atabilirdi. Mektupda diyordu ki -u nasıl demişti- Tanis'le yaptığım konuşmadan sonra Raistlin'de iyilik olduğu konusuna daha çok ikna oldum' diye yazmıştı, sonra onun 'kötü yoldan çevrilebileceğine inanıyorum. Büyücüleri bu konuda ikna etmeliyim,' de diyordu. Her neyse ben mektubun önemli olduğunu görünce mektubu kıza götürdüm. Mektubu

tekrar görünce müteşekkir oldu," dedi Tas ciddiyetle. "Kaybettiğini fark etmemiş bile."

Par-Salian dudaklarına hakim olabilmek için, parmağını dudağının üzerine koydu.

"Eğer dinlemek isterse ona Raistlin hakkında bir sürü hikâyeler anlatabileceğimi söyledim. Buna çok memnun olacağını söyledi ve ben de aklıma gelen her şeyi anlattım. Özellikle Bupu ile ilgili hikâyemle çok ilgilendi...

" 'Ah o lağım cücesini bir bulabilsem!' dedi bana bir gece. 'O zaman Par-Salian'ı bir umut olduğu, onun yeniden kazanılabileceği konusunda ikna ederdim!'"

Bunun üzerine Kara Cüppelilerden biri yüksek sesle hıhladı. Par-Salian sertçe o tarafa doğru bakınca büyücüler sustu. Fakat Tas bir çoğunun -özellikle de Kara Cüppelilerin- hiddetle kollarını kavuşturduklarını gördü. Gözlerinin, kukuletalarının derinliğinden parladığını görebiliyordu.

"Ay, be-ben, emin olun ki sizi kırmak istemedim," diye kekeledi Tas. "Ben zaten hep Raistlin'e siyahların daha çok yakıştığını düşünmüşümdür -yani o altın rengi teniyle falan. Tabii, ben herkesin de iyi olması gerektiğine falan inanmam. Fizban -aslında o Paladine- biz çok yakın dostuz da yani Paladine ile ben- Her neyse, Fizban dünyada bir denge olduğunu söyledi; biz de bu dengeyi yeniden sağlamak için uğraşıyormuşuz. Yani bu da Aklar kadar Kara Cüppelerin de olması gerektiği anlamına geliyor, değil mi?"

"Senin kastettiğini biliyoruz kenderken," dedi Par-Salian kibarca. "Biraderlerimiz sözlerine alınmıyor. Onların hiddetleri başka yere. Dünyadaki herkes Mükemmel Fizban kadar akıllı olamaz."

Tas iç geçirdi. "Bazen onu özlüyorum. Ama, ne diyordum ben? A, evet Bupu. Fikrimi o zaman söylemiştim. Eğer Bupu öyküsünü anlatırsa, büyücüler ona inanır demiştim Lady Crysania'ya. O da benimle aynı fikre varınca ben de Bupu'yu bulmaya gittim. Altınay siyah ejderhayı öldürdüğünden beri Xak Tsaroth'a gitmemiştim; bulunduğumuz yerden oraya gitmek kolaydı ve Tanis de bunun onun için mahsuru olmadığım söyledi. Aslında benim gitmem onu oldukça mutlu etmişti.

"Yücepulp'ın Bupu'yu bırakması biraz -m- tartışmaya neden oldu, biraz da kesemdeki kıymetli birkaç

nesneye mal oldu. Bupu'yu Solace'a götürdüm ama Tanis de, Lady Crysania da

gitmişti. Caramon da..." Tas, Caramon'un arkasında boğazını temizlediğini duyarak duraksadı. "Caramon kendisini -kendisini iyi hissetmiyordu ama Tika -yani Caramon'un karısı, benim de iyi bir dostumdur- her neyse, VVayreth Ormanı'nın çok kötü bir yer olduğu için Tika, bizim Lady Crysania'nın peşinden gitmemiz gerektiğini söyledi; yanlış anlamayın bunu söylemekteki amacı sizi kırmak değildi tabii, buna eminim; ama hiç durup Orman'ınızın ne kadar iğrenç olduğunu düşündünüz mü" -Tas büyücülere sert sert baktı- "ayrıca neden bu ormanı ortalığa böyle başıboş saldığınızı da hiç anlamıyorum! Bence bu çok sorumsuzca!"

Par-Salian'ın omuzları titredi.

"Evet, işte bütün bildiğim bu," dedi Tas. "Bupu da burada, o da size. . ." Tas etrafına bakınarak sustu. "Nereye gitti o?"

"Burada," dedi Caramon asık bir yüzle, sefil bir korkuyla arkasına sinmiş olduğu yerden lağım cücesini çekip çıkartarak. Büyücülerin kendisine baktıklarını gören lağım cücesi viyaklayarak yere yığıldı ve titreyen bir kumaş yığını haline geldi.

"Bence hikâyeyi bize sen anlatsan daha iyi olacak," dedi Par-Salian, Tas'a. "Tabii anlatabilirsen."

"Evet," diye cevap verdi Tas aniden hafifleyerek. "Lady Crysania'nın benim neyi anlatmamı istediğini biliyorum. Taa savaş zamanında, Xak Tsaroth'dayken olmuştu. Sadece lağım cüceleri şehir hakkında bir şeyler biliyordu. Ama çoğu bize yardım edemiyordu. Raistlin onlardan birine bir cazibe büyüsü yaptı: Bupu'ya yani. Aslında cazibe kelimesi tam anlatmıyor. Bupu, Raistlin'e aşık oldu." Tas içini çekerek duraksadıktan sonra vicdan azabı çekermiş gibi bir sesle devam etti. "Bazılarımız bunu komik bile bulmuştuk, sanırım. Ama Raistlin'e komik gelmedi. O, ona gerçekten iyi davranıyordu ve bir keresinde, ejderanlar bize saldırdıklarında onun hayatını bile kurtarmıştı. Her neyse, biz Xak Tsaroth'tan ayrıldıktan sonra Bupu bizimle geldi. Raistlin'den ayrılmaya tahammülü yoktu."

Tas'ın sesi alçaldı. "Bir gece, uyandım. Bupu'nun ağladığını duymuştum. Tam ona doğru gidecektim ki Raistlin'in de onun ağlamakta olduğunu işittiğini fark ettim. Evini özlemişti. Halkının yanına dönmek istiyor ama Raistlin'den de ayrılamıyordu. Raistlin'in ne söylediğini bilmiyorum ama elini Bupu'nun başına koyduğunu gördüm. Sanki Bupu'nun etrafında bir nur oluşmuştu. Sonra, onu eve yolladı. Evine dönmek için korkunç yaratıklarla

dolu topraklardan geçmesi gerekiyordu ama her nasılsa ben Bupu'nun emniyet içinde olacağını anlamıştım. Ve sonuç olarak basma bir şey de gelmemişti," diye bitirdi Tas ciddiyetle.

Uzunca bir bir sessizlik olduktan sonra sanki bütün büyücüler aynı anda konuşmaya başladı. Kara Cüppeliler başlarını sallıyorlardı. Dalamar dudak büktü.

"Kender rüya görmüş," dedi tepeden bakarak.

"Zaten kenderlere kim inanır?" dedi içlerinden biri.

Al ve Ak Cüppeliler düşünceli ve afallamış görünüyordu.

"Eğer bu doğruysa," dedi biri, "belki de onu yanlış değerlendirmişizdir. Ne kadar zayıf olursa olsun, bu fırsatı değerlendirmeliyiz."

Sonunda Par-Salian sessizlik için elini kaldırdı.

"Açıkçası ben de buna inanmakta güçlük çektiğimi itiraf etmek zorundayım," dedi sonunda. "Seni küçük düşürmeye çalışmıyorum Tasslehoff Burrfoot," diye ekledi kibarca, hiddetli kendere gülümseyerek. "Fakat herkes sizin ırkınızın, m, abartmaya oldukça eğimli olduğunu bilir. Raistlin bu -bu yaratığı," -Par-Salian tiksinerek konuşuyordu-" kullanmak için büyülemiş olmalı ve..."

"Ben yaratık değil!"

Bupu, göz yaşlarıyla yol yol olmuş çamurlu yüzünü yerden kaldırdı; saçları kızgın bir kedinin tüyleri gibi dik dik olmuştu. Par-Salian'a ters ters bakarak ayakta durup, büyücüye doğru ilerlemeye başlamıştı ki taşıdığı bohçaya takılarak yüzü koyun yere kapaklandı. Lağım cücesi korkusuzca doğrulup Par-Salian'ın önüne dikildi.

"Ben koca, güçlü büyücüler hakkında bir şey bilmiyor." Bupu kirli ellerinden birini salladı. "Ben öyle cazibe tılsım mılsım da bilmiyor. Ben bundaki büyüyü biliyor" -torbasının içini karıştırarak bir fare ölüsü çıkartıp Par-Salian'a doğru salladı- "ve ben burada konuşulan adamın iyi adam olduğunu biliyor. O, bana iyi." Fare ölüsünü bağrına basan Bupu göz yaşlan içinde Par-Salian'a baktı. "Diğerleri -koca adam ile kender- onlar,

Bupu'ya gülüyor. Bana ben böcek gibi bakıyor."

Bupu gözlerini sildi. Tas'ın boğazına bir şeyler düğümlenmişti; kendini bir böcekten daha aşağılık hissetti.

Bupu, yavaşça konuşarak devam etti. "Ben, ben nasıl görünüyor, biliyor." Pis elleri boşu boşuna elbisesini düzeltmeye çalışarak, aşağıya doğru kirden yollar yaptı. "Ben, güzel olmadığımı, orada

yatan hanım gibi güzel olmadığımı biliyor." Lağım cücesi burnunu çekti ama sonra eliyle burnunu kaşıdıktan sonra -başını kaldırarak-Par-Salian'a küstahça baktı. "Ama o bana 'yaratık' demedi. O bana 'ufaklık' söyledi. Ufaklık," diye tekrarladı.

Bir an için, hatıraları içinde, sessizleşti. Sonra derin bir ah etti. "Ben-ben onla kalmak istiyor. Ama o bana 'hayır' der. Karanlık yollarda gitmesi lâzım, der. Benim emniyette olmamı istediğini, der. Elini başıma koy" -Bupu, hatıralarına dalmış gibi başını eğdi- "ve ben içim ısındı. Sonra o bana der ki 'Hoşçakal Bupu,'. O bana 'ufaklık' der." Başını kaldıran Bupu yarım daireye baktı. "O bana hiç gülmez," dedi hıçkırığı boğazına takılmıştı. "Hiç!" Ağlamaya başladı.

Bir an için odadaki tek ses lağım cücesinin hıçkırıkları olmuştu. Caramon etkilenerek eliyle yüzünü kapadı. Tas içini, kesik kesik çekerek, bir mendil bulmak umuduyla etrafına bakındı. Biraz sonra Par-Salian taş koltuğundan kalkıp, gidip bir yandan kendisini kuşkuyla süzen, bir yandan da hıçkıran lağım cücesinin önünde durdu.

Büyük büyücü elini uzattı. "Affet beni Bupu," dedi ciddiyetle, "eğer kalbini kırdımsa. İtiraf etmeliyim ki o kaba sözleri özellikle kullandım; seni kızdırıp bize gerçek öyküyü anlatmanı sağlamak için. Çünkü ancak o zaman gerçeklerden emin olabilirdik." Par-Salian elini Bupu'nun başına koyduğunda yüzü asık ve yorgundu ama sevinçli görünüyordu. "Belki de kaybetmemişizdir, belki de şefkati öğrenmiştir," diye mırıldandı. Lağım cücesinin keçe gibi saçlarını kibarca okşadı. "Hayır, Raistlin sana hiç gülmez ufaklık. Onun hatırlayacağını biliyordum. Ona çok gülen olmuştu."

Tas, artık göz yaşlarından göremiyordu; Caramon'un da yanında sessiz sessiz ağladığını duydu. Kender burnunu mendiline sümkürdükten sonra, Par-Salian'ın beyaz cüppesinin kenarına tutunmuş hüngür hüngür ağlayan Bupu'nun gönlünü tekrar kazanmak için Bupu'ya doğru ilerledi.

"Demek ki Lady Crysania'nın bu yolculuğu gerçekleştirmesinin nedeni buymuş?" diye sordu Par-Salian Tas'a, kender ona yaklaşırken. Örtüler altında yatan, gözleri gölgelere doğru görmeden bakmakta olan hareketsiz, *beyaz* ve soğuk surete baktı büyücü. "O, bizim yakmaya çalışıp da başaramadığımız iyilik kıvılcımını yeniden tutuşturabileceğine inanıyor, öyle mi?"

"Evet," diye cevap verdi Tas, aniden kendisini büyücünün delip geçen bakışları altında rahatsız hissetmişti.

"Peki neden böyle bir şeye atılmak istiyor?" diye ısrar etti Par-Salian.

Tas, Bupu'yu sürükleyip ayağa kaldırarak mendilini uzattı; Bupu'nun elindekine hayretler içinde bakarak, bununla ne yapması gerektiğine akıl sır ediremediği belli olduğu halde Tas buna aldırmamıştı. Bupu, elbisesinin eteğine sümkürdü.

"A, şey Tika dedi ki..." Tas kızararak sustu.

"Tika ne dedi?" diye sordu Par-Salian yavaşça.

"Tika dedi ki" -Tas yutkundu- "Tika onun bunu... Raistlin'e a-aşık olduğu için yaptığını söyledi."

Par-Salian başını onaylarcasına salladı. Bakışları Caramon'a kaydı. "Peki ya sen ne diyorsun ikiz kardeş?" diye sordu aniden. Caramon'un başı kalktı, hayalet gibi gözlerle Par-Salian'a baktı.

"Onu hâlâ seviyor musun? Fistadantilus'u mahvetmek için geri gidebileceğini söyledin. Karşılaşacağın tehlike çok büyük olacak. Bu tehlikeli yolculuğu göze alacak kadar çok seviyor musun kardeşini? Bu hanım gibi, hayatını onun için tehlikeye atar mısın? Dünyayı kurtarmak amacıyla bir maceraya atılmak için geri gitmediğini unutma. Sadece bir ruhu kurtarmak için gideceksin geriye. Daha azı veya daha çoğu için değil."

Caramon'un dudakları kıpırdadı ama hiç ses çıkmadı. Öte yandan yüzü neşeyle aydınlanmıştı; bu içinden gelen bir mutluluktu. Sadece başını sallayabildi.

Par-Salian, bir araya toplanmış olan Meclis'e doğru döndü.

"Kararımı verdim," diye başladı.

Kara Cüppelilerden biri ayağa kalkarak başındaki kukuletayı geri itti. Tas, kendisini buraya getiren kadını tanıdı. Kadının gözlerinde beliren hiddeti alev alevdi. Eliyle hızlı bir itiraz hareketi yaptı.

"Biz bu kararı kabul etmiyoruz Par-Salian, dedi alçak bir sesle. "Bunun da, senin büyü yapamayacağın

anlamına geldiğini biliyorsun."

"Kule'nin Efendisi tek başına büyü yapabilir Ladonna," diye cevap verdi Par-Salian sertçe. "Yetki bütün Efendilere verilmiştir. Raistlin de bu gizi, Palanthas Kulesi'nin Efendisi olunca öğrenmişti. Ne Alların, ne de Karaların yardımına ihtiyacım yok."

Al Cüppelilerden de bir mırıltı yükseldi; çoğu Kara Cüppelilere bakıyor, onlarla fikir birliğine varmışçasına başlarını sallıyorlardı.

Ladonna gülümsedi.

"Tabii Yüce Kişi," dedi, "bunu biliyorum. Büyü yapmak için bize ihtiyacın yok ama yine de bize ihtiyacın var. Bizim işbirliğimize Par-Salian, sessiz işbirliğimize ihtiyacın var -yoksa büyümüzün gölgeleri yükselerek gümüş ayın ışıklarını keser. Ve sen de başarısız olursun."

Par-Salian'ın yüzü buz kesilerek, kül rengi oldu. "Peki ya bu kadının hayatı?" diye sordu, Crysania'yı işaret ederek.

"Paladine'ın Rahibelerinden birinin hayatından bize ne?" diye alay etti Ladonna. "Bizim endişelerimiz çok daha büyük ve yabancıların yanında tartışılacak cinsten değil. Bunları uzaklaştır" -Caramon'u işaret etti- "özel olarak toplantı yapalım."

"Bence bu akıllıca Par-Salian," dedi kırmızı cüppeli büyücü kibarca. "Konuklarımız hem yorgun hem aç, üstelik bizim bu aile içi tartışmalarımızı da çok sıkıcı buluyorlar."

"Pekâlâ," dedi Par-Salian birden bire. Fakat Tas, beyaz cüppeli büyücünün hiddetini, onlara döndüğünde görebilmişti. "Sizi sonra çağıracağız."

"Durun!" diye bağırdı Caramon. "Ben burada bulunmayı talep ediyorum! Ben..."

Koca adam, neredeyse boğulur gibi olarak durdu. Salon kaybolmuştu, büyücüler kaybolmuştu, taş sandalyeler kaybolmuştu. Caramon bir askılığa bağırıp duruyordu.

Başı dönen Tas etrafına bakındı. Caramon ve Bupu'yla birlikte, Son Yuva Han'ına ait olabilecek, rahat bir odadaydılar. Ocakta ateş yanıyor, bir köşede rahat görünüşlü yataklar duruyordu. Üzeri yiyecekle dolu masa ateşin yakınmdaydı; taze ekmek ve kızarmış etin kokusu insanın ağzını sulandırıyordu. Tas zevkle içini çekti.

"Galiba burası dünyanın en güzel yeri," diye düşündü.

Bötöm 14

Beyaz cüppeli yaşlı büyücü, Raistlin'in Palanthas Kulesi'ndeki odasına oldukça benzeyen çalışma odasında oturuyordu; buradaki fark, Par-Salian'ın raflarını dolduran kitapların ciltlerinin beyaz oluşuydu. Kitapların sırtında ve üzerlerinde görülen gümüş rünler, çatırdayarak yanan ateşin ışığında parlıyordu. İçeri girene oda sıcak ve havasız gelirdi. Fakat Par-Salian, yaşlılığın ürpertisinin kemiklerine işlediğini hissediyordu. Bu ortam onun için son derece rahattı.

Masasında oturmuş, gözleri alevlere dalmıştı. Kapısının hafifçe çalınışıyla sıçradıktan sonra içini çekip, hafifçe seslendi, "Girin."

Beyaz cüppeli genç bir büyücü, kapıyı açarak yanından geçen siyah cüppeli büyücüye eğilerek selam verdi ki gelen kadın büyücünün mevkiinde bulunanlara böyle yapılması uygundu. Kadın bu hürmeti hiçbir açıklama yapmadan kabul etti. Kukuletasını sıyırarak, kapının eşiğini geçer geçmez durdu. Beyaz cüppeli büyücü kapıyı

kadının ardından kibarca kapatıp iki Tarikat'ın başını yalnız bıraktı.

Ladonna odayı seri ve dikkatli gözlerle bir kolaçan etti. Odanın büyük bir kısmı gölgeler içinde kaybolmuştu; etrafa sadece yanan ateş ışık saçıyordu. Perdeler dahi kapatılmış, ayların meşum JŞiltılarını kesmişti. Elini kaldıran Ladonna kısık sesle birkaç söz hırıldandı. Odadaki bazı nesneler garip, kırmızı bir ışıkla parla-

maya başladılar; bu da onların büyülü özellikleri olduğunun bir göstergesiydi: Duvara dayalı bir asa, Par-Salian'm masasının üzerinde duran kristal prizma, birkaç kollu bir şamdan, devasa bir kumsaati ve yaşlı adamın parmaklarında diğerlerinin yanında duran birkaç yüzük. Bu olanlar Ladonna'yı hiç telaşlandırmamıştı; kadın teker teker hepsine bakıp başını sallamakla yetindi. Par-Salian kadına, yaşlı yüzünde bir tebessümle baktı.

"Köşelerde, Öte'den gelmiş eğleşen Yaratıklar yok Ladonna, emin olabilirsin," dedi yaşlı büyücü inceden inceye alay ederek. "Eğer seni bu düzlemden sürmek isteseydim, bunu çok önceleri yapardım canım."

"Gençliğimizde mi?" Ladonna kukuletasını arkaya attı. Demir kırı saçları karmaşık bir örgüyle başının çevresine dolanmış, güzelliği ileri yaşın getirdiği ama sanki mahir bir sanatçının elinden çıkmış gibi görünen, adeta kadının zekâsını ve karanlık irfanını gözler önüne seren kırışıklarla dolu yüzünü bir çerçeve içine almıştı. "O zaman gerçekten de bir yarışma olurdu bu Ulu Kişi."

"Unvanımı boş ver Ladonna," dedi Par-Salian. "Birbirimizi bu unvanı kullanmayacak kadar uzun zamandır tanıyoruz."

"Birbirimizi hem uzun zamandır, hem de çok iyi tanıyoruz Par-Salian," dedi Ladonna tebessüm ederek. "Oldukça iyi," diye mırıldandı hafifçe, gözleri ateşe doğru kayarak.

"Gençliğimize dönmek ister miydin Ladonna?" diye sordu Par-Salian.

Bir an için kadın cevap vermedi; sonra adama bakarak omuzlarını silkti. "Gücü, irfanı ve hüneri ne ile değişmek için? Taze kanla mı? Mümkün değil canım. Ya sen?"

"Yirmi yıl önce olsaydı ben de aynı şekilde cevaplardım," dedi Par-Salian, şakaklarını ovarak. "Ama şimdi...merak ediyorum."

"Eskiyi yad etmek için gelmedim, eski ne kadar hoş olursa olsun," dedi Ladonna boğazını temizleyerek; sesi aniden ciddileşmiş ve soğumuştu. "Ben bu çılgınlığa karşı çıkmak için geldim." İleri doğru abandı, gözlerinde şimşekler çakıyordu. "Umarım ciddi değilsindir Par-Salian. Sen bile o aptal adamı, Fistandantilus'u durdurmak için zaman içinde geri gönderecek kadar yufka yürekli ve yarım akıllı olamazsın. Tehlikeyi bir düşünsene! Tarihi değiştirebilir! Hepimizin varlığı yok olabilir!"

"Pöh! Ladonna, asıl sen bir düşün!" diye sözünü kesti Par-Salian. "Zaman akan büyük bir nehirdir; bildiğimiz bütün nehirler-
den daha engin, daha geniş. Hızla akan suya bir taş at -su aniden durur mu? Geri geriye mi akmaya başlar? Yoksa yolunu değiştirerek başka bir yöne mi yönelir? Tabii ki böyle olmaz! Taş yüzeyde birkaç dalga yaratır belki ama sonra dibe çöker. Nehirse akmaya devam eder, her zamanki gibi."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Ladonna, Par-Salian'a ihtiyatla bakarak.

"Caramon ile Crysania'nın o taşlar gibi olduğunu canım. Onlar zamanın akışını, Thon-Tsalarian'a düşen iki kayanın nehri etkilemesinden fazla etkilemeyemezler. O önemsiz iki çakıltaşı..." diye tekrarladı.

"Dalamar, Raistlin'i tam tahayyül edemediğimizi söylüyor," diye söze karıştı Ladonna. "Başaracağından oldukça emin olmalı ki böyle bir riski göze alıyor. O bir ahmak değil Par-Salian."

"Büyüyü ele geçireceğinden emin. Bu konuda onu durdura-mayız. Ama rahibe olmazsa bu büyü onun için manasız olacaktır. Crysania'ya ihtiyacı var." Beyaz cüppeli büyücü iç geçirdi. "İşte o yüzden, onu zaman içinde geri yollamalıyız."

"Anlayamıyorum..."

"Kız ölmeli Ladonna!" diye hırladı Par-Salian. "Büyü yoluyla sana bir görüntü mü göstermeliyim? Bütün rahiplerin bu topraklardan geçip gittiği bir zamana gönderilmeli. Raistlin onu geri yollamamız gerektiğini söylemiş. Başka bir şansımız olmazdı. Onun da söylemiş olduğu gibi -onun planlarını bozmamızın tek yolu bu! Bu onun en büyük umudu -ve büyük korkusu. Onu yanında Kapı'ya götürmek zorunda ama onun kendi isteğiyle gelmesi gerek! Böylelikle kızın inancını sarsmak ve kendisiyle çalışmasını sağlayacak kadar gözünü bağlamak istiyor." Par-Salian elini huzursuzca salladı. "Zaman kaybediyoruz. Bu sabah gidiyor. Hemen harekete geçmemiz gerek."

"O halde kadını burada tut!" dedi Ladonna azarlarcasına. "Bu oldukça basit görünüyor."

Par-Salian başını salladı. "Kız için geri döner. Ve -o zaman büyüyü de elde etmiş olur. İstediğini yapma gücüne sahip olur."

"Kızı öldür."

"Bunu denedik ama başaramadık. Sonra sen dahi, bütün sanatını kullansan da Paladine'ın koruması altındayken onu öldürebilir misin?"

"Belki de tanrı onu gitmekten alıkoyar?"

"Hayır. Yaptığım kehanet büyüsü tarafsızlığı gösterdi. Paladine işi bize bırakmış. Crysania burada bir bitkiden başka bir şey değil; artık bir daha başka bir şey de olamayacak çünkü bundan sonra olanların hiç biri onu iyileştirecek güce sahip değil. Belki de Paladine, onun öyle bir zaman ve zeminde ölmesini amaçlıyor ki, böylelikle ölümü bir anlam taşısın ve o da yaşam halkasını tamamlasın."

"Yani onu ölümüne yolluyorsun," diye mırıldandı Ladonna Par-Salian'a hayretle bakarak. "Ak cüppen kanla kızıla boyanacak eski dostum."

Par-Salian ellerini masanın üzerine vurdu, yüzü şiddetli bir heyecanla buruşmuştu. "Bundan hoşlanmıyorum, lanet olsun! Ama ne yapabilirim? içinde bulunduğum durumu görmüyor musun? Şu anda Kara Cüppeliler'in başı kim?"

"Benim," diye cevap verdi Ladonna.

"Eğer o zaferle dönerse kim olacak?"

Ladonna kaşlarını çatarak cevap vermedi.

"Kesinlikle. Benim günlerim sayılı Ladonna. Bunu biliyorum. Ha," -eliyle bir işaret yaptı- "gücüm hâlâ çok büyük. Belki de hiç bu kadar güçlü olmamıştım. Fakat her sabah kalktığımda, bu korkuyu hissedebiliyorum. Bugün mü olacak? Ne zaman bir büyüyü hatırlamakta zorluk çeksem titriyorum. Günün birinde, doğru sözleri hatırlayamayacağımı biliyorum."Gözlerini kapattı."Yorgunum Ladonna, çok yorgunum. Bu odada kalıp, bu sıcak ateşin yanında durmaktan ve yıllar boyunca edindiğim bilgileri bu kitaplara kaydetmekten başka bir şey istemiyorum. Ama şu anda geri adım atmayı da göze alamıyorum, çünkü yerime kimin geçeceğini biliyorum."

Yaşlı büyücü içini çekti. "Ardılımı kendim seçeceğim Ladonna," dedi yavaşça. "Mevkimin elimden zorla alınmasına izin vermeyeceğim. Bu konuda benim ortaya koyduğum, hepinizden fazla."

"Belki de değildir," dedi Ladonna alevlere bakarak. "Eğer zaferle dönerse artık bir Meclis kalmaz. Hepimiz onun hizmetkârları oluruz." Kadının eli kasıldı. "Ben hâlâ buna karşı çıkıyorum Par-Salian! Tehlike çok büyük! Bırak kız burada kalsın, bırak Raistlin, Fistandantilus'tan ne öğrenecekse öğrensin. Geri döndüğünde onunla başa çıkarız! Tabii ki güçlü ama Fistandantilus'un ölürken bildiği büyülere hakim olmak onun yıllarını alacaktır! Bu zamanı,
ona karşı silahlanarak değerlendirebiliriz! Biz..."

Odanın gölgeleri arasında bir hışırtı duyuldu. Boş bulunup ürken Ladonna döndü; eli derhal cüppesindeki gizli bir cebe doğru atılmıştı.

"Dur Ladonna," dedi kibar bir ses. "Enerjinizi bir kalkan büyüsüne harcamanıza gerek yok. Ben Öte'den gelen bir Yaratık değilim, Par-Salian'ın da söylemiş olduğu gibi." Suret ateşin yaydığı ışığa doğru bir adım attı, kırmızı cüppesi yumuşak yumuşak parlıyordu.

Rahat bir nefes alan Ladonna arkasına yaslandı ama gözlerinde, bir çırağı korkuya salabilecek bir hiddet pırıltısı vardı. "Öyle Justarius," dedi kadın soğukça, "sen Öte'den gelen Yaratıklar'dan biri değilsin. Demek ki kendini benden gizlemeyi başarabildin? Ne kadar da kurnaz oldun öyle Al Cüppe." Oturduğu sandalyede dönerek Par-Salian'a gücenerek baktı. "Yaşlanmaya başlamışsın dostum, eğer benimle başa çıkmak için yardıma ihtiyaç duyuyorsan."

"A, eminim Par-Salian da beni burada görünce en az senin kadar hayret etmiştir Ladonna," diye belirtti Justarius. Kırmızı cüppesine sıkı sıkı sarılarak, Par-Salian'ın masasının önüdeki başka bir sandalyeye oturmak için ilerledi. Yürürken biraz aksıyor, sol ayağı yerde sürünüyordu. Sınav'da yaralanan tek büyücü Raistlin değildi.

Justarius gülümsedi. "Gerçi Yüce Kişi duygularını saklamakta oldukça ustalaştı," diye de ekledi.

"Ben senin farkmdaydım," dedi Par-Salian yavaşça. "Beni daha iyi tanıyor olman gerekir dostum."

Justarius omuzlarını silkti. "Pek de önemli değil. Ladonna'ya söylediklerin oldukça ilgimi çekti..."

"Sana da aynılarını söylerdim."

"Büyük bir ihtimalle daha azını söylerdin, çünkü ben onun kadar tartışmazdım seninle. Ben seninle aynı fikirdeyim, ta başından beri. Ama bunun nedeni bizim, seninle benim yani, gerçekleri biliyor olmamız."

"Ne gerçeği?" diye tekrarladı Ladonna. Hiddetle açılan gözleri Justarius'tan Par-Salian'a kaydı.

"Ona göstermen gerek," dedi Justarius aynı kibar sesle. "Başka türlü ikna olmayacak. Ona tehlikenin ne kadar büyük olduğunu ispatla."

"Bana hiçbir şey göstermeyeceksiniz!" dedi Ladonna sesi titreyerek. "Sizin ikinizin tezgâhladığı hiçbir şeye inanmam..."

"O halde bırak, o kendi kendine yapsın," diye teklifte bulundu Justarius omuzlarını silkerek.

Par-Salian kaşlarını çattıktan sonra -dik dik bakarak- masanın üzerindeki kristal prizmayı kadına doğru itti. İşaret etti. "Köşedeki asa Fistandantilus'a aitti -bugüne kadar yaşamış olan en büyük, en güçlü büyücü. Bir Görme Büyüsü yap Ladonna. Asaya bak."

Ladonna tereddütle prizmaya dokundu; bakışları bir kez daha kuşkuyla Par-Salian'dan Justarius'a, sonra tekrar Par-Salian'a kaydı.

"Devam et!" diye atıldı Par-Salian. "Bir hile yapmadım." Gri kaşları çatıldı. "Sana yalan söylemiyeceğimi bilirsin Ladonna."

"Diğerlerine söyleyebildiğin halde," dedi Justarius yavaşça.

Par-Salian kırmızı cüppeli büyücüye ters ters baktı ama cevap vermedi.

Ladonna ani bir kararla kristali eline aldı. Kristali elinde tutup, kulağa kaba ve sert gelen sözler söyleyerek gözlerine doğru kaldırdı. Prizmadan, çalışma odasının karanlık bir köşesinde duvara yaslı duran sade, tahta asaya gökkuşağı gibi bir ışık huzmesi uzandı. Gökkuşağı, kristalden akıp tüm asayı kaplayacak kadar yayıldı. Sonra dalgalanıp birleşerek asanın sahibinin titrek suretini meydana getirdi.

Ladonna uzun uzun görüntüye baktıktan sonra yavaşça prizmayı gözlerinden indirdi. Dikkatini prizmadan ayırır ayırmaz görüntü yok oldu, gökkuşağı ışığı kırpışarak söndü. Kadının yüzü solmuştu.

"E, Ladonna," diye sordu Par-Salian sessizce, bir süre sonra. "Devam edelim mi?"

"Zaman Yolculuğu büyüsünü bir göreyim," dedi kadın gergin bir sesle.

Par-Salian sabırsız bir harekette bulundu. "Bunun mümkün olmadığını biliyorsun Ladonna! Bu büyünün sadece Kule'nin Efendileri tarafından bilindiğini sen de bilirsin..."

"En azından tarifini görme hakkına sahibim," diye cevapladı Ladonna buz gibi. "Eğer istersen büyü malzemelerini ve sözleri benden sakla. Ama ben beklenen sonuçlan görmeyi talep ediyorum." ifadesi sertleşti. "Eğer sana, bir zamanlar yapmış olduğum gibi güvenmezsem, beni affet eski dostum. Ama cüppen de saçın gibi kırlaşmaya başladı."

Bu sanki onu memnun etmiş gibi Justarius gülümsedi.

"Yarın sabah dostum," diye mırıldandı Justarius.

Par-Salian hiddetle ayağa kalktı. Cüppesinin altından, boynunda asılı gümüş bir zincirde taşıdığı gümüş bir anahtar çıkardı: Sadece Yüksek Büyücülük Kulesi Efendilerinin kullanabileceği bir anahtar. Bir zamanlar beş tane vardı ama artık iki tane kalmıştı. Par-Salian boynundaki anahtarı çıkartıp, masasının yanında duran, oymalarla süslü tahta bir sandığa sokarken orada bulunan üç büyücü de sessizce Raistlin'in - o anda dahi- aynı şeyi yapıyor, hatta gümüş ciltli aynı büyü kitabını çıkartıyor olup olmadığını merak ediyordu. Belki de yavaşça ve saygıyla aynı sayfaları çeviriyor, sadece Kulelerin Efendileri tarafından bilinen büyülere bakıyor olabilirdi.

Par-Salian kitabı açarak önce sadece Efendilerin bildiği, tertiplenmiş sözleri mırıldandı. Eğer böyle yapmasaydı kitap elleri altından yok olurdu. Doğru sayfaya gelince prizmayı Ladonna'nın bırakmış olduğu yerden alarak sayfanın üzerine tutup Ladonna'nın kullanmış olduğu aynı kaba, keskin sözleri tekrarladı.

Gökkuşağı, prizmadan akarak sayfayı aydınlattı. Par-Salian'dan gelen bir emirle prizmadan çıkan ışık huzmesi karşıdaki boş duvara çarptı.

"Bakın," dedi Par-Salian, hiddeti hâlâ sesinden belli olurken. "Oraya, duvara. Büyünün tanımlamasını okuyun."

Ladonna ile Justarius, prizmanın kendilerine gösterdiği sözleri okuyabildikleri duvara doğru döndüler. Ne Ladonna, ne de Justarius; gerekli malzemeyi ya da istenilen sözleri okuyamamıştı. Bunların bu kadar karmaşık görünüşleri Par-Salian'ın sanatından, veya büyünün kendi dizilişinden meydana geliyordu. Fakat büyünün tanımlaması netti:

Zaman içinde geriye yolculuk yapmak, bu ırklar zamanın başında tanrılar tarafından yaratılmış olduklarından elfler, insanlar ve ogreler için mümkündür; o yüzden zamanın akışında yolculuk yapabilirler. Bu ırkların yaratılışları tesadüfi ve tanrılar tarafından öngörülmemiş olduğu için büyü; cüceler, gnomlar veya kenderler tarafından kullanılamaz. (Bakınız Gargath'ın Gri Tas'ı, bak. Ek G.) Bu ırkların daha önceki zamanlara tanıtımı durumunda bunların ne olacağı bilinmese de ciddi geri tepmelere neden olabilir. (Par-Salian'ın titrek el yazısıyla yasaklı ırklar arasına 'ejderan' da ilave edilmişti.)

183

182

Bununla beraber büyüyü yapanın farkına varması gereken tehlikeler de vardır. Büyü zarfında, büyüyü yapan zamanın gerisinde ölürse, bu gelecekteki hiçbir şeyi etkilemez, çünkü bu büyü yapanın yaşadığı zamanda ölmesi gibi olacaktır. Ölümü ne geçmişi, ne geleceği, ne de şu anı etkilemez; etkisi ancak yaşadığı zamandaki bir ölümün etkisi kadar olur. O yüzden hiçbir koruma büyüsü için gücümüzü boşa harcamayız.

Zaten büyüyü yapan geçmişte olan hiçbir şeyi değiştiremez veya etkileyemez. Bu belirgin bir önlemdir. Bu şekilde bu büyü sadece çalışmalar için yararlı olacaktır. Bu büyünün tasarlanmasmdaki amaç da buydu. (Başka bir not, bu kez Par-Salian'ınkinden daha eski bir yazıyla kenara düşülmüştü: *"Afet'i engellemek mümkün değildir. Bunu büyük bir acı ve büyük bir bedel ödeyerek öğrendik. Ruhu Paladine ile huzur bulsun".)*

"Demek ki ona olan buymuş," dedi Justarius alçak bir hayret ıslığıyla. "Bu çok gizli tutulmuş bir bilgiydi."

"Bunu denemekle ahmaklık etmişler," dedi Par-Salian, "ama çok çaresizlermiş."

"Bizim gibi," diye ekledi Ladonna acı acı. "Daha var mı?"

"Evet, bir sonraki sayfa," diye cevap verdi Par-Salian.

Eğer büyüyü yapan kendisi gitmiyor da bir başkasını yolluyorsa (lütfen bir sayfa önceki uyarıyı göz önüne alın) giden, dilediği zaman kullanabileceği ve yolcuyu kendi zamanına geri getirecek bir cihazla donatılmalıdır. Bu tür cihazların tarifleri ve nasıl yapıldıkları aşağıdaki...

"Falan filan," dedi Par-Salian. Gökkuşağı ışık yok oldu, parmaklarını prizmanın etrafına kapatan büyücünün eli tarafından yutuldu. "Geri kalan, bu tür bir cihazın yapılışının teknik bilgilerine ayrılmış. Bende eski bir tane var. Bunu Caramon'a vereceğim."

Adamın ismini gayri ihtiyari vurgulamıştı ama bu odadaki herkesin dikkatini çekti. Ladonna alayla gülümsedi, elleri kara cüppesini hafif hafif okşuyordu. Justarius başını salladı. Par-Salian bile imayı fark ederek sandalyesine gömüldü; yüzünde hüzün çizgileri belirmişti.

"Demek ki Caramon bunu tek başına kullanacak," dedi Justarius. "Crysania'yı neden yolladığımızı anlıyorum Par-Salian. Bir daha dönmemecesine gidecek geriye. Ya Caramon?"

"Caramon benim kefaretim," dedi Par-Salian başını kaldırmadan. Yaşlı büyücü açık duran büyü kitabının üzerindeki titrek ellerine bakıyordu. "O, bir ruhu kurtarmak için yolculuğa çıkacak, ona da söylemiş olduğum gibi. Ama bu kardeşinin ruhu olmayacak." Par-Salian bakışlarını kaldırdı, gözleri acı doluydu. Bakışları önce Justarius'a, sonra Ladonna'ya kaydı. Her ikisi de bakışlarını mutlak bir anlayışla karşıladılar.

"Gerçek onu mahvedebilir," dedi Justarius.

"Bana soracak olursanız, mahvolacak çok az şeyi kalmış," diye dikkat çekti Ladonna soğuk bir edayla. Ayağa kalktı. Justarius da onunla birlikte kalktı ve sakat ayağında dengesini sağlayıncaya kadar biraz sendeledi. "Kadından kurtulduğun sürece adama ne olacağı pek umurumda değil Par-Salian. Bunun cüppendeki kanı temizleyeceğini düşünüyorsan o zaman elimden geldiğince ona yardım ederim." Gaddarca gülümsedi. "Bir yerde, bu bana oldukça komik geliyor. Belki de -yaşlansak da- pek değişmiyoruz, öyle değil mi canım?"

"Değişiklikler ortada Ladonna," dedi Par-Salian yorgunlukla gülümseyerek. "Gözümüz önünde solup, bulanıklaşmaya başlayan net ve kat'i ana hatlar. Yani Kara Cüppeliler de benim kararıma uyacaklar anlamına mı geliyor bu?"

"Başka seçeneğimiz yok gibi," dedi Ladonna duygusuzca. "Eğer başarısız olursan..."

"Benim çöküşümün keyfine varırsın," dedi Par-Salian iğneleyerek.

"Öyle yapacağım," diye cevap verdi kadın hafifçe, "bu hayatta zevk alacağım son şey olacaktır muhtemelen. Hoşçakal Par-Salian."

"Hoşçakal Ladonna," dedi büyücü.

"Akıllı bir kadın," dedi Justarius, kapı kadının ardından kapanırken.

"Sana rakip olabilecek biri dostum." Par-Salian masasının ardındaki sandalyesine döndü. "İkinizin benim yerim için tutuşmanızı seyretmek hoş olacak."

"Buna fırsatın olmasını gerçekten isterim," dedi Justarius, eli kapıda. "Büyüyü ne zaman yapacaksın?"

"Sabah erkenden," dedi Par-Salian ağır ağır konuşarak. "Günlerce hazırlık ister. Bu konuda uzun saatlerdir çalışıyorum zaten."

"Yardıma ne dersin?"

"Kimse, bir çırak bile yardım edemez. Sonunda çok yorulacağım. Meclis'in dağılmasına göz kulak olursun değil mi dostum?"

"Tabii ki. Peki ya kender ile lağım cücesine ne olacak?"

"Lağım cücesini, hoşuna gideceğini düşündüğünüz birkaç hediyeyle evine yollayın. Kendere gelince" -Par-Salian gülümsedi-"nereye istiyorsa oraya yollayın onu -aylar hariç tabii ki. Onun hediyelerine gelince, eminim gitmeden o kendine göre bir şeyler toplamış olacaktır. Gizliden gizliye keselerini bir kolaçan edin, eğer önemli bir şey bulmazsanız, bırakın aldığını alıkoysun."

Justarius başıyla onayladı. "Ya Dalamar?"

Par-Salian'ın yüzü ciddileşti. "Kara elf daha şimdiden ayrılmıştır kuşkusuz. Shalafi'sini bekletmek istemez." Par-Salian masanın üzerine parmaklarıyla ritm tuttu, kaşları sıkıntıyla çatıldı. "Raistlin'de garip bir cazibe var! Sen onunla hiç karşılaşmadın değil mi? Hayır. Bunu ben bile hissettim ve anlayamıyorum..."

"Belki ben anlardım," dedi Justarius. "Hepimize gülen olmuştur yaşamımızın bir yerinde. Hepimiz kardeşimizi kıskanmışızdır. Acı çekmiş, ıstırap içinde kalmışızdır, onun gibi. Ve hepimiz -sadece bir kez- düşmanlarımızı ezmek için güce sahip olmak istemişizdir! Ona acıyoruz. Ondan nefret ediyoruz. Ondan korkuyoruz; bütün bunların nedeni, bunu ancak gecenin en karanlık anında kendimize itiraf etsek de, hepimizin içinde ondan biraz bulunması."

"Eğer bunu kendi kendimize itiraf ediyorsak. O rezil rahibe! Neden bu işe bulaştı sanki!" Par-Salian başını titreyen elleri arasına aldı.

"Hoşçakal dostum," dedi Justarius kibarca. "Bittiğinde bir şeye ihtiyacın olursa diye laboratuvarm dışında bekleyeceğim."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Par-Salian başım kaldırmadan.

Justarius çalışma odasından aksayarak çıktı. Kapıyı biraz aceleyle kapatırken kırmızı cüppesinin eteğini kıstırdığı için, kurtarmak amacıyla yeniden açmak zorunda kalmıştı. Kapıyı tekrar kapatırken, bir ağlama sesi duydu.

Böfüm 15

Tasslehoff Burrfoot sıkıl-
mıştı.
?"• Ve herkesin de bildiği gibi, Krynn üzerinde canı sıkılmış bir
kenderden daha tehlikeli bir şey bulunmaz.

Tas, Bupu ve Caramon yemeklerini, son derece sönük geçen yemeklerim bitirmişti. Düşüncelerine dalıp gitmiş olan Caramon hiçbir şey söylemeden kasvetli bir sessizliğe bürünmüş, neredeyse gözünün iliştiği her şeyi yiyip yutarak oturuyordu. Bupu otur-muyordu bile. Bir kâseyi almış içindekileri eliyle toplayıp, zamanında lağım cücesi sofralarında öğrenmiş olduğu bir serilikle ağzına taşıyıp duruyordu. Elindeki kâseyi yere koyarak yeni bir kâseye uzandı ve sırasıyla birer kâse et sosu, tereyağ, şeker ve kaymağı silip süpürdü; tam bir kâse süt patatese uzanıyordu ki Tas, Bupu'nun ne yaptığını fark etti. Tuzluğu zor kurtardı.

"Evet," dedi Tas neşeyle. Boş tabağını geri iterek, Bupu'nun tabağı kapıp yalayıp temizlemesini görmeme/lige gelmeye çalıştı. "Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Ya sen Caramon? Gel gidip etrafı bir araştıralım!"

"Araştırmak mı!" Caramon öyle korkunç bir ifadeyle baktı ki Tas bir an için şaşa kaldı. "Delirdin mi? Krynn üzerindeki bütün hazineleri vereceklerini bilsem kapının dışına adımımı atmam!"

"Gerçekten mi?" diye sordu Tas şevkle. "Nedenmiş? Anlatsana

Caramon! Dışarıda neler var?"

"Bilmiyorum." Koca adam omuzlarını silkti. "Ama korkunç olmalı."

"Hiç muhafız falan görmedim..."

"Doğru; bunun da oldukça iyi nedenleri var," diye hırladı Caramon. "Burada muhafızlara ihtiyaç yok. Gözlerindeki o ifadeyi görebiliyorum Tasslehoff; aklındakini hemen unut! Dışarı çıkabilsen bile" -Caramon, odaya açılan kapıya kötü kötü baktı- "ki bundan pek emin değilim, büyük bir ihtimalle ya yürüyen bir cesetle, ya da daha korkunç başka bir şeyle burun buruna gelirsin!"

Tas'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Yine de bir zevk nidasını bastırdı. Ayaklarına bakarak, "Evet, sanırım haklısın Caramon. Nerede olduğumuzu unutuvermişim," diye mırıldandı.

"Bence de unuttun," dedi Caramon ciddiyetle. Ağrıyan omuzlarını ovan koca adam inledi. "Yorgunluktan bittim. Biraz uyumam lazım. Adı her neydiyse sununla sen de yatın. Tamam mı?"

"Tabii Caramon," dedi Tasslehoff.

Memnuniyet içinde geğiren Bupu, ateşin önünde kendini kilime sarıp sarmalamış, süt patatasleri ile kâsesinin arta kalanlarını da başına yastık yapmıştı bile.

Caramon kendere kuşkuyla baktı. Tas, bir kenderin takınabileceği en masum ifadeyi takındı; sonuç olarak Caramon sert bir ifadeyle ona parmağını salladı.

"Bu odadan ayrılmayacağına söz ver Tasslehoff Burrfoot. Sanki... Tanis buradaymış gibi söz ver."

"Söz veriyorum," dedi Tas ciddiyetle, "aynı -burada olsaydı-Tanis'e söz verecek olduğum gibi."

"Güzel." Rahat bir nefes alan Caramon, kendini, altında protestoyla inleyen bir yatağa attı; yatak koca adamın ağırlığı altında yere kadar sarkmıştı. "Herhalde ne yapacaklarına karar verdiklerinde biri bizi uyandırır."

"Gerçekten zaman içinde geri gidecek misin Caramon?" diye sordu Tas hevesle, kendi yatağına oturup, çizmelerini çözüyormuş gibi yaparak.

"Tabii ki. Önemli bir şey sayılmaz," diye mırıldandı Caramon uykulu uykulu. "Şimdi biraz uyu ve...teşekkürler Tas. Senin çok...senin çok...faydan dokundu..." Sözleri bir horultuya dönüşmüştü.

Tas hiç kıpırdamadan durdu, Caramon'un nefes sesi muntazam

çıkmaya başlayıncaya kadar bekledi. Bu da pek uzun sürmedi çünkü koca adam hem fiziksel, hem de ruhsal olarak yorgundu. Caramon'un yorgun, endişeli, gözyaşlarıyla yol yol olmuş yüzüne bakan kender bir an vicdan azabı çeker gibi oldu. Fakat kenderler vicdan azabı çeker gibi olmaya alışıktır -belki de insanların sivrisinek ısırıklarına alışık olduklarından bile fazla.

"Gittiğimi ruhu bile duymaz," dedi Tas kendi kendine, yerde emekleyip Caramon'un yatağının yanından gizli gizli geçerken. "Ayrıca hiçbir yere ayrılmayacağıma dair ona söz vermedim ki. Ben, Tanis'e söz verdim.

Tanis de burada değil, o yüzden verdiğim söz sayılmaz. Ayrıca eminim, bu kadar yorgun olmasaydı o da etrafı bir araştırmak isterdi."

Tas, Bupu'nun kirli minik bedeninin yanından emeklerken kendi kendini, Caramon'un ona, yatmadan önce etrafı kolaçan etmesi için emir verdiğine bile ikna etmişti bile. Caramon'un i-kazlarım hatırlayarak kapının kulbunu kuşkuyla tuttu. Ama kapı kolaycacık açıldı. Biz konuğuz burada, tutsak değil. Tabii dışarıda nöbet tutan bir yürüyen ceset varsa o başka. Tas, başını kapı eşiğinden uzattı. Holü yukarıdan aşağıya bir süzdü. Hiçbir şey. Görünürde yürüyen bir ceset falan yoktu. Hayal kırıklığıyla iç geçiren Tas kapıdan süzülerek, kapıyı yavaşça arkasından çekti.

Hol, hem sağına, hem soluna doğru uzanıyor, her iki taraftaki gölgeli köşelerde gözden kayboluyordu. Boş, soğuk ve çıplaktı. Başka odalar holden dallanıp budaklanıyordu; hepsi kapalıydı. Hiç süs yoktu, ne duvarlara asılmış bir duvar halısı, ne de taşları örten bir yer halısı vardı. Hatta hiç bir ışıklandırma, meşale veya mum da yoktu. Belli ki karanlıkta gezerlerken büyücüler kendi ışıklarını kendileri tedarik ediyordu.

Bir tarafta duran pencere, gümüş ay Solinari'nin ışığının içeri girmesini sağlıyor; ışığı, camlı çerçevelerinden içeriye süzüyordu ama bütün ışık buydu. Holün geri kalan kısmı tamamen karanlıktı. Bir mum almak için odaya geri dönmek çok geç gelmişti Tas'ın aklına. Hayır. Eğer Caramon uyanırsa kendere araştırma yapmasını söylemiş olduğunu hatırlayamayabilirdi.

"Bu odalardan birine girip bir mum ödünç alıvereyim," dedi Tas kendi kendine. "Ayrıca, bu insanlarla tanışmanın da hoş bir yolu."

Zeminde dans eden mehtaptan daha sessizce hol boyunca süzülen Tas bir sonraki odaya vardı. "Belki uyuyorlardır, kapıyı çal-

mayayım," diye düşündü ve kapının kulbunu dikkatle çevirdi. "Ay, kilitli!" dedi, kendini son derece mutlu hissederek. Bu, en azından birkaç dakika için onu oyalayacaktı. Çilingir aletlerini çıkartarak, bu kilit için gerekli, uygun boydaki teli bulmak amacıyla mehtaba doğru tuttu.

"İnşallah kilidi büyülü değildir," diye mırıldandı; bu ani fikirle buz kesmişti. Büyücülerin zaman zaman böyle yaptıklarını biliyordu -bu kenderlerin son derece ahlaksızca buldukları bir alışkanlıktı. Ama belki de her yanı büyücülerle dolu Yüksek Büyücülük Kulesi'nde bunun gereksizliğini anlamışlardı. "Yani kim istese gelip, kapıyı havaya uçurup içeri girebilir," diye düşündü Tas.

Gerçekten de kilit kolaycacık açıldı. Kalbi heyecanla çarpan Tas kapıyı sessizce iterek içeri baktı. Oda, sadece sönmekte olan ateşin hafif parlaklığıyla aydınlanmıştı. Dinledi. İçeride kimsenin sesini duymuyordu; ne bir horultu, ne bir nefes sesi vardı, o yüzden ayaklarıyla hafifçe yeri yoklaya yoklaya yürüdü. Keskin gözleri yatağı buldu. Yatak boştu. Kimse yoktu.

"O halde bir mum ödünç alsam bir şey demezler," dedi kender kendi kendine memnuniyetle. Bir mum bularak fitilini kor halindeki kömürle yaktı. Sonra da kendini, odanın sahibinin eşyalarını izleme zevkine bıraktı; bunu yaptıkça da bu odanın sahibinin her kim ise, pek de öyle tertipli birisi olmadığını fark etti.

İki saat ve birçok oda sonra Tas keseleri nefes kesici -ama; sabaha sahiplerine iade etmeye kesin kararlı olduğu- nesnelerle tıka basa dolu, yorgun argın kendi odasına dönüyordu. Çoğunu, umursanmadan atılmış olduklarını aşikar olan masa üstlerinden toplamıştı. Birkaç tane de yerden bulmuş (sahiplerinin bunları kaybetmiş olduklarına emindi) ve hatta birkaçını da yıkanmak için ayrıldıkları belli olan cüppelerin ceplerinden kurtarmıştı; eğer cüppeler yıkanmaya gideydi, nesnelerin kaybolacağı kesindi.

Holden aşağıya bakınca, kendi kapılarının altından ışığın süzüldüğünü görünce ciddi bir şok yaşadı!

"Caramon!" Yutkundu ama tam o anda odadan çıkışına dair yüzlerce olası gerekçe geldi aklına. Ya da belki de Caramon daha onun yokluğunu fark etmemişti bile. Belki de cüce birasıyla meşguldü. Bu ihtimali göz önüne alan Tas odalarının kapalı kapısına kadar parmak uçlarında ilerleyip, kulağını kapıya dayayıp dinlemeye başladı.

Bazı sesler duydu. Birini hemen tanıdı: Bupu. Diğeri...kaşlarını çattı. O da tanıdıktı...nerede duymuştu bu sesi?

"Evet, eğer istediğin buysa seni Yücepulp'a geri yollayacağım. Ama önce bana Yücepulp'ın nerede olduğunu söylemelisin."

Ses hafif hafif öfkelenmeye başlamıştı. Belli ki bu, bir süredir böyle devam ediyordu. Tas, gözünü anahtar deliğine dayadı. Tas, kuşkuyla kırmızı cüppeli bir surete bakan, saçları süt patateslerle keçeleşmiş Bupu'yu görebiliyordu. Şimdi bu sesi nerede duyduğunu hatırlamıştı -bu, Meclis'teki adamdı, Par-Salian'ı sorgulayıp

duran adam!

"Yücebulp!" diye tekrarladı Bupu hiddetle. "Yücepulp değil. Yücebulp evde. Beni eve yolla."

"Evet, tabii. Şimdi, ev nerede?"

"Yücebulp olduğu yerde."

"Ya Yücepul-bulp nerede?" diye sordu kırmızı cüppeli büyücü ümitsiz bir tonla.

"Evde," diye beyan etti Bupu kısaca. "Bunu daha önce dedim. Senin o kukuleta altında kulaklar var? Belki ise sağır." Lağım cücesi bir an için torbasına doğru atılarak, Tas'm görüş açısından çıktı. Yeniden belirdiğinde elinde, kuyruğuna deri bir şerit sarılmış, başka bir kertenkele ölüsü tutuyordu. "Ben iyi et. Sen kuyruğu kulağa sok ve..."

"Teşekkür ederim," dedi büyücü aceleyle, "ama ben oldukça iyi işitiyorum, emin ol. I, siz evinize ne isim verirsiniz? İsmi ne?"

"Çukurr. İki R ile. Ne süslü isim de mi?" dedi Bupu gururla. "Bu Yücebulp'un fikri. Bir zamanlar o bir kitap ye. Çok şey öğren. Burda iyi." Karnını okşadı.

Tas, gülmemek için eliyle ağzını kapattı. Kırmızı cüppeli büyücü de belli ki aynı sorunlarla karşı karşıyaydı. Tas, adamın omuzlarının kırmızı cüppesi altında sarsıldığını gördü; adamın cevap vermesi de zamanını aldı. Cevap verdiğinde sesinde hafif bir titreme vardı.

"İnsanlar...insanlar sizin -m- Çukurlunuza ne diyor?"

Tas, Bupu'nun kaşlarını çattığını gördü. "Aptal isim. Biri tükürür gibi geliyor kulaka. Skroth."

"Skroth," diye tekrarladı kırmızı cüppeli büyücü hayrete düşerek. "Skroth," diye mırıldandı. Sonra parmağım şaklattı. "Hatırladım. Kender Meclis'te söylemişti. Xak Tsaroth mu?"

"Ben de onu öyle dedim. Kulakın için kertenkele tedavi istemediğine eminsin mi? Sen kuyruğu kulağına koyup..."

190

191

Rahat bir nefes alan kırmızı cüppeli büyücü elini Bupu'nun başı üzerine koydu. Başından aşağıya toza benzeyen bir şeyler serperken (ki bunlar Bupu'yu deliler gibi hapşırtmıştı.) Tas büyücünün garip sözler mırıldandığını duydu.

"Ben şimdi mi git ev?" diye sordu Bupu umutla.

Büyücü cevap vermeden mırıldanmaya devam etti.

"O hiç iyi değil," diye mırıldandı kendi kendine, toz yavaş yavaş saçlarını ve bedenini kaplarken. "Hiçbiri iyi değil. Hiç de benim güzel adamım gibi değil." Burnunu çekerek, sildi. "O gülmüyor...o bana 'ufaklık' söylüyor."

Lağım cücesinin üzerindeki toz uçuk sarı bir renkle parlamaya başlamıştı. Tas'ın nefesi kesilir gibi oldu. Parlaklık git gide fazlalaşmaya başladı, renk değiştirdi, önce sarımtrak bir yeşil, derken yeşil, derken yeşil-mavi, derken mavi oldu ve aniden...

"Bupu!" diye fısıldadı Tas.

Lağım cücesi kaybolmuştu!

"Ve sırada ben varım!" diye fark etti Tas dehşetle. Belli ki kırmızı cüppeli büyücü, Caramon'un, uyanırsa gittiğini fark etmemesi için Tas'ın kendisine benzesin diye yaptığı kabartının bulunduğu yatağına doğru ilerliyordu.

"Tasslehoff Burrfoot," diye seslendi kırmızı cüppeli büyücü hafifçe. Tas'ın görüş açısından çıkmıştı. Kender buz gibi olmuş duruyor, büyücünün kendisinin orada bulunmadığını fark etmesini bekliyordu. Yakalanmaktan korktuğundan değil. Yakalanmaya alışıktı ve kendisini bu işten de sıyıracağına oldukça emindi. Ama eve geri yollanmaktan korkuyordu! Caramon'un onsuz bir yerlere gitmesini bekliyor olamazlardı, değil mi?

"Caramon'un bana ihtiyacı var!" diye fısıldadı Tas kendi kendine ıstırapla. "Onun ne kadar kötü durumda olduğunu bilmiyorlar. Eğer onu meyhanelerden çekip çıkartmak için yanında ben olmazsam neler olmaz?"

"Tasslehoff," diye tekrarladı büyücünün sesi. Yatağa yaklaşıyor olmalıydı.

Tas'ın eli, hızla cebine gitti. Bir avuç çöp içinde işe yarar bir şey bulmayı, ümidin de ötesinde ümit etti. Minik elini açarak mum ışığına tuttu. Eline bir yüzük, bir üzüm, bir parça bıyık cilası gelmişti. Cila ile üzümün işe yarar yanı yoktu. Bunları yere fırlattı.

"Caramon!" dediğini duydu kırmızı cüppeli büyücünün sert bir şekilde. Caramon'un homurdanıp, inlediğini duyuyor, büyücünün

onu sarsmasını hayal edebiliyordu. "Caramon uyan. Kender nerede?"

Odada neler olduğunu umursamamaya çalışan Tas kendini yüzüğü incelemeye verdi. Büyük ihtimalle büyülü bir yüzüktü bu. Sol taraftaki üçüncü odadan almıştı. Yoksa dördüncü oda mıydı? Üstelik büyülü yüzükler genellikle parmağa takıldıklarında işlerlerdi. Tas bu konuda bir uzman sayılırdı. Bir zamanlar yanlışlıkla büyülü bir yüzüğü takarak, tam kötü bir büyücünün sarayına taşınıvermişti. Bunun da benzer bir işe yarama ihtimali yok değildi. Yüzüğün ne işe yaradığıyla ilgili bir fikri yoktu.

Belki de yüzükte bir ipucu falan bulabilirdi.

Tas, neredeyse acelesinden yüzüğü yere düşürecek gibi olarak, elinde evirip çevirdi. Allahtan Caramon öyle kolay kolay uyan-mazdı!

Bu, fildişinden oyulmuş, iki minik pembe taşı olan, sade bir yüzüktü. İçinde rünler vardı. Kalbinde bir sızıyla büyülü Görme Gözlükleri hatırladı; eğer ejderanının biri takmıyor idiyse Neraka'da kaybolup gitmişlerdi.

"Ne...ne..." diye geveliyordu Caramon. "Kender mi? Ben ona...buradan çıkmamasını söylemiştim...yürüyen cesetler..."

"Kahrolsun!" Kırmızı cüppeli büyücü kapıya yönelmişti.

Lütfen Fizban! diye fısıldadı kender, eğer beni hatırlıyorsan, ki hiç zannetmem, ama belki de hatırlıyorsundur -şapkanı bulup duran bendim. Lütfen Fizban! Caramon'u bensiz göndermelerine izin verme. Bu yüzüğü bir Görünmezlik Yüzüğü yap. Ya da beni yakalamalarını engelleyecek Bir Şeyler Yüzüğü yap!

Yüzük aracılığıyla, bilmeden çağıracağı "Korkunç" bir şeyler görmemek için gözlerini sıkı sıkı yuman Tas yüzüğü başparmağına geçirdi. (Son anda, yüzük aracılığıyla, bilmeden çağıracağı "Korkunç" bir şeyleri kaçırmamak için gene de gözlerini açtı.)

İlk başta hiçbir şey olmadı. Kırmızı cüppeli büyücünün aksak adımlarının gitgide kapının yanına yaklaştığını duyabiliyordu.

Derken -bir şeyler olmaya başlamıştı; gerçi bu tam anlamıyla Tas'ın beklediği şey sayılamazdı. Hol büyümeye başlamıştı! Duvarlar yanından hızla çıkarken kenderin kulaklarına bir uğultu gelmiş, tavan da hızla kendisinden uzaklaşmaya başlamıştı. Ağzı bir karış açık kapının gitgide büyüyerek muazzam bir boyuta ulaşmasını seyretti.

Ne yaptım ben? diye meraklandı Tas telaşla. Kuleyi mi büyüt-

tüm? Acaba fark eden olur mu? Fark ederlerse çok üzülürler mi acaba?

Koca kapı, neredeyse kenderi yerle bir eden bir hava akımıyla açıldı. Kırmızı cüppeli devasa bir suret kapıyı doldurdu.

Bir dev! Tas'ın nefesi kesilmişti. Sadece Kule'yi büyütmekle kalmadım! Büyücüleri de büyüttüm! Aman tanrım. Herhalde bunu fark ederler. En azından ayakkabılarını giymeyi denedikleri ilk anda fark ederler! Eminim çok üzüleceklerdir. Ben de kahrolurdum eğer altı metre boyunda olsaydım ve hiçbir giysim üzerime olmasaydı.

Fakat Tas hayretler içinde kırmızı cüppeli büyücünün, böyle aniden boy atmaktan hiç de rahatsız olmadığını fark etti. Sadece hol boyunca "Tasslehoff Burrfoot!" diye bağırmakla yetindi adam.

Üstelik tam Tas'ın olduğu yere bakıp onu görmedi bile!

"Ah, teşekkürler Fizban!" diye viyakladı kender. Sonra öksürdü. Sesi gerçekten de komik çıkmıştı. Deneme yapmak için yine "Fizban?" dedi. Sesi yine viyaklama gibiydi.

Tam o anda kırmızı cüppeli büyücü aşağıya baktı.

"Ha-ha! Kimin odasından kaçtın bakalım minik dostum?" dedi büyücü.

Tasslehoff dehşetle bakarken dev eğildi -ona doğru uzanıyordu! Parmakları gittikçe yaklaştı. Tas o kadar hayret içinde kalmıştı ki ne koşabiliyor, ne başka bir şey yapabiliyor, durmuş devasa elin kendisini tutmasını bekliyordu. El onu tuttuğunda herşey olup bitmiş olacaktı! Hemen onu eve geri yollarlardı, tabii eğer Kule'lerinin büyümesini isteyip istemediklerini iyice bilmeden Kulelerini büyüttüğü için ona daha kötü bir ceza vermezlerse.

El, üzerine gelerek onu kuyruğundan tuttu.

"Kuyruğum!" diye düşündü Tas çılgınlar gibi, el onu yerden havaya kaldırırken kıvır kıvır kıvrılırken. "Benim kuyruğum yok ki! Ama olmuş olmalı! El beni bir şeyden yakaladı!"

Başını çevirip bakan Tas, gerçekten de bir kuyruğu olduğunu gördü! Sadece bir kuyruğu yoktu; dört de pembe ayağı vardı! Dört! Üstelik cart mavi pantalon yerine bacaklarında beyaz tüyler vardı!

"Evet o halde," diye gümbürdedi sert ses tam kulaklarının dibinde, "cevap ver bana minik kemirgen! Kimin arkadaş yaratığısın sen bakalım?"

Böfüm 16

Arkadaş yaratık! Tasslehoff bu sözü kavramıştı. Arkadaş yaratık ... Hummalı aklına Raistlin'le yaptığı konuşmalar gelmeye başlamıştı.

"Bazı büyücülerin emirlerine amade hayvanları vardır," diye anlatmıştı Raistlin ona bir keresinde. "Bu hayvanlar, ya da diğer bir deyişle bu arkadaş yaratıklar, büyücünün kendi duyularının bir uzantısı olarak hareket eder. Bu arkadaş yaratıklar, büyücünün gidemediği yerlere giderler, göremediği şeyleri görürler ve onun dinlemesini istemedikleri konuşmaları dinlerler."

O zamanlar, bu Tasslehoff'a harika bir fikir gibi gelmişti; gerçi hatırladığı kadarıyla Raistlin bundan pek memnun değil gibiydi. O, bunu bir zayıflık, diğer varlıklara haddinden fazla bağımlı olmak olarak addediyordu.

"Eee, cevap ver bana," diye ısrar etti kırmızı cüppeli büyücü, Tasslehoff'u kuyruğundan tutmuş sallayarak. Kan, kenderin başına hücum ederek başını döndürdü; ayrıca kuyruğundan tutuluyor olmak çok acı vericiydi, itibarının iki paralık olması bir yana! Bir an için bütün yapabildiği, Flint'in onu göremiyor olduğuna şükretmekti.

Herhalde, diye düşündü kasvetle, arkadaş yaratıklar konuşabiliyor olmalıdırlar. İnşallah Ortak lisan konuşabiliyor-lardır; yani şöyle Sıçanca gibi bir şey konuşuyorlardır.

"Ben...ben...m...benim sahibim" -güzel bir büyücü ismi ne olabilirdi?- "Fa-Faikus," diye viyakladı Tas; yıllar önce Raistlin'in bu ismi öğrenci bir arkadaşına hitap ederken kullandığını hatırlamıştı.

"Hıh," dedi kırmızı cüppeli büyücü kaşlarını çatarak/'bilmeliy-dim. Efendin için bir göreve mi çıkmıştın yoksa sadece kurtulmuş etrafta mı dolaşıyordun?"

Allahtan büyücü kenderi tutuş tarzını değiştirmiş, kuyruğunu bırakarak onu sıkı sıkı elinde tutmaya başlamıştı. Kenderm ön ayakları, kırmızı cüppeli büyücünün başparmağı üzerinde titreyerek duruyor, boncuk gibi kırmızı gözleri büyücünün soğuk, kara gözlerine bakıyordu.

Ne cevap vereceğim? diye düşündü Tas deliler gibi. Her iki seçim de hoş gelmiyordu kulağa.

"Bu -bu benim izin vaktim," dedi Tas, kulağa hiddetli geldiğini umduğu bir viyaklamayla.

"Hıh!" diye burun büktü büyücü. "Çok uzun zamandır o tembel Faikus'un yanında kalmışsın, bu kesin. O genç adamla yarın sabah bir konuşacağım. Sana gelince, yo, kıvranmana gerek yok! Sudora'nın arkadaş yaratığının geceleri holde dolaştığını unuttun mu? Marigold seni tatlı niyetine yutabilirdi! Benimle gel. Bu akşamki işimi bitirince, seni sahibine geri götürürüm."

Tas tam keskin, minik dişlerini büyücünün parmağına saplıyacağı sırada aniden aklına daha parlak bir fikir geldi. "Bu akşamki işimi bitirince!" Tabii ya, bu Caramon ile ilgili olmalıydı! Bu, görünmez olmaktan daha iyiydi! O da yolculuğa katılıverirdi!

Kender başını, faremsi bir mütevazilik ve nedamet ifadesi olduğunu tasavvur ettiği bir hareketle eğdi. Bu,

kırmızı cüppeli büyücüye yetmiş gibiydi çünkü o da aklı başka yerlerde gülümsedikten sonra, cüppesinin cebinde bir şeyler aramaya başladı.

"Ne var Justarius?" İşte Caramon da sersem ve yarı uykulu bir ifadeyle belirmişti. Belli belirsiz holü yukarıdan aşağıya bir süzdü. "Tas'ı buldun mu?"

"Kenderi mi? Hayır." Büyücü yeniden gülümsedi, bu kez oldukça pişman bir edayla gülümsedi. "Onu bulmamız biraz zaman alabilirim korkarım....kenderler saklanmayı çok iyi becerirler."

"Onun canını yakmayacaksınız değil mi?" diye sordu Caramon endişeyle; o kadar endişeli sormuştu ki Tas koca adama acıyarak,

onu avutmak istedi.

"Hayır, tabii ki böyle bir şey yapmayacağız," diye cevapladı Justarius avutarak; hâlâ cüppesinin ceplerini araştırıyordu. "Gerçi," diye ekledi bir kez daha düşündükten sonra, "o dikkatsizliği yüzünden kendi kendinin canını yakabilir. Etrafta, ellemesi pek de akıl kârı olmayan nesneler var. Neyse, şimdi, sen hazır mısın?"

"Tas geri gelinceye ve ben onun iyi olduğunu görünceye kadar gitmek istemiyorum," dedi Caramon inatla.

"Korkarım öyle bir seçeneğin yok," dedi büyücü; Tas adamın sesisin buz kestiğini duydu. "Kardeşin yarın sabah hareket ediyor. Sen de o zaman gitmeye hazırlanmalısın. Par-Salian'ın bu karmaşık büyüyü ezberleyip yapması saatler alıyor. Başladı bile. Aslında kenderi aramak için gereğinden fazla oyalandım. Geç kaldık. Haydi benimle gel."

"Bekle...eşyalarım..." dedi Caramon heyecanla. "Kılıcım..."

"O konuda endişe etmene gerek yok," diye cevap verdi Justarius. Sonunda aradığı şeyi bularak, cüppesinin cebinden ipek bir kese çıkarttı. "Zaman içinde bu zamana ait her hangi bir silah veya aletle geri gidemezsin. Büyünün bir bölümü de içinde yolculuk ettiğin zaman dilimine uygun giyinmeni sağlayacak."

Caramon çıldırmış gibi bedenine baktı. "Y-yani giysilerimi değiştirmem mi icap edecek? Bir kılıcım olmayacak mı? ee..."

Ve bu adamı zaman içinde geriye bir başına yolluyorsunuz ha? diye düşündü Tas hiddetlenerek. En fazla beş dakika dayanır. O da beş dakika dayanabilirse! Hayır, bütün tanrılar adına, ben de...

Tam o anda, kender kendini baş aşağıya ipek kesenin içine tıkıştırılırken bulunca düşünceleri kaybolup gitti.

Herşey zifir zindan oldu. Kesenin dibine doğru, kuyruğu ayaklarının üzerinde baş aşağıya yuvarlandı. İçinde, sırt üstü, savunmasız bir biçimde durduğuna dair dehşet verici bir korku duymuştu. Deliler gibi kendini düzeltmeye çalıştı, çılgınca pençeli ayaklarıyla kesenin kaygan kumaşına tırmanmaya çalıştı. Sonunda kendini düzeltmişti ve o kötü his durulmuştu.

Demek ki paniğe kapılmak böyle bir duygu, diye düşündü Tas bir oh çekerek. Pek hoşuma gitmediği kesin. Normal olarak kenderlerin bunu hissetmediklerine de çok memnun oldum. Şimdi ne olacak?

Kendini sakinleşmek için zorlayan ve minik kalbini

yatıştırmaya çalışan Tas ipek kesenin dibine büzüştü ve ne yapması gerektiğini düşünmeye çalıştı. Deliller gibi çırpınırken neler olun bittiğini kaçırmıştı, çünkü -dinleyince- iki çift ayağın, Caramon'un ağır, çizmeli ayağı ile, büyücünün hışırtılı yürüyüşünün hol boyunca ilerlediğini duyuyordu. Aynı zamanda hafif bir sallanma hareketini de yaşıyor, kumaşa sürten kumaşın yumuşak seslerini duyabiliyordu. Aniden, kırmızı cüppeli büyücünün keseyi kemerinden sallandırdığını idrak ediverdi!

"Oraya gidince ne yapmam gerekiyor? Sonra buraya nasıl döneceğim..."

Bu Caramon'un sesiydi; kumaş kese yüzünden biraz boğuk duyulsa da oldukça netti.

"Bunların hepsi sana anlatılacak." Büyücünün sesi haddinden fazla sabırlı çıkıyordu. "Merak ediyorum... Kuşkuların var mı, veya belki de sonradan aklına gelen bir şeyler. Eğer varsa, bunları bize şimdi söylemelisin..."

"Hayır," Caramon'un sesi sert, uzun zamandır duyulmadığı kadar kararlı çıkmıştı. "Hayır, benim bir tereddütüm yok. Gideceğim. Lady Crysania'yı geri götüreceğim. Onun başına gelenlerden ben sorumluyum, o yaşlı adam ne derse desin. İhtiyacı olan yardımı bulmasını sağlayacağım ve sizin için de Fistandantilus'un

çaresine bakacağım."

"M-m-m-m."

Tas büyücünün o "m-m-m-m"sını duymuştu ama Caramon'un bunu duyup duymadığına emin değildi. Koca adam, Fistandan-tilus'u yakaladığında ona neler yapacağını geveleyip duruyordu. Fakat Tas, aynı Par-Salian'ın Caramon'a Salon'daki bakışını görünce ürperdiği gibi ürperdi. Nerede olduğunu unutan kender sıkıntıyla viyakladı.

"Şışşşt," diye mırıldandı Justarius dalgın dalgın, eliyle keseyi okşayarak. "Bu kısa bir süre için böyle, biraz sonra kafesine dönüp rahat rahat darılarını yiyeceksin."

"Hı?" dedi Caramon. Caramon koca adamın hayret dolu bakışını gözlerinde canlandırabiliyordu. Kender minik dişlerini sıktı. "Kafes" sözü aklına korkunç bir sahne getirmişti ve gerçekten korku dolu bir düşünce belirdi aklında: Ya bir daha kendim olamazsam?

"Yo, sana değil!" dedi büyücü aceleyle. "Ben buradaki minik tüylü dostumla konuşuyordum. Rahatsız olmaya başladı. Eğer geç
kalmamış olsaydım, şimdi kendim onu geri götürürdüm." Tas dondu. "Tamam, duruldu galiba. Şimdi, ne diyordum?"

Tas artık kulak asmıyordu. Acınacak bir halde, büyücü aksa-yarak yürürken bir ileri bir geri sallanan, hafifçe büyücünün bacaklarına çarpan ayaklarıyla keseye tutunmuştu. Yüzüğü parmağından çıkartmakla büyü tersine dönerdi herhalde.

Deneyip görmek için Tas'ın parmağı kaşınmaya başlamıştı, parmağına geçirdiği son büyülü yüzüğü çıkartamamıştı! Ya aynıysa? Sonsuza kadar beyaz tüyler ve pembe ayaklara mı mahkum olmuştu yoksa? Bu düşünceyle Tas, emin olmak için, derhal ayaklarından birini yüzüğün hâlâ takılı durduğu başparmağına (ya da her ne deniyorsa ona) dolayıp neredeyse çıkartacaktı.

Fakat aniden, bir kender boyunda ipek torbadan patlayıp çıkarak büyücünün ayakları dibine düşmek fikri geldi aklına. Titreyen minik ayağını zorla durdurdu. Hayır. En azından bu şekilde, en azından Caramon'un götürüldüğü yere götürülüyordu. Başka bir şey olmasa, belki fare kılığında onunla geriye gidebilirdi. Daha kötü şeyler olabilirdi...

Keseden nasıl kaçacaktı!

Kenderin içi karardı. Tabii ki yeniden kendi haline dönse çıkmak kolay olacaktı. Ama o zaman onu yakalayıp eve yollarlardı! Ama fare olarak kalsa Faikus'un yanında darı yerken bulacaktı kendini. Kender homurdanarak toparlandı, burnunu patileri arasına koydu. Bu, bütün hayatı boyunca kendini içinde bulduğu en kötü durumdu; buna iki büyücünün onu, adamların tüylü mamutuyla kaçarken yakaladığı zaman da dahildi. Bu da yetmezmiş gibi içine tıkıldığı kesenin sallanma hareketiyle, kesenin komik kokusuyla, oraya buraya çarpıp durmaktan midesi bulanmaya başlamıştı.

"Bütün hata Fizban'a dua etmekte zaten," dedi kendi kendine sıkıntıyla. "Gerçekte Paladine olabilir, ama eminim o yaşlı büyücü bir yerlerde, şu olanlara epeyce kıkırdıyordun"

Fizban'ı ve onu ne kadar özlediğini düşünmek Tas'ı rahatlatmıyordu o yüzden bu düşünceyi aklından çıkartarak, bir çıkış yolu bulma ümidiyle bir kez daha dikkatini etrafına verdi. İpeksi karanlığa dikti gözlerini ve aniden...

"Seni ahmak seni!" dedi kendi kendine heyecanla. "Seni sakat, kapı kulbu kafalı kender seni, Flint'in deyimiyle! Ya da sakat kafalı sıçan çünkü artık bir kender değilim! Ben bir fareyim...dişlerim

var!

Tas aceleyle denemek için bir lokma aldı ağzına. İlk başta kaygan kumaşı yakalayamadı ve bir kez daha kahroldu.

"Dikiş yerini dene ahmak," diye azarladı kendini acımasızca ve dişlerini kumaşı tutan ipliğe geçirdi. Keskin dişler ipliği neredeyse hemen kesince dikiş açıldı. Tas aceleyle birkaç dikişi daha didikle-di; kısa bir süre sonra kırmızı bir şeyler görmeye başladı -büyücünün kırmızı cüppesi! Bir parça temiz hava aldı (bu adam bu kesede ne saklıyormuş böyle!) ve o kadar coştu ki hemen biraz daha didiklemeye başladı.

Sonra durdu. Eğer deliği biraz daha büyütecek olsa aşağıya
düşecekti. Buna hazır değildi, en azından şimdilik. Hiç olmazsa
gidecekleri yere gidinceye kadar. Belli ki bu yer de pek uzak

değildi. Tas bir süredir merdivenlere tırmandıklarını fark etti. Caramon'un alışık olmadığı bu idman karşısında hırıltıyla solumaya başladığını, hatta kırmızı cüppeli büyücünün bile biraz soluksuz kaldığım duyabiliyordu.

"Neden bizi laboratuvarın olduğu yere büyüyle götürmüyor-sun?" diye homurdandı Caramon, nefes nefese.

"Hayır!" diye cevapladı Justarius yavaşça, sesinde korku vardı. "Havanın bile Par-Salian'ın bu büyüyü yapmak için saldığı güçle karıncalanıp, çıtırdadığını duyabiliyorum. Bu gece, burada harekete geçmiş güçleri kendi önemsiz büyülerimle rahatsız etmem!"

Tas, kürkünün altında titredi; Caramon'un da aynı şekilde ürpermiş olabileceğini düşündü çünkü koca adamın boğazını sinirli sinirli temizlediğini ve sessizce tırmanmaya devam ettiğini duydu. Aniden duruverdiler.

"Geldik mi?" diye sordu Caramon, sesine hakim olmaya çalışarak.

"Evet," diye geldi fısıltı halindeki cevap. Tas duyumakta güçlük çekiyordu. "Seni bu son basamaklardan da çıkartacağım, sonra -tepedeki kapıya gelince- kapıyı çok yavaşça açıp içeri girmeni sağlayacağım. Hiçbir söz söyleme! Par-Salian'ın konsantrasyonunu bozacak hiçbir şey söyleme. Büyü günlerce süren bir hazırlık istiyor..."

"Yani, günler önce bunu yapacağını bildiğini mi söylüyorsun?" diye lafını kesti Caramon sertçe.

"Sus!" diye emretti Justarius; sesinde hiddet vardı. "Tabii ki böyle bir ihtimalin varlığını biliyordu. Bilmiş olması da çok iyi

olmuş çünkü kardeşinin bu kadar hızlı hareket etmesini beklemiyorduk!" Tas, adamın derin bir nefes aldığını duydu. Tekrar konuştuğunda daha sakin bir tonda konuşuyordu. "Şimdi, tekrarlıyorum, son birkaç basamağı tırmandığımızda -hiçbir şey söyleme! Anlaşıldı mı?"

"Evet." Caramon'un sesi cılız çıkmıştı.

"Par-Salian ne yapmanı isterse onları yap. Hiç soru sorma! Sadece itaat et. Bunu yapabilir misin?"

"Evet." Caramon'un sesi daha da cılız çıkmıştı. Tas, koca adamın cevabında ufak bir ürperti duydu.

Tas, Caramon'un korktuğunu fark etti. Zavallı Caramon. Neden ona böyle davranıyorlar? Anlamıyorum. Burada, göze görünenden çok daha garip işler dönüyor. Eh, bu bardağı taşıran son damla. Par-Salian'ın konsantrasyonunu bozup bozmadığım umurumda değil. Bunu göze almam gerek. Her nasılsa, bir şekilde, ben de Caramon ile birlikte gideceğim! Bana ihtiyacı var. Sonra -kender içini çekti- zaman içinde geriye yolculuk! Ne kadar harika.

"Pekâlâ." Justarius tereddüt etti; Tas adamın bedeninin gerildiğini ve kasıldığını hissetti. "Ben, sana burada veda edeceğim Caramon. Tanrılar yanında olsun. Yaptığın şey, tehlikeli bir şey. hepimiz için tehlikeli. Tehlikenin ne olduğunu hakkında en ufak bir fikrin bile yok üstelik." Bu son sözler o kadar alçak bir tonda söylenmişti ki ancak Tas duyabildi ve kenderin kulakları telaşla dikildi. Sonra kırmızı cüppeli büyücü içini çekti. "Keşke kardeşinin buna değdiğini söyleyebilseydim."

"Değer," dedi Caramon kararlılıkla. "Göreceksiniz."

"Haklı olman için Gilean'a dua edeceğim...Şimdi, hazır mısın?"

"Evet."

Tas bir hışırtı sesi duydu, sanki kukuletalı büyücü başını sallamış gibi. Sonra yeniden hareket etmeye başladılar, yavaşça basamakları çıktılar. Kender kesenin dibindeki delikten dışarı bakıyor, gölgeli basamakların altından kaymasını seyrediyordu. Sadece birkaç saniyesi olduğunun farkındaydı.

Merdivenler bitti. Altında geniş bir merdiven sahanlığı görüyordu. Tamam işte! dedi kendi kendine, yutkunarak. Hışırtı sesini yeniden duydu, büyücünün bedeninin hareket ettiğini hissetti. Bir kapı gıcırdadı. Tas'ın keskin dişleri hızla, dikişleri bir arada tutan son iplikleri de kesti. Caramon'un kapıdan geçerken yavaş yavaş attığı adımları duydu. Kapının kapanmaya başladığını duydu...

Dikiş açıldı. Tas keseden aşağıya düştü. Kısa bir an için farelerin hep ayaklan üzerine düşüp düşmediklerini düşündü -hani kediler gibi. (Bir keresinde bir kediyi evinin çatısından aşağıya atmış, bu sözün doğru olup olmadığını denemişti. Doğruydu.) Sonra yere çarparak koşmaya başladı. Kapı kapanmış, kırmızı cüppeli büyücü arkasını dönmüştü. Kender durup etrafına dahi bakmadan zemin üzerinden hızla ve sessizce fırladı. Minik bedenini yamyassı ederek, kapı ile yer arısındaki bir çatlaktan döne döne kendini geçirdi ve

duvar dibinde duran bir kitaplığın altına daldı.

Tas nefeslenip, etrafı dinlemek için durdu.

Ya Justarius onun olmadığını fark ederse? Gelip onu arar mıydı?

Kes şunu, dedi Tas kendi kendine sertçe. Nerede düştüğümü nereden bilecek. Hem zaten ne olursa olsun, buraya gelmez. Büyüyü bozabilir.

Biraz sonra kenderin minik kalbinin atışları yavaşladı, böylece kulaklarındaki zonklamanın sesinin ardındaki sesleri de duymaya başladı. Ne yazık ki kulakları ona çok az şey anlatıyordu. Hafif bir mırıltı duyuyordu, sanki birileri bir sokak piyesinin repliklerini ezberlemeye çalışırmış gibi. Caramon'un, o uzun tırmanıştan sonra nefesine hakim olmaya ve büyücüyü rahatsız etmemek için nefes sesini örtmeye çalıştığını duyabiliyordu. Koca adam sinirli sinirli ağırlığını bir ayağından diğerine verirken deri çizmeleri gıcırdıyordu.

Ama hepsi buydu.

"Görmem gerek!" dedi Tas kendi kendine. "Yoksa neler olduğunu bilemeyeceğim."

Kitaplığın altından dışarıya emekleyen kender, içine yuvarlandığı minik, benzersiz dünyasını gerçekten yaşamaya başlamıştı. Bu bir kırıntılar, toz yumakları, ipler, iğneler, küller, kuru gül yapraklan, nemli çay artıklarıyla dolu bir dünyaydı. Önemsiz şeyler aniden kendi başlarına bir dünya oluvermişlerdi. Mobilyalar ormandaki ağaçlar gibi üzerinde yükseliyor ve neredeyse aynı işe yarıyorlardı: Kender bunlar arasında rahatlıkla saklanabiliyordu. Mum ışığı bir güneş gibiydi, Caramon ise bir canavar.

Tas adamın koca ayağı etrafında dikkatle döndü. Gözünün ucuyla bir hareket olduğunu yakalayan Tas, beyaz cüppenin altında terlikli bir ayak gördü. Par-Salian. Tas hızla odanın öbür ucuna doğru fırladı, allahtan bu taraf sadece mumlarla aydın-

latılmıştı.

Sonra Tas kayarak durdu. Daha önce bir kere daha bir büyücünün laboratuvannda bulunmuştu; o lanet olasıca yerdeğiştiren yüzüğü taktığında. Orada görmüş olduğu garip ve harika man-/aları hiç unutmamıştı; o anda da taş zemine gümüş tozla çizilmiş bir halkanın içine girmeden hemen önce durabilmişti. Mum ışığında ışıldayan halkanın ortasında görmeyen gözleri hâlâ hiçliğe dikilmiş, yüzü en az üzerini örten örtüler kadar beyaz olan Lady Crysania yatıyordu.

Büyü burada yapılacaktı!

Ensesindeki tüyler diken diken olan Tas aceleyle geri dönüp yolun üzerinden çekildi ve ters dönmüş bir kâsenin altına sindi. Halkanın dışında Par-Salian duruyor, beyaz cüppesi meşum bir ışıkla parlıyordu. Ellerinde, büyücü döndürdükçe ışıklar saçan mücevherler kakılmış bir nesne tutuyordu. Bu Tas'ın daha önce görmüş olduğu Nordmaar kralının elindeki asaya benziyordu ama bu alet çok daha büyüleyiciydi. Üzeri benzeri görülmemiş bir şekilde kıymetli taşlarla bezenmişti. Tas'ın gördüğü kadarıyla bazı yerleri hareket ediyor -daha da ilginci- diğer tarafları hareket etmeden hareket ediyordu! O seyrederken Par-Salian nesneyi ustalıkla kullanarak katladı, eğdi, büktü bir yumurta büyüklüğüne getirdi. Garip sözler mırıldanan başbüyücü nesneyi cüppesinin cebine attı.

Sonra -gerçi Tas, Par-Salian'ın bir adım bile atmadığına yemin dahi edebilirdi- aniden gümüş halkanın içinde, Crysania'ın hareketsiz bedeni yanında belirdi. Büyücü kıza doğru eğildi, Tas, büyücünün kızın cüppesinin kıvrımlarına bir şey yerleştirdiğini gördü. Sonra Par-Salian, eğri büğrü eliyle kızın üzerinde havada, gittikçe genişleyen halkalar çizerek büyü dilinde bir şeyler söylemeye başladı. Aceleyle Caramon'a bakan Tas onun da yüzünde garip bir ifadeyle halkanın yakınlarında durduğunu gördü. Bu, yabancı bir yerde bulunup yine de kendini çok rahat hisseden birinin ifadesiydi.

Tabii ya, diye düşündü Tas dalgın dalgın, o da büyücüyle birlikte büyüdü. Belki bu kardeşine kavuşmuş olmak gibi bir şeydir.

Par-Salian ayağa kalktı ve kender adamdaki değişiklik karşısında şok oldu. Yüzü yıllarla yaşlanmış, rengi grileşmişti ve ayağa kalkarken sendeliyordu. Caramon'u eliyle yanına çağırdı; adam yavaş yavaş yürüyüp, dikkatle gümüş tozun üzerinden

geçerek yaklaştı. Yüzü rüyadaymış gibiydi; sessizce Crysania'nırt hareketsiz bedeninin yanında durdu.

Par-Salian aleti cebinden çıkartarak Caramon'a uzattı. Koca adam elini aletin üzerine koydu, bir an için ikisi birlikte aleti tutarak durdular. Tas Caramon'un dudaklarının kıpırdadığını gördü, gerçi hiç ses

duyulmuyordu. Sanki savaşçı içinden bir şeyler okuyor, büyü yoluyla kendisine ulaşan bir bilgiyi ezberliyordu. Sonra Caramon sustu. Par-Salian ellerini kaldırdı ve bu hareketle kendisi de yerden yükselerek halkanın dışına, laboratuvarın gölgeli karanlığına çekildi.

Tas artık onu göremiyordu ama sesini duyabiliyordu. Mırıltılar yükseldi, yükseldi ve aniden yerde çizili halkadan gümüşsü bir ışık duvarı yükseldi. O kadar parlaktı ki Tas'ın kırmızı fare gözlerim kamaştırdı ama kender bakışlarını ayıramıyordu. Par-Salian artık o kadar yüksek sesle bağırıyordu ki odadaki taşların her biri, yerin derinliklerinden yükselen seslerle koro halinde ona cevap vermeye başlamıştı.

Tas'ın bakışları o titrek güç perdesine takılıp kalmıştı. Halkanın içinde Caramon'un Crysania'nın yanında durduğunu ve hâlâ elinde cihazı tuttuğunu görebiliyordu. Derken Tas'ın nefesi kesilir gibi oldu, ama çıkardığı ses minik bir farenin nefesinin sesinden fazla değildi. Hâlâ o parıltılı perde arasından laboratuvarı göre-biliyordu ama artık, sanki kendi varlığını sürdürüp sürdüre-memekte tereddüt edermişcesine, görüntü gidip gelmekteydi. Sonra -söndüğünde- kender başka bir yerin görüntüsünü yakaladı! Ormanlar, şehirler, göller ve okyanuslar gözleri önünde yayılıyor, gelip gidiyor, insanlar bir an için görünüp yok oluyor, yerlerini başkaları alıyordu.

Caramon'un bedeni, ışık sütunları arasında durdukça aynı garip manzaralarla birlikte, aynı düzenle belirip yok olmaya başladı. Crysania da bir oradaydı, bir yoktu.

Tas'ın titreyen burnundan gözyaşları süzülüyor, bıyıklarına akıyordu. "Caramon bütün zamanların en büyük macerasına atılıyor!" diye düşündü kender kasvetle. "Ve beni geride bırakıyor!"

Çılgın bir an zarfında Tas kendi kendiyle savaştı. İçindeki mantıklı, insaflı, Tanis-vari kısmı, ahmaklaşma Tasslehoff, diyordu. *Bu, büyük bir büyü. Bir şeyleri yüzüne gözüne bulaştıracağın kesin!* Tas bu sesi duydu ama bu ses bütün o büyü okuma sesleri, şarkı söyleyen taşların sesi tarafından boğuldu ve sonunda tamamen

kayboldu... ,

Par-Salian minik viyaklamayı hiç duymadı. Sadece, yaptığı büyüye dalmış olan büyücü gözünün ucuyla belli belirsiz bir hareket farketmişti. Bir farenin saklandığı yerden çıkıp gümüş ışıktan duvara doğru yönelmesini çok geç görmüştü! Dehşete kapıları Par-Salian büyüsünü bırakmış, taşların sesleri boşalmış ve susmuştu. Sessizlik içinde artık minik sesi duyabiliyordu: "Beni bırakma Caramon! Beni bırakma! Ben olmazsam başın ne belâlara girer biliyorsun!"

Fare gümüş tozun arasından geçti, tozları dağıtarak arkasında pırıltılı izler bıraktı ve aydınlanmış halkanın içine daldı. Par-Salian minik bir tıngırtı sesi duydu ve bir yüzüğün taş zemin üzerinde yuvarlandığını gördü. Üçüncü bir suretin halka içinde maddeleştiğini görerek dehşetle nefesi kesildi. Sonra bir gidip bir gelen görüntüler tamamen gitti. Halkanın ışığı girdabın göbeği tarafından yutuldu ve labarotuvar karanlığa boğuldu.

Yorgun argın kalan Par-Salian yere yığıldı. Şuurunu kaybetmeden önce son düşündüğü şey korkunçtu.

Zamanın gerisine bir kender yollamıştı.

Böfüm 1

II KİTAP

Denubis ağır adımlarla İstar'-daki Tanrılar Tapınağı'nın geniş, havadar, ışık dolu koridorlarında yürüyordu. Düşüncelere dalmış mermer zeminin karmaşık desen-lerine bakıyordu. Onun bu şekilde dalgın dalgın, amaçsızca gezdiğini gören biri onun kâinatın kalbinde yürüyor olduğu gerçeğini umursamadığını düşünebilirdi. Fakat Denubis bu gerçeği umursamıyor değildi; bu pek öyle unutacağı bir şey de değildi üstelik. Unutacak olsa bile Kralrahip bunu günlük dualarında sürekli hatırlatıyordu.

"Biz kâinatın kalbiyiz," derdi Kralrahip ezgisel bir sesle; sesinin ezgisi o kadar güzel olurdu ki insan bazen sesi dinlemekten söylenenleri dinlemeyi unuturdu. "Tanrıların aziz şehri İstar kâinatın merkezidir ve -şehrin tam kalbinde olduğumuz için- biz de kâinatın kalbinde sayılırız. Kanın kalpten akıp en ufak ayak parmağına kadar besin götürmesi gibi bu büyük tapınaktan yayılan inancımız ve öğretilerimiz aramızdaki en küçük, en önemsizine kadar gider. Günlük işlerinizi yaparken bunu hiç unutmayın; çünkü burada çalışan sizler tanrıların gözde insanlarısınız. Aynı, örümceğin ipeksi ağının en minik bir noktasına dokunan birinin bütün ağı titretmesi gibi sizin en ufak hareketleriniz bile Krynn'de boylu boyunca sarsıntılar yaratır."

206

207

Denubis titredi. Kralrahip'in o mecazı kullanmamasını diledi. Denubis örümceklerden iğrenirdi. Aslında bütün böceklerden nefret ederdi; bu bir türlü itiraf etmediği ve aslında kendini suçlu hissettiği bir konuydu. Bütün yaratıkları, tabii ki Karanlıklar Kraliçesi tarafından yaratılanlar hariç, bütün yaratıkları sevmesi buyrulmuyor muydu kendisine? Karanlıklar Kraliçesi'nin yarattıkları arasında ogreler, goblinler, troller ve diğer kötü ırklar vardı ama Denubis örümcekler konusunda emin değildi. Hep sormayı düşünüyordu ama bunun Saygıdeğer Rahipler arasında saatler sürecek felsefi bir tartışmayı icap ettireceğini biliyordu ve kısacası buna değmiyeceğini düşünüyordu. O, gizli gizli örümceklerden nefret etmeye devam ediyordu.

Denubis hafifçe dazlak kafasına vurdu. Neden şimdi aklı örümceklere kaçmıştı? İçini çekerek, yaşlanmaya başladım, diye düşündü. Kısa bir süre sonra bahçede oturup, sonunda biri beni yemeğe götürmek için uyandırıncaya kadar uyuklayıp duran zavallı Arabacus gibi olacağım. Bunun üzerine Denubis yeniden içini çekti ama bu acımaktan çok bir kıskançlık ahına benziyordu. Zavallı Arabacus ya! En azından o...

"Denubis..."

Denubis durdu. Geniş koridorda bir o, bir bu yana baktı ama kimseyi görmedi. Rahip ürperdi. O yumuşak sesi duymuş mu, yoksa sadece hayal mi etmişti?

"Denubis," diye geldi ses yine.

Bu kez rahip yaldızlı tavanı taşıyan devasa mermer sütunların gölgelerine daha dikkatle baktı. Daha koyu bir gölge, karanlık içinde daha kara bir parça artık seçilebilmeye başlamıştı. Denubis bir hayret nidasını zor bastırdı. Bedenini yoklayan ikinci titremeyi bastırarak durdu ve gölgeler içinde duran suretin ona doğru hiç yaklaşamayacağını bilerek yavaşça gölgeler içinde duran surete doğru ilerledi. Işıktan çıkmamasının nedeni, Denubis'i gölgeler içinde bekleyene, ışığın karanlığın yaratıklarına dokunduğu şekilde zarar vereceğinden değildi. Aslında Denubis, dünya üzerindeki her hangi bir şeyin bu adama zarar verip veremeyeceğini de bilmiyordu. Hayır, sadece, o gölgeleri tercih ediyordu. Rol, diye düşündü Denubis alayla.

"Bana mı seslendin Kara Kişi?" diye sordu Denubis, tatlı çıkartmaya çalıştığı bir sesle.

Gölgeler içindeki çehrenin gülümsediğini gördü ve Denubis aniden, bütün düşüncelerinin onun tarafından bilindiğini anladı.

"Kahrolsun!" diye lanet okudu Denubis (bu Kralrahip'in hoş karşılamadığı ama basit bir adam olan Denubis'in hiçbir zaman yenemediği bir şeydi). "Neden Kralrahip onun sarayda bulunmasına izin veriyor? Neden sürülen diğerleri gibi onu da uzaklaştırmıyor?"

Bunu kendi kendine söylüyordu tabii ki çünkü -ruhunun derinliklerinde- Denubis cevabı biliyordu. O, çok tehlikeli, çok güçlüydü. Diğerleri gibi değildi. Kralrahip onu, vahşi bir köpeği evini koruması için tutan bir adam gibi tutuyordu; adam köpeğinin buyrulduğunda saldıracağını bilir ama sık sık köpeğinin zincirini kontrol etmek zorundadır. Zinciri kopacak olsa, ilk işi sahibinin gırtlağına çökmek olur.

"Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm Denubis," dedi adam yumuşak sesiyle, "özellikle de ağır düşüncelere bu kadar dalmışken. Ama çok önemli bir olay gerçekleşmekte, hatta biz konuşurken gerçekleşmeye de devam ediyor. Tapınak muhafızlarından bir bölük alarak çarşıya git. Orada, kavşakta, Paladine'ın Saygıdeğer Rahibelerinden birini bulacaksın. Ölmek üzere. Aynı zamanda orada, bir de, kıza saldırmış olan adamı bulacaksın."

Denubis'in fal taşı gibi açılan gözleri, sonra ani bir şüpheyle kısıldı.

"Nereden biliyorsun bunu?" diye sordu.

Gölgeler içindeki suret kıpırdadı, ince dudaklarının oluşturduğu karanlık çizgi büyüdü: Bu, suretin gülmeye en yakın haliydi.

"Denubis," diye azarladı suret, "beni uzun yıllardır tanırsın. İnsan rüzgâra nasıl estiğini sorar mı? Nasıl parladıkları için yıldızları sorguya çekiyor musun? Ben bilirim Denubis. Bu sana yetsin."

"Ama..." Denubis aklı karışarak elini başına götürdü. Bu açıklama gerektirirdi, gerekli yetkililere rapor. İnsan öyle Tapınak muhafızlarından bir bölük alıveremezdi.

"Acele et Denubis," dedi adam kibarca. "Kız çok yaşamaz..."

Denubis yutkundu. Paladine'ın Saygıdeğer Rahibe'sine saldırılmış! Ölüyor...pazar yerinde! Büyük bir ihtimalle de etrafını ağızları açık olayı seyreden bir kalabalık almıştı. Skandal! Kralrahip bundan hiç memnun olmayacaktı...

Rahip önce ağzını açtı, sonra yine kapattı. Bir an gölgeler içindeki surete baktı; oradan bir yardım göremeyen Denubis dönerek,

telaşla dalgalanan cüppesiyle, koridor boyunca geldiği yöne doğru koşmaya başladı; deri sandaletleri mermer zeminde şaplak sesleri çıkarıyordu.

Muhafız Komutanının merkez karargâhına varan Denubis, nefes nefese, görev başındaki teğmene talebini aktarmayı becerdi. Baştan tahmin ettiği gibi bu bir sürü karışıklığa neden olmuştu. Komutanın bizzat gelmesini bekleyen Denubis bir sandalyeye çökerek, soluklanmaya çalıştı.

Örümceklerin yaratıcısının kimliği sorguya açık olabilir, diye düşündü Denubis terslikle ama karanlıkların o yaratığının yaratıcısının gölgelerde durmuş kendisine güldüğüne hiç kuşkusu yoktu.

"Tasslehoff!"

Kender gözlerini açtı. Bir an için nerede ve hatta kim olduğunu bilemedi. Bir sesin kulağına pek de yabancı gelmeyen bir isim telaffuz ettiğini duymuştu. Kafası karışan kender etrafına bakındı. Bir caddenin ortasında sırt üstü yatan koca bir adamın üstünde yatıyordu. Koca adam onu mutlak bir hayretle seyrediyordu, belki de Tas, adamın geniş göbeğinin üzerine tünemiş olduğundandı bu.

"Tas?" diye tekrarladı koca adam; bu kez yüzünde de kafası karışmış bir ifade vardı. "Sen burada olacak miydin?"

"B-ben pek emin değilim," dedi kender şu "Tas"ın kim olduğunu merak ederek. Sonra her şeyi

hatırlayıverdi -Par-Salian'ın mırıldandığı duayı duyuşunu, yüzüğü başparmağından söküp atışını, kör edici ışığı, taşların şarkısını, büyücünün dehşet içindeki çığlığını...

"Tabii ki burada olmam gerekiyordu," diye atıldı Tas rahatsız olarak, Par-Salian'ın korku yüklü haykırışını hafızasından silmeye çalışırken. "Seni buraya tek başına yollayacaklarını zannetmiyordun, öyle değil mi?" Kender, koca adamla, burun buruna konuşuyordu.

Caramon'un aklı karışmış ifadesi karardı, yüzü asıldı. "Emin değilim," diye mırıldandı, "ama zannetmiyorum ki..."

"Eh, işte buradayım." Tas yuvarlanarak Caramon'un toparlak bedeninden, kaldırım taşlarına indi. " 'Burası' her neresiyse," diye mırıldandı kendi kendine. "Dur senin kalkmana yardım edeyim," dedi Caramon'a minik elini uzatarak; bu hareketinin Caramon'un dikkatini üzerinden alacağını umuyordu. Tas geri yollanıp yollana-mayacağını bilmiyordu ama bunu öğrenmeye de meraklı değildi

zaten.

Caramon doğrulup oturmaya çalıştı; aynı ters dönmüş bir kaplumbağaya benziyor, diye düşündü Tas kıkırdıyarak. Ancak o zaman kender, Caramon'un Kule'dekinden çok daha değişik bir giysi içinde olduğunu fark etti. Kulede kendi zırhını (olduğu kadarıyla) ve Tika'nm özenle diktiği, ince bir kumaştan üzerine uymayan bir tunik giyiyordu.

Ama şimdi, gevşek bir dikişle tutturulmuş kaba bir kumaş vardı üzerinde. Kaba deriden bir yelek omuzlarından dökülüyordu. Yeleğin bir zamanlar düğmeleri olmuş olabilirdi ama öyle idiyse bile, artık yoklardı. Zaten düğmeye ihtiyaç da yok, diye düşündü Tas, çünkü yeleğin Caramon'un sarkık göbeğini kapatacak kadar esnemesi mümkün değildi. Torba gibi deri pantalonlar ile, parmakların birinde koca bir deliği olan yamalı deri çizmeler bu çirkin manzarayı tamamlıyordu.

"Üff!" diye mırıldandı Caramon havayı koklayarak. "Bu korkunç koku da ne?"

"Sen," dedi Tas, burnunu tıkayıp, sanki kokuyu savuşturabile-cekmiş gibi elini havada sallarken. Caramon buram buram cüce birası kokuyordu! Kender adama daha yakından baktı. Ayrıldıklarında Caramon ayılmıştı; şimdi de gayet ayık görünüyordu. Gözleri, şaşkın da baksa, berraktı ve hiç sallanmadan dimdik duruyordu.

Koca adam bakışlarını indirdi ve ilk kez kendini gördü.

"Ne? Nasıl?" diye sordu şaşırarak.

"İnsan düşünüyor da," dedi Tas ciddiyetle, Caramon'un giysilerine küçümseyerek bakarken, "büyücüler bundan daha iyisini yapabilmeliydiler! Yani, büyünün giysilere etkisi zordu herhalde, biliyorum ama kesinlikle..."

Birden aklına bir şey geldi. Tas korkuyla kendi giysilerine baktıktan sonra rahat bir nefes aldı. Ona hiçbir şey olmamıştı. Hatta keseleri bile yanındaydı, hepsi yerli yerinde, içinde dır dır eden bir ses, bunun nedeninin onun buraya gelmiyor olması gerektiğinden ileri geldiğini söylüyordu ama kender bunu kolaycacık unutuverdi.

"Neyse, etrafa bir göz atalım," dedi Tas neşeyle ve hareketlerini sözlerine uydurdu. Kokudan nerede olduklarını tahmin edebiliyordu aslında: bir arka sokaktaydılar. Kender burnunu kıvırdı. O da, Caramon'unu kötü koktuğunu düşünmüştü! Her türlü çöp ve

atıkla dolu arka sokak, karanlıktı ve büyük taş bir binanın gölgesinde kalıyordu. Ama Tas sokağın ucuna, gelip geçen insanlarla dolup taşan hareketli bir cadde olduğu anlaşılan yere doğru bakınca gündüz vakti olduğunu anlamıştı.

"Galiba burası çarşı," dedi Tas ilgiyle, incelemek için sokağın sonuna doğru ilerlemeye başlayarak. "Bizi hangi şehre yolladılar dediydin?"

"İstar," diye gevelediğini duydu Caramon'un arkasından. Sonra, "Tas!"

Caramon'un sesinde korkulu bir tını duyan kender aceleyle geri döndü, eli kendiliğinden kemerinde taşıdığı küçük bıçağa gitmişti. Caramon dar sokakta yerde duran bir şeyin yanına eğilmişti.

"Nedir o?" diye seslendi Tas geriye doğru koşarken.

"Lady Crysania," dedi Caramon kara bir cüppeyi kaldırarak.

"Caramon!" Tas dehşet içinde nefesini tuttu. "Ona ne yaptılar? Büyüleri mi şaştı?"

"Bilmiyorum," dedi Caramon hafifçe, "ama yardım bulmamız gerek." Dikkatle kızın yaralı ve kanlı yüzünü cüppeyle örttü.

"Ben gideyim," diye teklifte bulundu Tas, "sen onun yanında kal. Burası kasabanın pek de iyi bir muhitine benzemiyor, bilmem anlatabildim mi?"

"Doğru," dedi Caramon, ağır bir nefes alarak.

"Ben idare ederim," dedi Tas koca adamın omuzunu ikna edercesine okşayarak. Caramon başıyla onaylasa da bir şey söylemedi. Elini son bir kez daha Caramon'un omuzuna değdiren Tas döndü ve caddeye doğru koşmaya başladı. Sokağın sonuna varınca kaldırıma doğru fırladı.

"Merh..." diye başlamıştı ama bir el kendisini sıkı sıkı kavra- j yarak kaldırımdan kenara fırlattı.

"Dur bakalım," dedi sert bir ses, "nereye gidiyorsun?"

Tas kıvrılıp dönünce sakallı bir adam gördü; yüzünün bir kısmı miğferinin parlak ön parçasıyla örtülmüş, kendere kara, soğuk gözlerle bakıyordu.

Bu tür resmi şahsiyetlerle oldukça fazla deneyimi olduğundan, kender hızla adamın şehir muhafızı olduğunu anladı.

"Ben de sizi arıyordum," dedi Tas, bir yandan kendini kurtarmaya çalışırken bir yandan da masum bir ifade takınmaya çalışarak.

"Bu da tam kenderlere yakışır bir hikâye!" diye homurdandı muhafız, Tas'ı daha da sıkı tutmaya başlayarak. "Eğer bu doğru olsaydı, Krynn tarihine geçerdi kesinlikle."

"Ama doğru," dedi Tas, adama hiddetle bakarak. "Arkadaşlarımızdan biri yaralandı, orada."

Muhafızın, daha önce dikkatini çekmemiş olan bir adama baktığını fark etti: Bu beyaz cüppeler giymiş bir rahipti. Tas'ın yüzü aydınlandı. "A? Bir rahip mi? Nasıl..."

Muhafız eliyle, kenderin ağzını tıkadı.

"Ne dersin Denubis? Burası Dilenciler Sokağı. Büyük bir ihtimalle bir bıçaklama olayı, hırsızlardan başka bir şey değildir."

Rahip, saçları seyrelmeye başlamış, oldukça ciddi, hüzünlü bir yüze sahip orta yaşlı bir adamdı. Tas onun çarşıya bir göz atıp başını salladığını gördü. "Kara Kişi, kavşak dedi ve burası da kavşak -ya da kavşağa yakın bir yer. Bakmamız gerek."

"Pekâlâ." Muhafız omuzlarını silkti. İki adamını bu işe koşarak, adamların pis sokakta dikkatle ilerlemelerini seyretti. Elini kenderin ağzından kaldırmıyordu; yavaş yavaş nefessiz kalıp boğulacak gibi olan Tas acıklı bir ciyaklama sesi çıkarttı.

Endişeyle muhafızların ardından bakan rahip etrafına bakındı.

"Bırak nefes alsın Komutan," dedi.

"Çenesini çekmek zorunda kalırız," diye geveledi komutan huzursuzca ama elini de Tas'ın ağzından çekti.

"Sessiz olur, değil mi?" diye sordu rahip, aklı başka yerde olduğu halde ona iyilikle bakarak. "Bunun ne kadar ciddi olduğunu biliyordur, değil mi?"

Rahibin kendisine mi, komutana mı, yoksa her ikisine birden mi hitap ettiğinden emin olamayan Tas ittifakla başını sallamayı uygun buldu. Tatmin olan rahip yeniden muhafızlara döndü. Hâlâ komutanın ellerinde olan Tas da görebilecek kadar kendini çevirmeyi başarmıştı. Caramon'un ayağa kalkıp yanında uzanmış olan kara, biçimsiz yığını işaret ettiğini gördü. Muhafızlardan biri eğilerek pelerini yana çekti.

"Komutanım!" diye bağırdı, diğer muhafız derhal Caramon'u yakalarken. Bu kaba davranış karşısında şaşırıp hiddetlenen koca adam kendini muhafızın elinden çekip kurtardı. Muhafız bağırınca arkadaşı ayağa kalktı. Bir çelik ışıltısı görüldü.

"Lanet olsun!" diye sövdü komutan. "Al, şu ufak piçe göz kulak ol Denubis!" Tasslehoffu rahibe doğru itti.

"Ben de gelmeyeyim mi?" diye karşı çıktı Denubis, kendisine doğru tökezlenen kenderi yakalayarak.

"Hayır!" Komutan, kendi kısa kılıcını çekmiş, sokaktan aşağıya koşmaya başlamıştı. Tas adamın, "koca hayvan...tehlikeli," gibi şeyler homurdandığım duydu.

"Caramon tehlikeli değildir," diye itiraz etti Tas, Denubis adlı rahibe endişeyle bakarak. "Onun canını yakmayacaklar, değil mi? Sorun nedir?"

"Korkarım biraz sonra öğreneceğiz," dedi Denubis sert bir sesle ama kenderi, rahatlıkla kendini kurtarabilecek kadar kibarca tutuyordu. İlk başta Tas kaçıp kurtulmayı düşündü -saklanmak için, büyük bir şehir çarşısından daha uygun bir yer olamazdı. Fakat bu gayri ihtiyari bir düşünceydi, aynı Caramon'un muhafızlardan kurtulmaya çalışması gibi. Tas arkadaşını yalnız bırakamazdı.

"Eğer uysallıkla gelirse canını yakmazlar." Denubis içini çekti. "Gerçi eğer gerçekten..." Rahip

titredikten sonra bir an için durak-sadı. "Neyse, gerçekten öyle yapmış olsa bile, burada daha kolay bir ölüm bulabilir."

"Ne yapmış olsa bile?" Tas'ın kafası gitgide daha çok karışıyordu. Caramon'un da kafası karışmış görünüyordu çünkü onun ellerini masum bir itirazla havaya kalktığını gördü.

Ama daha o tartışmaya çalışırken muhafızlardan biri koca adamın arkasına dolaşarak, mızrağının sapıyla adamın dizlerinin arkasına vurdu. Caramon'un dizleri büküldü. Caramon tökez-j| lerken önündeki muhafız koca adamı, göğsüne indirdiği neredeyse "Ş insafsız bir darbeyle yere serdi.

Caramon ancak yere değmişti ki mızrağın ucu boğazına dayandı. Ellerini teslim olduğunu belirten hafif bir hareketle kaldırdı. Muhafızlar onu hemencecik yüzükoyun yuvarlayıp ellerini kavrayarak, hızlı bir ustalıkla arkasından bağladılar.

"Durdur onları!" diye bağırdı Tas, ileri doğru atılarak. "Bunu yapamazlar..."

Rahip onu yakaladı. "Hayır küçük dostum, benimle kalman senin için daha iyi olur. Lütfen," dedi Denubis, Tas'ı kibarca omuzundan yakalayarak. "Ona yardım edemezsin ve uğraşırsan bu işleri daha da kötü bir hale sokar."

Muhafızlar Caramon'u apar topar kaldırıp üzerini dikkatle ar maya başladılar, ellerini adamın deri pantalonuna bile sokmu lardı. Belinde bir hançer -bunu komutana verdiler- ve bir cins si buldular. Şişenin kapağını açıp kokladıktan sonra, tiksintiyle fırlatıp attılar.

Muhafızlardan biri yerdeki kara yığını işaret etti. Komutan eğilerek pelerini kaldırdı. Tas adamın başını salladığını gördü. Sonra komutan, diğer muhafızın yardımıyla, yığını dikkatlice kaldırarak, dar sokaktan çıkmak için döndü. Geçerken Caramon'a bir şey söyledi. Caramon'un yüzünün ölü gibi küle dönmüş olduğundan duymuş olduğu belli olan, o kötü sözü aynı buz kestiren şokla Tas da duymuştu.

Bakışlarını Denubis'e çeviren Tas rahibin ağzının sımsıkı kapandığını, Tas'ın omuzundaki parmaklarının titrediğini gördü.

O zaman Tas anladı.

"Yo," diye fısıldadı dehşetle, "yo! Bunu düşünüyor olamazlar! Caramon bir karıncayı bile incitmez! O Lady Crysania'ya bir zarar vermedi! O, ona yardım etmeye çalışıyor! Buraya gelmemizin nedeni bu. En azından nedenlerinden biri bu. Lütfen!" Tas, Denubis'e bakmak için döndü, ellerini kavuşturmuştu. "Lütfen, bana inanman lazım! Caramon bir askerdir. Tabii ki bazı şeyler öldürdü. Ama ejderanlar gibi, goblinler gibi kötü şeyleri öldürdü. Lütfen, lütfen inanın bana!"

Ama Denubis sadece ona sert sert bakmakla yetindi.

"Hayır! Nasıl böyle bir şey düşünebilirsiniz? Buradan nefret ediyorum! Ben eve dönmek istiyorum!" diye bağırdı, Caramon'un afallamış, incinmiş ifadesini gören Tas sefil bir halde. Gözyaşları içinde kalan kender yüzünü ellerine gömerek acı acı hıçkırdı.

Sonra Tas bir elin tereddüt ederek kendisine dokunup, omuzunu okşadığım hissetti.

"Orada, orada şimdi," dedi Denubis. "Hikayeni anlatma fırsatını bulacaksın. Tabii arkadaşın da. Ve eğer masumsanız, size hiç bir zarar gelmeyecek." Ama Tas rahibin iç çektiğini duydu. "Arkadaşın içiyormuş, öyle mi?"

"Hayır!" Tas burnunu çekti, Denubis'in yüzüne yalvarmaklı bir bakış atarak "Bir damla bile içmedi, yemin ederim..."

Yine de kender" in sesi, muhafızlar Caramon'u dar sokaktan, rahiple Tas'ın durduğu caddeye doğru itelerken kesildi. Caramon'un yüzü dar sokağın pisliği ve hayvan dışkısıyla kaplanmıştı, dudağındaki bir kesikten kan damlıyordu.Gözleri kanlanmış ve vahşice bakarken yüzü dalgın ve korku doluydu. Geçmişteki içki krizlerinin mirası açıkça iri vücuduna kazınmıştı;

kırmızı yanaklar ve titreyen kollar. Muhafızların varlığına toplanmaya başlayan kalabalık alay etmeye başlamıştı.

Tas kafasını kaldırdı. Par-Salian ne yapıyordu? Kafası karmakarışık olarak merak etti. Bir şeyler yanlış mı gitmişti? Hatta Ista/da mıydılar? Bir yerlerde kayıp mı olmuşlardı? Ya da, belki de bu korkunç bir kabustu.

"Kim-Ne oldu?" Denubis komutana sordu. "Karanlık kişi haklı mıymış?"

"Haklı mı? Tabii ki, haklıydı. Hiç onun yanıldığını duydun mu?" dedi komutan ağzını şaklatır gibi. "Gerçi, o kadının kim olduğunu bilmiyorum ama, o sizin inancınızın bir üyesi. Boynunda Paladine' m

madalyonunu taşıyor. Çok kötü bir şekilde yaralanmış. Aslında ölü olduğunu sanmıştım, ama boynunda çok hafif bir nabız var."

"Sen kadının şey mi olduğunu sanıyorsun..yani o..." diye Denubis bocaladı.

"Bilmiyorum," dedi komutan sertçe. "Ama kadın dövülmüş. Bir çeşit komada sanırım. Gözleri sonuna kadar açık, ama yine de bir şeyleri görür veya duyar gibi görünmüyor."

"Onu bir an önce Tapınak' a götürmeliyiz/'dedi Denubis çabukça, gerçi, Tas adamın sesinde bir titreme hissetmişti ama.. Muhafızlar kalabalığı dağıtıyorlardı, mızraklarını önlerinde tutup, meraklıları geriye dürtüklüyorlardı.

"Herşey halloldu. Uzaklasın, uzaklasın. Çarşı bugün için kapanmak üzere. Hala zaman varken en iyisi alışverişlerinizi bitirin."

"Onu incitmedim!" dedi Caramon soğukça. Dehşet içinde titriyordu. "Onu incitmedim!" diye tekrarladı, yaşlar yanaklarından aşağı doğru süzülürken.

"Evet!" dedi komutan duygusuzca. "Bu ikisini hücreye tıkın" diye emretti muhafızlarına.

Tas sızlandı. Muhafızlarından biri onu sertçe dürttü. Ama Kender, -şaşkın ve donakalmış bir halde- Denubis'in cübbesini yakaladı ve gitmeyi reddetti. Elini Lady Crysania'nın cansız ı bedeninin üstüne koymuş olan rahip, Kender'in sıkı sıkıya tutan ı ellerini hissederek döndü.

"Lütfen," diye yalvardı Tas, "lütfen, o doğruyu söylüyor." Denubis'in sert yüzü yumuşar gibi oldu. "Sen sadık bir dostsun," dedi nazikçe, "daha ziyade bir Kender'de alışılmadık bir karakter bu. Umarım bu adama olan inancın haklı çıkartılabilir." Dalgınca, rahip, Tas'ın saçının tepe kuyruğuna vurdu, sesinin tonu hüzünlüydü. "Ama anlamalısın ki, bazı zamanlar bir insan içtiğinde bazı şeyler yapabilir.."

"Sen ilerle!" diye hırladı muhafız, Tas'ı arkasından acımasızca çekerek, "küçük rolünü kes, bir işe yaramayacak."

"Bunun seni kızdırmasına izin verme, Saygıdeğer Rahip," dedi komutan. "Kenderleri bilirsin!"

"Evet" diye cevapladı Denubis. Gözleri iki muhafızın hızla azalan çarşının kalabalığı arasından itelediği Tas ve Caramon' da. "Kenderleri bilirim. Ve bu olağanüstü biri." Rahip, bir an kafasını sallayarak dikkatini yeniden Lady Crysania'ya yöneltti. "Eğer onu tutmaya devam edersen komutan" dedi yumuşak bir sesle, "Paladine'dan bizi tüm hızıyla Tapınak'a ulaştırmasını isteyeceğim."

Tas, muhafızın kendini tutan ellerinden dönebildiği kadarıyla, rahibin ve muhafızların komutanının çarşı alanında yalnız başlarına durduklarını gördü. Beyaz ışıklı bir parıldama oldu ve yokoldular.

Tas gözlerini kırpıştırdı, nereye gittiğini bakmayı unuttu ve ayağı takıldı. Kaldırım taşlarının üzerine yuvarlanarak, ellerinde ve dizlerinde bir acı hissetti. Sert bir tutuş, onu yakasından tuttuğu gibi kabaca ayağa kaldırdı ve arkasından iteledi.

"İlerle. Numara yapmadan."

Tas ileriye doğru hareket etti, çok mutsuzdu ve çevresindekilere bakamayacak kadar sinirliydi. Bakışlarını Caramon'a çevirdi ve Kender, kalbinde bir acı hissetti. Korku ve utançla ezilmiş olarak, Caramon körcesine caddede zorla yürüyordu, adımları dengesizdi.

"Onu incitmedim!" diye, Tas adamın mırıldanmasını duydu. "Bir çeşit hata olmuş olmalı..."

Böfüm 2

O güzelim elf sesleri gitgide yüseldi; tatlı notaları, sanki dualarını göklere sadece gam üzerinde yükselerek bile taşıyabileceklermiş gibi birkaç oktav birden çıkıyordu. Kavuşmakta olan güneşin, yüksek kristal pencerelerden giren eğik ışınlarının değdiği elf kadınlarının yüzü narin bir pembeye boyanmıştı; gözleri sıcak bir ilhamla parlıyordu.

Sesleri dinleyen hacılar bu güzellik karşısında ağlıyor, gözlerinin önündeki beyaz ve mavi cüppelerin bulanıklaşmasına neden oluyorlardı. Beyaz cüppeleri Paladine'ın Saygıdeğer Rahibeleri, mavi cüppeleri de Mishakal'ın Kızları giyiyordu. Dinleyenlerin bir kısmı, daha sonra, elf kadınlarının göklere doğru yükseldiğine, pamuk gibi bulutlar tarafından sarılıp sarmalandıklarına yemin edebilirdi.

Şarkıları tatlı bir uyum ile yükseldiğinde, derin erkek seslerinden oluşan bir koro onlara katılarak, azad edilmiş kuşlar gibi uçuşan duaları adeta yere bağladılar: Tabiri caizse kanatlarını yolarak, diye düşündü Denubis terslikle. Yorulduğunu düşünüyordu. Genç bir adamken, o da Akşam İlahisi'ni ilk duyduğunda ruhunu gözyaşlarıyla yıkamıştı. Sonra, yıllar geçtikçe bu alışılmış bir şey olmuştu. Aklının şarkı esnasında, tapınaktaki acil bir işe kaydığını fark ettiğindiğinde yaşadığı ilk şoku hatırlıyordu. Ama arhk, bir alışkanlıktan da beterdi. Rahatsız edici, usandırıcı, sıkıcı
olmuştu, îşin aslı, günün bu vaktinden sakınır olmuş, kaçmak için eline her geçen fırsatı kullanmaya başlamıştı.

Neden? Kabahatin çoğunu elf kadınlarda buluyordu. Irksal bir önyargı, dedi kendi kendine huysuzca. Yine de, kendine hakim olamıyordu. Her yıl bir grup elf kadın, Saygıdeğer Rahibeler ve bu konuda eğitim görenler, Silvanesti'nin şaşaalı topraklarından gelip bir yıllarını İstar'da geçiriyor, kendilerini tapınağa adıyorlardı. Bu, her gece Akşam İlahisi'ni söylemeleri ve her gün etrafındakilere elflerin tanrıların gözdeleri olduklarını, ırklar arasında ilk yaratılan olduklarını, ömürlerinin de kendilerine yüzlerce yıl olarak ihsan edildiğini hatırlatmaları anlamına geliyordu. Yine de bu işe Denubis'ten başka gocunan yok gibiydi.

Özellikle bu gece şarkı Denubis'e son derece rahatsız edici geliyordu çünkü o sabah tapınağa getirdiği genç kadın için endişeleniyordu. Aslında bu akşam elinden geldiğince kaçmaya çalışmış ama son anda Krynn üzerindeki günleri sayılı olan ve en büyük huzuru Akşam Dualarında bulan yaşlıca bir insan rahip olan Gerald tarafından yakalanarak getirilmişti. Büyük bir ihtimalle bunun nedeni, diye düşündü Denubis, yaşlı adamın tamamen sağır olmasıdır. Durum böyle olunca Gerald'a kendisinin -yani Denubis'in- başka bir yere gitmesi gerektiğini anlatmak imkânsız olmuştu. Sonunda pes eden Denubis yaşlı adamın koluna girmişti. Şimdi Gerald yanında durmuş, yüzünde bir vecd ile kuşkusuz, gözlerinde günün birinde yükselecek olduğu o güzel boyutu canlandırıyordu.

Denubis hem bunu, hem de o sabah Tapınak'a getirdiğinden beri hiç haber alamadığı, göremediği genç hanımı düşünürken kolunda hafif bir temas hissetti. Dikkatsizliğinin anlaşılıp, rapor edilip edilmeyeceğini merak ederek sıçrayan rahip etrafına suçluluk duygusuyla bakındı. İlk başta kendisine kimin dokunduğunu anlayamamıştı çünkü her iki yanındakilerin de duaları içinde kayboldukları belliydi. Sonra teması bir kez daha hissederek, arkadan geldiğini fark etti. Arkasına bakınca, bir elin Saygıdeğer Rahiplerin durduğu içbölümleri etrafındaki balkondan ayıran perdenin ardına kaydığını gördü.

El ona gel işareti yapıyordu; aklı karışan Denubis sıradaki yerinden ayrılarak beceriksizce perdeyle cebelleşip, vakitsiz bir ilgiyi üzerine çekmeden çıkmaya çalıştı. El çekilmişti ve Denubis ağır kadife perdelerin katları arasından, açıklığı bir türlü

bulamıyordu. Sonunda, orada bulunan bütün hacıların gözlerinin kendisine bezginlikle baktığına emin olduktan sonra açıklığj bularak tökezlenircesine geçti.

Yüzü pürüzsüz ve sakin görünüşlü genç bir rahip çırağı, alı al moru mor, kan ter içinde kalmış rahibe, sanki ters giden hiçbir şey yokmuş gibi eğilerek selam verdi.

"Akşam Dualarınızı böldüğüm için özürlerimi kabul etmenizi istirham ederim Saygıdeğer Rahip ama eğer uygun bulursanız Kralrahip uygun bir zamanınızda kendisini şereflendirmenizi rica ediyor." Rahip çırağı kalıp halindeki sözleri öyle rahat bir kibarlıkla söylüyordu ki eğer Denubis, "Hayır, şimdi olmaz. Öncelikle ilgilen-mem gereken başka işlerim var. Belki daha sonra," deseydi, dinleyen birine hiç de tuhaf gelmezdi.

Ama tabii ki Denubis böyle bir şey yapmadı. Gözle görünür bir şekilde yüzü solan adam, "son derece şeref duyacağı," tarzında bir şeyler geveledi; sesi sonuna doğru cılızlayıp kesilmişti. Öte yandan rahip çırağı böyle şeylere alışıktı, -tasdiklercesine başını sallayarak-döndü ve Tapınak'm geniş, havadar, dönemeçli koridorlarından İstar'ın Kralrahip'inin bölümüne doğru yol almaya başladı.

Gencin peşinden seyirten Denubis'in, konunun neyle ilgili olduğunu merak etmesine gerek yoktu. Genç

kadındı elbette ki. En az iki yıldır Kralrahip'in huzuruna çıkmamıştı ve bunun Saygıdeğer Rahibe'yi sokak arasında ölmek üzereyken bulmasıyla aynı güne denk gelmiş olması da bir tesadüf olamazdı.

Belki de ölmüştür, diye düşündü Denubis hüzünle. Kralrahip bunu bana, bizzat söyleyecektir. Bu onun cömertliğiydi tabii ki. Bu hareket, aklında ulusların kaderleriyle ilgili meseleler bulunan birinin kişiliğine pek uygun sayılmayabilirdi ama büyük bir iyilik olduğu da kesindi.

Kızın ölmemiş olmasını diledi. Bunu sadece kız için değil; diğer insan ile kender için de istiyordu. Denubis onlar hakkında da uzun uzun düşünmüştü. Özellikle de kender. Krynn üzerindeki diğerleri gibi Denubis de kurallara veya şahsi eşyaya -bu ister kendi eşyaları olsun, ister diğerlerinin- hiç saygısı olmayan kenderleri küçük görürdü. Denubis bilirdi ki (ya da bildiğini zannediyordu) kender-lerin çoğu başlan derde girer girmez kaçıp giderler. Bu kender, koca arkadaşının yanında insana dokunan bir vefa duygusuyla kalmış, hatta arkadaşını savunmuştu bile.

Denubis başını hüzünle salladı. Eğer kız öldüyse onlar da...

Hayır/ bunu düşünmek bile istemiyordu. Bu işle ilgili herkesi koruması için Paladine'a samimiyetle dua eden Denubis aklını, morali-ni çökerten düşüncelerden kopartıp alarak, kendini Kralrahip'in Tapınak'taki şahsi ikametindeki harikaları seyretmeye zorladı.

Güzellikleri unutmuştu: Efsaneye göre taşları, kendilerinden gelen, yumuşak bir ışıkla parlayan süt beyaz duvarlar. O kadar incelikle biçimlendirilmiş ve oyulmuştu ki, cilalı beyaz zeminden bitivermiş gibi görünen kocaman beyaz gül yapraklarını andırıyorlardı. İçlerinden uçuk mavi renkli, belli belirsiz damarlar geçiyor, saf beyazın sertliğini yumuşatıyordu.

Koridorun harikaları yerini antrenin güzelliklerine bırakmıştı. Burada duvarlar, aynı tanrılara ulaşan bir ölümlünün duası gibi yukarı doğru akarak tepelerindeki kubbeyi destekliyordu. Tanrıların freskleri uçuk renklerle çizilmişti. Onlar da sanki kendi ışıklarıyla parlıyorlardı: Paladine, Platin Ejderha, İyilik Tanrısı; Kitabın Gilean'ı, Tarafsızlık Tanrısı; Karanlıklar Kraliçesi bile resmedilmişti burada -çünkü Kralrahip hiçbir tanrıyı göz göre göre gücendirmezdi. O da beş başlı ejderha olarak çizilmişti ama o kadar kişiliksiz, o kadar korumasız bir ejderha gibi görünüyordu ki Denubis nasıl oluyor da devrilip Paladine'm ayağını yalamadığını merak etti.

Ama bunu sonradan, bu konuyu tekrar kafasında tartarken fark etmişti. O anda, bu güzelim resimlere bile bakamayacak kadar sinirliydi. Gözleri, Tapınak'm kalbine açılan, platinden özenle yapılmış kapılara dikilmişti.

Kapılar savrularak açılınca azametli bir ışık yayıldı. Huzura çıkma zamanı gelmişti.

Kabul Salonu, buraya girenlere önce bir önemsizlik, bir tevazu hissi verirdi. Burası iyiliğin kalbiydi. Burada tapınağın ihtişamı ve gücü temsil ediliyordu. Kapılar, zemini cilalı beyaz granitten yuvarlak, devasa bir odaya açılıyordu. Zemin yükselerek muazzam bir gülün yaprakları biçimindeki duvarları oluşturuyor, gökyüzüne doğru yükselerek büyük bir kubbeyi taşıyordu. Kubbe, güneşin ve ayların parıltısını emen buzlu kristaldendi. Güneş ve ayların ışınları odanın her yanını dolduruyordu.

Deniz köpüğü mavisi renginde büyük kemerli bir dalga, odanın ortasından yükselerek, kapının karşısındaki bölümde duran bir nişe uzanıyordu. Burada tek bir taht vardı. Bu tahttan akan ışık ve sıcaklık hissi, kubbeden akan ışıktan daha parlaktı.

Denubis odaya, münasip olduğu üzere, elleri önünde kavuşmuş, başı eğik girdi. Akşamdı; güneş kavuşmuştu. Denubis'in girdiği salon sadece mumlarla aydınlatılmıştı. Yine de, her zamanki gibi Denubis'e güneş altında, açık bir avluya girmiş hissi vermişti.

Gerçekten de bir an için gözleri ışıkla kamaşmıştı. İzin verilinceye kadar yapması gerektiği gibi bakışlarını indirdirirken, zeminin, eşyaların ve Salonda hazır bulunan insanların görüntüleri gözüne ilişmişti. Çıkarken merdivenlere baktı. Fakat odanın önünden kaynayan ışıltı o kadar muhteşemdi ki kelimenin tam anlamıyla başka hiçbir şeye dikkat edemiyordu.

"Bakışlarını kaldır Paladine'ın Saygıdeğer Rahibi," dedi, artık elf kadınların güzel müzikleri Denubis'i hiç etkilemezken, ezgisi gözlerini yaşartan bir ses.

Denubis gözlerini kaldırınca ruhu huşuyla titredi. Rralrahip'e bu kadar yaklaşmayalı iki yıl olmuştu; zaman hatıralarını köreltmişti. Her sabah onu uzaktan görmek -insanın ufuktan doğan güneşi seyretmesi, sıcaklığını hissetmesi, ışığıyla neşelenmesi gibine kadar farklıydı. Güneşin huzuruna çıkmak, önünde durmak ve ruhunun onun parlaklığının saflığı ve berraklığıyla yandığını hissetmek, ne kadar farklı.

Bu kez unutmayacağım, diye düşündü Denubis sertçe. Ama kimse, Kralrahip'in huzurundan ayrılan

hiçkimse, onun tam olarak neye benzediğini hatırlayamazdı. Bunu yapmaya çalışmak bile hürmetsizlik olarak kabul edilirdi, aslında -bu, yani onun etten kemikten olduğunu düşünmek, bir kutsallığa saygısızlıktı. Hatırlanabilen tek şey, son derece güzel birinin huzurunda bulunmuş olmaktı.

Işığın aurası Denubis'i sardı; ve hemen kuşkuları, kuruntuları ve sorgulan için duyduğu korkunç bir suçluluk duygusuyla parçalandı. Kralrahip'in tersine Denubis kendini Krynn üzerindeki en sefil yaratık olarak görüyordu. Dizleri üzerine çökerek, ne yaptığının farkına bile varmadan, yapması gereken tek doğru şeyin bu olduğundan başka bir şey düşünmeden, af diledi.

Kendisi affedildi. Ezgisel ses konuştu; Denubis hemen bir huzur ve tatlı bir sükunetle doldu. Ayağa kalkarak saygılı bir yumuşak başlılıkla Kralrahip'e döndü ve yardımcı olabilme ihtimali varsa, yardımcı olabilmek için yakardı.

"Bu sabah Tapınak'a genç bir kadın, Paladine'ın Rahibelerinden

i getirmişsin," dedi ses, "ve anladığımız kadarıyla bu kız için endişeleniyormuşsun -ki bu son derece doğal ve uygundur. Kızın iyi olduğunu ve o korkunç sıkıntıdan tamamen kurtulduğunu haber vermenin seni rahatlatacağını düşündük. Aynı zamanda, Paladine'ın Saygıdeğer Rahibi, kızın fiziksel bir yara almamış olduğunu bilmek senin aklını da rahatlatır diye düşündük."

Denubis, genç kadının iyileşmiş olması nedeniyle Paladine'a şükretti ve tam kenara çekilip birkaç dakika daha bu muhteşem ışıkta durmaya hazırlanıyordu ki aniden Kralrahip'in sözlerinin önemini kavrayıverdi.

"O-ona saldırılmamış mı?" diye kekeleyebilmeyi becerdi Denubis.

"Hayır, oğlum," diye cevapladı neşeli bir ilahi gibi çıkan ses. "Paladine sonsuz irfanıyla kızın ruhunu almış; saatlar süren dualarımızdan sonra böylesine bir hazineyi bize geri vermesi için onu razı edebildik; ne de olsa ruhu bedeninden zamansız alınmıştı. Genç kadın artık yaşam bahşeden bir uyku içinde dinleniyor."

"Peki ama ya yüzündeki izler?" diye karşı koydu Denubis, aklı karışarak. "Kan. . ."

"Hiç iz yoktu," dedi Kralrahip kibarca ama sesinde, Denubis'in kendisini anlatılamayacak kadar huzursuz hissetmesine neden olan bir sitem iması vardı. "Sana fiziksel bir yarası olmadığını söyledik."

"Be-ben yanılmış olduğum için çok mutluyum," diye cevap verdi Denubis samimiyetle. "En çok da, tutuklanan genç adamın söylemiş olduğu gibi masum olduğunun ortaya çıktığı ve artık serbest kalabileceği için."

"Biz de, bu dünya insan yaratıklarının ilk başta korkulmuş olduğu kadar büyük bir kötülük yapmamış oduğunu öğrendiğimiz için en az senin kadar minnettarız Saygıdeğer Rahip. Yine de aramızda kim tam anlamıyla masumdur?"

Ezgisel ses duraksadı; bir cevap bekler gibiydi. Ve cevaplar hazırdı. Etrafındaki mırıltılı seslerin gerekli cevabı verdiklerini duydu ve Denubis ilk kez taht yakınında başkalarının da hazır bulunduğunu fark etti. Kralrahip'in etkisi işte bu kadar büyüktü; öyle ki Denubis kendisini onunla yalnız zannetmişti.

Denubis de diğerleriyle birlikte bu sorunun cevabını geveledi ve aniden söylenmese de bu muhteşem huzurdan ayrılmasına izin verildiğini anladı. Işık artık üzerine doğrudan gelmiyordu, onun

üzerinden bir başkasına dönmüştü. Kendisini parlak güneş ışığından gölgeye adım atmış gibi hisseden adam adeta körlerne-sine, tökezlenerek merdivenlerden aşağıya indi. Burada, yani zemin katta nefeslenip, gevşeyip etrafına bakabildi.

Kralrahip bir yanda, ışıklar içinde oturuyordu. Fakat Denubis'e tabiri caizse gözleri ışığa alışıyormuş gibi geldi çünkü sonunda yanmdakilerin kimliğini çıkartmaya başlamıştı. Belirli tarikatların başlan vardı: Saygıdeğer Rahiplerin ve Saygıdeğer Rahibelerin. Biraz da ironiyle "güneşin elleri ve ayakları" diye bahsedilen bu insanlar günlük işleri hallediyorlar, tapınağın günü gününe yapılması gereken işlerini yerine getiriyorlardı. Krynn'i yöneten bunlardı. Fakat burada, tapınağın yüksek yöneticileri yanında başkaları da vardı. Denubis'in bakışları gayri ihtiyari Salon'un bir köşesine, görünüşe göre gölgede kalan tek köşesine kaydı.

Burada kara cüppeli, karanlığı Kralrahip'in ışığını gölgede bırakan biri oturuyordu. Fakat Denubis ürpererek karanlığın sadece beklediği, -zamanla- güneşin kavuşacağının bilinciyle zamanını kolladığı hissine kapıldı.

Fistandantilus'un, saray içindeki lakabıyla Karanlık Kişi'nin Kralrahip'in Kabul Salonu'na alınıyor olması Denubis'i çok şaşırtmıştı. Kralrahip dünyayı kötülüklerden arındırmaya çalışıyordu; yine de buradaydı işte : Onun huzurunda! Sonra Denubis'in aklına rahatlatıcı bir fikir geldi: belki de, dünya kötülükten tamamen

kurtulduğunda, son ogre ırkı da yok edildiğinde Fistandantilus kendiliğinden ölecekti.

Ama daha o bunu düşünüp, kendi kendine gülümserken Denubis büyücünün gözlerinin soğuk pırıltısının kendisine doğru döndüğünü gördü. Ürperen Denubis aceleyle bakışlarını başka yöne çevirdi. Bu adamla Kralrahip arasında ne büyük bir tezat vardı! Kralrahip'in güneşi altında dururken, Denubis kendini sakin ve huzur içinde hissetmişti. Fistandantilus'un gözlerine ne zaman baksa, ister istemez kendisine içindeki karanlık hatırlatılıyordu.

Ve o gözlerin bakışları altında aniden kendini, Kralrahip'in o garip, "aramızda kim tam anlamıyla masumdur?" sözüyle neyi kastettiğini düşünürken buldu.

Rahatsız olan Denubis, içinde devasa bir şölen masası bulunan bir antreye girdi.

Tapınmaya gelen hacılar tarafından Ansalon'un dört bir yanından getirilmiş veya Xak Tsaroth gibi uzaktaki şehirlerin

pazarlarından alınıp gelmiş olan lezzetli, alışılmamış yiyeceklerin ^okusu Denubis'in aklına sabahtan beri ağzına bir şey koymamış olduğunu getirmişti. Bir tabak alarak o güzelim yiyeceklerin arasından, sonunda tabağı tıkabasa doluncaya kadar bazılarını seçmişti ve masaya gitmek için yarı yolu anca bulmuştu ki tabağının hoş kokulu yükü altında inledi.

Bir uşak, yuvarlak bardaklar içinde hoş kokulu elf şarabı getirdi. Denubis bunlardan birini alıp, bir hokkabaz gibi yemek aletleri bir elinde, şarabı diğer elinde bir sandalyeye çöküp iştahla yemeğe koyuldu. Tam bir ağız dolusu kızarmış sülün ile elf şarabının kolay kolay ağızdan gitmeyen tadının ilahi bileşiminin keyfini çıkarıyordu ki tabağının üzerine bir gölge düştü.

Bakışlarını kaldıran Denubis boğulur gibi olarak ağzındakileri çiğnemeden yutup, utançla çenesinden aşağıya süzülen şarabı
sildi.

"Sa-saygıdeğer Rahip," diye kekeledi, Kardeşlerin Başı'nın hakkı olan saygının bir işareti olarak ayağa kalmak için dermansız bir harekette bulunurken.

Quarath onu alaycı bir zevkle seyredip elini yavaş yavaş salladı. "Lütfen Saygıdeğer Rahip, seni rahatsız etmeyeyim. Yemeğini bölmek gibi bir niyetim yok. Sadece seninle bir şey konuşmak istemiştim. Belki yemeğini bitirince..."

"Yemeğim...yemeğim, tamamen bitti," dedi Denubis aceleyle, yarısı dolu tabağıyla bardağını geçmekte olan uşağa uzatarak. "Tahmin ettiğim kadar aç değilmişim." En azından bu doğruydu. İştahı tamamiyle kaçmıştı.

Quarath hafifçe gülümsedi. İnce yüz hatlarına sahip, narin elf yüzü sanki porselenden yapılmıştı; her zaman dikkatle gülümserdi adeta yüzünün kırılacağından kor karmış gibi.

"Peki, tabii eğer canın tatlı çekmiyorsa?"

"Y-yo, bir parça bile çekmiyor. Zaten...tatlı bu vakitte ağır kaçar..."

"O halde benimle gel Saygıdeğer Rahip. Seninle konuşmayalı çok oldu." Quarath, teklifsizlikle Denubis'in koluna girdi; oysa rahip, tarikatın başını son kez aylar önce görmüştü.

Önce Kralrahip, şimdi de Quarath. Denubis midesinde buz gibi bir boşluk hissetti. Quarath, onu Kabul Salonu'ndan çıkartırken Kralrahip'in ezgisel sesi yükseldi. Denubis arkasına bakarak, bir an daha o muhteşem ışıkta yıkandı. Sonra içini çekerek bakışlarını

çevirdi ve gözleri kara cüppeli büyücüde durdu. Fistandantüu$_s$ gülümseyip başını salladı.. Ürperen Denubis aceleyle Quarath il$_e$ birlikte kapıdan çıktı.

İki rahip abartılı süslenmiş koridorlardan geçerek sonunda küçük bir odaya, Quarath'm odasına vardılar. Bu odanın da içi son derece güzel döşenmişti ama Denubis herhangi bir detayı fark edemeyecek kadar sinirliydi.

"Lütfen otur Denubis. Artık sana böyle hitap edebilirim, sonunda rahat rahat yalnız kaldığımıza göre."

Denubis rahat rahat kısmından emin değildi ama yalnız kaldıkları kesindi. Quarath'ın kendisine gösterdiği sandalyenin ucuna oturarak, içmediği küçük bir bardak likörü kabul edip bekledi. Quarath birkaç dakika boyunca yersiz ve boş şeylerden konuştu, Denubis'in çalışmalarını -Denubis Mishakal Diskleri'nden bazı bölümleri ana lisanı olan Solamniyaca'ya çevriyordu- ve en ufak bir ilgisi olmadığı belli olan başka

şeyler de sordu.

Sonra, biraz duraksadıktan sonra Quarath sakin bir tavırla, "Elimde olmadan senin Kralrahip'i sorguladığını duydum," dedi.

Denubis likörünü masaya bıraktı; elleri o kadar titriyordu ki içkinin dökülmesine zor mani olmuştu. "Ben...ben...sadece genç adamı...me-merak etmiştim...yanlışlıkla tutuklanan genç adamı," diye kekeledi belli belirsiz.

Quarath ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Çok doğru tabii. Çok yerinde. Bu dünya üzerindeki ırkdaşlarımızla ilgilenmemiz ,, yazılıdır. Bu sana yakışıyor Denubis ve bunu yıllık raporumda [f mutlaka belirteceğim."

"Teşekkür ederim Saygıdeğer Rahip," diye mırıldandı Denubis, başka ne söylemesi gerektiğini kestiremediğinden.

Quarath başka bir şey söylemeden, çekik elf gözleriyle karşısındaki rahibi süzerek oturdu.

Denubis yüzünü cüppesinin koluyla silmişti. Bu oda inanılmayacak kadar sıcaktı. Elflerin kanı az olurdu.

"Başka bir şey daha mı vardı?" diye sordu Quarath kibarca.

Denubis derin bir nefes aldı. "Lordum," dedi samimiyetle, "o ; genç adam. Serbest bırakılacak mı? Ve kender?" Aniden heveslen-mişti. "Belki bir yardımım olur, belki onları yeniden iyinin yollarına döndürebilirim diye düşünmüştüm. Genç adam masum olduğuna* göre..."

"Hangimiz tam manasıyla masumuz?" diye sordu Quarath,,j
sanki tanrılar cevabı oraya bizzat yazabilirlermiş gibi gözlerini tavana dikmişti.

"Bunun çok güzel bir soru olduğuna kuşkum yok," dedi Denubis uysalca, "ayrıca düşünülmesi, üzerinde tartışılması gereken bir soru; ama belli ki bu genç adam masum -en azından bu konuda masum sayılabilir..." Denubis aklı biraz karışarak sustu.

Quarath hüzünle gülümsedi. "Bak, gördün mü?" dedi ellerini açıp bakışlarını rahibe çevirerek. "Tavşanın kürkü kurdun dişini örter, derler ya." Sandalyesine yaslanan Quarath bir kez daha tavana baktı. "İkisi de yarın esir pazarında satılacak."

Denubis oturduğu yerde doğruldu. "Ne? Ama Lordum..."

Quarath'ın bakışları derhal rahibin üzerine yöneldi, adamı olduğu yerde dondurdu kaldı.

"Sorguluyor musun? Yine mi?"

Denubis'in bütün söylemeyi akıl edebildiği, "Ama...o masum!" olmuştu.

Quarath yine gülümsedi; bu kez yorgun, ama anlayışlı bir ifadesi vardı.

"Sen iyi bir adamsın Denubis. İyi bir adam, iyi bir rahip. Belki basit bir adam ama iyi bir adamsın. Bu karara öyle hemen varmadık. Adamı sorguya çektik. İstar'da ne yaptığı ve nereden geldiği hakkında anlattıkları çelişkiliydi, en basit ifadesiyle. Eğer kızın yaraları konusunda masumduysa bile ruhunu parçalayan başka suçları olduğu kesin. Bu, zaten yüzünden belli. Geçimini sağlayacak hiçbir şeyi, üzerinde hiç parası yoktu. Bir serseri ve eğer kendi başına bırakılırsa hırsızlığa başlayacağına hiç kuşku yok. Onu düşünecek bir sahip bulmakla ona iyilik ediyoruz aslında. Zamanla özgürlüğünü kazanır ve inşallah ruhu da suçluluk yükünden arınır. Kendere gelince..." Quarath umursamazca elini salladı.

"Kralrahip bunu biliyor mu?" diye sormak için cesaretini toplayabilmişti Denubis.

Quarath içini çekti; bu kez rahip, elfin pürüzsüz alnında bir huzursuzluk kırışıklığının belirdiğini gördü. "Kralrahip'in aklında çok daha önemli işler var Saygıdeğer Rahip Denubis," dedi soğuk bir edayla. "O, o kadar iyi ki, bir tek bu adamın acısı bile onu günlerce mutsuz edebilir. Adamın serbest bırakılması gerektiğini kesin bir dille belirtmedi, o yüzden biz de sadece böyle bir karar vermenin yükünü onun düşüncelerinden alıverdik."

Denubis'in yorgun yüzünün kuşkuyla dolduğunu gören Quarath ileri abanarak, kaşlarını çatıp rahibe baktı. "Pekâlâ Denubis, madem bilmek istiyorsun: Genç kadının iyileşmesiyle ilgili bazı çok garip durumlar oluştu. Anladığımız kadarıyla, bunda Karanlık Kişi'nin parmağı var."

Denubis yutkunarak sandalyesine gömüldü. Oda artık sıcak gelmiyordu. Titredi. "Doğru," dedi üzgün bir ifadeyle, yüzünü sıvazlayarak. "Bana geldi..."

"Biliyorum!" diye kesti sözünü Quarath. "Bana anlattı. Genç kadın burada bizimle kalacak. O, bir Saygıdeğer Rahibe. Paladine'm madalyonunu taşıyor. Onun da aklı karışık ama bu zaten umulmadık bir şey değil. Ona göz kulak olabiliriz. Ama eminim o genç adamın elini kolunu sallayarak dolaşmasına izin ver-

memizin mümkün olmadığını anlarsın. Eski günler olsa, onu zindana atar ve unutup giderlerdi. Artık bu konuda daha bilgiliyiz. Ona iyi bir yuva temin edip, bir yandan da gözetim altında tutabileceğiz."

Quarath bunun, bir adamı esir pazarına vermenin, bir hayırseverlik meselesi gibi görünmesine çalışıyor, diye düşündü Denubis [1]| aklı karışarak. Belki de öyledir. Belki de ben yamlıyorumdur. Onun da dediği gibi, ben basit bir adamım. Başı dönerek sandalyesinden kalktı. Yemiş olduğu zengin yemekler midesine taş gibi oturmuştu. Büyüğü karşında özür dilemek babında birkaç şey geveleyerek kapıya doğru yöneldi. Quarath da ayağa kalkmıştı; yüzünde yatıştırıcı bir tebessüm vardı.

"Yine ziyaretime gel Saygıdeğer Rahip," dedi kapının yanında durarak. "Ve bizi sorgulamaktan çekinme. Bir şey öğrenirsek, böyle öğreniriz."

Denubis hissizce başıyla onayladıktan sonra duraksadı. "O -o halde bir sorum daha var," dedi tereddütle. "Karanlık Kişi'den söz ettiniz. Onun hakkında ne biliyorsunuz? Yani, neden burada? O -o beni korkutuyor."

Quarath'ın yüzü asıktı ama bu sorudan rahatsız olmuş gibi değildi. Belki de Denubis'in aklının başka bir konuya kaymış olmasından dolayı rahat bir nefes almıştı. "Büyü kullanıcılarının işine kimin aklı erer," diye cevap verdi, "ama onların işlerinin bizimkilerden farklı olduğu kesin; hatta tanrılannkinden bile farklı. İşte o yüzden Kralrahip Ansalon'da onlardan kurtulmayı düşünmüştü, mümkün olduğunca tabii. Artık sadece dışlanmış

VVayreth Ormanı'nda kalan Yüksek Büyücülük Kulesi'ne sıkışmış durumdalar. Yakında, okullarını kapattığımızdan sayıları azaldığı için o da yok olacak. Palanthas Kule'sinin lânetlenişini duydun mu?"

Denubis sessizce başını salladı.

"Ne korkunç bir olay!" diye kaşlarım çattı Quarath. "Bu, tanrıların bu büyücüleri nasıl lanetlediğinin bir göstergesidir; o zavallı ruhu öyle büyük bir deliliğe sürüklemişler ki kendini kapıların üzerine atıp kazıklarına geçirip tanrıların gazabına uğramış ve tahminimize göre Kule'yi sonsuza kadar mühürlemiş. Fakat, biz ne diyorduk?"

"Fistandantilus," diye mırıldandı Denubis, bu konuyu açtığına pişman olarak. Şimdi tek istediği odasına dönüp mide ilacını içmekti.

Quarath tüy gibi kaşlarını kaldırdı. "Onun hakkında bütün bildiğim, yüz yıl kadar önce buraya geldiğimde burada olduğudur. Yaşlı -hatta benim ırkımdakilerin bir çoğundan daha yaşlı çünkü benim ırkımın yaşlıları arasında, onun isminin fısıldanmadığı bir zamanı hatırlayan çok azı var. Ama o bir insan ve o yüzden yaşamını devam ettirebilmesi için büyülerini kullanması gerekiyor. Nasıl olduğunu tahayyül etmeye bile cesaret edemiyorum." Quarath Denubis'e dikkatle baktı. "Artık Kralrahip'in onu neden sarayda tuttuğunu anlamışsındır, değil mi?"

"Ondan korkuyor mu?" diye sordu Denubis masumca.

Quarath'ın porselen tebessümü bir an için donup kaldı; sonra basit bir konuyu aptal çocuğuna açıklamaya çalışan bir ebeveynin tebessümü belirdi yüzünde. "Hayır Saygıdeğer Rahip," dedi sabırla. "Fistandantilus bizim çok işimize yarıyor. Dünyayı ondan daha iyi kim anlayabilir? Bir ucundan, bir ucuna kadar her yeri gezmiş. Krynn üzerindeki bütün ırkların dillerini biliyor, geleneklerini biliyor, irfanlarını biliyor. Bilgisi çok engin. Kralrahip'e çok yardımcı oluyor, o yüzden onu da arkadaşları gibi VVayreth'e sürmektense burada kalmasına izin veriyoruz."

Denubis başıyla onayladı. "Anlıyorum," dedi takatsizce gülümseyerek. "Ben...ben şimdi gitmeliyim. Konukseverliğiniz ve kuşkularımı kafamdan silip atmama yardım ettiğiniz için size teşekkür ederim Saygıdeğer Rahip. Artık kendimi daha iyi hissediyorum."

"Yardımcı olabildiğim için teşekkür ederim," dedi Quarath

kibarca. "Tanrılar sana huzur dolu bir uyku ihsan etsinler oğlum."

"Size de," diye mırıldandı Denubis cevaben, sonra ayrıldı ve kapının kapandığını duyduğunda rahat bir nefes aldı.

Rahip, Kralrahip'in kabul salonunun yanından aceleyle geçti. Kapıdan ışık akıyordu; geçerken o güzel ezgisel ses gönlünü çelmiş ama hastalanmaktan korktuğu için, tekrar içeri girmek isteğini bastırmıştı.

Kendi sessiz odasının huzurunu özleyen Denubis, Tapınak'tan aceleyle ilerledi. Birbiriyle kesişen

koridorlardan birinden yanlış bir yere dönünce, bir kez yolunu kaybetti. Fakat iyi yürekli bir uşak onu gitmesi gereken yöne döndürüp, Tapınak'ta yaşadığı yere götürmüştü.

Bu bölüm Krynn standartlarına göre mümkün olan bütün lüksle donanmış olmasına rağmen, Kralrahip ve saray mensuplarının yaşadıkları yere nazaran çok sadeydi. Yine de Denubis koridorlardan geçerken yumuşak mum ışığının ne kadar sıcak ve ne kadar rahatlatıcı göründüğünü düşündü. Diğer Rahipler yanından gülümseyerek geçip, hayırlı akşamlar diliyorlardı. Onun ait olduğu yer burasıydı. Basitti, aynı kendi gibi.

Yine rahat bir nefes alan Denubis kendi küçük odasına vararak kapısını açtı (Tapınak'ta hiçbir şey kitlenmezdi -böyle bir şey insanların dostlarına güvensizliklerini gösterirdi) ve girmeye yeltendi. Sonra durdu. Gözünün ucuna bir kıpırtı takılmıştı, daha koyu gölgeler içinde bir gölge. Dikkatle koridora baktı. Koridorda bir şey yoktu. Boştu.

Yaşlanmaya başladım. Gözüm bana oyun oynamaya başladı, dedi Denubis kendi kendine, başını yorgun yorgun sallayarak. Odasına girerken beyaz cüppesi ayak bileklerinde hışırdıyordu. Kapısını sıkı sıkı kapattıktan sonra mide ilacına uzandı.

Böfüm 3

Hücre kapısının kilidinde bir anahtar şıngırdadı.

Tasslehoff, ok gibi fırlayıp doğruldu. Kalın taş duvarın tepesinde bir yere yerleştirilmiş minik, parmaklıklı pencereden hücrenin içine soluk bir ışık sızıyordu. Şafak, diye düşündü uykulu uykulu. Anahtar bir kez daha şıngırdadı, sanki zindancı kapıyı açmakta zorlanıyormuş gibi. Tas, hücrenin karşı tarafında duran Caramon'a huzursuzca bir bakış fırlattı. Koca adam, yatak olarak kullandığı büyük bir taş parçasının üzerinde hiç kıpırdamadan, patırtıyı duyduğunu gösteren hiçbir belirti vermeden yatıyordu.

İyi bir eğitim almış bir savaşçının -sarhoş olmadığı zamanlarda- kapının dışındaki ayak seslerinden hemen uyanması gerektiğini bilen Tas, kötü bir belirti, diye düşündü endişeyle. Fakat, muhafızlar bir gün önce onları buraya getirdiklerinden beri Caramon ne konuşmuş, ne de yerinden kıpırdamıştı. Yemekle suyu bile reddetmişti -Tas'ın ona, yiyeceklerin hapis yemekleri standartlarının çok üzerinde olduğunu söylemesine rağmen-. Akşama kadar taşın üzerinde yatıp gözlerini tavana dikmişti. Sonra kıpırdamıştı, en azından biraz kıpırdamıştı: Gözlerini kapatmıştı.

Anahtar daha da fazla şıngırdadı; bu kez küfreden zindancının sesi de şıngırtıya eşlik ediyordu. Tas aceleyle ayağa kalkıp taş zeminde, saçlarındaki samanları temizleyip üzerine çeki düzen

vererek ilerledi. Bir köşede duran kırık dökük bir tabureyi gözüne kestiren kender bunu kapıya sürükledikten sonra üzerine çıkıp, kapı üzerindeki parmaklıklı pencereden diğer tarafta duran zindancıya baktı.

"Günaydın," dedi Tas neşeyle. "Bir aksaklık mı var?" Zindancı bu beklenmedik ses karşısında bir metre havaya sıçradı; neredeyse anahtarlarını elinden düşürecekti. Küçük bir adamdı; en az duvarlar kadar yıpranmış ve kırlaşmış. Parmaklıklar arasından kenderin yüzüne sert sert bakan zindancı hırladı; anahtarı bir kez daha kilide sokup ittirerek, sertçe sarstı. Zindancının arkasında duran başka bir adam kaşlarını çatmıştı. Arkada duran adam iri, yapılı bir adamdı; güzel giysiler içindeydi ve sabah serinliğine karşı ayı kürkünden bir pelerine sarınmıştı. Elinde bir liste tutuyordu; bundan da deri bir sicimle bir parça tebeşir sallanıyordu.

"Acele et," diye hırladı adam zindancıya. "Pazar, öğlen vakti açılıyor; bunların o vakte kadar temizlenip adam gibi görünmelerini sağlamam gerek."

"Kırılmış olmalı," diye mırıldandı zindancı.

"Yo, hayır, kırık değil," dedi Tas yardımsever bir edayla. "Aslında, eğer benim çilingir aletim olmasaydı anahtarınız otururdu."

Zindancı yavaşça anahtarlarını indirerek, yüzünde uğursuz bir ifadeyle kendere baktı.

"Aslında insanın başına gelebilecek en tuhaf kazaydı diyebilirim," diye devam etti Tas. "Dün gece canım biraz sıkıldı da -Caramon erkenden uykuya dalmıştı-; siz de benim her şeyimi almıştınız o yüzden, çorabımın içinde sakladığım bir çilingir aletimi görmemiş olduğunuzu fark edince, bu kapı üzerinde denemeye karar verdim; işin aslı, öylesine, hem elim meşgul olsun, hem de bakalım nasıl zindanlar inşa etmişsiniz anlayayım diye. Bu arada söyleyeyim, çok sağlam zindanlar yapmışsınız," dedi Tas ciddiyetle. "Şimdiye kadar gördüğüm en iyi -şey yani bugüne kadar gördüğüm en iyilerinden biri. Bu arada, benim adım Tasslehoff Burrfoot." Kender belki adamlardan biri onunla el sıkışmak ister diye elini parmaklıkların arasından uzattı. Elini sıkmadılar. "Ben Solace'lıyım. Arkadaşım da öyle. Buraya bir görevle geldik de diyebilirsiniz -Hı, evet, kilit. Bana öyle kızgın kızgın bakmanıza gerek yok, benim suçum değildi. Aslında, benim çilingir aletimi kıran sizin bu salak kilidinizdi! En güzel aletlerimden biriydi üstelik. Babamındı," dedi kender hüzünle. "Yaşımı doldurduğumda bana vermişti. Düşünüyorum da," diye ekledi Tas sert bir sesle, "en azından bir özür dileyebilirdiniz."

Bunun üzerine zindancı garip bir ses çıkartı; bir burundan soluma, bir infilak sesi gibi bir şey. Halkadaki anahtarları kendere doğru sallayarak, "bir hücrede sonsuza kadar çürümeleriyle" ilgili anlaşılmaz bir şey söylerek ayrılmaya başladı ama ayı kürkünden pelerin giyen adam onu kavradı.

"Bu kadar çabuk değil. Buradakine ihtiyacım var."

"Biliyorum, biliyorum," diye sızlandı zindancı ince bir sesle, "ama çilingiri beklemen gerek..."

"İmkansız. Bana verilen emirlere göre onu bugün tellala teslim etmem gerek."

"O zaman onları oradan çıkartmanın bir yolunu bulman gerek," diye alay etti zindancı. "Kendere yeni bir çilingir aleti bul. Şimdi, diğerlerini istiyor musun, istemiyor musun?"

Ayı kürklü adamı, asık bir yüzle kapıya bakarken bırakıp ilerledi. "Emirlerimi nereden aldığımı bilirsin," dedi meşum bir tonda.

"Benim emirlerim de aynı yerden geliyor," dedi zindancı kemikli omuzu üzerinden, "ve eğer beğenmezlerse, gelip dualarıyla kapıyı açıversinler. Yok eğer bu da bir işe yaramazsa bir çilingirin veya her kim gelecekse onun gelmesini bekleyebilirler."

"Bizi dışarı mı çıkartacaksınız?" diye sordu Tas şevkle. "Eğer öyleyse size yardımcı olabiliriz..." Sonra aniden aklına bir şey geldi. "Bizi asmayacaksınız değil mi? Çünkü öyleyse, çilingiri beklememiz daha iyi olabilir..."

"Asmak mı!" diye homurdandı ayı kürklü adam. "On yıldır İstar'da idam edilen olmadı. Tapınak bunu yasaklıyor."

"Öyle, hızlı ve temiz bir ölüm bir adam için fazla bile," diye kesik kesik güldü yine arkasını dönmüş olan zindancı. "Şimdi, yardım ederiz demekle neyi kastediyorsun ufak hayvan?"

"E," diye kekeledi Tas, "bizi idam etmeyecekseniz ne yapacaksınız? Herhalde bizi serbest bırakmıyorsunuzdur? Aslında masumuz. Yani demek istediğim..."

"Benim seninle bir işim yok," dedi ayı kürklü adam alayla. "Ben arkadaşını istiyorum. Ve tabii ki onu serbest bırakmıyorlar."

"Hızlı, temiz ölüm," diye mırıldandı yaşlı zindancı, dişsiz ağzıyla sırıtarak. "Seyretmek için nezih bir kalabalık da toplanırdı

her seferinde. İnsanın dışarı çıkmasının bir anlamı oluyordu; Harry Snagle asılmaya götürülürken bana öyle dediydi. Epey bir kalabalık olmasını dilediydi, kalabalık da vardı hani. Gözleri yaşardıydı. 'Bu insanların hepsi,' dediydi bana, 'sırf beni uğurlamak için tatillerinden feragat ediyorlar.' Sonuna kadar kibar bir adamdı."

"O tellala gidiyor!" dedi ayı kürklü adam yüksek sesle, zindancıyı duymamazlığa gelerek.

"Hızlı, temiz." Zindancı başını salladı.

"Eh," dedi Tas kuşkuyla, "bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bizi gerçekten bırakıyorsanız belki Caramon'un bir yardımı dokunabilir."

Kender pencereden kayboldu; bağırdığını duydular: "Caramon, uyan! Bizi çıkartmak istiyorlar ama kapıyı açamıyorlar ve korkarım bu benim suçum, şey yani kısmen..."

"İkisini birden alman gerektiğinin farkındasındır," dedi zindancı kurnazca.

"Ne?" Ayı kürklü adam dönüp zindancıya hiddetle baktı. "Bundan söz eden olmadı..."

"Birlikte satılmaları gerekiyor. Bana verilen emir böyle; senin emirlerinle, benim emirlerim aynı yerden geldiğine göre..."

"Bu yazılı mı bildirilmiş?" diye kaşlarını çattı.

"Tabii ki." Zindancı kendini beğenmişçesine duruyordu.

"Para kaybedeceğim! Bir kenderi kim alır?"

Zindancı omuz silkti. Bu onu hiç ilgilendirmiyordu.

Ayı kürklü adam yeniden ağzını açtı, sonra hücre kapısında başka bir yüz belirince sustu. Bu kez görünen kender değildi. Bu bir insan, yirmili yaşların sonunda genç bir adamın yüzüydü. Bu yüz, yakışıklı sayılabilirdi ama artık güçlü çenesi yağlanmış, kahverengi gözleri donuklaşmış, kıvırcık saçları keçeleşmiş, karışmıştı.

"Lady Crysania nasıl?" diye sordu Caramon.

Ayı kürklü adam, aklı karışarak gözlerini kırpıştırdı.

"Lady Crysania. Onu Tapınak'a götürdüler," diye tekrarladı Caramon.

Zindancı, ayı kürklü adamı dürttü. "Biliyorsun ya -dövdüğü kadın."

"Ona dokunmadım bile," dedi Caramon sakin sakin. "Şimdi söyleyin, nasıl?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez," diye atıldı ayı kürklü adam, aniden saatin kaç olduğunu fark ederek. "Çilingir misin? Kender senin kapıyı açabileceğinle ilgili bir şeyler dedi."

"Ben çilingir değilim," dedi Caramon, "ama belki kapıyı açarım." Gözleri zindancıya çevrildi. "Tabii kırılmasından rahatsız olmayacaksanız."

"Kilit kırıldı zaten!" dedi zindancı tiz sesiyle. "Kilide artık zarar veremezsin, ancak kapıyı kırman gerek."

"Ben de bunu düşünüyordum," dedi Caramon soğuk bir edayla.

"Kapıyı kırmak mı?" diye viyakladı zindancı. "Kaçıksın sen! Neden. . ."

"Dur bir dakika." Ayı kürklü adam, kapıdaki parmaklıklar arasından Caramon'un omuzlarını ve boğa gibi kalın ensesini görmüştü. "Dur bir görelim bakalım. Eğer dediğini yaparsa, zararı ben öderim."

"Hiç kuşkun olmasın!" dedi zindancı çabuk çabuk. Ayı kürklü adam ona gözünün ucuyla şöyle bir bakınca zindancı sustu.

Gözlerini yuman Caramon birkaç kez derin derin nefes alıp, nefeslerini yavaşça saldı. Ayı kürklü adam ile zindancı gerileyerek kapıdan uzaklaştı. Caramon gözden kayboldu. Bir homurtudan sonra, masif tahta kapıya çarpan muazzam bir ses duydular. Gerçekten de kapı menteşeleri üzerinde sarsıldı; hatta taş duvarlar bile çarpışmanın etkisiyle sallanmıştı sanki. Ama kapı duruyordu. Zindancı, ağzı bir karış açık bir adım daha geriledi.

Hücrenin içinden başka bir homurtu ve başka bir çarpma duyuldu. Kapı öyle bir güçle patladı ki, sağlam kalan, tanınabilen parçalar, hâlâ kapıya sıkı sıkı takılı duran çarpılmış menteşeler ile kilitti. Caramon kendi hareketiyle koridora doğru savrulmuştu. Diğer hücrelerde yüzlerini parmaklıklara yapıştırmış, olanları seyreden diğer mahkumlardan alçak bir tezahürat sesi duyula-biliyordu.

"Bunu ödeyeceksin!" diye viyakladı zindancı, ayı kürklü adama.

"Her kuruşuna değer," dedi adam, bir yandan süzüp, bir yandan da Caramon'un ayağa kalkmasına yardım edip üzerindeki tozu silkerken. "Biraz fazla besleniyordun galiba ha? Eminim içkiden de keyif alıyorsundur? Belki de bu yüzden buraya düşmüşsündür. Neyse, boşver. Yakında bunu hallederiz. İsmin_ Caramon mu?"

Koca adam suratsızca başını salladı.

"Ben de Tasslehoff Burrfoot," dedi kender adımını kırık kapıdan dışarı atıp yine elini uzatarak. "Ben her yere, kesinlikle her yere onunla giderim. Tika'ya söz verdim ve..."

Ayı kürklü adam listesine bir şeyler yazıyordu ve kendere pek dikkat etmeden şöyle bir baktı. "Mmmm, anlıyorum."

"Evet, şimdi," diye devam etti kender, içini çekip elini cebine sokarak, "eğer bu zincirleri ayağımızdan çıkartırsanız, yürümek daha kolay olacak."

"Değil mi ya," diye mırıldandı ayı kürklü adam, listesine bazı rakkamlar yazarken. Bunları toplayarak

gülümsedi. "Haydi devam," diye talimat verdi zindancıya. "Bugün benim için başka kim varsa çıkar."

Yaşlı adam, önce Tas ile Caramon'a sertçe baktıktan sonra, ayaklarını sürüyerek yürüdü.

"Siz ikiniz, biz gitmeye hazır oluncaya kadar orada, duvar dibine oturun," diye emretti ayı kürklü adam.

Omuzunu ovuşturan Caramon yere çömeldi. Tas, memnun mesut içini çekerek onun yanına oturdu. Daha şimdiden hücrenin dışındaki dünya daha bir parlak görünmeye başlamıştı. Aynı Caramon'a söylemiş olduğu gibi: "Bir çıkalım dışarı, hala bir •şansımız olacaktır! Burada sıkışmış kalmışken hiçbir şansımız yok."

"Hı, bu arada," diye seslendi Tas zindancının giden siluetine, "lütfen çilingir aletimin bana iade edilmesini sağlar mısın? Manevi değeri var, biliyorsun."

"Bir şans ha?" dedi Caramon, Tas'a, demirci, demir tasmasını takmaya hazırlanırken. O büyüklükte bir tasma bulmak zaman almıştı ve bu esaret bandını boynuna takacakları son esir de Caramon'du. Demirci kilidi kor rengi bir demirle lehimlerken koca adam acıyla gözlerini yumdu. Yanan et kokusu duyulmuştu.

Tas büyük bir hüzünle kendi tasmasını çekiştiriyor, Caramon'un duyduğu acı karşısında, ona duyduğu acıma duygusuyla, o da gözlerini yumuyordu. "Özür dilerim," dedi burnunu çekerek. "Tellala gidiyorsunuz deyince ne dediğini anlamadım. Ben sadece tellalın yanına gideceğiz zannetmiştim. Yani tellalın yanında yürüyecekmişiz gibi. Burada tuhaf konuşuyorlar. Gerçekten Caramon..."

"Zararı yok," dedi Caramon içini çekerek. "Bu, senin suçun değil."

"Ama bu birinin suçu," dedi Tas düşünceli, düşünceli; demirci Caramon'un yanığı üzerine yağ sürdükten sonra yaptığı işi titiz bir eö/le inceledi. İstar'da, esir sahipleri, tasmasından kurtulup kaçan esirin hesabını sorduğu için sayısız demirci işinden olmuştu.

"Ne demek istiyorsun?" diye mırıldandı Caramon donuk bir edayla; yüzü yeniden uysal, boş ifadesine dönmüştü.

"Şey," diye fısıldadı Tas demirciye bir bakış fırlatarak, "dur ve düşün. Buraya geldiğinde üstünde, başında ne vardı bir düşün. Bir serseriye benziyordun. Sonra aniden muhafızlarla beliriveren o rahip vardı, sanki bizi bekliyorlarmış gibi. Sonra Lady Crysania'nın o görünüşü."

"Haklısın," dedi Caramon, sönük gözlerinde bir yaşam kıvılcımı çakmıştı. Kıvılcım bir şimşeğe dönüşerek dumanları tüten bir ateşi tutuşturdu. "Raistlin," diye mırıldandı. "Onu durdurmaya çalışacağımı biliyor. O yaptı bunu!"

"Ben emin değilim," dedi Tas biraz düşündükten sonra. "Yani demek istediğim istese seni yakıp kömür etmesi veya bir askıya dönüştürmesi veya öyle bir şeyler yapması daha mantıklı değil i?"

mır

"Hayır!" dedi Caramon; Tas adamın gözlerinde bir heyecan gördü. "Anlamıyor musun? Beni burada istiyor...bir şey yapmam için. Bizi öldürmez. O...o kara elf, onun hizmetindeki kara elf öyle demişti, hatırlıyor musun?"

Tas kuşkuyla baktı, bir şey söylemeye yeltendi ama tam o anda demirci savaşçıyı ayağa kaldırmıştı. Onları demircinin kapısından sabırsızca seyreden ayı kürklü adam kendine ait iki köleye işaret etti. İçeri giren köleler Caramon ile Tas'ı tutup diğer kölelerle bir sıraya soktular. İki köle daha gelip, sonunda tek bir sıra oluncaya kadar, kölelerin ayak zincirlerini birbirine bağladı. Sonra -ayı kürklü adamdan gelen bir işaretle- insanlardan, yarımelflerden, iki gob-linden oluşan zavallı konvoy ileri doğru ayaklarını sürümeye başladı.

Daha üç adım atmamışlardı ki, yanlışlıkla aksi tarafa doğru harekete geçen Tasslehoff sayesinde hepsi bir düğüm oldular.

Bir sürü küfür ve söğüt dalıyla yenen birkaç kırbaçtan sonra (tabii önce etrafta rahip olup olmadığı kontrol edilmişti.) ayı kürklü adam sırayı harekete geçirebildi. Tas adımlarını uydurabilmek için zıplayıp duruyordu. Sonunda kender iki kere dizleri üzerine düşüp yine bütün sırayı tehlikeye atınca Caramon koca kolunu

kenderin beline dolayarak onu kaldırdı -zinciri minciri her şeyiyle, ve taşımaya başladı.

"Eğlenceliydi aslında" diye fikir beyanında bulundu Tas nefes nefese. "Özellikle de düştüğüm zamanlar. O adamın yüzünü gördün mü? Ben..."

"Orada ne demek istedin?" diye sözünü kesti Caramon. "Bunun gerisinde Raistlin olmadığını düşünmenin nedeni ne?"

Tas'ın yüzü normalin üzerinde ciddileşip, düşünceli bir hal aldı. "Caramon," dedi bir an sonra kolunu Caramon'un boynuna dolayıp şangırdayan zincirler ve şehrin caddesinin gürültüsünü aşıp kendini duyurabilmek için adamın kulağına doğru konuşarak. "Raistlin çok yorulmuş olmalı, yani buraya geri gelmek

için falan. Par-Salian'ın bile zaman yolculuk büyüsünü yapması günlerini almış; üstelik o da oldukça güçlü bir büyücü. O yüzden, bu Raistlin'in gücünü epey bir harcamış olmalı. Hem o işi, hem de bunları bize aynı anda nasıl yapsın?"

"Eh," dedi Caramon, kaşlarını çatarak. "Eğer o yapmadıysa, kim yaptı?"

"Ya -Fistandantilus'a ne dersin?" diye fısıldadı Tas acıklı bir ifadeyle. Caramon nefesini tuttu, yüzü karardı.

"O -o gerçekten güçlü bir büyücü," diye hatırlattı Tas, Caramon'a, "eh, sen de buraya gelip, -m- tabiri caizse, onun işini bitireceğini kimseden saklamadın. Yani, bunu Yüksek Büyücülük Kulesi'nde bile söyledin. Üstelik Fistandantilus'un, Kule'de bir yerlerde olabileceğini de biliyoruz. Raistlin'le orada buluşmuşlardı, öyle değil mi? Ya o zaman da orada durmuş, senin dediklerini din-lemişse? Herhalde oldukça sinirlenmiştir."

"Pöh! O kadar güçlüydüyse, beni oracıkta öldürüverirdi!" diye suratını astı Caramon.

"Hayır, öldüremez," dedi Tas kendinden emin. "Bak şimdi, bunları hep düşünüp çözdüm. Öğrencisinin kardeşini öldüremez. Özellikle de Raistlin seni buraya, bir amaç için getirdiyse. Düşünsene, Fistandantilus, Raistlin'in, ta derinlerde bir yerde, seni sevebileceğini biliyordur."

Caramon'un yüzü soldu; Tas neredeyse dilini ısıracaktı. "Her neyse," diye devam etti aceleyle, "senden hemen kurtulamaz. Bunun uygun görünmesini sağlaması gerek."

"Yani?"

"Yani..." Tas derin bir nefes aldı. "Burada, kimseyi idam etmi-

yorlar ama belli ki insanların etraflarında görmek istemedikleri tiplerle başa çıkmanın bir yolunu bulmuşlar. Hem o rahip, hem de zindancı, olup bitene oranla idamın 'kolay' bir ölüm olduğunu söyledi."

Caramon'un sırtında saklayan kırbaç sohbetlerinin ilerlemesine mani oldu. Kendisine vuran köleye -yaptığı işten büyük bir zevk aldığı belli olan yağcı, sümsük biri olan köleye- hiddetle bakan Caramon, Tas'ın söylemiş olduklarını tekrar gözden geçirirken kasvetli bir sessizliğe gömüldü. Mantıklı olduğu kesindi. Bu zor büyüyü yaparken Par-Salian'ın ne kadar güç harcadığını, ne kadar konsantre olması gerektiğini görmüştü. Raistlin güçlü olabilirdi ama bu kadar da değil! Üstelik hâlâ fiziksel olarak zayıftı.

Caramon aniden her şeyi oldukça net görmeye başladı. Tasslehoff haklıydı! Bir oyuna kurban gidiyoruz. Fistandantilus bir yolunu bulup benim işimi halledecek ve ölümümü Raistlin'e bir kaza olarak açıklayacak.

Bir yerlerde, Caramon'un aklının bir keseciğinde yaşlı cücenin huysuz sesi duyuldu, "Kim daha büyük bir ahmak bilmiyorum -sen mi yoksa o kapı kulpu kafalı kender mi! Eğer birinizden biriniz buradan canlı kurtulacak olsanız gerçekten şaşarım!" Caramon eski arkadaşını hatırlayınca gülümsedi. Ama Flint burada değildi; Tanis de; ya da ona akıl verebilecek başka birileri. Tas ile bir başlarına kalmışlardı ve eğer kender büyüye düşünmeden atlamamış olsaydı burada tek başına, kimsesiz kalacaktı! Bu düşünce onu dehşete düşürdü. Caramon ürperdi.

"Bütün bunların anlamı Fistandantilus'tan önce, benim ona ulaşmam gerektiği," dedi kendi kendine yavaşça.

Tapınak'ın koca sivri kuleleri şehrin büyük bir titizlikle -arka sokakları hariç- temiz tutulan tüm sokaklarına tepeden bakıyordu. Sokaklar insan kaynıyordu. Tapınak muhafızları etrafta dolanıp düzeni sağlıyor, renkli mantoları ve tüylü miğferleri ile kalabalıktan ayrılıyorlardı. Pazarda, çarşıda gezinen güzel kadınlar gözlerinin ucuyla yürürken şık giysileri yerleri süpüren muhafızlara hayranlıkla bakıyordu. Şehirde kadınların yaklaşamadıkları bir yer vardı ama; gerçi çoğu bu yöne doğru merakla bakıyordu: Çarşının, köle pazarının kurulduğu köşesi.

Köle pazarı her zamanki gibi kalabalıktı. Haftada bir kere açık arttırma yapılırdı -yönetici olan ayı kürklü adamın zindanlardan haftalık esir payını almak için ısrarcı olmasının nedeni buydu.

Tutsakların satışlarından sağlanan para hazineye gittiği halde yöneticiler komisyonlarını alırlardı, tabii ki. Özellikle bu hafta çok ümit vericiydi.

Tas'a da söylemiş olduğu gibi İstar'da ve Krynn'in İstar yönetimi altında olan bölümünde hiç idam kalmamıştı. Şey, birkaç yer hariç. Solamniya Şövalyeleri, hâlâ kendi Tarikatlarına ihanet edenleri eski barbar düzende cezalandırma konusunda ısrarcıydı: Yani şövalyenin gırtlağının kendi kılıcıyla kesilmesi gibi. Fakat Kralrahip, Şövalyelerle konuşmalarını sürdürüyordu ve bu tiksindirici uygulamanın duracağı konusunda

ümitler vardı.

Tabii ki İstar'da idamların durdurulması başka bir sorun yaratmıştı: Sayıları git gide artan ve hazinenin kurumasına neden olan tutsaklar ne yapılacaktı. O yüzden tapınak bir araştırma başlattı. Tutsakların çoğunun yoksul, evsiz, beş parasız olduğu ortaya çıktı. İşledikleri suçlar -hırsızlık, soygun, fuhuş ve benzeri şeyler- hep bundan kaynaklanıyordu.

"O yüzden," demişti Kralrahip resmi beyanatta bulunduğu gün elçilerine, "esir ticaretinin sadece zindanlarımızın kalabalığına bir çözüm bulmakla kalmayacağı, aynı zamanda, bütün suçları fakirliğin ağına düşmek ve kendilerini bu ağdan kurtaramamak olan bu zavallı insanlara yaklaşmanın en iyi ve en faydalı yolu olduğu gerçeği son derece mantıklı değil midir?

"Tabii ki öyle. O yüzden onlara yardım etmek bizim görevimizdir. Köle olunca kendilerine yiyecek, giyecek verilecek, başlarını sokacakları bir yuvaları olacak. Kötü yola düşmelerine neden olan tüm ihtiyaçları karşılanacak. Onlara iyi muamele edildiğinin takipçisi de biz olacağız tabii ki; ve belli bir hizmet zamanı sonunda -eğer iyi davranmışlarsa- kendi özgürlüklerini alabileceklerdir. O zaman bize, toplumun üretken birer bireyi olarak dönecekler."

Bu düşünce hemen yürürlüğe konmuştu ve on yıldır da uygulanıyordu. Sorunlar yaşanmıştı. Ama bu sorunlar Kralrahip'e hiç ulaşmamıştı -onun ilgisine arz edilecek kadar önemli değildi. Alt-temsilciler bunlarla etkili bir şekilde başa çıkmıştı; sistem artık oldukça düzgün çalışıyordu. Tapınak, tutsak köle (bunları şahsi meselerlerle satılan kölelerden ayrı tutmak gerekiyordu) satışlarından sürekli bir gelir elde ediyordu; hatta kölelik, suçu caydırıcı bir unsur olarak bile işe yaramıştı.

Çıkan sorunlar iki grup suçlularla ilgiliydi: Kenderler ile suçlan

özellikle çok kötü olanlar. Kenderleri satmanın imkânsız olduğu anlaşılmıştı; katilleri, tecavüzcüleri, delileri vs. satmak da zordu, görün basitti. Kenderler bir gece zindanda tutulduktan sonra ertesi gün Şehir kapılarına kadar götürülüyordu (bu her sabah ufak bir alay oluşması anlamına geliyordu). Daha iflah olmaz suçlularla başa çıkmak için de bazı kuruluşlar oluşturulmuştu.

O sabah, ayı kürklü adamın durup, diğer mahkumlarla birlikte bloğun arkasındaki pis, leş kokulu kafeste duran Caramon'u işaret edip bir kapıyı omuzluyormuş gibi hareketler yaparak, neşeyle konuştuğu bu kişi bu kuruluşlardan birinin başkanı olan cüceydi.

Kuruluşun başkanı pek etkilenmiş görünmüyordu. Öte yandan bu tuhaf sayılmazdı. Çok önceden, bir tutsağa ilgi göstermenin daha oracıkta fiyatının iki misline çıkması anlamına geldiğini öğrenmişti. O yüzden cüce kaşlarım çatarak Caramon'u süzdü, yere tükürdü, kollarım kavuşturdu, ayaklarını sıkı sıkı yere bastı ve ayı kürklü adama sert sert baktı.

"Hiç formunda değil, çok şişman. Sonra içkici de, şunun burnuna bir bak." Cüce başını salladı. "Ayrıca kötü yürekli bir görünüşü de yok. Ne yaptı demiştin? Bir rahibeye mi saldırmış? Hıh?" Cüce burnunu büktü. "Şarap fıçısından başka bir şeye saldıramazmış gibi görünüyor."

Ayı kürklü adam da buna alışkındı tabii ki.

"Hayatının fırsatını kaçırırsın Rockbreaker," dedi sakin sakin. "O kapıya indirdiği darbeyi görecektin. Ben şimdiye kadar bir adamda böyle güç görmedim. Belki kilosunu aşmıştır ama bunun çaresi kolay. Forma soktuğunda yürek yakacak. Hanımlar ona tapar. Şu, insanın içini eriten kahverengi gözlerine, dalgalı saçlarına bir bak." Ayı kürklü adam sesini alçalttı. "Onu madenlere gönderip kaybetmek çok acı olacak...ben yaptığı şeyi duyurmamaya çalıştım ama korkarım Haarold kokusunu almış."

Hem ayı kürklü adam, hem de cüce biraz ileride durmakta olan, iri yarı muhafızlarının bir kısmıyla konuşup gülüşmekte olan adama baktı. Cüce sakalını sıvazlayıp, yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı.

Ayı kürklü adam devam etti, "Haarold, ne pahasına olursa olsun onu alacağına yemin etmiş. İki insanın yapacağı işi tek başına ona yaptıracağını söylüyormuş. Şimdi, sen benim eski müşterim olduğun için, bu köleyi sana ayarlayabilirim..."

"Bırak Haarold alsın," diye homurdandı cüce. "Şişko domuz."

Fakat ayı kürklü adam cücenin Caramon'u dikkatli bir gözle süzdüğünü gördü. Ayı kürklü adam uzun deneyimler sonucu ne zaman konuşması ve ne zaman susması gerektiğinin bilinciyle cüce karşısında boynunu eğerek, ellerini ovuştura ovuştura uzaklaştı.

Konuşulanlara kulak misafiri olan ve cücenin bakışlarının damızlık bir domuzu süzen bir adamın bakışları gibi üzerinde olduğunu hisseden Caramon, bağlarını koparmak, kapatıldığı kafesi parçalayıp çıkmak, hem ayı kürklü adamı, hem de cüceyi gırtlaklamak için ani bir arzu duydu. Kafasının içinde damarları zonk zonk atıyor, kollarındaki kaslar seyiriyordu: Bu cücenin gözlerinin fal taşı gibi açılmasına, kafes etrafında duran muhafızların kılıçlarını kınlarından çekmelerine neden olan bir görüntüydü. Fakat Tasslehoff aniden Caramon'u dirseğiyle dürttü.

"Caramon, bak" dedi kender heyecanla.

Bir an için Caramon, kulaklarmdaki zonklamadan söyleneni duyamadı. Tas yeniden dürttü onu.

"Bak Caramon. Şuraya, kalabalığın kenarına, orada tek başına durana. Gördün mü?"

Caramon titrek bir nefes aldıktan sonra sakinleşmeye çalıştı. Kenderin işaret ettiği yana bakınca aniden damarlarında dolaşan ateş gibi kan buz kesti.

Kalabalığın kenarında kara cüppeli bir suret duruyordu. Tek başına duruyordu. Aslında etrafında geniş, boş bir halka oluşmuştu. Kalabalıktan kimse yanına yaklaşmıyordu. Bir çoğu dolanıyor, ona yaklaşmaktansa yollarından sapıyordu. Kimse onunla konuşmuyordu ama hepsi onun varlığının farkındaydı. Daha önce neşeyle konuşmakta olan yakındakiler bile huzursuz bir sessizliğe gömülmüş, ona doğru sinirli sinirli bakıyorlardı.

Adamın cüppesi koyu siyahtı, hiç süsü yoktu. Kollarında pırıldıyan gümüş teller yoktu, yüzüne çekmiş olduğu kara kukuletasını çevreleyen bir şerit bile yoktu. Asa taşımıyordu, yanında yürüyen bir cini yoktu. Diğer büyücüler isterse koruma rünleri giysindi, veya güç asaları taşısındı hatta emirlerinde hayvanları olsundu. Bu adamın hiçbirine ihtiyacı yoktu. Onun gücü içinden fışkırıyordu -o kadar büyüktü ki yüzyılları, hatta varoluş boylamlarını bile aşmıştı. Gücü hissedilebiliyordu, etrafında bir demircinin ocağının ısısı misali titreşiyordu.

Uzun boylu, yapılıydı; kara cüppesi ince fakat kaslı omuzlarından dökülüyordu. Beyaz elleri -bedeninin görülebilen |

yegâne kısmı- güçlü, narin *ve* esnekti. Krynn üzerinde çok az içişinin tahmin bile edemeyeceği kadar yaşlı olmasına rağmen genç bir adamın bedenine ve gücüne sahipti. Yılların getirdiği halsizliği yenmek için büyü sanatını nasıl kullandığına dair karanlık söylentiler alıp başını yürümüştü.

İşte böyle tek başına duruyordu, sanki avluya kara bir güneş düşmüşcesine. Kukuletasının kara derinliklerinden gözlerinin pırıltısı bile seçilmiyordu.

"Kim bu?" diye sordu Tas yanındaki tutsağa sohbet edercesine, başıyla kara cüppeli sureti işaret ederek.

"Bilmiyor musun?" dedi tutsak sinirli sinirli, sanki cevap vermeye pek gönüllü değilmiş gibi.

"Ben şehir dışından geldim," diye özür diledi Tas.

"Karanlık Kişi ya işte o -Fistandantilus. Herhalde duymuşsun-dur?"

"Evet," dedi Tas, Caramon'a 'ben sana demedi miydim!' derce-sine bakarak. "Duymuştuk."

Böfüm 4

Crysania, Paladine'ın kendisine yapmış olduğu büyüden ilk uyandığında öylesine çılgın ve aklı karışık bir duruma düşmüştü ki rahipler son derece endişelenerek, yaşadığı sıkıntının akıl dengesini bozmuş olmasından korkmuşlardı.

Palanthas'dan söz ettiği için oradan gelmiş olduğuna karar verdiler. Fakat sürekli Tarikat'ın Başı'ndan söz ediyordu: Elistan isminde birinden. Rahipler, Krynn üzerindeki Tarikatların Başlarını tanırlardı ama bu Elistan denilen adam bilinmiyordu. Fakat kız o kadar ısrarcıydı ki ilk başta, Palanthas'ın o andaki Tarikat Başı'na bir şey olmuş olmasından korktular. Hemen haberciler gönderildi.

Sonra Crysania, tapınak bulunmadığı halde Palanthas Tapmağı'ndan söz etmeye başladı. Son olarak da çılgınlar gibi ejderhalardan ve "tanrıların dönüşü"nden bahsedince odadakiler -ÇJuarath ile Saygıdeğer Rahibelerinin başı Elsa- birbirlerine dehşetle bakıp, bu inançsızlığa karşı kendilerini koruma işaretleri yaptılar. Crysania'ya, kızcağızı sakinleştiren, şifalı otlardan bir iksir verildi; zamanla da uykuya daldı. Quarath ile Elsa kız uyuduktan sonra uzun bir süre odada kalıp, alçak sesle kızın durumunu tartıştı. Sonra odaya, onların korkularını yatıştırmak için Kralrahip girdi.

"Alametleri okudum," dedi ezgisel ses, "bana, onu, yapılan kötü bir büyüden kurtarmak için Paladine'ın kendisine çağırdığı söylendi. Bu konuda kimsenin bir tereddütü olduğunu zannetmiyorum."

Quarath ile Elsa manalı manalı birbirlerine bakarak başlarını salladılar. Kralrahip'in büyü kullanıcılarına olan nefreti herkes tarafından bilinirdi.

"O yüzden, Paladine'ın yanında, bizim bu topraklar üzerinde yaratmaya çalıştığımız o muhteşem diyarda onunla birlikteymiş. Kuşkusuz oradayken ona gelecek hakkında bilgi de verilmiş. Palanthas'ta inşa edilmiş olan güzel bir Tapınak'tan söz ediyor. Bizim böyle bir Tapınak kurmak için planlarımız yok mu? Muhtemelen ileride orayı yönetmesi mukadder olan bir Elistan hakkında konuşuyor."

"Fakat...ejderhalar, tanrıların dönüşü?" diye mırıldandı Elsa.

"Ejderhalara gelince," dedi Kralrahip sıcaklık ve zevk yayan bir sesle, "büyük bir ihtimalle o, çocukluğundan kalan, onu hastalık anında rahatsız eden bir kâbustur veya belki de büyücü tarafından kendisine yapılan büyüyle bir ilgisi vardır." Sesi sertleşti. "Biliyorsunuz ki büyücülerin insanlara olmayan şeyleri gösterme güçleri olduğu söylenir. Kızın 'tanrıların dönüşü' ile ilgili sözlerine gelince..."

Kralrahip bir an için sessizleşti. Tekrar konuştuğunda, sesi alçalmış, nefessiz kalmıştı adeta. "Benim en yakın danışmanlarım olan sizler gönlümdeki rüyayı biliyorsunuz. Bir gün -ve o gün de hızla yaklaşmakta- tanrılara çıkıp aramızda bulunan kötülükle savaşımızda bize yardım etmelerini isteyeceğimi biliyorsunuz. O gün, Paladine bizzat dualarımı dinleyecek. Gelip yanımda duracak; birlikte karanlık sonunda sonsuza kadar mağlup edilinceye değin omuz omuza savaşacağız. Kızın görmüş olduğu bu! Tanrıların dönüşü' ile kast ettiği bu!"

Odayı bir ışık doldurunca Elsa fısıltıyla bir dua okudu; Quarath bile gözlerini indirmişti.

"Bırakın uyusun," dedi Kralrahip. "Sabaha daha iyi olacaktır. Dualarımda Paladine'a ondan da söz edeceğim."

Kralrahip odayı terk edince onun geçişiyle oda karanlıklaştı. Elsa sessizce arkasından baktı. Sonra,

Crysania'mn odasının kapısı kapanırken elf kadın Çjuarath'a döndü.

"Bu gücü var mı?" diye sordu Elsa, durmuş düşünceli düşünceli kendisine bakmakta olan erkek karşıtına. "Gerçekten

sözünü ettiği şeyi...yapmaya niyetli mi?"

"Efendim?" Quarath'm aklı başka yerlerdeydi. Kralrahip'in ardından baktı. "Hı, o mu? Tabii ki gücü var. Bu genç hanımı nasıl iyileştirdiğini gördün. Ayrıca tanrılar ona yakarı halindeyken konuşuyorlar, en azından o öyle olduğunu iddia ediyor. En son birini ne zaman iyileştirdin Saygıdeğer Rahibe?"

"O halde sen Paladine'ın onun ruhunu almasına ve geleceği görmesine izin vermesine falan inanıyorsun?" Elsa şaşırmış görünüyordu. "Onun gerçekten kızı iyileştirdiğine inanıyor musun?"

"Bence, bu genç kadın ve onunla birlikte gelen o iki tipte çok tuhaf bir şey var," dedi Quarath ciddiyetle. "Ben onlarla ilgilenirim. Sen kıza gözkulak ol. Kralrahip'e gelince" -Quarath omuzlarını silkti- "bırak o tanrıların gücünü çağırsın. Eğer gelip onun için savaşacaklarsa, iyi. Eğer savaşmazlarsa, bizim için önemli değil. Biz, Krynn üzerindeki tanrılar için kimin çalıştığını biliyoruz."

"Ben emin değilim," dedi Elsa, Crysania'nın kara saçlarını uykuya dalmış yüzünden çekerken. "Bizim Tarikat'da gerçekten iyileştirme gücü olan genç bir kız vardı. Bir Solamniya şövalyesi tarafından iğfal edilen genç bir kız. Neydi şövalyenin adı?"

"Soth," dedi Quarath. "Dargaard Kalesi'nden Lord Soth. Ama bilemiyorum. Zaman zaman insan çok genç veya çok yaşlılar arasında gücü olanlara rastlıyor. Ya da olduğunu düşündüğün birilerine rastlıyorsun. Samimiyetle söyleyeyim, ben çoğunun, insanların bir şeylere inanmayı çok istediklerinden, olanların gerçek olduğu konusunda kendi kendilerini ikna ettiklerini düşünüyorum. Bunun kimseye bir zararı yok. Bu genç kadını yakından izle Elsa. Eğer sabah, iyileştikten sonra da aynı şeylerden söz etmeye devam ederse ciddi tedbirler almak zorunda kalabiliriz. Fakat, şimdilik..."

Sessizleşti. Elsa başıyla onayladı. Genç kadının iksirin etkisiyle deliksiz uyuyacağını bilen iki rahip Crysania'yı, İstar'ın Büyük Tapınak'ında uykuda bırakarak çıktılar.

Crysania ertesi sabah, sanki başı pamukla doldurulmuş gibi bir hisle uyandı. Ağzında acı bir tat vardı ve çok susamıştı. Başı dönüyordu ama doğrulup oturdu ve düşüncelerini bir araya toplamaya çalıştı. Yine de aklına gelenlerin hiç biri, bir şey ifade etmiyordu. Mezarın gerisinden kendine doğru yaklaşmakta olan ha-yaletimsi bir yaratığın korkunç ve belli belirsiz bir hatırası vardı.,

Sonra Yüksek Büyücülük Kulesi'nde Rasitlin'le karşılaşmıştı; sonra da beyaz, kırmızı, siyah cüppeler giymiş büyücülerle çevrelendiğine, şarkı söyleyen taşlarla ilgili bir şeyler, ve uzun bir yolculuk yapmış gibi bir şeyler hissettiğine dair bulanık bir hatıra

vardı.

Hatta uyanıp, kendini güzelliği insanı takatsiz bırakan, aklını ve ruhunu huzurla dolduran bir adamın karşısında bulduğuna dair bir şeyler de hatırlıyordu. Ama adam ona Kralrahip olduğunu, o anda da İstar'daki Tanrılar Tapınağı'nda bulunduklarını söylemişti- Bu çok anlamsızdı. Elistan'ı çağırdığını hatırlıyordu; ama kimse Elistan'ı duymamıştı sanki. Onlara Elistan'ı anlatmıştı -nasıl, Mishakal'ın rahibesi Altınay tarafından iyileştirilmiş olduğunu, nasıl kötü ejderhalarla yapılan savaşta önderlik ettiğini ve nasıl insanlara tanrıların dönüşünü anlattığını, anlatmıştı. Ama sözleri rahiplerin kendisine acıma ve telaş duygusuyla bakmalarına neden olmuştu. Sonunda ona garip tatlı bir iksir vermişlerdi ve o da uyuyakalmıştı.

Şu anda da kafası karışıktı ama artık nerede olduğu ve neler olduğunu anlamaya kesin niyetliydi. Yataktan çıkarak her sabah yaptığı gibi yıkanmak için kendini zorladıktan sonra garip görünüşlü makyaj masasına oturup sakin sakin uzun siyah saçlarını tarayarak, ördü. Bu bildik alışkanlık biraz daha rahatlamasına neden olmuştu.

Hatta durup etrafa bile bakındı ve odanın güzelliği, ihtişamı karşısında etkilenmekten kendini alamadı. Ama öte yandan, gerçekten söylenildiği yerdeyse, tanrılara adanmış bir Tapmak'a pek yakışmadıklarını düşündü. Palanthas'taki ailesinin evindeki yatak odası bunun yarı ihtişamına sahip değildi ki, o oda da parayla alınabilecek her türlü lükse sahipti.

Birden aklına Raistlin'in kendisine göstermiş olduğu şey -Tapınak'ın o kadar yakınındaki sefalet- gelince huzursuzca kızardı.

"Belki de bu bir konuk odasıdır," dedi Crysania kendi kendine yüksek sesle; kendi tanıdık sesini rahatlatıcı

bulmuştu. "Sonuç olarak bizim yeni Tapınak'taki konuk odaları da konuklarımızı rahat ettirmek için tasarlandı. Yine de" -bakışları ellerinde bir mum taşıyan altından, pahalı orman perisine gidince kaşları çatıldı- "bu çok mübalağalı. Bunun parası bir aileyi aylarca besler."

Onun, bunu görmemiş olmasına öyle sevinmişti ki! Tarikat'ın Başı her kim idiyse onunla konuşacaktı. (O adamın Kralrahip

olduğunu söylediğini düşünmekle yamlıyordu herhalde!)

Harekete geçmek için karar aldıktan sonra aklındaki karışıklığın gittiğini hisseden Crysania üzerindeki geceliği çıkartarak, yatağının ayak ucuna katlanıp bırakılmış beyaz cüppesini bularak giydi.

Ne kadar antika, ne kadar eski model bir cüppe, diye düşündü cüppeyi başından geçirirken. Palanthas'taki Tarikatı'nda giyilen sade, süssüz cüppelere hiç benzemiyordu. Bu son derece süslüydü. Kol ve yaka ağızlarında altın iplikler parlıyor, ön yüzünü al ve mor kurdelalar süslüyor, altın bir kemer de cüppesinin pilelerini ince belinde topluyordu. Biraz daha mübalağa. Crysania memnuniyetsizlikle dudağını ısırdı ama yine de yaldız çerçeveli aynada kendine şöyle bir bakmadan edemedi. Gerçekten de güzel, diye itiraf etti kendi kendine, giysisinin eteklerini düzelterek.

O zaman işte, cebinde bir not olduğunu fark etti.

Elini cebine sokarak, dörde katlanmış bir parça pirinç kağıdı bulup çıkarttı. Kağıda merakla bakarak, cüppenin sahibinin bunu yanlışlıkla unutup unutmamış olduğunu merak etti; kağıdın kendisine yazılmış olduğunu görünce de şaşırdı. Aklı karışarak zarfı açtı.

imkânsız olduğu anlaşıldı. Seni sadece tek bir şeye karşı uyarabilirim: Raistlin 'e dikkat et.

Sen erdem sahibisin, inancın sarsılmaz; hem erdemin, hem de inancınla övünüyorsun. Bu çok tehlikeli bir karışımdır tatlım. O bundan faydalanacaktır.

Şunu da unutma. Caramon ile birlikte tehlikeli zamanlara döndünüz. Kralrahip'in günleri sayılı. Caramon hayatını tehlikeye atacak bir göreve atıldı.

Fakat sen Crysania hem hayatını, hem de ruhunu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyasın. Sezdiğim kadarıyla seçim yapmak zorunda kalacaksın: Birini kurtarmak için diğerinden feragat etmek zorunda kalacaksın. Bu zaman diliminden ayrılman için bir çok yol var; ki bunlardan biri Caramon aracılığıyla olacaktır. Paladine seninle olsun.

Par-Salian
Ak Cüppe Tarikatı
Yüksek Büyücülük Kulesi
VVayreth

Lady Crysania,

Genç büyücü Raistlin'in planladığı kötülüğü engelleyebilmek gayretiyle geçmişe dönmek için benim yardımımı talep ettiğini biliyorum. Fakat, bize ulaşmak için çıktığın yolda ölü bir şövalye tarafından saldırıya uğradın. Seni kurtarmak için Paladine, ruhunu kendi cennetine almıştı. Artık aramızda, Elistan da dahil olmak üzere seni geri getirebilecek biri yoktu. Sadece Kralrahip zamanında yaşayan rahiplerin bu gücü vardı. O yüzden seni, Raistlin 'in kardeşi Caramon ile birlikte, zaman içinde İstar'a yolladık, tam afetten önceki zamana. Seni çifte bir amaç için yolladık. Önce senin bu keder verici yaranı iyileştirmek, sonra da genç büyücüyü kendisinden korumak için yapacağın girişimde başarılı olman için sana bir şans tanımak amacıyla.

Eğer bu işte, tanrıların parmağının olduğunu görürsen belki o zaman girişimlerinin takdis edildiğini düşünebilirsin. Sana sadece şu öğüdü vermek isterim: Biz sadece resmin, kendi etrafımızda çizilen kısmını görebildiğimiz için tanrıların işleri biz ölümlü insanlara garip gelir. Bunu, sen ayrılmadan önce, seninle karşılıklı oturup konuşmayı istemiştim ama

Dizlerinin bağı çözülen Crysania yatağa çöktü. Mektubu tutan eli titredi. Başı dönerek mektuba bakıyor, hiçbir şey anlamadan tekrar ve tekrar okuyordu. Halbuki biraz sonra sakinleşerek her kelimenin tek tek üzerinden geçerek, sonunda anlamını kavrayıncaya kadar cümleleri teker teker okumak için kendini zorladı.

Bu yaklaşık yarım saatlik bir okuma ve düşünme süresi anlamına geliyordu. Sonunda anladığına hükmetti. Ya da en azından çoğunu. Neden VVayreth Ormanı'nda yolculuk ettiğini hatırladı. Demek ki Par-Salian

biliyordu. Onu bekliyordu. Daha iyi. Ve haklıydı: Ölü şövalyenin saldırısı belli ki Paladine'ın olaya karışmasının, onun buraya, geçmişe gelmesini garantiye almasının bir ispatıydı. Kızın inancı ve erdemi hakkındaki sözlerine gelince...!

Crysania ayağa kalktı. Solgun yüzü kararlıydı; her iki yanağına soluk da olsa renk gelmişti, gözleri de hiddetle parlamıştı. Sadece onunla bu konuda bire bir yüzleşemediği için üzülmüştü! Buna nasıl cüret edebilirdi?

Dudaklarım ince bir çizgi halinde sıkı sıkı kapatan Crysania

notu yeniden açarak, sanki yırtarcasma parmağını satırlarda hızla gezdirdi. Küçük altın bir kutu -saraydaki hanımların mücevherlerini koymak için kullandıkları cinsten bir kutu- yaldızlı ayna ile fırçanın yanında, makyaj masasının üzerinde duruyordu. Kutuyu eline alan Crysania minik anahtarı kilitten çıkartarak mektubu kutunun içine koyup kapattı. Anahtarı kilitede sokup çevirdi ve kilidin kilitlenişini duydu. Anahtarı, notu bulduğu cebine atan Crysania son bir kez daha aynaya baktı.

Yüzünden siyah saçlarını eliyle geri atarak, cüppesinin kukuletasını başına çekerek yüzünü örttü. Yanaklarındaki pembeliği fark eden Crysania kendisini sakinleşmeye zorlayarak hiddetinin sönmesini sağladı. Sonuç olarak yaşlı büyücünün niyetinin iyi olduğunu hatırlattı kendisine. Üstelik büyüyle uğraşan biri, inançla uğraşan birini nasıl anlardı zaten? O, şu ehemmiyetsiz hiddetin üzerine çıkabilirdi. Sonuç olarak, büyüklük anının kıyısındaydı. Paladine onunlaydı. Neredeyse tanrının varlığını hissedebiliyordu. Üstelik karşılaşmış olduğu adam gerçekten Kralrahip'ti!

Adamın ilham verdiği iyilik hissini hatırlayarak gülümsedi. Nasıl olur da bu adam Afet'in sorumlusu olabilirdi? Hayır, ruhu buna inanmayı reddediyordu. Tarih, ona iftira atmış olmalıydı. Onunla sadece birkaç saniye birlikte olduğu doğruydu ama o kadar güzel, o kadar iyi, o kadar ilahi bir adam öylesine ölüm ve yıkımdan sorumlu olabilir miydi? İmkansızdı! Belki o, adamın suçsuzluğunu ispat edebilirdi. Belki de Paladine'ın onu geri göndermesinin başka bir nedeni de buydu: Gerçeği ortaya çıkartmak!

Crysania'nm ruhunu neşe kapladı. Ve, tam o anda bu neşesine, Sabah Duaları için çalan çanların sesiyle -sanki- bir cevap geldiğini duydu. Müziğin güzelliği gözlerini yaşarttı. Gönlü heyecan ve mutlulukla dolup taşan Crysania odasından ayrılarak aceleyle, o muazzam koridorlara çıkarken neredeyse Elsa'ya çarpıyordu.

"Tanrılar adına," diye bağırdı Elsa hayret içinde, "bu mümkün olabilir mi? Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyi hissediyorum Saygıdeğer Rahibe," dedi Crysania biraz şaşalıyarak; çünkü daha önce söylediğini duydukları şeyler, ne kadar çılgın, ne kadar anlaşılmaz zırvalar gibi gelmişti kulağa kim bilir. "Sa-sanki garip, canlı bir rüyadan uyanmış gibi."

"Paladine'a şükürler olsun," diye mırıldandı Elsa, Crysania'ya kısık gözlerinden keskin ve delip geçen bir nazarla bakarken.

"Ben de şükretmeyi ihmal etmedim, emin olabilirsiniz," dedi

Crysania samimiyetle. Kendi neşesi içinde elf kadının garip bakışma dikkat etmemişti. "Sabah Duaları'na mı gidiyordunuz? Eğer öyleyse, size eşlik edebilir miyim?" Bu mükemmel binaya huşuyla bakıyordu. "Korkarım yolumu bulmayı öğreninceye kadar biraz zaman geçecek."

"Tabii," dedi Elsa, kendi toparlayarak. "Bu taraftan." Koridordan ilerlemeye başladılar.

"Bu arada, benimle birlikte bulunan -o genç adam için de... endişelendim," diye kekeledi Cryasania; aniden bu zaman diliminde ortaya çıktığı ortam ile ilgili çok az şey hatırladığını fark ederek.

Elsa'nın yüzü buz gibi kesilerek, sertleşti. "O, kendisine bakılabileceği bir yerde, tatlım. Senin bir dostun muydu?"

"Hayır, tabii ki değil," dedi Crysania çarçabuk, sarhoş Caramon ile son karşılaşmalarını hatırlayarak. "O -o benim refakatçımdı. Parayla tuttuğum refakatçi," diye kekeledi, aniden yalan söylemek konusunda çok zayıf olduğunu fark ederek.

"Spor Okulu'nda," diye cevap verdi Elsa. "Eğer endişeleniyorsan bir haber yollayabilmen mümkün."

Crysania'nm bu okulun ne olduğuyla ilgili en ufak bir fikri yoktu ve daha fazla soru sormaktan da çekiniyordu. Elsa'ya teşekkür ederek konuyu kapattı, içi rahat etmişti. En azından şimdi Caramon'un hem nerede, hem de emniyette olduğunu biliyordu. İkna olarak, kendi zamanına dönmek için bir yolu olduğunu bilerek, kendisini tamamen rahatlattı..

"A, bak şimdi canım," dedi Elsa, "senin sıhhatini merak eden bir başkası daha geliyor."

"Saygıdeğer Rahip." Cjuarath, kadınlara doğru yaklaşırken Crysania saygıyla eğildi. Bu nedenle de, adamın Elsa'ya sorgulayan bir bakış attığını ve elf kadınının da başını hafifçe salladığını görmedi.

"Seni ayakta, etrafta dolaşırken gördüğüme memnun oldum," dedi Quarath, Crysania'nm elini eline alıp, o kadar büyük bir muhabbet ve sıcaklıkla konuştu ki genç kadın mutluluk içinde kızardı. "Kralrahip bütün geceyi senin iyileşmen için dua ederek geçirdi. Onun inancının ve gücünün bu kanıtı son derece mutluluk verici. Bu akşam seni resmi olarak takdim edeceğiz.. Ama şimdi" -Crysania'nm söyleyeceği bir şeyi engelleyerek- "seni Dua'dan alıkoyuyorum. Lütfen, seni daha fazla engellemeyeyim."

Her ikisine de zarif bir hareketle eğilip selam veren Çjuarath, yanlarından geçip koridorun başına doğru ilerlerdi.

"O ayine katılmayacak mı?" diye sordu Crysania, bakışları rahibi izlerken.

"Hayır canım/' dedi Elsa, Crysania'mn toyluğuna gülümseyerek, "o, her sabah Kralrahip'in şahsi ayinlerine katılır. Sonuç olarak Quarath, Kralrahip'ten sonra gelir ve her gün ilgilenmesi gereken çok önemli meseleler vardır. Eğer Kralrahip'in tapınağın kalbi ve ruhu olduğunu söyleyecek olursak, Quarath'm da beyni olduğunu kabul etmemiz gerekir."

"Hayret, ne tuhaf," diye mırıldandı Crysania, aklı Elistan'a giderek.

"Tuhaf mı canım?" dedi Elsa, hafif azarlar gibi. "Kralrahip'in düşünceleri sadece tanrılarda. Tapınağın günlük dünyevi işleriyle uğraşması beklenemez, değil mi?"

"A, tabii ki beklenemez." Crysania utanarak kızardı.

Bu insanlara ne kadar köylü, ne basit ve geri görünüyordu kim bilir. Aydınlık ve havadar koridorlarda Elsa'yı izlerken çanların güzelim ezgisi ve çocuk korosunun fevkalade sesi kızın ruhunun her zerresini sevinçle doldurmuştu. Crysania, Elistan'ın her sabah yaptığı basit merasimi hatırladı. Ve hâlâ tapınağın işinin çoğunu da kendisi yapıyordu!

O basit merasim zavallı, Elistan'ın çabaları da küçük görünüyordu gözüne şimdi. Bunun adamın sıhhatine mal olduğu kesindi. Belki de, diye düşündü içinde bir pişmanlık sızısıyla, eğer onun da etrafında kendisine yardım edecek böyle insanlar olsaydı, ömrünü öyle kısaltmazdı.

Eh, bu değişecek, diye karar verdi Crysania aniden, bunun geri yollamşmm başka bir nedeni olabileceğini fark ederek: Tapınak'ın ihtişamını yeniden yaratmak için seçilmişti! Heyecanla titreyen Crysania, Elsa'dan tapınak hiyerarşisinin iç yapısını anlatmasını rica etti. Koridor boyunca ilerlerlerken Elsa bunu açıklamaktan son derece büyük bir memnunluk duymuştu.

Kadının sohbetinde kendini kaybeden, Elsa'nın bütün sözlerini can-ı gönülden dinleyen Crysania artık -tam o anda- kızın yatak odasının kapısını sessizce açarak içeri süzülmekte olan Quarath'ı hiç düşünmüyordu bile.

Böfüm 5

Quarath, Par-Salian'ın mektubunu hiç vakit geçirmeden buldu. Daha odaya girer girmez makyaj masanın üzerinde duran altın kurunun yerinin değiştiğini fark etmişti. Kutunun çekmecelerini çabucak bir karıştırması her şeyi ortaya çıkarmıştı; sonuç olarak Tapınak'taki bütün kutuların, çekmecelerin, kapıların ana anahtarına sahip olduğu için kutuyu da kolaycacık açmıştı.

Öte yandan mektubun kendisini anlamak rahip için pek kolay olmamıştı. Yazılanları algılaması birkaç saniyesini almıştı. Bunlar aklında kazılı kalacaktı; Quarath'ın gördüğü her şeyi anında ezberleme konusundaki olağanüstü yeteneği kendisine bahşedilmiş olan en büyük lütuflardan biri kabul ediliyordu. O yüzden mektubun tüm içeriği birkaç saniye içinde zihnine kilitlenmişti. Ama, diye fark etmişti, anlamını kavramak saatlerce düşünceden sonra mümkün olabilecekti.

Aklı başka yerlerde olan Quarath kağıdı katlayarak yeniden kutuya koydu ve kutuyu masanın üzerindeki aynı yerine bıraktı. Kuruyu anahtarla kilitledi ve diğer çekmeceleri de üstünkörü bir inceledi; bir şey bulamayınca da, düşüncelere dalarak, genç kadının odasını terk etti.

Mektubun içeriği o kadar şaşırtıcı ve rahatsız ediciydi ki, o sabahki randevularını ya iptal etti, ya da görevi astlarının omuz-

larına yükledi. Sonra çalışma odasına gitti. Burada oturup her sözü, her kelimeyi hatırladı.

Sonunda çözdü -aslında tam istediği kadar olmasa da en azından kendisine belli bir hareket planı çizecek kadar çözmüştü. Üç şey ortadaydı. Bir; bu genç kadın bir rahibe olabilirdi ama büyü kullanıcılarla bir alış-verişi olduğuna göre bir şüpheliydi. İki; Kralrahip tehlike içindeydi. Bu şaşırtıcı değildi; büyü kullanıcılarının bu adamdan nefret etmek ve korkmak için yeterli sebepleri vardı. Üç; Crysania ile birlikte yakalanmış olan adam kuşkusuz bir suikastçıydı. Crysania da bir işbirlikçi olabilirdi.

Quarath, daha şimdiden bu tehdide karşı uygun tedbirleri almış olduğu için kendi kendini tebrik ederek acı acı gülümsedi. Genç adamın -belli ki adı Caramon'du- zaman zaman talihsiz kazaların yaşandığı bir yerde hizmet vermesini sağlamıştı..

Crysania'ya gelince; o, sürekli izlenebileceği ve kurnazca sorgulanabileceği Tapınak'ın duvarları arasında güvendeydi.

Daha rahat nefes almaya başlayıp, aklı başına gelen, en azından o an için Kralrahip'in emniyette olduğuna müteşekkir olan rahip, öğlen yemeğini getirmeleri için hizmetkârların zilini çaldı.

Quarath birçok yönden alışılmış dışında bir adamdı; bu yönlerinden biri de ne kadar hırslı olursa olsun kendi kabiliyet sınırlarını biliyor olmasıydı. Kralrahip'e ihtiyacı vardı; onun yerini almak gibi bir arzusu yoktu. Quarath, -hep tapınak adına- kendi denetimini, otoritesini, dünya üzerindeki gücünü arttırırken efendisinin ışığında olmakla yetiniyordu.

Kendi otoritesini arttırırken, ırkının gücünü de arttırmış oluyordu. Diğerlerine karşı bir üstünlük hissine kapılmış, tanrı vergisi bir iyiliğe sahip olan elfler tapınağın ardından iş çeviriyorlardı.

Quarath tanrıların diğer, zayıf ırkları yaratmayı uygun bulmasını talihsizlik addediyordu. İnsanlar gibi -kısa ve çılgın yaşamlarıyla- kötülüğe kolaycacık kanan ırkları. Ama elfler bunlarla başa çıkmayı öğreniyordu. Eğer dünyadan kötülüğü tamamen silemeyecek olsalar bile (ki bu konuda çalışıyorlardı), en azından denetim altına alabilirlerdi. Kötülüğü ortaya çıkartan özgürlüktü -seçim yapma özgürlüğü. Özellikle de bu ihsanı sürekli kötüye kullanan insanlar için. Onlara izlemeleri gereken katı kurallar vermek, neyin doğru neyin yanlış olduğunu kesin sınırlarla belirtmek ve kötüye kullandıkları bu çılgın özgürlüğü sınırlamak gerekiyordu. Böylelikle, diye düşünüyordu Quarath, insanlar bir hizaya girer.

Hayatlarından memnun olurlar.

Krynn'deki diğer ırklara, yani gnomelara, cücelere (içini çekerek) kenderlere gelince, Quarath (ve tapınak) onları hızla, çok az sorun yaratacakları ve zamanla büyük bir ihtimalle yok olup gidecekleri küçük, tecrit edilmiş bölgelere çekilmeye zorluyordu. (Bu plan, zaten Krynn'in geri kalanları için pek bir işe yaramayan gnomelar ve cüceler için iyi işliyordu. Ama ne yazık ki kenderler buna hiç alışmamışlardı ve çıkarttıkları sorunların ardı arkası kesilmeden, yaşamın tadına vara vara, hâlâ neşeyle dünyanın dört bir yanında gezinip duruyorlardı.)

Yemeğini yerken bütün bunlar Quarath'ın aklından bir bir geçti ve kafasında planını kurmaya başladı. Bu Lady Crysania konusunda acele etmeyecekti. Böyle davranmak ne onun, işin aslına bakılacak olursa, ne de ciflerin tarzı değildi. Her konuda sabır. Seyretmek. Beklemek. Şu anda tek bir şeye ihtiyacı vardı; o da daha fazla bilgiydi. Bu amaçla küçük altın bir çıngırak çaldı. Denubis'i Kralrahip'e götürmüş olan genç zangoç çağırıldığında, o kadar süratle ve sessizce ortaya çıktı ki sanki kapıyı açmadan, kapının altından kayıp girmişti.

"Emriniz nedir Saygıdeğer Rahip?"

"İki küçük iş," dedi Quarath başını kaldırmadan, bir not yazmakla meşguldü. "Bunu Fistandantilus'a götür. Akşam yemeğinde bana konuk olmayalı epey oluyor; onunla konuşmak istiyorum."

"Fistandantilus burada değil lordum," dedi zangoç. "Aslında, ben de bunu size rapor etmek için geliyordum."

Quarath hayret içinde başını kaldırdı.

"Burada değil mi?"

"Değil, Saygıdeğer Rahip. Dün gece ayrılmış; ya da öyle olduğunu zannediyoruz. Odası boş, eşyaları gitmiş. Söylemiş olduğu bazı şeylerden VVayreth'deki Yüksek Büyücülük Kulesi'ne gitmiş olduğuna inanılıyor. Söylentilere göre büyücüler orada bir Meclis topluyormuş; ama kimse bu konuda emin değil."

"Bir Meclis," diye tekrarladı Quarath kaşlarını çatarak. Bir an için, kağıdın üzerine tüy kaleminin ucuyla vurarak sessiz kaldı. VVayreth uzaktaydı... yine de, belki de uzakta değildi... Afet...mek-tupda kullanılmış olan o garip sözcük. Büyü kullanıcıları, ortalığı yakıp yıkan bir çeşit felaket tasarlıyor olabilirler miydi? Quarath ürperdi. Yavaşça, kaleme almakta olduğu daveti buruşturdu.

"Hareketleri izlenebilmiş mi?"

"Tabii ki Saygıdeğer Rahip. Mümkün olunabildiği kadarıyla. Belli ki aylardır Tapınak'tan ayrılmamıştı. Sonra dün, esir pazarında görülmüş."

"Esir pazarı mı?" Quarath bir ürpertinin bütün bedenini kapladığını hissetti. "Ne işi varmış orada?"

"İki esir almış Muhterem Oğul."

Rahibi bir bakışıyla sorguya çeken Quarat bir şey söylemedi.

"Esirleri kendisi satın almadı lordum. Alış-veriş temcilcilerinin birinin aracılığıyla yapıldı."

"Hangi esirleri aldı?" Quarath cevabı biliyordu.

"Rahibeye saldırdıkları iddia edilenleri Saygıdeğer Rahip."

"O ikisinin ya cüceye ya da madenlere satılması için emir vermiştim."

"Barak elinden geleni yaptı; ve aslında cüce onlar için epey arttırdı lordum. Karanlık Kişi'nin adamları onu geçtiler. Barak'in yapabileceği bir şey yoktu. Skandali bir düşünsenize. Ayrıca adamları da o iki esiri okula yolladılar zaten..."

"Evet," diye mırıldandı Quarath. İşte, her şey yerli yerine oturuyordu. Fistandantilus, genç adamı, suikastçıyı almaya bile cüret etti! Sonra da ortadan kayboldu. Rapor vermeye gitmişti kuşkusuz. Ama büyücüler neden suikastçılarla ilgilensinlerdi? Fistandantilus kendisi, Kralrahibi yüzlerce kere öldürebilirdi isteseydi. Quarath'm üzerinde, açık-seçik, aydınlık bir yoldan, kara ve tehlikelerle dolu bir ormana dalmış gibi huzursuz edici bir izlenim vardı.

O kadar uzun süre huzursuz bir sessizlik içinde oturmuştu ki, rahip onu görünceye kadar genç rahip çırağı kendini hatırlatmak için üç kez ökrüsüp boğazını temizlemek zorunda kalmıştı.

"Bana bir görev daha mı verecektiniz Saygıdeğer Rahip?"

Quarath yavaş yavaş başıyla onayladı. "Evet, üstelik bu haber, bu görevi daha da önemli kılıyor. Bu işi bizzat yapmanı istiyorum. Cüceyle konuşmam gerek."

Rahip çırağı eğilip selam vererek çıktı. Quarath'ın kimi kastettiğini sormaya gerek yoktu: İstar'da tek bir cüce vardı.

Arack Rockbreaker'm kim olduğunu veya nereden geldiğini bilen kimse yoktu. Geçmişiyle ilgili hiç konuşmaz ve genellikle bu konu açıldığında o kadar hiddetle kaşlarını çatar ki, konu hemen kapatılırdı. Bu konuda birkaç ilginç kurgu vardı; içlerinde en gözde olanı, bir suç işleyerek -dağ cücelerinin kadim yurdu olan- Thorbardin'den sürülmüş olduğuydu. Bu suçun ne olduğunu bilen yoktu. Ayrıca kimsenin aklına cücelerin hiçbir zaman suçlularını sürgünle cezalandırmadıkları gelmiyordu; onlara idam daha insancıl geliyordu.

Diğer dedikodulara göre aslında bir Dewar -kuzenleri tarafından neredeyse tamamen yok edilmiş ve artık dünyanın ta içlerinde sefil, küskün bir hayat sürmeye itilmiş şeytani bir cüce ırkı- olduğu ısrarla söyleniyordu. Arack bir Dewar'a benzemediği, bir Dewar gibi hareket etmediği halde bu söylenti Arack'ın en sevdiği (ve aslında tek) dostunun bir ogre olmasından kaynaklanıyordu. Başka bir söylentiye göre de Arack, Ansalon'lu değildi de deniz aşırı bir yerlerden gelmişti.

İnsanların hatırlayabildiği kadarıyla ırkının en acımasız görünüşlü örneği olduğu kesindi. Yüzünü yukarıdan aşağıya geçen çentik çentik yaralar ona kaşlarını sürekli çatıyormuş izlenimi veriyordu. Şişman değildi, bir gram fazlası yoktu. Bir kedinin zerafetiyle yürüyordu; durduğu zamanlar da ayaklarını yere öyle

bir basıyordu ki, toprağın bir parçasıymış izlenimi veriyordu.

Nereden gelmiş olursa olsun Arack o kadar uzun yıllardır İstar'ı yurt edinmişti ki, nereden geldiği sorusu nadiren gündeme gelirdi. İsmi Raag olan Ogreyle birlikte Oyunlar'ın gerçek olduğu eski günlerde Oyunlar'a gelmişlerdi. Kısa bir sürede halkın gözdesi oluvermişlerdi. Halk hâlâ nasıl Raag ile Arack'ın üç raundda o muhteşem minotaur Darmoork'u yendiklerini anlatırdı. Her şey Darmoork'un, cüceyi arenanın dışına fırlatıp atmasıyla başlamıştı. Hiddetten gözü dönen Raag minotauru yerden kaldırıp -birkaç korkunç bıçak yarasını da hiçe sayarak- ringin ortasındaki devasa Özgürlük Sivrisi'ne saplamıştı.

Cüce (cüce tam arena duvarından uçup ayakları üzerine indiğinde orada bir rahibin bulunuyor olması nedeniyle hayatta kalmıştı) ile ogre özgürlüklerini o gün kazanmamış olmalarına rağmen o günkü yarışlarda galibin kim olduğuna şüphe kalmamıştı. (Gerçekten de Sivri üzerindeki Altın Anahtar'a ulaşılması günler almış, minotaurun kalıntılarını oradan kaldırmak fazlasıyla zaman almıştı.)

Arack, bu dövüşün dehşetli ayrıntılarını iki yeni kölesine anlatmıştı.

"İşte bu çarpık yüzümü böyle kazandım," dedi cüce, Caramon'a, koca adam ile kenderi İstar sokaklarından geçirirken.

"Böylece Raag'la Oyunlar'da bir şanımız olduydu."

"Ne oyunları?" diye sordu Tas, ayakları zincirlerine takılıp, pazardaki kalabalığı büyük bir memnuniyet içersinde bırakıp yüzü koyun yere kapaklanırken.

Arack rahatsız olarak kaşlarını çattı. "Şu lanet olasıca şeyleri çıkartın," diye emretti, muhafızlık görevini üstlenmiş sarı benizli, devasa ogre. "Herhalde kaçıp da arkadaşını geride komazsın di mi?" Cüce, Tas'ı dikkatle süzdü. "Hayır, zannetmiyorum. Bir keresinde kaçma şansın olduğu halde kaçmadığını anlattılar bana. Benden kaçamayacağını hatırlatayım da!" Arack'ın doğal olarak çatık kaşları daha da derinleşti. "Hiç bir kender almamıştım ama pek bir şansım da olmadıydı. Sizin ikinizin birlikte satılmanız gerektiğini söylediler. Şunu sakın unutma, bence senin hiç kıymetin yok. Şimdi, hangi salak soruyu soruyordun?"

"Zincirleri nasıl çıkartacaksınız? Bir anahtar lazım değil mi? Ay..." Tas, öğrenin zinciri ellerine alıp aniden asılarak kopartmasını memnuniyet içindeki bir hayretle seyrediyordu.

"Gördün mü Caramon?" diye sordu Tas, ogre onu kaldırıp ayaklarının üzerine bırakıp, arkasından, neredeyse kenderin yeniden tozun toprağın içine düşmesine neden olacak bir biçimde iterek. "Gerçekten güçlü! Daha önce hiçbir ogreyle karşılaşmamıştım. Ne diyordum ben? A, evet oyunlar. Ne oyunları?"

"Nasıl yani, Oyunlar işte!" diye atıldı Arack çileden çıkarak.

Tas bakışlarını Caramon'a doğru kaldırdı ama koca adam yüzünü asıp omuzlarını silkti ve başını salladı. Belli ki bu, burada herkesin bildiği bir şeydi. Çok soru sormak kuşku uyandırabilirdi. Tas aklını şöyle bir yoklayarak Afet öncesi günlerle ilgili duyduğu , her öyküyü, bildiği her şeyi hatırlamaya çalıştı. Aniden nefesi tıkanır gibi oldu, "Oyunlar!" dedi Caramon'a, cücenin dinliyor olduğunu unutarak. "İstar'ın büyük Oyunları! Hatırlamıyor musun?"

Caramon'un yüzü ciddileşti.

"Yani oraya mı gidiyoruz?" Gözleri fal taşı gibi açılan Tas cüceye dönmüştü. "Gladyatör mü olacağız? Arena'da dövüşeceğiz, insanlar bizi seyredecek falan! Ay Caramon bir düşünsene! İstar'ın büyük Oyunları! Vay be, duyduğum hikâyeler..."

"Ben de duydum," dedi koca adam yavaş yavaş, "ve sen de aklındakileri çıkart cüce. Daha önce adam öldürdüm, kabul ediyorum -ama bu sadece hayatta kalabilmek içindi. Hiçbir zaman öldürmekten zevk almadım. Hâlâ yüzlerini görüyorum, bazen geceleri. Ben eğlence olsun diye adam öldürmem!"

Bunu o kadar sert bir dille söylemişti ki Raag gözünde soru işaretleriyle cüceye baktı, sopasını hafifçe kaldırdı; sarı, siğilli yüzünde sabırsız bir ifade vardı. Fakat Arack ona bakarak başını salladı.

Tas, Caramon'a daha bir saygıyla bakmaya başlamıştı. "Bunu hiç düşünmemiştim," dedi kender yavaşça. "Sanırım haklısın Caramon." Yeniden cüceye döndü. "Gerçekten üzgünüm Arack ama senin için dövüşemeyeceğiz."

Arack kıkırdadı. "Dövüşeceksiniz. Neden mi? Çünkü boy-nunuzdaki tasmayı çıkartmanın tek yolu bu da ondan."

Caramon başını inatla salladı. "Ben öldürmem..."

Cüce burnundan soludu. "Siz ikiniz nerede yaşıyordunuz? Sirrion'un dibinde mi? Yoksa Solace'daki herkes sizin kadar ahmak mı? Artık kimse arenalarda ölümüne dövüşmüyor." Arack'ın gözleri buğulandı. İçini

çekerek gözlerini sildi. "O günler artık geride kaldı ne yazık ki. Artık her şey sahte."

"Sahte mi?" diye tekrarladı Tas hayretle. Caramon cüceye dik dik baktı ama bir şey söylemedi; tek bir sözüne bile inanmadığı belliydi.

"On yıldır bizim arenada gerçek, adam akıllı bir dövüş olmadı," diye itiraf etti Arack. "Her şey elflerle başladı" -cüce yere tükürdü. "On yıl önce, elf rahipler -ait oldukları Cehennemlere batasıcalar-Oyunlar'a bir son vermesi için Kralrahip'i ikna ettiler. Oyunlara 'barbarca' dediler! Barbarca ha!" Cücenin çatılan kaşlarına bir de hırıltı katıldı sonra -bir kez daha içini çekip başını salladı.

"Bütün büyük gladyatörler ayrıldı," dedi Arack özlemle, gözleri geçmişteki şaşaalı günlere dalıp gitmişti. "Hobgoblin Danark: karşılaşılabilecek en sert dövüşçüydü. Ya da Tek Göz Josepf. Onu hatırladın mı Raag?" Ogre hüzünle başını salladı. "Solamniya Şövalyesi olduğunu iddia ederdi, Josepf öyle derdi. Hep, baştan aşağıya savaş zırhıyla dövüşürdü. Raag ile ben hariç, hepsi gitti." Cücenin soğuk gözlerinin derinlerinde bir ışık belirdi. "Bizim gidebileceğimiz bir yer yoktu, anladın mı, sonra -içimde Oyunlar'ın daha bitmediğine dair bir his vardı. Daha bitmedi."

Arack ile Raag, İstar'da kalmıştı. Terk edilen arenadaki meskenlerini koruyarak zamanla arenanın gayrı resmi bakıcısı olmuşlardı. Gelip geçenler onları hep orada görürdü: Raag ya sıralar arasında

yürüyerek, sıra aralarını kaba bir süpürgeyle süpürür ya da boş boş, sevgiyle Ölüm Çukurları'ndaki makinaları onaran, yağlayıp çalışmalarını sağlayan Arack'm çalışmakta olduğu arenayı seyrederdi. Cüceyi görenler bazen cücenin sakallı, kırık burunlu yüzünde garip bir tebessüm olduğunu fark ederdi.

Arack haklıydı. Oyunlar yasaklanalı daha ancak birkaç ay olmuştu ki rahipler huzur dolu şehirlerinin artık huzur dolu olmadığını fark edivermişlerdi. Barlarda ve tavernalarda endişe verici sıklıkla kavgalar başgöstermeye başlamıştı, sokaklarda kavgalar oluyordu hatta bir keresinde büyük bir isyan bile yaşanmıştı. Oyunların yeraltına indiği (gerçek anlamda) ve artık şehrin dışındaki mağaralarda yapıldığı konusunda raporlar geliyordu. Birkaç dövülmüş ve sakatlanmış cesedin bulunması bunu ispatlar gibiydi. Sonunda, çaresizlik içinde bir grup insan ve elf lordu Kralrahip'e bir heyet yollayarak Oyunlar'ın yeniden başlamasını talep ettiler.

"Aynı bir yanardağın patlayıp yerdeki buharın ve zehirli gazların kaçmasına izin vermesi gibi," dedi bir elflordu, "görünüyor ki, özellikle insanlar Oyunlar'ı alçakça hislerinin dışa vurumu olarak kullanıyorlar."

Bu konuşma elf lordunun insan muhattaplarını pek sevin-dirmese bile, konuşmada haklı noktalar olduğunu kabul etmek zorunda kalmışlardı. İlk başlarda Kralrahip, bunları duymak bile istemedi. Her zaman insanlıktan uzak yarışmalardan tiksinmiş ti. Yaşam tanrıların kutsal bir armağanıydı, öyle kana susamış bir ka-labalığı eğlendirmek için alınacak bir şey değil.

"Onlara istedikleri cevabı veren ben oldumdu," dedi Arack kendini beğenerek. "Beni o güzel, süslü Mabetlerine almıyorlardı." Cüce sırıttı. "Ama kimse Raag'ı gitmeyi kafasına koyduğu bir yerden alıkoyamaz. Böylece fazla bir şansları olmadı.

" 'Oyunlar'ı yeniden başlatın,' dedim onlara; onlar da o Kaf dağındaki burunlarından bana baktılar. 'Öldürmeye gerek yok,' dedimdi onlara. 'Yani sahiden öldürmeye gerek yok. Şimdi beni dinleyin. Sokak oyuncularının Huma'yı nasıl oynadıklarını gördünüz, di mi? Bir şövalyenin yere düşüp kan içinde çırpındığını, inlediğini de gördünüz. Ama beş dakka sonra turp , gibi gidip bir blok ötede birasını içmeye başlıyor. Ben de zamanında accık öyle sokak numaralan yaptıydım ve...eh.... bi seyredin hele. Haydin Raag.'

"Raag geldi; o çirkin ve sarı yüzüyle pişmiş kelle gibi sırıtıyordu.

" 'Bana kılıcını ver Raag,' diye emrettimdi ben. Sonra, daha onlar tek bir kelime deyemeden kılıcımı Raag'ın karnına sapladım. Onu görmeniz lazımdı ha. Her yan kana bulandı! Ellerinden aktı, ağzından boşaldı. Şöyle bir böğürüp her yanı seyirerek, inleyerek yere devrildi.

"Onların nasıl bağırdıklarını görmeliydiniz," dedi cüce neşeyle, hatıralara başını sallayarak. "O elf lordlarını yerden toplacaz sandımdı. Ondan, onlar muhafızları çağırtıp beni göndertmeden, bizim Raag'a bi tekme salladım, aha buraya.

" 'Artık kalkabilirsin Raag,' dedimdi.

"O da oturdu, onlara sırıtaraktan. Hepsi bir ağızdan konuşmaya başladı." Cüce tiz elf seslerini taklit etti.

" 'Harikulade! Nasıl yaptınız bunu? Çare bu olabilir...'"

"Nasıl yaptınız bunu?" diye sordu Tas şevkle.

Arack omuzlarını silkti. "Öğreneceksiniz. Bir sürü tavuk kanı, keskin kısmı sapına giren yaylı bir kılıç

-çok basit. Onlara böyle dedim. Sonra gladyatörlere canları yanmış gibi numara yapmasını öğretmek kolay, hatta bizim Raag gibi aptallarına bile."

Tas, ogreye endişeyle baktı ama Raag halinden memnun bir tebessümle cüceye bakıyordu. "Zaten çoğu dövüşleri ahmaklara, yani seyircilere güzel görünsün diye şişirirlerdi, annadın mı. Neyse Kralrahip bayıldı" -cücenin gururla koltukları kabardı- "beni Usta bile yaptı. Şimdi benim unvanım bu. Oyunlar'ın Ustası."

"Anlamıyorum," dedi Caramon yavaşça. "Yani insanlar kandırılmak için bilet parası mı ödüyorlar? Mutlaka anlamışlardır..."

"A, tabii ki." Arack alayla baktı. "Biz bunu hiç gizlemedik ki. Artık Krynn üzerindeki en gözde spor dalı bu. İnsanlar Oyunlar'ı görsünler diyerekten yüzlerce mil aşıp geliyor. Elf lordları geliyor -hatta Kralrahip'in kendi bile geliyor bazenleri. Evet, işte geldik," dedi Arack, devasa bir stadyumun dışında durup binaya gururla bakarak.

Taştan yapılmış bina yüzlerce yıllıktı ama kimse binanın ilk başta ne amaçla yapılmış olabileceğini hatırlamıyordu. Oyunlar'ın olduğu günler taş kulelerin üzerlerinde parlak bayraklar dalgalanır ve bina insanlarla tıka basa dolardı. Ama o gün Oyunlar yoktu; yaz sonuna kadar da olmayacaktı. Duvarlar, spor tarihinin büyük olaylarını betimleyen cafcaflı resimler hariç gri, renksiz duruyordu.

Böfüm 6

Birkaç çocuk dışarda toplanmış, kahramanlardan birini görme umuduyla bekleşip duruyordu. Çocuklara hırlayan Arack, Raag'a ağır, masif kapıları açmasını işaret etti.

"Yani kimse ölmüyor mu," diye ısrar etti Caramon, eski dövüşlerin kanlı resimleriyle süslü arenaya kasvetle bakıyordu.

Tas, cücenin acaip acaip Caramon'a baktığını gördü. Arack'm bakışları aniden zalimleşip, bir şeyler hesaplarmış gibi göründü; kara, orman gibi kaşları küçük gözleri üzerinde kırıştı. Caramon fark etmemişti, o hâlâ duvar resimlerini inceliyordu. Tas bir ses çıkartınca Caramon aniden cüceye baktı. Fakat o ana kadar Arack'ın yüz ifadesi değişmişti.

"Kimse," dedi cüce sırıtıp Caramon'un koca kolunu okşayıp. "Hiç kimse..."

gre Caramon ile Tas'ı büyük bir odaya götürdü. Caramon'da, odanın insanlarla dolu olduğuna dair yoğun bir his vardı.

"Yeni adam," diye homurdandı Raag, Caramon yanında dururken pis, sarı parmağını ona doğru uzatarak. Bu, Caramon'un "okuF'a takdimiydi. Onun bir başkasının malı olduğunun işareti olan boynundaki demir tasmanın varlığının acı bilinciyle kızaran Caramon bakışlarını saman kaplı ahşap zeminden kaldıramadı. Raag'm beyanatına, sadece boğuk bir karşılık alan Caramon bakışlarını kaldırdı. Bir yemekhanede olduğunu

gördü. Değişik ırktan ve ulustan yirmi, otuz kadar adam, küçük gruplar halinde oturmuş, yemek yiyordu.

Adamların bir kısmı Caramon'a ilgiyle bakarken; çoğu bakmıyordu bile. Birkaçı başıyla selam verdi, çoğunluğu yemeğe devam etti. Caramon ne yapması gerektiğini bilemedi, imdadına Raag yetişti. Bir elini Caramon'un omuzuna koyan ogre adamı kabaca bir masaya doğru itti. Caramon tökezlendi, neredeyse düşecekti; masaya yapışmadan önce kendini zor toparladı. Arkasını dönerek ogreye hiddetle baktı. Raag durmuş ona sırıtıyor, elleri seyiriyordu.

Faka bastım, diye fark etti Caramon, bu ifadeyi, iri adamları kavgaya sokmak için uğraşan birilerinin hep bulunduğu barlarda

çok kez görmüştü. Üstelik bunun kazanamayacağı bir dövüş olduğunu da biliyordu. Caramon iki metre boyunda olduğu halde öğrenin ancak omuzuna geliyordu ve öğrenin koca eli Caramon'un kalın boynuna iki kere dolanırdı. Caramon yutkundu, berelenmiş bacağını ovdu ve uzun tahta sıraya oturdu.

Koca insana alaycı bir bakış atan Raag'ın şaşı gözleri yemekhanedeki herkesi görebiliyordu. Omuzlarını silkip, hayal kırıklığıyla mırıldanan insanlar yemeklerine geri döndüler. Bir grup minotaurun oturduğu köşedeki bir masadan kahkaha sesleri duyuldu. Onların kahkahalarına sırıtarak karşılık veren Raag odadan ayrıldı.

Gayrı ihtiyari kızardığını hisseden Caramon sıralardan birine çökerek gözlerden kaçmaya çalıştı. Karşısında biri oturuyordu ama koca savaşçı adamın bakışlarına tahammül edemeyecekti. Öte yandan Tasslehoff'un hiç öyle bir çekingenliği yoktu. Caramon'un yanına sıraya tırmanan kender komşularına ilgiyle baktı.

"Ben Tasslehoff Burrfoot," dedi elini -demir bir tasma giymiş-karşılarında oturmakta olan iri, kara derili bir insana uzatırken. "Ben de yeniyim," diye ekledi kender, tanıştırılmamış olmaktan biraz kırılmıştı. Siyah adam bakışlarını yemeğinden kaldırarak Caramon'a baktı.

"Siz ortak mısınız?"

"Evet," diye cevap verdi Caramon, adamın öyle veya böyle Raag'a bir gönderme yapmadığına müteşekkir olarak. Aniden yemeğin kokusunu almış, ağzı sulanarak, midesi kazınarak havayı koklamaya başlamıştı. Adamın, tepeleme kızarmış geyik eti, patates, ekmek dilimleriyle dolu tabağına iştahla bakarak içini çekti. "En azından bizi iyi besleyecekler gibi"

Caramon, siyah adamın onun koca göbeğine göz atıp, tabağı tıka basa dolu, adamın yanma oturmakta olan uzun boylu, inanılmayacak kadar güzel bir kadınla bıyık altından gülerek bakıştıklarını fark etti. Kadına bakan Caramon'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Sakarca ayağa kalkıp, eğilerek selam vermeye çalıştı.

"Hizmetkârınızım hanımefendi..." diye başladı.

"Otur yerine koca budala!" diye atıldı kadın hiddetle, güneşten yanmış teni daha da koyulmuştu. "Hepsini bize güldüreceksin!"

Gerçekten de birkaç adam kıkırdamıştı. Kadın dönerek adamlara dik dik baktı, eli kemerinde taşıdığı bir hançere doğru seyirtti. Kadının şimşekler çakan yeşil gözleri karşısında kahka-

halan boğazlarına düğümlenen adamlar yemeklerine geri döndüler. Hepsinin adam gibi sinmiş olduğuna emin oluncaya kadar bekleyen kadın dikkatini yeniden yemeğine vererek etini hızlı, huzursuz çatal darbeleriyle didiklemeye başladı.

"Ö-özür dilerim," diye kekeledi Caramon, koca yüzü kızararak. "Niyetim..."

"Boşver," dedi kadın gırtlaktan gelen bir sesle. Aksanı garipti, Caramon bir türlü nereli olduğunu çıkartamadı. O garip konuşma tarzı -hatta buradaki diğer insanlardan çok daha garip olan o konuşma tarzı- ve saçının -donuk, kurşun grisine benzeyen- garip rengi hariç, insana benziyordu. Saçları gür ve düzdü; arkasından örmüştü. "Burada yeni olduğunuz anlaşılıyor. Yakında bana, diğerlerinden farklı davranmaman gerektiğini anlarsın. Hem arena içinde, hem dışında. Anladın mı]'

"Arena mı?" dedi Caramon boş bir hayretle. "Sen -sen bir gladyatör müsün?"

"En iyilerinden biri hem de," dedi karşılarında oturan siyah-derili adam sırıtarak. "Ben Kuzey Ergoth'dan Pheragas; bu da Şirine Kiiri..."

"Bir Şirine! Denizin altından mı?" diye sordu Tas heyecanla. "Hani biçim değiştirebilen o kadınlardan biri ve..."

Kadın kendere öyle hiddetli bir bakış fırlattı ki Tas gözlerini kırpıştırarak sustu. Sonra bakışları hızla Caramon'a kaydı. "Sen de bunu komik buluyor musun köle?" diye sordu Kiiri, gözleri Caramon'un yeni tasması üzerinde.

Caramon elini tasmasına götürerek yeniden kızardı. Kiiri kısa, acı bir kahkaha attı ama Pheragas, Caramon'a acıyarak baktı.

"Zamanla alışırsın," dedi omuzunu silkerek.

"Ben buna hiç alışmam!" dedi Caramon, koca yumruğunu sıkarak.

Kiiri ona baktı. "Alışırsın, yoksa kalbin çok kırılır ve ölürsün," dedi kadın soğuk bir edayla. O kadar güzel bir kadın ve o kadar mağrur duruyor ki demir tasması som altın bir kolye olabilirdi, diye düşündü Caramon. Tam cevap vermeye hazırlanmıştı ki Tasslehoff'un önüne bir tabak yemeği çarparcasına koyan, yağlı önlük giyen, şişman bir adam tarafından sözü kesildi.

"Teşekkür ederim," dedi kender kibarca.

"Ayağına hizmet edilmesine pek alışma," diye hırladı aşçı. "Bundan sonra kendi tabağını kendin akan, herkes gibi. Al" -

kenderin önüne tahta bir disk attı- "al, yemek makbuzun. Bunu göstermezsen yemek yok. Bu da seninki," diye ekledi, bir tane de Caramon'a atarak.

"Benim yemeğim nerede?" diye sordu Caramon, tahta diski cebine koyarak.

Koca adamın önüne bir kâseyi küt diye bırakan aşçı gitmek için döndü.

"Ne bu?" diye hırladı Caramon, kâseye bakarak.

Tas bakmak için uzandı. "Tavuk suyu," dedi yardımsever bir edayla.

"Ne olduğunu ben de biliyorum," dedi Caramon, sesi derinden çıkıyordu. "Yani, ne bu, bir çeşit şaka mı? Çünkü komik değil," diye ekledi, ona sırıtmakta olan Pheragas ile Kiiri'ye kaşlarını çatarak. Sırada, oturduğu yerde donen Caramon uzanıp aşçıyı yakaladı, onu geri doğru çekti. "Al bu bulaşık suyunu ne yapacaksan yap, bana yiyecek bir şeyler getir!"

Hayret verici bir hızla ve ustalıkla kendini Caramon'un elinden kurtaran aşçı koca adamın kolunu sırtına çevirip, yüzünü çorba kâsesinin içine soktu.

"Ye; hoşuna gitse fena olmaz," diye hırladı aşçı, Caramon'u saçından tuttuğu gibi, sular akan kafasını kâseden çıkartarak. "Çünkü -söz konusu yemekse- bir ay boyunca senin yiyip yiyeceğin bu."

Tasslehoff'un yüzü aydınlanarak yemeği bıraktı. Kender odadaki herkesin de, yine, -artık bu kez- kavga çıkacağından emin olarak yemek yemeği bıraktığını fark etti.

Yüzünden çorbalar damlayan Caramon'un yüzü ölü gibi bembeyaz olmuştu. Yanaklarında allıklar vardı ve

gözleri tehlikeli biçimde parlıyordu.

Aşçı, yumruklarını sıkmış adamı kendini beğenmiş bir edayla süzüyordu.

Tas, şevkle aşçının yere yapışmasını seyretmek için bekledi. Caramon'un koca yumruğu sıkıldı, eklem yerleri bembeyaz kesildi. Koca ellerinden birini kaldırdı ve -yavaş yavaş- yüzündeki çorbayı silmeye başladı.

Alaylı bir ifadeyle burnunu büken aşçı döndü ve sallana sal-lana uzaklaştı.

Tas içini çekti. Bunun eski Caramon'la bir ilgisi olmadığı kesin, diye düşündü hüzünle, çıplak elleriyle iki ejderanın kafalarını bir-

birine tokuşturarak öldüren adamı hatırlayarak; koca adamı soymaya teşebbüs etme gafletinde bulunan on beş serseriyi çeşitli yaralarla hizaya sokmuş olan Caramon'u hatırlayarak. Caramon'a gözünün ucuyla bakan Tas dilinin ucuna kadar gelen sivri sözleri yutup, kalbi burkularak yemeğine döndü.

Caramon yemeğini yavaş yavaş yedi; çorbayı kaşıklıyor, tadını bile almadan yutuyordu. Tas kadın ile siyah derili adamın yine bakıştıklarını gördü; bir an için kender, Caramon'a güleceklerinden korktu. Gerçekten de Kiiri bir şey söylemeye başlamıştı ama -odanın ön kısmına bakarak- hemen ağzını kapattı ve yemeğine geri döndü. Tas, Raag'ın yeniden yemekhaneye girdiğini gördü, iki iri yarı insan da peşi sıra geliyordu.

Gelip Caramon'un arkasında durdular. Raag, koca savaşçıyı dürttü.

Caramon yavaş yavaş arkasını döndü. "Ne var?" diye sordu, Tas'ın hiç duymamış olduğu donuk bir sesle.

"Sen gel şimdi," dedi Raag.

"Yemek yiyorum," diye başladı Caramon ama daha sözünü bitiremeden iki insan koca adamı kollarından tuttuğu gibi sıradan çekip çıkarttılar. O zaman Tas, Caramon'un eski ruhunun bir pırıltısını gördü. Yüzü çirkin bir kırmızı rengini alan Caramon birine beceriksizce bir yumruk atmaya çalıştı. Fakat alay edercesine sırıtan adam kolaycacık kaçındı. Yanındaki Caramon'un midesine acımasızca bir tekme indirdi. Caramon inleyerek iki büklüm oldu, dört ayağı üzerine yere düştü. İki insan, onu tutup ayağa kaldırdı. Başı önüne sarkan Caramon, kendisini götürmelerine izin verdi.

"Durun! Nereye..." Tas ayağa kalktı ama güçlü bir elin, elini kavradığını hissetti.

Kiiri onu uyarırcasına başını sallayınca Tas yeniden yerine oturdu.

"Ona ne yapacaklar?" diye sordu

Kadın omuzlarını silkti. "Yemeğini bitir," dedi sert bir sesle.

Tas çatalını bıraktı. "Pek aç değilim," diye mırıldandı ümitsizce; aklı cücenin arena dışında Caramon'a garip ve zalim bir ifadeyle bakışına gitmişti.

Kenderin karşısında oturan siyah derili adam kendere gülümsedi. "Haydi," dedi; ayağa kalkıp elini dostça Tas'a uzatarak, "sana odanı göstereyim. Hepimiz ilk gün bundan geçeriz. Arkadaşın iyi olacak -zamanla."

"Zamanla," diye burnundan soludu Kiiri, tabağını ittirerek.

Tas, Caramon ile paylaşacağını söyledikleri odada tek başına yattı. Odada pek bir şey yoktu. Arenanın altında bulunan oda, odadan çok bir hapishane hücresine benziyordu. Ama Kiiri ona, gladyatörlerin böyle odalarda yaşadığını söylemişti.

"Temiz ve sıcak," dedi kadın. "Bu dünyada, yaşadıkları yer için bunu söyleyemeyen çok insan var. Ayrıca, eğer lüks içinde yaşıyor olsaydık, yumuşardık."

Eh, bu konuda bir tehlike olmadığı kesindi; çıplak, taş duvarlara, saman kaplı yere, üzerinde bir sürahi ile kâse bulunan masaya ve eşyaları için konulmuş iki şifoniyere bakan kenderin görebildiği kadarıyla. Yukarıda, tavanda bulunan, toprak seviyesindeki küçük bir pencereden güneş ışınlarından bir huzme içeri giriyordu. Sert yatağa uzanan Tas güneşin oda içindeki yolculuğunu seyretti. Kender ortalığı kolaçan etmeye çıkabilirdi ama Caramon'a neler olduğunu öğreninceye kadar böyle bir şeyin kendisini pek mutlu etmeyeceğine karar verdi.

Güneşin zemin üzerindeki çizgisi uzadıkça uzadı. Bir kapı açılınca Tas hevesle yerinde doğruldu ama sadece başka bir köle kapıyı açarak, yere bir bohça atıp yeniden gitmişti. Çuvalı inceleyen Tas'ın kalbi ezildi. Bunlar Caramon'un eşyalarıydı! Üzerinde bulundurduğu her şey -giysileri de dahil! Tas bunları, üzerlerinde kan lekesi arayarak endişeyle inceledi. Hiçbir şey yoktu. Hepsi normal görünüyordu... Eline, gizli bir iç cepte bulunan sert bir şey geldi.

Tas aceleyle bunu çekip çıkarttı Kenderin nefesi kesildi. Par-Salian'dan gelen büyülü alet! Nasıl oldu da bunu gözden kaçırmışlar, diye merak etti, elinde evirip çevirdiği mücevherli güzelim kolye tokasına hayranlıkla bakarken. Tabii ya, büyülü, diye hatırlattı kendi kendine. Şu anda ucuz ve adi bir süs J eşyasından başka bir

şeye benzemiyordu ama Par-Salian'ın bunu saltanat asası gibi bir nesneye çevirdiğini gözleriyle görmüştü. Belli ki ortaya çıkmak istemiyorsa, kendisini buldurmama gibi bir özelliği vardı.

Nesneyi elleyen, elinde tutan, güneşin parlak taşları üzerinde kıvılcımlar saçmasını seyreden Tas özlemle içini çekti. Bu hayatında gördüğü en zarif, en olağanüstü, en muhteşem şeydi. Buna sahip olmayı inanılmayacak kadar çok istiyordu. Hiç düşünmeden kalkmış, keselerine doğru giderken yakaladı kendi kendisini.

Tasslehoff Burrfoot, dedi içinden Flint'inkine huzursuz edici derecede benzeyen bir ses, burnunu soktuğun bu şey ciddi bir İş. Bu Geri Dönüş Yolu. Par-Salian *bizzat,* yani Koca Par-Salian bunu Caramon'a ciddi bir merasimle verdi. Bu, Caramon'a ait. Bu onun; senin bunun üzerinde hiçbir hakkın yok!

Tas ürperdi. Hayatında daha önce böyle şeyler düşünmediği kesindi. Alete kuşkuyla baktı. Belki de bu rahatsız edici düşünceleri aklına sokan bu aletti! Bu işe karışmak istemediğine karar verdi. Aceleyle aleti taşıyıp Caramon'un sandığına koydu. Sonra da fazladan bir tedbir olarak sandığı kitledi ve anahtarı Caramon'un cebine koydu. Daha da mutsuz olarak yatağına döndü.

Güneş anca kaybolmuş ve kender de git gide daha çok huzur-suzlanmaya başlamıştı ki dışarıdan bir ses duydu. Kapı tekmelenerek vahşice açıldı.

"Caramon!" diye bağırdı Tas dehşet içinde, ayağa fırlayarak.

O iki serseri insan koca adamı eşikten sürükleyip, yatağına fırlatıp attılar. Sonra sırıtarak, kapıyı arkalarından çarpıp, ayrıldılar. Yataktan alçak bir inilti sesi geliyordu.

"Caramon!" diye fısıldadı Tas. Aceleyle su dolu ibriği alıp leğenin içine biraz su boşalttıktan sonra, bunu koca savaşçının yatağına götürdü. "Ne yaptılar?" diye sordu yavaşça, adamın dudaklarını ıslatarak.

Yeniden inleyen Caramon, yavaşça başını silkeledi. Tas aceleyle koca adamın bedenine bir göz gezdirdi. Görünürde bir yara yoktu, kan yoktu, şişlik yoktu; ne çürük ve de kırbaç izi vardı. Yine de işkence görmüştü; o kadarı aşikardı. Bedeni ter içindeydi ve gözleri kaymıştı. Arada sırada bedenindeki kaslar kasılarak seyiriyor ve ağzından bir acı iniltisi çıkıyordu.

"Gergi...gergiye mi gerdiler?" diye sordu Tas yutkunarak. "Yoksa tekerleğe mi bağladılar? Başparmak kerpeteni mi?" Bunların hiç biri bedende iz bırakmazdı, en azından duyduğu kadarıyla.

Caramon bir şeyler geveledi.

"Ne?" Tas yanına doğru eğildi, adamın yüzünü suyla yıkadı. "Ne dedin? Jim...jim...ne? Dediğini anlayamadım." Kenderin kaşları çatıldı. "Hiç öyle jimle başlayan bir işkence duymadım ama," diye mırıldandı. "Acaba ne?"

Caramon, yine inleyerek sözcüğü tekrarladı.

"Jim... jim... jimnastik!" dedi Tas zaferle. Sonra elindeki sürahiyi yere düşürdü. "Jimnastik! Bu bir işkence değil!"

Caramon yeniden inledi.

"Bu beden eğitimi seni koca bebek seni!" diye haykırdı Tas. "Yani ben burada endişeler içinde hastalanıp, bütün korkunç şeyleri hayal edip beklerken, sen beden eğitimi mi yapıyordun?"

Caramon'un ancak kendini yataktan kaldıracak kadar gücü kuvveti kalmıştı. Koca ellerinden birini uzatarak Tas'ı gömleğinin yakasından tuttuğu gibi burun buruna gelecek şekilde kendine çekti.

"Bir keresinde beni goblinler yakalamıştı," dedi Caramon kaba bir fısıltıyla, "beni bir ağaca bağlamışlardı ve geceyi bana işkence ederek geçirmişlerdi. Xak Tsaroth'da ejderanlar tarafından yaralanmıştım. Karanlık Kraliçe'nin zindanlarında bebek ejderhalar bacaklarımı didiklemişti. Ve sana yemin ederim; şu anda hissettiğim ağrıları hayatımda hissetmemiştim! Beni kendi halime bırak; bırak rahat rahat öleyim."

Bir inilti daha çıkartan Caramon'un eli yanına düştü. Gözleri kapandı. Sırıtmamak için kendini zor tutan Tas kendi yatağına geri döndü.

"Şimdi ağrısı sızısı var zannediyor," diye düşündü kender, "dur hele bir sabah olsun!"

İstar'daki yaz sona erdi. Sonbahar geldi; hatıralardaki en güzel sonbaharlardan biri. Caramon'un eğitimi başlamıştı ve savaşçı ölmemişti tabii ki; ama zaman zaman ölümün daha kolay olduğunu düşünmüyor değildi. Tas da koca şımarık bebeği birçok kez, kızdırarak hüzünlendirmişti. Bunlardan biri, Tas'ın içler parçalayan bir hıçkırık sesiyle uyanmasıyla olmuştu.

"Caramon?" demişti Tas, uykulu uykulu yatağında doğrulup oturarak.

Hiç cevap gelmemişti ama bir hıçkırık sesi daha duyulmuştu.

"Ne var?" diye sormuştu Tas aniden endişelenerek. Yataktan çıkıp soğuk, taş zemin üzerinden yürümüştü. "Bir rüya mı gördün?"

Mehtapta Caramon'un başıyla evet işareti yaptığını görmüştü.

"Tika'yla ilgili miydi?" diye sormuştu, koca adamın kederi karşısında kendi gözleri yaşlarla dolan, yumuşak kalpli kender. "Değil mi? Raistlin miydi? Değil mi? Seninle mi ilgiliydi? Korkuyor

musun...'

"Bir kek!" diye hıçkırmıştı Caramon.

"Ne?" diye sormuştu Tas boş boş.

"Bir kek!" diye hüngür hüngür ağlamıştı Caramon. "Ah Tas! Çok açım. Rüyamda bir kek gördüm, hani Tika'nın pişirdiği keklerden; hani üstü yapış yapış bal ve o minik, çıtır fıstıklarla kaplı keklerden...."

Yerden bir pabuç alan Tas bunu ona fırlattıktan sonra sinir ola ola yatağına dönmüştü.

Fakat bu iki aylık sert eğitimin sonunda Tas, Caramon'a baktığında, bunun, koca adamın tam ihtiyacı olan şey olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Koca adımın göbeğindeki yağ katmanları yok olmuş, sarkık butları bir kez daha sert ve kaslı hale gelmişti; kollarındaki, göğsündeki ve sırtındaki kaslar kendini gösteriyordu. Gözleri parlak ve keskindi artık; o donuk, boş bakış gitmişti. Cüce içkileri bedeninden terle atılmış, burnundaki kızarıklık ve yüzündeki tombiş görüntü gitmişti. Sürekli güneş altında olmaktan teni de kararmıştı. Cüce, İstar'da o günlerde moda olduğu üzre, Caramon'un kahverengi saçının uzatılmasına karar vermişti; artık yüzünü çevreleyen saçları sırtından aşağıya doğru dalgalanıyordu.

Artık çok da usta bir savaşçı olmuştu. Caramon daha önceden de çok iyi eğitim almış olmasına rağmen bu aldığı eğitim resmi olmayan bir eğitimdi, silah kullanma tekniklerinin çoğunu üvey ablası Kitiara'dan kapmıştı. Fakat Arack dünyanın dört bir yanından eğitmenler getirtmişti ve Caramon artık en iyilerden ders alıyordu.

Sadece bu kadarla da kalmıyordu, her gün gladyatörler arasında tutuşulan dövüşlerde kendi yerini korumak zorunda da kalıyordu. Bir zamanlar, güreş yeteneğiyle övünen Caramon, sadece iki raund sonra, Kiiri adlı kadın tarafından tuş edilince utanç içinde kalmıştı. Siyah adam Pheragas, ilk hamleden sonra Caramon'un kılıcını uçurduktan sonra bir de kendi kalkanıyla kafasına sertçe vurmuştu.

Fakat Caramon çabuk kavrayan, dikkatli bir öğrenciydi. Doğal yeteneği çabuk öğrenmesine olanak kılmıştı; ve çok geçmemişti ki Arack, koca adamın Kiiri'yi kolaycacık fırlattıktan sonra soğukkanlılıkla Pheragas adlı adamı kendi numarasında bağlayıp siyah adamı kendi üç dişli mızrağıyla arenanın zeminine mıhlamasını,

neşeyle seyretmeye başlamıştı.

Caramon da uzun zamandır olmadığı kadar mutluydu. Hâlâ demir tasmadan nefret ediyordu ve ilk başlarda bir gün geçmiyordu ki bu tasmayı kopartıp kaçmak için büyük bir istek duymasın. Fakat kendisine verilen eğitime olan ilgisi arttıkça bu hisleri de azaldı. Caramon her zaman disiplinli bir yaşamdan zevk almıştı. Her zaman için, birisinin kendisine yapacağı şeyi ve yapacağı şeyi ne zaman yapması gerektiğini söylemesinden hoşlanmıştı. Tek sorunu rol yapmak konusundaki yeteneğinden kaynaklanıyordu.

Her zaman, hatta biraz da aşırı derecede açık yürekli ve dürüst bir insan olan Caramon'un eğitiminin en berbat kısmı, kaybediyor-muş rolü yapması gereken zamana gelince ortaya çıkıyordu. Rolf sırtına bastığı zaman yalancıktan bir acıyla yüksek sesle bağırması gerekiyordu. Barbar ona içine katlanır, sahte kılıcıyla hamle yaptığında sanki çok kötü yaralanmış gibi yığılmasını öğrenmesi gerekiyordu.

"Hayır! Hayır! Hayır! seni koca ahmak seni!" diye bağırıyordu Arack tekrar ve tekrar. Caramon'a küfreden cüce, bir gün adama doğru giderek tam suratının ortasına kuvvetli bir yumruk indirdi.

"Aahh!" diye haykırdı Caramon gerçek acıyla; olanları zevkle seyreden Raag'ın bakışları altında karşılık vermeye cesaret edememişti.

"işte..." dedi Arack, zaferle durup, yumruklar sıkılı ve yumruklarının oynak yerleri kan içinde. "Bu bağırtını hatırla. Ahmaklar buna bayılır."

Fakat, rol yapma konusunda Caramon'da hiç umut olmadığı çıktı ortaya. Bağırdığı zamanlar bile bunu daha çok, "ölmekte olan birinden ziyade, poposuna cimdik yiyen bir yosma" gibi yaptığını söylemişti Arack, Kiiri'ye bezginlikle. Derken bir gün cücenin aklına bir fikir geldi.

Fikir aklına, akşamüstü eğitimini seyrettiği sırada gelmişti. O sırada küçük bir izleyici grubu da vardı.

Ticari açıdan karlı olduğunu anlayınca, Arack zaman zaman, halkın belirli üyelerinin içeri alınmasına izin verirdi. O sırada, Solamniya'dan buraya ailesiyle gelmiş olan bir soyluyu ağırlıyordu. Soylunun çok tatlı iki genç kızı vardı; kızlar arenaya girdikleri andan itibaren gözlerini Caramon'dan ayıramamışlardı.

"Neden geçen gece dövüştüğünü görmedik?" diye sordu biri j babasına.

Soylu, bir cevap istercesine cüceye baktı.

"Daha yeni," dedi Arack terslenerek. "Hâlâ eğitiliyor. Daha yarışlara anca hazır sayılır. Aslında, onu da ...Yarışlar'a ne zaman geleceğim demiştiniz?"

"Gelmiyoruz," diye başladı soylu ama kızlarının ikisi birden kederle bağırdı. "Eh," diye düzeltti, "belki geliriz -eğer bilet bulabilirsek."

Gözleri yeniden Pheragas ile kılıç antremanı yapmakta olan Caramon'a kayan kızların ikisi birden ellerini çırptılar. Genç adamın güneşte yanmış bedeni terle parlıyor, saçları nemli bulkeller halinde yüzüne yapışıyordu; ayrıca iyi eğitimli bir atletin zarafetiyle hareket ediyordu. Kızların hayran bakışlarını fark eden cücenin aklına aniden Caramon'un ne kadar yakışıklı bir genç adam olduğu gelivermişti.

"O kazanmalı," dedi kızlardan biri içini çekerek. "Onun kaybettiğini görmeye tahammül edemem!"

"Kazanacak," dedi diğeri. "O kazanmak için yaratılmış. O hep galip olan birine benziyor."

"Tabii ya! Bu bütün sorunlarımı çözüyor!" dedi cüce aniden, soylu ile ailesinin şaşırarak kendisine bakmalarına neden olmuştu. "Galip! Onu böyle sunacağım. Hiç yenilmeyen! Yenilmeyi bilmiyor! Eğer onu yenecek olan olursa kendi hayatını kendi elleriyle alacağına yemin etti!"

"Yo, hayır!" diye bağırdı iki kız birden dehşetle. "Bize öyle söylemeyin."

"Doğru," dedi cüce ciddiyetle, ellerini ovuşturarak. "Kilometrelerce uzaktan gelecekler," diye anlattı o gece Raag'a, "kaybettiği gece orada olabilmeyi umarak. Ve tabii ki, o kaybetmeyecek -tamamen yenilmeyecek, uzun bir süre. Bu arada kızların kalbini çalacak. Daha şimdiden gözümde canlandırabiliyorum. Gerekli kostümüm de var..."

Öte yandan Tasslehoff da arenadaki yaşantısını oldukça ilgi çekici bulmaya başlamıştı. İlk başta gladyatör olamayacağı kendisine söylendiğinde çok incinen Tas (Tas kendisini-Kenderyurdu'nun bir kahramanı olan-başka bir Kronin Thistleknot olarak görmeye başlamıştı bile) birkaç gün canı sıkılarak etrafta dolaştı. Bu dolaşmaları, mutlu mesut odasını karış-tırken kendisini yakalayan hiddetten gözüdönmüş bir minotaur tarafından neredeyse öldürülecekken bir nihayet buldu.

Minotaurlar çok hiddetli olurlar. Sadece bu sporun aşkıyla arenalarda dövüştükleri için kendilerini üstün bir ırk kabul ederler; diğerlerinden ayrı yiyip içerler. Onların yaşadıkları bölümlere dokunulmaz ve girilemez.

Kenderi, Arack'm önüne kadar sürükleyerek getiren minotaur, Tas'ı parçalayıp kanını içmek istemişti. Cüce de bunu kabul edebilirdi -kendisi de kenderleri pek gerekli görmediğinden- ama Arack, bu iki esiri aldıktan az bir süre sonra Quarath ile yaptığı konuşmayı hatırlamıştı. Her nedense ülkedeki en yüksek tapınak otoriteleri bu ikisinin başına bir şey gelmemesine çok özen gösteriyordu. Minotaurun ricasını, o yüzden geri çevirmişti, ama zevk olsun diye parçalaması için ona yabani bir domuz vererek onu yatıştırmıştı. O zaman Arack, Tas'ı bir kenara çekerek birkaç kere yüzünü tokatlamış ve eğer kender gece geri geleceğine dair söz verirse gezmesi için şehre çıkmasına izin vereceğini söylemişti.

Zaten arenadan dışarı sızıp duran Tas bu habere çok memnun olmuş, cücenin bu iyiliğine karşılık olarak beğeneceğini umduğu minik bir süs eşyası getirmişti. Bu ilgisini oldukça takdir eden Arack, Tas'ı Caramon'a çaktırmadan pasta vermeye çalışırken yakaladığında, kırbaçlaması gerektiği halde sadece sopayla vurmakla yetinmişti.

Böylece Tas, dilediği gibi İstar'a girip çıkabiliyordu; özellikle kenderlerden hiç hoşlanmayan şehir muhafızlarından kaçınmayı hemen öğrenmişti. Ve böylelikle Tasslehoff, Tapınak'a bile girebilmeyi başarmıştı.

Bütün bu eğitimi, rejimi ve diğer sorunlarının ortasında Caramon asıl amacını hiç göz ardı etmemişti. Lady Crysania'dan soğuk, kısa bir mesaj almıştı; o yüzden kadının iyi olduğunu biliyordu. Ama hepsi bu kadardı. Raistlin'den hiç iz yoktu.

İlk başlarda Caramon, arenanın dışına çıkmasına hiç izin verilmediği için kardeşini veya Fistandantilus'u hiç bulamayacak diye umutsuzluğa kapılmıştı. Fakat çok geçmeden Tas'ın birçok yere kendisinden, hatta özgür olduğu zamanlarda bile, çok daha kolay girip, olup biteni görebildiğini fark etmişti. İnsanların kenderlere, çocuklara davrandıkları gibi davranma alışkanlıkları vardır -sanki orada değillermiş gibi davranırlar. Ayrıca Tas, gölgeler arasında erimek, perdelerin altına sinmek veya koridorlardan sessizce süzülmek konusunda

kenderlerin pek çoğundan çok daha becerikliydi.

Bunlara ilaveten Tapınak o kadar geniş ve o kadar kalabalıktı ki ve hemen hemen günün bütün saatlerinde gelip gitmeler olduğundan bir kenderin gözden kaçması çok kolaydı ya da en fazla, huzursuzca ayak altından çekilmesi söylenebilirdi kendisine. Mutfaklarda çalışan birkaç kender kölenin ve hatta serbestçe girip çıkan birkaç kender rahibin olması, işi daha da kolaylaştırıyordu.

Tas bunlarla, özellikle de bunların varlığını daha önce duymamış olduğu için kender rahiplerle arkadaş olup yurdu hakkında sorular sormayı can-ı gönülden isterdi. Ama cesaret edemedi. Caramon onu çok konuşmaması konusunda uyarmıştı ve ilk kez Tas bu ihtarı ciddiye aldı. Ejderhalar veya Afet veya herkesi üzecek bir konu hakkında konuşmamak için tetikte olmaktansa hiç bulaşmamanın daha kolay olacağına karar verdi. Böylece Tapınak'-ta her yere burununu sokup, bilgi toplamakla yetindi.

"Crysania'yı gördüm," diye rapor verdi bir gece akşam yemeğinden ve Caramon'un Pheragas ile yaptığı bir güreşten döndüklerinde. Caramon odanın ortasında, Arack onun kılıç dışındaki silahlarda da ustalaşmasını istediği için topuz ve zincirlerle idman yaparken Tas yatağa uzanmıştı. Caramon'un daha epey bir idman yapması gerektiğini fark eden Tas yatağın en ucuna -koca adamın o vahşi topuz savuruşlarından uzağa- büzüştü.

"Nasıl?" diye sordu Caramon kendere ilgiyle bakarak.

Tas başını salladı. "Bilmiyorum. İyiye benziyor, sanırım. En azından hasta görünmüyor. Ama mutlu da görünmüyor. Yüzü solgun; onunla konuşmaya çalıştığımda beni duymamazlığa geldi. Beni tanıdığını zannetmiyorum."

Caramon kaşlarını çattı. "Bak bakalım sorunun ne olduğunu öğrenebilecek misin," dedi. "Hatırlasana, o da Raistlin'i arıyordu. Belki onunla bir ilgisi vardır."

"Tamam," diye cevap verdi kender, sonra topuz başının üzerinden ıslık çalarak geçerken başını eğdi. "Bana baksana, biraz dikkatli ol! Biraz geri git." Endişeyle tepe saçını elledi, saçlarının yerinde olup olmadığını anlamak için.

"Raistlin dedim de," dedi Caramon alçak sesle. "Bugün onunla ilgili bir şeyler de bulmadın her halde?"

Tas başını salladı. "Sordum, sordum. Fistandantilus'un zaman zaman gelip giden çırakları var. Ama kimse Raistlin'e benzeyen birini görmemiş. Ayrıca biliyorsun ki altın rengi teni ve kum saati gözleri olan herkes göze batar. Ama" -kender daha neşeli görünü-

yordu- "yakında bir şeyler bulabilirim. Duyduğuma göre Fistandantilus geri dönmüş."

"Öyle mi?" Caramon topuzu savurmayı bırakarak Tas'a döndü.

"Evet. Ben görmedim ama rahiplerin bir kısmı bu konuda konuşuyordu. Sanırım dün gece yeniden ortaya çıkmış, tam Kralrahip'in Kabul Salonu'nun ortasında belirivermiş. Öylece -puff! Ortaya çıkıvermiş. Son derece artistik."

"Evet," diye homurdandı Caramon. Topuzu düşünceli düşünceli savurdu, o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Tas esneyerek yatmak için yerleşmeye başladı. Caramon'un sesi onu sıçratarak yeniden uyandırdı.

"Tas," dedi Caramon, "bu bizim şansımız."

"Ne için şansımız?" diye esnedi kender yeniden.

"Fistandantilus'u öldürmek için şansımız," dedi savaşçı yavaşça.

C

aramon'un soğuk sözleri kenderi hemen uyandırmıştı.

"Ö-öldürmek mi! Bence -m- sen bu konuda biraz daha düşünmelisin Caramon," diye kekeledi Tas. "Yani, şey, bir de

işe şu tarafından bak. Fistandantilus denen bu adam gerçekten, gerçekten iyi, yani, yetenekli bir büyü kullanıcısı. Eğer söylenenler doğruysa, Raistlin ile Par-Salian'ın toplamından daha mükemmel bir büyücü. Böyle bir adamın arkasından süzülüp, öyle pattadanak öldüre-mezsin. Özellikle de o güne kadar kimseyi öldürmediysen! Yani elimizi bu işe alıştıralım demiyorum yanlış anlama ama..."

"Uyumak zorunda, öyle değil mi?" diye sordu Caramon.

"Şey," diye kekeledi Tas, "sanırım öyle. Herkes uyumak zorunda sanırım, büyü kullanıcıları bile..."

"En çok da büyü kullanıcıları," diye kesti sözünü Caramon buz gibi bir edayla. "Uyumazsa Raistlin'in ne kadar zayıfladığını hatırlıyor musun? Ve bu, bütün büyücüler için geçerli, hatta en güçlüleri için bile. Büyük savaşları -Kaybedilmiş Savaşlar'ı- kay-betmelerinin bir nedeni de buydu. Dinlenmeleri gerekiyordu. Ayrıca 'biz' demekten de vazgeç. Bunu ben yapacağım. Senin yanımda gelmene bile gerek yok. Sen odasının nerede olduğunu, ne tür savunma mekanizmaları olduğunu ve ne zaman yattığını öğren yeter. Ben oradan ötesini hallederim."

"Caramon," diye başladı Tas tereddütle, "sence bu doğru mu? Yani, büyücülerin seni bu yüzden geri yolladıklarını biliyorum. En azından ben öyle olduğunu zannediyorum. Her şey sonunda orada karışıyor. Ayrıca Fistandantilus denen bu adamın çok kötü biri olduğunu biliyorum, siyah cüppe giyiyor falan; ama onu öldürmek doğru mu? Yani, böyle bir şey yapmak bizi de en az onun kadar kötü yapar, öyle değil mi?"

"Umurumda değil," dedi Caramon hiç duygulanmadan; gözleri yavaş yavaş bir ileri, bir geri salladığı topuzdaydı. "Söz konusu olan; ya onun hayatı, ya da Raistlin'inki Tas. Eğer ben şimdi Fistandantilus'u öldürürsem, yani bu zamanda; o zaman ileriye gelip Raistlin'in yakasına yapışamayacak. Raistlin'i o paramparça olmuş bedenden kurtarabilir, onu yeniden tam bir insan haline sokabilirim Tas! Bir keresinde bu

adamın şeytani etkisinden kurtarabilmiştim onu -o zaman onun eski Raist gibi olacağını biliyorum. Benim o çok sevdiğim küçük kardeşim." Caramon'un sesi dalgınlaştı, gözleri nemlendi. "Gelip bizimle yaşayabilir Tas."

"Ya Tika?" diye sordu Tas tereddütle. "O senin birini öldürmen konusunda ne hissedecek?"

Caramon'un kahverengi gözlerinde hiddetle şimşekler çaktı. "Sana daha önce de söylemiştim -onun hakkında konuşma Tas!"

"Ama Caramon..."

"Ciddiyim Tas!"

Ve bu kez koca adamın ses tonundan Tas'ın fazla ileri gittiğim ifade eden bir ton vardı. Kender yatağında hüzünle kamburunu çıkartıp oturdu. Ona bakan Caramon içini çekti.

"Bak Tas," dedi sakin sakin, "bir kere açıkladım bunu sana. Tika'ya iyi davranamadım. Beni evden atmakta haklıydı, bunu şimdi anlıyorum, gerçi bir zamanlar onu hiç affedemeyeceğimi zannediyordum." Koca adam bir an için sessizleşti, düşüncelerine çeki düzen vermeye çalıştı. Sonra, yeniden içini çekerek devam etti. "Ona bir keresinde, Raistlin hayatta olduğu sürece, benim için ilk sırada olacağını söylemiştim. Onu, ona bütün sevgisini verebilecek birisini bulması konusunda uyarmıştım. İlk başlarda, Raistlin kendi yoluna gittiğinde, bunu yapabilirim gibi gelmişti. Ama" - başını salladı- "bilmiyorum. Ve Tika hakkında da düşüneme-. yeceğim! O-o hep ayağıma bağ oluyor..."

Tas'ın bütün söyleyebildiği, "Ama Tika seni çok seviyor!" idi. Ve tabii ki yanlış bir seçimdi. Caramon kaşlarım çatarak, topuzunu

yeniden savurmaya başladı.

"Tamam Tas," dedi, sesi o kadar derinden geliyordu ki, sanki kenderin ayaklarının dibinden çıkıyordu, "sanırım bu sözlerin veda anlamına geliyor. Cüceden başka bir oda iste. Ben dediğimi yapacağım ve eğer işler rast gitmezse, senin de başının belâya girmesini istemiyorum..."

"Caramon, sana yardım edemem, demek istemediğimi biliyorsun," diye geveledi Tas. "Bana ihtiyacın var!"

"Evet sanırım öyle," diye kekeledi Caramon, kızararak. Sonra Tas'a bakarak özür dilercesine gülümsedi. "Özür dilerim. Bir daha Tika hakkında konuşma yeter, tamam mı?"

"Tamam," dedi Tas mutsuzca. Koca adam silahlarını kaldırıp, yatmak için hazırlanırken o da Caramon'a karşılık olarak gülümse-mişti. Ama bu keyifsiz bir tebessümdü; yatağına büzüşüp yattığında Flint öldüğünden beri kendini hissetmediği kadar mutsuz ve sıkkın hissediyordu kendini.

"Kesinlikle o bunu hiç tasvip etmezdi," dedi Tas kendi kendine, yaşlı, huysuz cüceyi düşünerek. "Onu duyabiliyorum bile. 'Aptal, kapı kulpu kılıklı kender!' derdi. 'Büyücüleri öldürmekmiş! Niye herkesi zahmetten kurtarıp, kendi kendinizi temizlemiyorsunuz!' Sonra Tanis de var," diye düşündü Tas daha da hüzünlenerek. "Onun da ne diyeceğini hayal edebiliyorum!" Yattığı yerde dönen Tas battaniyeyi çenesine kadar çekti. "Keşke burada olsaydı! Burada bize yardım edebilecek birilerinin olmuş olmasını öyle isterdim ki! Caramon sağlıklı düşünemiyor, biliyorum, düşünemiyor! Ama ben ne yapabilirim? Ona yardım etmem gerek. O benim arkadaşım. Üstelik ben olmazsam başını da belâdan kurtaramaz!"

Ertesi gün Caramon'un Oyunlar'daki ilk günüydü. Tas, sabahın erken vakitlerinde Tapınak'a ziyaretini yapmış ve o akşamüstü yapılacak olan, Caramon'un dövüşünü seyredecek şekilde geri dönmüştü. Yatağa oturmuş kısa bacaklarını bir ileri, bir geri sallayan kender, cüce ile Pheragas'ın kostümünü getirmelerini bekleyen Caramon sinirli sinirli volta atarken raporunu veriyordu.

"Haklısın," diye itiraf etti Tas gönülsüzce. "Görünüşe göre Fistandantilus'un epey bir uykuya ihtiyacı var. Her gece erkenden yatıp ölü gibi uyuyor -ya-yani" Tas kekeledi- "yani sabaha kadar deliksiz bir uyku çekiyor."

Caramon ona suratsızca baktı.

"Muhafızlar?"

"Yok," dedi Tas omuzlarını silkerek. "Kapısını kitlemiyor bile. Tapmak'ta kimse kapısını kitlemiyor.

Sonuç olarak orası kutsal bir yer; ya herkes birbirine güveniyor, ya da kilit altında tutacak bir şeyleri yok. Bilirsin," dedi kender düşünceler içinde, "ben hep kapı kilitlerinden nefret etmişimdir ama şimdi onlarsız bir hayatın çok sıkıcı olacağına karar verdim. Tapmak'ta birkaç odaya girdim" -Tas neşeyle Caramon'un dehşet içindeki bakışını görmemezliğe geldi-"inan bana, bu zahmete değmez bile. Bir büyü kullanıcısının farklı olacağını düşünürsün ama Fistandantilus büyü zımbırtılarından hiçbirini orada tutmuyor. Bana kalırsa o odayı, sadece sarayı ziyaret ettiği zamanlar geceyi geçirmek için kullanıyor. Ayrıca," diye dikkat çekti kender, aklında ani bir şimşek çakarcasına, "saraydaki tek kötü insan o, yani kendisini kendinden başka birinden korumak zorunda değil!"

Çoktan dinlemekten vazgeçmiş olan Caramon bir şeyler mırıldanarak odayı adımlamaya devam etti. Tas huzursuz bir edayla kaşlarını çattı. Aniden aklına artık Caramon ile kendisinin de kötü büyü kullanıcılarıyla aynı kefeye kondukları gelmişti. Bu, kararını vermesini sağlamıştı.

"Bak, çok üzgünüm Caramon," dedi Tas, bir an sonra. "Galiba ben sana yardım edemeyecekmişim zaten. Kenderler bazen o kadar ayrıtılarla uğraşmazlar, yani kendi şeyleri, hatta bazen başkalarının eşyaları söz konusu olunca; ama bir kenderin hayatı boyunca birini öldürmüş olabileceğini hiç zannetmiyorum!" İçini çektikten sonra titrek bir sesle devam etti. "Sonra, Flint'i de düşünmem gerek...sonra Sturm'u. Biliyorsun Sturm böyle bir şeyi tasvip etmezdi! O çok mağrurdu. Bu doğru değil Caramon! Böyle bir şey bizi, en az Fistandantilus kadar kötü yapar. Veya belki daha da kötüsü."

Caramon ağzını açtı ve tam cevap verecekken kapı savrularak açıldı ve Arack içeri daldı.

"Nasılız bakalım koca adam?" dedi cüce, Caramon'a neşeyle bakarak. "Buraya ilk geldiğinden beri epey değiştin, değil mi?" Koca adamın sert kaslarını takdirle okşayarak -yumruğunu sıkıp-aniden Caramon'un midesine indirdi. "Çelik kadar sert," dedi sırıtıp, elini acıyla sallayarak.

Caramon bezginlikle bakışlarını cüceye indirdi, Tas'a baktı ve sonra içini çekti. "Kostümüm nerede?" diye homurdandı.

"Neredeyse Tam Seyirlik zamanı geldi."

Cüce bir torba uzattı. "Burada. Endişelenme, giyinmek pek vaktini almaz."

Torbayı sinirle cücenin elinden kapan Caramon torbayı açtı. "Gerisi nerede?" diye sordu o sırada odasına girmiş olan pheragas'a.

"Hepsi bu!" diye kıkırdadı Arack. "Giyinmenin pek vaktini almayacağını söylemiştim!"

Caramon'un yüzü mosmor oldu. "Be-ben sadece bunu...giye-mem..." diye kekeledi, torbayı aceleyle kapatarak. "Hanımların da olacağını söylemiştin..."

"Ve bronz teninin her bir milimine bayılacaklardır!" diye baykuş gibi güldü Arack. Sonra cücenin çarpık yüzünden kahkahası silindi gitti, yerini kara, tehditkâr, çatık kaşlı bir ifade aldı. "Geçir onu üstüne koca ahmak. Ne seyretmek için para veriyorlar zannettiydin? Dans gösterisi mi? Hayır- ter ve kan kaplı bedenler görmek için para ödüyorlar. Ne kadar çok beden, ne kadar çok ter, ne kadar çok kan -gerçek kan- görürlerse o kadar iyi!"

"Gerçek kan mı?" Caramon bakışlarını kaldırdı, kahverengi gözlerinden şimşekler çakıyordu. "Ne demek istiyorsun? Sen ne demiştin..."

"Pöh! Onu hazırla Pheragas. Ve bu işi yaparken, bir yandan da bu şımarık velete yaşamın hakikatlerini de öğret. Büyüme zamanı geldi benim güzel kuklam, Caramon'cuğum." Cüce bu sözle ve kulakları yırtan bir kahkahayla yürüyüp çıktı.

Pheragas, cücenin geçmesi için yana çekildikten sonra küçük odaya girdi. Genellikle neşeli ve canlı olan yüzü boş bir maskeydi şimdi. Gözlerinde hiç bir ifade yoktu ve gözlerini Caramon'dan kaçırıyordu.

"Ne demek istedi? Büyümekle?" diye sordu Caramon. "Gerçek kanla?"

"Al," dedi Pheragas boğuk bir sesle, soruyu duymamazlığa gelerek. "Bu tokaları iliklemene yardım edeyim. İlk başta alışmak için biraz zaman gerekiyor. Tamamen süs olsun, hemencecik kırılsınlar diye yapılmış. Üzerindeki bir parça açılıp yere düşünce seyirciler bayılıyor."

Torbadan süslü bir omuzluk çıkartarak Caramon'a bağlamaya başladı; Caramon'un arkasından dolanmış bağlıyor, gözlerini de tokalardan ayırmıyordu.

"Bu altından yapılmış," dedi Caramon yavaşça.

Pheragas homurdandı.

"Tereyağı bir bıçak darbesini bundan daha iyi engellerdi," diye devam etti Caramon, zırhı elleyerek. "Şu

cafcaflı zımbırtılara bak! İnsanın kılıcı bunlara takılır durur."

"Ya." Pheragas güldü ama bu zoraki bir kahkahaydı. "Gördüğün gibi, bunu giymektense çıplak olmak daha iyi."

"Çok fazla üzülmeme gerek yok o halde," dedi Caramon ciddiyetle, torbada süslü bir miğferin yanı sıra geriye kalan yegâne nesne olan deri kuşağı çekip çıkartarak. Kuşak da altınla işlenmişti ve mahrem yerlerini anca kapatıyordu. Pheragas'ın yardımıyla giyindiğinde, kender bile Caramon'un arkadan görünüşüne bakarak kızardı.

Pheragas gitmek için davranmıştı ki Caramon, elini adamın koluna koyarak, onu durdurdu. "Bana söylesen fena olmaz dostum. Yani hâlâ dostumsan eğer."

Pheragas, Caramon'a dikkatle baktıktan sonra omuzlarını silk-ti. "Şimdiye kadar anlamışsındır diyordum. Keskin silahlar kullanırız. A, tamam, kılıcın keskin kısmı içine katlanıyor," diye ekledi, Caramon'un gözlerinin kısıldığını görerek. "Ama eğer sana vuran olursa, kan akar -gerçekten akar. O yüzden senin bıçak darbelerinin üzerinde durduk."

"Yani insanlar gerçekten yaralanıyor mu? Ben birini incitebilir miyim? Kiiri gibi, ya da Rolf gibi ya da Barbar gibi birini?" Caramon'un sesi hiddetle yükseldi. "Başka ne dolaplar dönüyor! Bana daha başka neler anlatmadın -dostum!"

Pheragas, Caramon'a buz gibi bir bakış fırlattı. "Ben bu yara izlerini nereden aldım zannediyordun? Dadımla oynarken mi? Bak, günün birinde anlayacaksın. Şu anda açıklayacak vakit yok. Sadece bize, Kiiri ile bana, güven. Bizi izle. Ve -gözlerini minotaurlardan ayırma. Onlar kendileri için dövüşür; bir efendi veya sahip için değil. Onlar kimseye hesap vermez. A, kurallara uymayı kabul etmişlerdir -buna mecburdurlar yoksa Kralrahip onları gemilere bindirdiği gibi Mithas'a geri postalar. Ama...işte, insanların en gözde dövüşçüleri onlardır. İnsanlar onların kan dökmesine, bayılır. Ve verdikleri kadar, almayı da bilirler."

"Çık dışarı!" diye hırladı Caramon.

Pheragas bir an durup ona baktıktan sonra dönüp kapıdan çıktı. Yalnız, kapıya varınca bir an durdu.

"Dinle dostum," dedi sert bir edayla, "ringde aldığım bu izler birer şeref nişanıdır; her biri en azından bir şövalyenin müsabakalarda kazanmış olduğu ödüller gibidir! Bizim bu bayağı gösteriden kurtarabileceğimiz yegâne onur bu! Arenanın kendi kanunları vardır Caramon ve bu kuralların orada oturmuş kendi zevkleri için kan içinde kalan kölelerini seyreden şövalyeler ve soylularla hiç bir ilgisi yoktur. Onlar kendi onurlarından söz ederler. Eh, bizim de kendi onurumuz var. Bizi hayatta tutan da bu." Sessizleşti. Sanki bir şeyler daha söyleyecek gibiydi ama Caramon'un bakışları yerden kalkmamıştı; koca adam inatla adamın sözlerini veya oradaki varlığını onaylamayı reddediyordu.

Sonunda Pheragas, "Beş dakikan var," diyerek, kapıyı arkasından çarpıp çıktı.

Tas bir şeyler söylemek için yanıp tutuşuyordu ama Caramon'un yüzünü görünce kender bile susması gerektiğini anladı.

Bir savaşa kötü kanla katılırsan, akşama kalmaz bütün kanın dökülür. Caramon hangi aksi, yaşlı komutanın bunu kendisine söylemiş olduğunu hatırlamıyordu ama bunu apaçık bir gerçek olarak kabul etmişti. İnsanın yaşamı genellikle birlikte savaştığı insanların sadakatine bağlı olurdu. İnsanların arasındaki sorunların halledilmesi iyi bir fikirdi. Üstelik kin beslemeyi de sevmiyordu. Bu onun midesini bulandırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

O yüzden, kendisinden evvel arenaya çıkmak için arkasını dönerken Pheragas'ın elini sıkmak ve özür dilemek zor olmamıştı. Pheragas, Caramon'un özrünü sıcak kanlılıkla kabul ederken -olanları Pheragas'tan duymuş olduğu belli olan- Kiiri de takdirini bir tebessümle belirtmişti. Ayrıca Caramon'un giysisini takdir ettiğini de belirmişti; adama, parıltılı yeşil gözleriyle öylesine açık bir hayranlıkla bakmıştı ki Caramon utancından kızarmıştı.

Üçü durmuş, arenanın altındaki koridorlarda konuşuyor, kendi girişlerini bekliyorlardı. Yanlarında o gün dövüşecek olan diğer gladyatörler olan Rolf, Barbar ve Kızıl Minotaur vardı. Tepelerinde halkın zaman zaman sesinin yükseldiğini duyabiliyorlardı ama ses onlara boğularak geliyordu. Boynunu kırıp bakan Caramon giriş kapısını görebiliyordu. Başlama saatinin gelmiş olmasını diledi. Çok nadiren bu kadar sinirli olurdu; savaşa giderken hissettiğinden daha sinirli olduğunu fark etti.

Diğerleri de bu gerginliği yaşıyordu. Bu, Kiiri'nin haddinden

fazla tiz ve yüksek olan kahkasmdan, Pheragas'ın yüzünden aşağı dökülen terden belliydi. Ama bu olumlu bir

gerginlikti, heyecanla karışık bir gerginlik. Ve aniden Caramon, dövüşün başlamışını dört gözle beklediğini fark etti.

"Arack isimlerimi/i söyledi," dedi Kiiri. Pheragas, Caramon ve kadın ilerledi -cüce, birlikte güzel çalıştıkları için bir takım halinde dövüşmelerinin uygun olacağına karar vermişti. (Ayrıca diğer iki profesyonelin, Caramon'un hatalarını örtbas edeceğini umuyordu!)

İlk başta, arenaya ilk adım attığında, Caramon'un ilk dikkatini çeken şey gürültü olmuştu. Gürültü, gökgürültüsünü andırır dalgalar halinde birbiri ardı sıra üzerine çarpıyor, sanki tepesindeki güneş içindeki gökyüzünden geliyordu. Bir an için aklı karışarak kendini kaybolmuş hissetti. Bu son birkaç aydır bütün gayretiyle çalışıp idman yaptığı- artık aşina olduğu arena, aniden yabancı bir yer oluvermişti. Gözleri arenayı halka şeklinde çevreyelen sıra sıra oturma yerlerine gitti; binlerce kişinin görüntüsü karşısınc boğulur gibi olmuştu; sanki herkes ayağa kalkmış bağırıyor, ayak larını yere vuruyor, çığlıklar atıyordu.

Gözlerinin önünde renkler uçuşuyordu: Yarış Günü'nü ila eden, neşeyle dalgalanan sancaklar, İstar'ın tüm soylu ailelerimi ipek sancakları ve mevsimine göre, meyvalı buzdan tutun da tar«l bean çayına kadar herşeyi satan satıcıların daha mütevazi sancakı; lan. Ve sanki her şey hareket halindeydi, bu hareket başını döndür muş aniden midesini bulandırmaya başlamıştı. Derken Kiiri'nir serin elini kolunda hissetti. Dönünce kadının ona güven verircesine! gülümsediğini gördü. Kadının arkasında tanıdık arenayı gördü, Pheragas'ı gördü, diğer arkadaşlarını gördü.

Kendini daha iyi hissederek hemen dikkatini yeniden kend hareketlerine çevirdi. Aklını işine vermesinde yarar olduğunu hatırlattı kendisine sertçe. Eğer provasını yaptıkları tek bir hareket kaçıracak olsa sadece bir ahmak gibi görünmekle kalmayacak yanlışlıkla birinin canını da yakabilecekti. Kılıç darbelerinde, n« kadar dakik davranması gerektiği konusunda Kiiri'nin ne kada ısrarcı olduğunu hatırladı. Şimdi, diye düşündü kasvetle, nedenir biliyorum.

Gözlerini ekip arkadaşları ve arenadan ayırmadan, gürültü vefflj kalabalığı duymamazlığa gelerek, yerini alıp başlamak için bekle-ı \ meye koyuldu. Her nasılsa arena değişik görünüyordu ve bir an için ne olduğunu anlayamadı. Sonra, nasıl onlar giysilerini jt giymişlerse, cücenin de arenayı öyle süslemiş olduğunu fark etti. İşte her gün üzerinde dövüştüğü, üzeri talaş dolu bildik platformlardı; ama şimdi, dünyanın dört köşesini temsil eden sembollerle süslenmişlerdi.

Bu dört platformun etrafında kızgın kömürler alevlenmişti; ateşler gürlüyor, yağlar kaynıyor ve fokurduyordu. Ölüm Çukuru denen bu yerleri tahta köprüler aşıyor, dört platformu birbirine bağlıyordu. İlk başta bu Çukurlar Caramon'u telaşlandırmıştı. Ama oyunların daha ta başında, bunların sadece seyirciyi etkilemek için olduğunu öğrenmişti. Seyirciler, dövüşçünün arenadan sürülüp köprülere gelmesine bayılıyordu. Barbar, Rolf'u topuklarından tutup kaynayan yağ üzerinde tutunca çıldırmışlardı. Provalarda bunların hepsini görmüş olduğu için, Rolf'un yüzündeki dehşete kapılmış ifadeyi, kendini kurtarmak için yaptığı -ki her zaman Rolf'un güçlü kollarıyla Barbar'ın başına indirdiği bir darbeyle biterdi- o çaresiz çırpınışı görünce Kiiri ile birlikte gülebiliyordu.

Güneş en yüksek noktasına ulaşmış, ve altından bir şimşek Caramon'un bakışlarını arenanın ortasına çekmişti. Burada Özgürlük Sivrisi duruyordu: Altından yapılmış son derece narin ve etrafındaki kabalıklara uymayacak kadar süslü, yüksek bir yapıydı. En tepesinde bir anahtar asılıydı, demir tasmaların hepsini açabilecek altın bir anahtar. Caramon, antremanlar sırasında sivriyi sık sık görmüştü ama Arack'ın bürosunda kilitli duran anahtarı hiç görmemişti. Sadece bu anahtara bakmak bile boynundaki tasmanın normalin üzerinde ağır olduğunu hissetmesine neden oluyordu. Gözleri ani göz yaşlarıyla dolmuştu. Özgürlük... Sabah uyanıp kapıdan çıkabilmek, bu engin dünyada dilediğin yere gidebilmek. Bu kadar basit bir şeydi. Şimdi, ne kadar özlü-yordu bunu!

Sonra Arack'ın ismini söylediğini duydu, kendilerini işaret ettiğini gördü. Silahını kapan Caramon, aklında hâlâ Altın Anahtar'ın görüntüsüyle Kiiri'ye döndü. Sene sonunda, Oyunlarda başarı sağlamış olan her köle sivriye tırmanıp anahtarı alma hakkı için dövüşebilecekti. Her şey numaradandı tabii ki. Arack her zaman, seyirci toplamayı garanti edenleri seçerdi. Caramon, en büyük endişesi kardeşi ve Fistandantilus olduğu için, bu konuda daha önce hiç düşünmemişti. Ama şimdi, yeni bir amacı olduğunu fark etti. Vahşi bir narayla, selam vermek için sahte

kılıcını havaya kaldırdı. ,

Kısa bir süre sonra Caramon rahatlayıp eğlenmeye başlamıştı. Kalabalığın haykırışları ve alkışından

hoşlandığını fark etti. Onların heyecanına kapılarak, onlar için oynadığını fark etti -aynı Kiiri'nin söylemiş olduğu gibi. Isınma gösterilerinde aldığı birkaç yara birşey değil, sadece birkaç sıyrıktan ibaretti. Acı bile duymuyordu. Endişelenmiş olduğu için kendi kendine güldü. Pheragas, böyle aptalca bir şeyi söylememekte haklıydı. Bu işi bu kadar büyüttüğü için pişman olmuştu.

"Seni seviyorlar," dedi Kiiri, dinlenmek için verdikleri molalardan birinde sırıtarak. Bir kez daha kadının gözleri hayranlıkla Caramon'un adeleli, gerçekten de çıplak olan bedenini tarayarak. "Onları suçlamıyorum. Güreşinizi seyretmek için ben bile sabırsızlanıyorum."

Adamın kızarması karşısında Kiiri gülmüştü ama Caramon kadının gözlerinden şaka yapmadığını anlamıştı ve aniden kadının -idmanlar sırasında hiç fark etmemiş olduğu- dişiliğini şiddetle fark etti. Belki de bunun nedeni, kadının ufacık, her şeyi ortada bırakıp yine de en çok arzulanan kısımları gözden kaçırması için tasarlanmış olduğu anlaşılan giysisiydi. Caramon'un kanı, her zaman savaşta bulduğu o tutku ve zevkle tutuştu. Tika'ya ait karışık bazı anılar geldi aklına, gözleriyle niyetlendiğinden fazlasını söylemekte olduğunu fark ederek, aceleyle bakışlarını Kiiri'den çevirdi.

Bu manevra nispeten başarılı olmuştu çünkü bu kez de seyircilerin oturdukları yere çevirmişti gözlerini: Ona hayranlıkla bakan, belli ki onun dikkatini çekmeye çalışan, bir sürü güzel kadının gözlerine.

"Sıra yine bizde," diye dürttü Kiiri ve Caramon minnettarlıklı ringe döndü.

Barbar iri adımlarla ilerlerken, Barbar'a sırıttı. Bu onlarım büyük numarasıydı; bunun provasını Caramon'la çok kereler tekrarlamışlardı. Birbirleriyle yüzleştiklerinde Barbar, Caramon'aı göz kırptı; yüzleri hiddetli bir nefretle çarpıldı adeta. Hayvanlar gibi hırlaşıp, homurdanan her iki adam da çömelmiş, tansiyona yeterince yükseltecek süreler boyunca birbirlerini ringin kenarına sürmüşlerdi. Caramon tam sırıtacakken kendine gelip, yüzüne kötü bir ifade takınması gerektiğini hatırlattı. Barbar'ı seviyordu-Bozkırlı olan adam birçok yönden ona (uzun boyluydu, siyah

saçlıydı, gerçi sert korucu kadar ciddi değildi) Nehiryeli'ni çağrıştırıyordu.

Barbar da bir köleydi ama boynundaki demir tasma hem eskiydi, hem de sayısız dövüş sırasında çizilmişti. Bu yıl altın anahtar için dövüşeceklerden birinin o olacağı kesindi.

Caramon, katlanır kılıcıyla bir hamlede bulundu. Barbar kolaylıkla bu hamleden sakınarak Caramon'a çelme takıp onu rahatlıkla devirdi. Caramon kükreyerek yere düştü. Seyirciler kadınlar ah etti ama gözde bir dövüşçü olan Barbar için de epey tezahürat vardı. Barbar yüzükoyun yatmış Caramon'a bir mızrakla saldırdı. Kadınlar dehşetle çığlıklar attı. Son anda Caramon yana doğru yuvarlanarak Barbar'ın ayağına yapıştı ve adamı talaş kaplı platforma çekti.

Gökgürültüsü gibi tezahürat vardı. İki adam arenanın zemininde birbirlerine sarıldılar. Kiiri yere düşmüş yoldaşına yardım etmek için atıldı ve kalabalığı mest edercesine Barbar her ikisine de karşı koyup uzaklaştırdı. Sonra Caramon, gösterişli bir hareketle Kiiri'ye çizginin gerisine gitmesini işaret etti. Kalabalık, onun bu küstah rakibiyle tek başına başa çıkmak istediğini anlamıştı.

Kiiri, Caramon'un poposunu okşadıktan sonra (bu metinde yoktu ve neredeyse Caramon'un bir sonraki hamlesini unutmasına neden olmuştu) koşarak ayrıldı. Barbar, katlanır bıçağını çekmiş olan Caramon'a daldı. Bu gösterinin son hareketiydi -daha önceden planlanmış olduğu gibi. Ustaca bir manevrayla Barbar'ın kalkmış kolunun altına dalan Caramon sahte bıçağı tam, tüylü göğüs zırhının altına ustalıkla saklanmış olan tavuk kanı dolu kesenin bulunduğu, Barbar'ın midesine sapladı.

İşe yaramıştı! Tavuk kanı Caramon'un üzerine sıçramış eli ve kolundan aşağıya doğru akmaya başlamıştı. Caramon, zafer dolu başka bir göz kirpisi görmek umuduyla Barbar'ın yüzüne baktı... Bir terslik vardı.

Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı, metinde yazdığı gibi. Ama gözleri gerçek acı ve şokla açılmıştı. İleri doğru sendeledi -bu da metinde vardı- ama ıstırap içinde kesilen nefesi yoktu. Caramon adamı yakalarken, dehşet içinde kolundan aşağıya akan kanın ılık olduğunu fark etti!

Hançerini kurtaran Caramon, bir yandan üzerine yığılmakta olan Barbar'ı tutmaya çabalarken, bir yandan da hançere baktı. Hançer hakikiydi!

"Caramon..." Adam boğuldu. Ağzından kan boşaldı.

Seyirci gürlüyordu. Aylardır böyle güzel bir efekt görmemişlerdi!

"Barbar! Bilmiyordum!" diye haykırdı Caramon, hançere dehşetle bakarken. "Yemin ederim!"

Derken Pheragas ile Kiiri yanına gelmişler, arenanın zemininde ölmekte olan Barbar'ı teskin etmesine yardım etmeye başlamışlardı.

"Rolüne devam et!" diye atıldı Kiiri sertçe.

Caramon neredeyse, içindeki öfkeyle kadına vuracaktı ama Pheragas kolunu yakaladı. "Senin hayatın, bizim hayatlarımız buna bağlı!" diye tısladı siyah adam. "Ve minik dostunun yaşamı!"

Caramon onlara aklı karışarak baktı. Ne demek istiyorlardı? Neler söylüyorlardı? Bir adam öldürmüştü daha şimdi -bir arkadaşını! İnleyerek kendini Pheragas'tan kurtardı ve Barbar'ın yanına diz çöktü. Kalabalığın tezahüratını belli belirsiz duyuyordu ve -içinden derinlerden bir ses- kalabalığın onun bu hareketine de bayıldığını söylüyordu. Galip, "ölüye" minnet borcunu ödüyor.

"Affet beni," dedi, başını ona anlayışla sallayan Barbar'a.

"Senin suçun yok," diye fısıldadı adam. "Kendini suçlama.. " Gözleri sabitlendi, bir kan baloncuğu dudakları üzerinde patladı.

"Onu arenadan çıkarmamız lazım," diye fısıtldadı Pheragas sertçe Caramon'a, "ve hoş görünmesini de sağlamamız gerek. Aynı provasını yaptığımız gibi. Anlıyor musun?"

Caramon boş boş başını salladı. Yaşamın...minik dostunun yaşamı. Ben bir savaşçıyım. Daha önce de insan öldürdüm. Ölüm yeni bir şey değil. Minik dostunun yaşamı. Emirlere uy. Buna alışığım zaten. Emirlere uy, sonra bir çaresini buluruz...

Bunu tekrar tekrar tekrarlayan Caramon aklının hiddet ve acıyla yanan kısmını bastırabilmeyi başardı. Soğukkanlılıkla, provalarda yüzlerce kez tekrarlamış oldukları gibi Barbar'ın "cansız" cesedini ayağa kaldırırken Kiiri ile Pheragas'a yardım etti. Hatta kalabalığa doğru dönerek eğilerek selam verecek gücü bile buldu kendinde. Pheragas boşta kalan kolunun ustaca bir hareketiyle "ölü" Barbar'ın da eğilerek selam verir gibi görünmesini sağlamıştı. Kalabalık buna bayılarak çılgınlar gibi tezahüratta bulundu. Sonra üç arkadaş cesedi sahneden sürükleyerek, aşağıdaki karanlık koridorlara doğru görürdüler.

Oraya vardıklarında Caramon, Barbar'ın soğuk taşlar üzerine

yatırılmasına yardım etti. Uzun süre, arenaya çıkma sıralarını bekleyen, hayatsız bedene baktıktan sonra gölgeler içinde eriyen diğer gladyatörlerin yanında olduklarını belli belirsiz algılayarak gözlerini cesetten ayırmadı.

Caramon yavaş yavaş ayağa kalktı. Dönerek Pheragas'ı yakaladığı gibi bütün gücüyle siyah adamı duvara savurdu. Kemerindeki kanlı hançeri çıkartan Caramon bunu Pheragas'ın gözleri önünde tuttu.

"Bir kazaydı," dedi Pheragas sıktığı dişleri arasından.

"Keskin silahlar!" diye haykırdı Caramon, Pheragas'ın başını kabaca taş duvara doğru iterek. "Biraz kanatır! Şimdi, anlat bana! Cehennem adına, neler olup bitiyor!"

"Bir kazaydı ahmak," diye geldi alaycı bir ses.

Caramon döndü. Cüce önünde durmuştu; küçük güdük bedeni, arenanın altındaki karanlık ve rutubetli koridorda çarpık bir gölgeydi.

"Şimdi ben sana kazaları anlatayım," dedi Arack, sesi yumuşak ve haince çıkıyordu. Arkasında sopası koca elinde, Raag'ın devasa sureti yükseliyordu. "Pheragas'ı bırak. Kiiri ile birlikte onların arenaya dönüp selam vermeleri gerekiyor. Siz bugün kazananlardınız."

Caramon bir an için Pheragas'a baktıktan sonra elini indirdi. Hançer, hissini yitirmiş parmaklarından kayıp yere düştü; Caramon duvara yaslandı. Kiiri suskun bir sempatiyle ona baktıktan sonra elini koluna koydu. Pheragas içini çekerek kendini beğenmiş cüceye zehir zemberek bir bakış fırlattıktan sonra Kiiri ile birlikte koridordan ayrıldı. Taş zeminde, kimsenin ellemediği Barbar'ın cesedi etrafından dolandılar.

"Bana kimsenin ölmediğini söylemiştin!" dedi Caramon hiddet ve acıyla boğulan bir sesle.

Cüce, koca adamın önünde durmak için ilerledi. "Bir kazaydı," diye tekrarladı Arack. "Buralarda kazalar olur. Özellikle de dikkatli olmayanların başına gelir. Eğer dikkatli olmazsan, senin de başına gelir. Ya da o minik arkadaşının başına. Şimdi, buradaki Barbar dikkatli değildi. Ya da sahibi fazla dikkatli değildi."

Caramon başını kaldırdı, cüceye gözleri şok ve dehşetle açılmış bakıyordu.

"Hah, görüyorum ki sonunda anladın." Arack başını onaylar-casına salladı.

"Bu adam öldü çünkü sahibi birilerini kızdırdı," dedi Cararnon yavaşça.

"Evet." Cüce sırıtarak sakalına asıldı. "Uygarca, değil mi? Eski günlerdeki gibi değil. Kimse daha akıllı değil. Efendisinden başka tabii ki. Adamın yüzünü bu akşamüstü gördüm. Sen Barbar'a vurur vurmaz anladı. Hançeri ona da soksaydın fark etmezdi. Mesajı aldı."

"Bu bir uyarı mıydı?" diye sordu Caramon boğulur gibi olarak.

Cüce yeniden başıyla onaylayıp omuzlarını silkti.

"Kim? Onun sahibi kimdi?"

Arack, Caramon'u aklı karışarak süzerken tereddüt etti, yüzü çarpılarak hiddetli bir ifade aldı. Caramon onun anlatırsa ne kazanır, sessiz kalırsa ne elde eder diye kafasının içinden hesaplar yaptığını neredeyse görebiliyordu. Belli ki "anlat" sütunundaki paralar daha ağır basmıştı çünkü çok uzun süre tereddütte kalmadı. Caramon'a eğilmesini işaret ederek kulağına bir isim fısıldadı.

Caramon'un aklı karışmış gibi görünüyordu.

"Yüksek rahip, Paladine'ın Saygıdeğer Rahibi," diye ekledi cüce. "Kralrahip'ten sonra gelen ikinci adam. Ama kötü bir düşman kazandı, kötü bir düşman." Arack başını salladı.

Tepelerinden boğuk bir tezahürat sesi patlak verdi. Cüce bakışlarını kaldırdıktan sonra tekrar Caramon'a indirdi. "Senin de yukarı çıkıp selam vermen gerek. Bunu bekliyorlar. Sen galipsin."

"Peki ya o?" diye sordu Caramon, bakışları Barbar'a kayarken. "O yukarı çıkmayacak. Merak etmeyecekler mi?"

"Kramp girdi. Hep olur. Selamını veremeyecek," dedi cüce umursamazca. "Emekliye ayrıldığı, azad edildiği haberini yayarız."

Azad edildi! Gözlerine yaşlar doldu. Bakışlarını çevirerek koridordan aşağıya doğru baktı. Başka bir tezahürat daha duyuldu. Gitmesi gerekiyordu. Senin yaşamın. Bizim yaşamlarımız. Minik dostunun yaşamı.

"Bu yüzden," dedi Caramon boğuk bir sesle, "bu yüzden öldürttünüz onu bana! Çünkü artık ben varım! Konuşmayacağımı biliyorsunuz..."

"Onu zaten biliyordum," dedi Arack, çarpık bir tebessümle. "Senin onu öldürmen işe fazladan bir hareket kattı diyelim. Müşteriler bundan hoşlanır, benim işi ciddiye aldığımı gösteriyor. Görüyorsun ya bu uyarıyı yollayan senin sahibindi! Bunu kendi kölesinin yerine getirmesini takdir eder, diye düşündüm. Tabii bu

seni birazcık tehlikeye atıyor. Barbar'ın ölümünün öcü alınmalı. Ama bir kez söylentiler yayıldığında bizim iş için harikalar yaratacak."

"Benim efendim mi!" diye nefesi kesildi Caramon'un. "Ama beni sen aldın! Okul..."

"Ha, ben sadece bir aracı oldum." Cüce kıkırdadı. "Bilmiyor olabileceğini düşünmüştüm!"

"Ama kim benim..." Ve o zaman Caramon cevabı anladı. Cücenin söylediği sözleri duymadı bile. Kafasının içinde aniden yankılanan gümbürtü sesinden duyamadı. Kan kırmızısı bir dalga yükseldi, onu boğdu. Ciğerleri acıdı, midesi kalktı ve ayakları boşaldı.

Kendine geldiğinde, kendini koridorda, başı öğrenin dizleri arasında oturuyor buldu. Başı artık dönmüyordu. Soluklanan Caramon başını kaldırdı, sallıyarak başını ogreden kurtardı.

"Ben iyiyim," dedi kanı çekilmiş dudakları arasından.

Raag önce ona, sonra da cüceye baktı.

"Bu halde onu dışarı çıkartamayız," dedi Arack, Caramon'a bezginlikle bakarak. "Böyle sudan çıkmış balık gibi dururken. Onu odasına taşı."

"Hayır," dedi karanlık içinden cılız bir ses. "Ben onunla ilgilenirim."

Tas gölgeler içinden çıktı; yüzü en az Caramon'unki kadar soluktu.

Arack tereddüt ettikten sonra bir şeyler hırladı ve arkasını döndü. Ogreye yaptığı bir el işaretiyle, kazananlara armağanlarını vermek için üst kata tırmanarak aceleyle ayrıldı.

Tasslehoff, Caramon'un yanına diz çöktü, eli koca adamın ko-lundaydı. Kenderin bakışları, yerde unutulmuş olan bedene kaydı. Caramon'un bakışları da onu izledi. Gözlerindeki acı ve ıstırabı gören Tas boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. Tek bir söz söyleyemiyor sadece Caramon'un kolunu okşuyordu.

"Ne kadarını duydun?" diye sordu Caramon boğuk bir sesle.

"Yeteri kadarını," diye mırıldandı Tas. "Fistandantilus."

"Başından beri bunları o planlamış." İçini çeken Caramon başını arkaya yaslayıp gözlerini yumdu. "Bizden bu şekilde kurtulacak. Kendisinin bir şey yapmasına gerek bile yok. Sadece bırakacak bu...bu rahip..."

"Cjuarath."

"Evet, Quarath'm bizi öldürmesini sağlayacak." Caramon yumruklarını sıktı. "Büyücünün elleri kana bulanmayacak! Raistlin hiç kuşkulanmayacak. Ve bundan böyle her dövüşte ben merak içinde olacağım. Kiiri'nin elinde tuttuğu o hançer gerçek mi?" Gözlerini açan Caramon kendere baktı. "Ve sen Tas. Sen de bu işin içindesin. Cüce öyle dedi. Ben ayrılamam ama sen ayrılabilirsin! Senin buradan kurtulman gerek!"

"Nereye giderim?" diye sordu Tas çaresizlik içinde. "Beni bulur Caramon. O, gelmiş geçmiş en güçlü büyü kullanıcısı. Kenderler bile böyle insanlardan saklanamaz."

Bir an için ikisi de sessizlik içinde oturdu, tepelerinde kalabalığın tezahüratı yankılanıyordu. Derken Tas'ın gözüne koridorun ilersinde bir metal ışıltısı takıldı. Nesneyi tanıyarak, almak için ona doğru emekledi.

"Seni Tapmak'a sokabilirim," dedi derin bir nefes alıp sesine hakim olmaya çalışarak. Kanlı hançeri alarak onu getirip Caramon'a verdi.

"Bu gece Tapmak'a girebiliriz."

Böfiim 8

Gümüş ay Solinari ufukta titreşiyordu. Kralrahip'in merkezi kulesinin üzerine yükselen ay uzun, yivli bir fitil üzerinde yanan bir mum alevine benziyordu. O gece Solinari dolunaydı ve çok parlaktı; o kadar parlaktı ki o gece, ışık tutanlara bile ihtiyaç duyulmuyordu, ekmeklerini, bir evden bir eve eğlencelere gidenlerin yolunu acaip gümüş lambalarıyla aydınlatarak kazanan oğlanlar, geceyi evlerinde geçirip, ekmek paralarını ellerinden alan mehtaba küfrediyorlardı.

Solinari'nin ikizi, kan kırmızısı Lunitari henüz doğmamıştı; birkaç saat daha da, caddeleri meşum mor parlaklığına boğan bu ay doğmazdı. Üçüncü aya, kara aya gelince, yıldızlar arasındaki karanlık yuvarlaklığı, büyü elemanları ile ağırlaşmış kara cüppesini çıkartarak daha basit, yumuşak siyah geceliğini giyen tek bir adam tarafından fark edilmişti. Solinari'nin soğuk, delip geçen aydınlığını kesmek için kara kukuletasını başına çekerek yatağına uzanmış, kendisi ve sanatı için son derece gerekli olan huzur dolu bir uykuya geçmişti.

En azından, mehtapta kenderle birlikte, kalabalık sokaklardan yürüyen Caramon onun böyle yaptığını canlandırıyordu hayalinde. Gece, eğlenceyle capcanlıydı. Durmadan neşe dolu grupların yanından geçiyorlardı: Gürültülü kahkahalar atarak oyunlar hakkında konuşan adamlar; birbirlerinin kollarına girmiş,

Caramon'a gözlerinin ucuyla, utana sıkıla bakan kadınlar. İncecik elbiseleri, sonbaharın bu son günleri için yumuşak sayılacak hafif rüzgârla etraflarında oynaşıyordu. Böyle gruplardan biri Caramon'u tanıyınca koca adam, onu arenaya geri götürmesi için muhafızlara haber verecekler diye neredeyse koşarak kaçacaktı.

Fakat -dünyanın gidişatı hakkında daha fazla irfan sahibi olan-Tas durmasını sağladı. Grup Caramon'dan büyülenmişti adeta. O akşamüstü onun dövüşünü seyretmişlerdi ve daha şimdiden Caramon onların kalbini kazanmıştı bile. Oyunlar hakkında budalaca sorular sormuş, sonra da Caramon'un -bir o kadar budalaca olan- cevabını dinlememişlerdi bile. Caramon o kadar sinirliydi ki söyledikleri pek bir anlam ifade etmiyordu. Sonunda gülüp, iyi şanslar dileyerek yollarına devam ettiler. Caramon, olanlara hayret ederek kendere baktı ama Tas sadece başını sallamakla yetindi.

"Seni neden giydirdim zannediyordun?" diye sordu Caramon'a kısaca.

Gerçekten Caramon da bunu merak edip duruyordu. Tas onun ringde giymiş olduğu altın ve ipek pelerini giymesi ve o akşamüstü takmış olduğu miğferi takması için ısrar etmişti. Bu, Tapınak'a fark ettirmeden girmek için pek uygun değildi -Caramon, gözünde lağımlardan sürünerek ilerlemeyi, çatılara tırmanmayı canlandırmıştı. Fakat direndiğinde Tas'ın gözleri buz kesmişti. Ya Caramon'un söyleneni yapmasını, ya da herşeyi unutmasını söylemişti sertçe.

İçini çeken Caramon kendisine söyleneni yerine getirerek günlük bol gömleği ve deri pantalonunun üzerine pelerini geçirdi. Kanlı hançeri de kemerine soktu. Her zamanki alışkanlığıyla hançeri temizlemeye başlamıştı ki durdu. Hayır, o haliyle daha uygundu.

Gece Raag onları kilitledikten sonra kilidi açmak kender için basit bir işti; iki kafadar başlarına bir şey gelmeden gladyatörlerin yatakhane bölümünden süzülüp çıkmıştı; dövüşçülerin çoğu ya uyumuştu, ya da -minotaurlar gibi- sarhoş olmuş böğürüyordu.

İki kafadar, Caramon'un bütün o huzursuzluğuna rağmen sokaklarda gizlenmeden yürüdüler. Kender ise hiç de rahatsız görünmüyordu. Normalden fazla umutsuz ve sessiz olan Tas, Caramon'un durmadan tekrarladığı sorularını sürekli duymamaz-lığa geliyordu. Gitgide Tapınağa yaklaşıyorlardı. Tapınak önlerinde

inciler saçan gümüşsü parlaklığıyla yükselmeye başlamıştı; sonunda Caramon durdu.

"Bir dakika Tas," dedi yavaşça, kenderi gölgeli bir köşeye çekerek, "içeri nasıl girmeyi planlıyorsun?"

"Ön kapılardan," diye cevap verdi Tas sakin sakin.

"Ön kapılardan mı?" diye tekrarladı Caramon hayretten donarak. "Delirdin mi? Muhafızlar! Bizi durdururlar..."

"Burası bir Tapınak, Caramon," dedi Tas içini çekerek. "Tanrılar için yapılmış bir Tapınak. Kötü şeyler içeri giremez, o kadar basit."

"Fistandantilus giriyor," dedi Caramon terslikle.

"Ama sadece Kralrahip girmesine izin veriyor diye," dedi Tas omuzlarını silkerek. "Yoksa, buraya giremezdi. Tanrılar buna izin vermez. En azından, Rahiplerden biri bana böyle açıkladı, sorduğum zaman."

Caramon kaşlarını çattı. Kemerindeki bıçak ağır geliyordu, tenine değen metal, ateş gibiydi. Bunun sadece kendi hayal gücü olduğunu söyledi kendi kendine. Zaten canım, daha önce de hançer taşımıştı. Elini pelerininin altına sokarak emin olmak istercesine hançere dokundu. Sonra, dişlerini sıkarak Tapınak'a doğru yürümeye başladı. Bir anlık tereddütten sonra Tas da ona yetişti.

"Caramon," dedi kender alçak sesle, "sa-sanırım ben senin ne düşündüğünü biliyorum. Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Ya tanrılar bizim girmemize izin vermezse?"

"Biz kötülüğü yok etmek için yola çıktık," dedi Caramon kayıtsızca, eli hançerin kabzasmdaydı. "Bizi engellemez, yardım ederler. Göreceksin."

"Ama Caramon..." Şimdi soru sorma sırası Tas'ta, ve asık bir yüzle onu duymamazlığa gelme sırası da Caramon'daydı. Zamanla, Tapınak'a tırmanan görkemli merdivenlere vardılar.

Caramon, binaya bakarak durdu. Yedi kule göklere doğru yükseliyor, sanki yarattıkları için tanrılara şükrediyorlardı. Fakat bir tanesi hepsinden yükseğe doğru helezonlar çiziyordu. Solinari'nin ışığında parlayan kule sanki tanrılara şükretmiyor, onlara rakip arıyordu. Tapınak'in güzelliği, mehtapta yumuşak yumuşak parlayan inci ve gül rengi mermerleri, yıldızları yansıtan durgun havuzları, güzelim, kokulu çiçeklerle dolu geniş bahçeleri, gümüş ve altından süsleri, hepsi birden Caramon'un nefesini kesmiş, kalbini parçalamıştı. Hareket edemiyor, sanki hayretten büyülen-mişcesine yerinde duruyordu.

Sonra, aklının bir yerlerinde, bir korku hissi kıpırdandı. Bunu daha önce görmüştü! Ama bunu bir kâbusta görmüştü -kuleler eğilip bükülüyor, biçimlerini yitiriyordu... Kafası karışan adam gözlerini kapattı. Nerede?

Nasıl? Sonra, hatırladı. Neraka'daki Tapınak'ta, tutsak edilmiş olduğu yerde! Karanlık Kraliçe'nin Tapınak'ında. O da bu Tapmak'ın ta kendisiydi; onun kötülüğüyle çarpıtılmış, bozulmuş ve bir dehşet yeri olup çıkmıştı. Caramon titredi. Bu korkunç hatıranın anısına kapılıp, ne manaya geldiğini merak ederek, bir an için dönüp kaçmayı düşündü.

Derken, Tas'ın koluna asıldığını hissetti. "Hareket et!" diye emretti kender. "Şüphe çekiyorsun!"

Caramon başını salladı, hiç bir anlam ifade etmediğini kendi kendine hatırlattığı o aptalca hatıralarını silkip attı. İkisi birlikte kapılardaki muhafızlara doğru yaklaştılar.

"Tas!" dedi Caramon aniden, kenderi omuzundan öyle bu; kavramıştı ki Tas bir çığlık attı. "Tas, bu bir sınav! Eğer tanrılar bi^ içeri alırsa, doğru şey yaptığımızı bileceğim! O zaman bizi kv samış olacaklar!"

Tas duraksadı. "Öyle mi dersin?" diye sordu tereddütle.

"Tabii ki!" Caramon'un gözleri Solinari'nin parlak ışığmc parlıyordu. "Göreceksin. Haydi." Kendine olan güvenini yenide kazanan koca adam merdivenlerden iri adımlarla ilerlemej başladı. Etrafında oynaşan altınlı ipek peleriniyle, mehtapt şimşekler çakan altın miğferiyle, heybetli bir görünüşü varc Muhafızlar konuşmalarını keserek ona bakmak için durdular. Bir bir şeyler söyleyerek diğerini dirseğiyle dürttü, eliyle bıçak sapla gibi hızlı bir hareket yaptı. Caramon'u hayranlıkla seyreden diğe muhafız sırıtarak başını salladı.

Caramon hemen bu pandomimin ne anlama geldiğini anlac bir kez daha ılık kanın ellerine sıçradığını hissedip, Barbar'ı boğazına takılan son sözlerini duyarak neredeyse yürümesini dur duruyordu. Fakat artık bırakamayacağı bir noktaya kadar ilerle misti. Ve belki bu da bir işarettir dedi, kendi kendine. Barbar'ı ruhu yakınlarda dolaşıp, öcünü almak için sabırsızlanıyordu.

Tas ona endişeyle baktı. "Bırak, konuşmayı ben yapayım," fısıldadı kender.

Caramon başıyla onaylayarak, gergin bir halde yutkundu.

"Selam gladyatör," diye seslendi muhafızlardan biri. "£ Oyunlar'da yenisin değil mi? Ben de bugünkü oyunları kaçırr
olan arkadaşıma anlatıyordum. Sadece o kadar da değil, sayende altı gümüş de kazandım. Sana ne diyorlardı?"

"O 'Galip'," dedi Tas atılarak. "Üstelik bugünkü daha başlangıçtı. Şimdiye kadar hiçbir dövüşte yenilmedi ve hiç yenilmeyecek."

"Peki ya sen kimsin minik yankesici? Onun menejeri misin?"

Bu söz üzerine diğer muhafız katıla katıla, Caramon da yüksek sesle güldü. Sonra bakışlarını Tas'a çeviren Caramon hemen başlarının dertte olduğunu anladı. Tas'ın yüzü bembeyaz kesilmişti. Yankesici! Dünyada bir insanın bir kendere söyleyebileceği en kötü şey, yapabileceği en korkunç suçlamaydı bu! Caramon'un koca eli Tas'ın ağzını kapattı.

"Tabii," dedi Caramon, elini kıvranıp duran kenderin ağzından kaldırmadan, "hem de iyi bir menejer."

"Neyse ona iyi göz kulak ol," diye ekledi diğer muhafız, daha da çok gülerek. "Sizin gırtlakları kesmenizi isteriz, başkalarının ceplerini değil!"

Tas'ın, Caramon'un koca elinden görünebilen yegâne yeri olan kulakları kıpkırmızı kesildi. Caramon'un elinin arasından anlaşılmaz sesler duyuldu. "İ-içeri girsek fena olmayacak," diye kekeledi koca savaşçı, Tas'ı daha ne kadar böyle tutabileceğini düşünerek. "Geç kaldık."

Muhafızlar anlayışla birbirlerine göz kırptılar; içlerinden biri imrenerek başını salladı. "Bugün seni seyreden kadınları gördüm," dedi, omuzları Caramon'un geniş omuzlarına kayarak. "Senin -m-akşam yemeğine davet edileceğini bilmeliydim."

Neden bahsediyorlardı? Caramon'un aklı karışmış bakışları muhafızların yeniden kahkahalar atmasına neden olmuştu.

"Tanrılar adına!" diye tükürükler saçtı biri. "Şuna bir bak! Daha yeni!"

"Haydi yürü," diye elini salladı diğeri geçmesi için. "Afiyet olsun!"

Biraz daha kahkaha. Kızararak ne diyeceğini bilemeyen ve hâlâ Tas'ı tutmakta olan Caramon, Tapınak'a girdi. Fakat yürürken muhafızların aralarında kabaca şakalaştıklarını duydu ve bu aniden neyi kast ettiklerini anlamasını sağladı. Kıvranmakta olan kenderi koridordan sürükleyerek karşısına çıkan ilk köşeyi hemen döndü. Nerede olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Muhafızlar gözden kaybolunca Tas'ı bıraktı. Kenderin rengi

solmuş, gözleri büyümüştü.

"Baksana o -o -ben onlara... Pişman olacaklar..."

"Tas!" Caramon kenderi sarstı. "Kes şunu. Sakinleş. Neden burada olduğumuzu unutma!"

"Yankesiciymiş! Sanki ben alelade bir hırsızmışım gibi!" Tas resmen ağzından köpükler saçıyordu. "Ben...."

Caramon ona hiddetle bakınca kender boğulur gibi oldu. Kendisine hakim olarak derin bir nefes aldı ve sonra yavaş yavaş bıraktı. "Şimdi iyiyim," dedi asık bir yüzle, "iyiyim dedim," diye atıldı Caramon ona şüpheyle bakmaya devam edince.

"Evet, içeri girdik, gerçi pek beklediğim gibi olmadı ya," diye mırıldandı Caramon. "Ne dediklerini duydun mu?"

"Hayır, o 'ya-yan'...o sözden sonra hiçbir şey duymadım. Elinin bir kısmı da kulaklarımı kapatmıştı," dedi Tas suçlarcasına.

"Sanki...hanımlar e-erkekleri ...buraya... şey için...anlarsın ya onun için çağırıyorlarmış gibi..."

"Bak Caramon," dedi Tas öfkelenerek. "Sen işaretini aldın. Bizi içeri aldılar. Büyük bir ihtimalle seninle dalga geçiyorlardı. Ne kadar saf olduğunu biliyorsun. Her şeye inanıyorsun! Tika da hep böyle der."

Caramon'un aklına Tika'nm hayali gelmişti. Kadının bu sözleri söyleyişini, gülüşünü duyuyordu adeta. Bu Caramonu'u bir bıçak gibi deşmişti. Tas'a kızgın kızgın bakarak, aklındakileri derhal bir kenara itti.

"Evet," dedi buruk bir edayla, kızararak, "büyük bir ihtimalle haklısındır. Benimle dalgalarını geçiyorlardı. Ben de hemen yuttum! Ama" başını kaldırarak ilk kez Tapınak'ın şaşaasına baktı. Nerede olduğunun farkına varmaya başlamıştı -bu kutsal yer, tanrıların bu sarayı. Bir kez daha durmuş Solinari'nın parlak ışığıyla kaplanmış çevresine bakarken saygı ve huşu duydu-"haklısın; tanrılar bize istediğimiz işareti verdi!"

Tapınak'ta çok az insanın kullandığı bir koridor vardı; ve bu koridora gelenlerin de hiçbiri isteyerek gelmezdi. Eğer belli bir görevle buraya gelmeye zorlanırlarsa işlerini çabuk çabuk halledcrek ve mümkün olduğu kadar hızla terk ederlerdi.

Koridorun kendisinde bir tuhaflık yoktu. En az, Tapınak'taki diğer koridorlar ve holler kadar güzeldi. Suskun renklerle dokunmuş güzelim duvar halıları duvarları taçlandırıyor, yumuşak halılar mermer zeminlerini kaplıyor, zarif heykeller gölgeli nişleri

dolduruyordu. Süslü oymaları olan ahşap kapılar bu koridora açılıyor/ Tapınak'taki diğer odalar kadar zevkle döşenmiş odalara geçit veriyordu. Ama bu kapılar artık açılmıyordu. Kilitlenmişti. Bütün odalar boştu: biri hariç hepsi boş.

Bu oda, gündüz vakitleri bile karanlık ve sessiz olan, koridorun en uç kısmındaydı. Sanki bu tek odanın sakini yürüdüğü yerlere, soluduğu havaya bir kasvet salıyordu. Bu koridora girenler kendilerini boğuluyor gibi hissettiklerinden şikayet ederlerdi. Yanmakta olan bir evin içinde havasızlıktan ölenler gibi nefes almaya çalışırlardı.

Bu oda, Fistandantilus'un odasıydı. Yıllardır onun odasıydı, Kralrahip güçlenip büyü kullanıcılarını Palanthas Kulesi'nden -Fistandantilus'un Meclis'in başkanlığını yaptığı Kule'den-kovduğundan beri.

Nasıl bir pazarlık yapmışlardı: Dünyanın en güçlü iyilik ve kötülük güçleri? Nasıl bir anlaşmaya varmışlardı ki Karanlık Kişi Krynn üzerindeki en güzel, en kutsal yerde yaşamaya başlamıştı? Kimse bilmiyor, çoğu bu konuda fikir yürütüp duruyordu. Çoğu bunun Kralrahip'in lütfü olduğuna inanıyordu; yenilgiye uğramış bir düşmana yapılan soylu bir hareket.

Fakat o -yani Kralrahip- bile bu koridorda yürümezdi. Burada, en azından, büyük büyücü karanlık ve korkunç ululuğunu burada sürdürebiliyordu.

Koridorun en ucunda yüksek bir pencere vardı. Pencereyi ağır, uzun tüylü kadife perdeler örtüyor, gündüz vakti güneş ışığını, gece de ayların ışınlarını engelliyordu. Işık bu perdenin kalın kıvırmlarını çok nadiren delip geçebilirdi. Fakat bu gece, büyük bir ihtimalle koridorun tozlarını alıp temizlemeleri için Evişleri Başı tarafından harekete geçirilen hizmetkârlar yüzünden perdeler birazcık aralık kalmış, Solinari'nin gümüş ışığının çıplak, boş koridora girmesine neden olmuştu. Ayın, cücelerin Gece Mumu adını taktıkları ışınları karanlığı ince, uzun, pırıltılı çelik bıçaklar halinde kesiyordu.

Ya da bu sessiz koridordan aşağıya bakan bir cesetin *beyaz,* ince parmakları gibi, diye düşündü Caramon. Camı delip geçen mehtabın parmakları halıyla kaplı zemini boylu boyunca aşarak, bütün holü katediyor ve durmuş olduğu yerde Caramon'a değiyor-du.

"Şu, onun kapısı," dedi kender; o kadar hafif bir sesle söylemişti

ki Caramon kendi kalp atışlarından onu ancak duyabilmişti. "Solda."

Caramon bir kez daha cüppesinin altına uzanarak hançerin kabzasını, kabzanın insana güven veren varlığını yokladı. Fakat bıçağın kabzası soğuktu. Kabzaya dokunurken ürperdi ve elini çabucak geri çekti.

Koridor boyunca yürümek basit bir şeymiş gibi görünüyordu. Ama kıpırdıyamıyordu bile. Belki de bunun nedeni yapmayı tasarladığı şeyin -bir adamın hayatını, üstelik savaş dışında, uyurken almanın- habisliğiydi. Bir adamı uykusunda öldürmek -bütün diğer zamanlara oranla en savunmasız olduğumuz zamanda, kendimizi tanrılara emanet ettiğimiz zamanda. Bundan daha çirkin, daha korkakça bir suç olabilir miydi?

Tanrılar bana bir işaret gönderdi, diye tekrarladı Caramon kendi kendine ve zalimce ölmekte olan Barbar'ı hatırlamak için kendisini zorladı. Kardeşinin Kule'de maruz kaldığı ıstırabı hatırlamaya zorladı kendini. Uyanıkken kötü büyücünün ne kadar güçlü olduğunu hatırladı. Derin bir nefes alan Caramon hançerinin kabzasını sıkı sıkı kavradı. Hançeri kemerinden çıkarmasa bile kabzayı sıkı sıkı tutarak hareketsiz koridordan yürümeye başladı; mehtap artık onu çağırır gibiydi.

Arkasında bir şeyin varlığını hissetti; o kadar yakınında hissediyordu ki durduğunda Tas ona tosladı

"Burada kal," diye emretti Caramon.

"Hayır..." diye karşı koymaya çalıştı Tas ama Caramon onu susturdu.

"Gitmen gerekiyor. Birisi koridorun bu tarafında nöbette kalmalı. Eğer biri gelirse ya bir ses çıkar, ya da bir şeyler yap işte."

"Ama..."

Caramon kendere kaşlarını çattı. Koca adamın suratsız ifadesi; soğuk, duygusuz sert bakışları karşısında yutkunan Tas, başıyla onayladı. "Ben orada, o gölgede durayım." İşaret ederek süzülüp gitti.

Caramon, Tas'ın kendisini "yanlışlıkla" takip etmeyeceğinden emin oluncaya kadar bekledi. Fakat Tas, aylar önce ölmüş olan saksıdaki devasa ağacın gölgesinde kamburunu çıkartmış, mutsuzca duruyordu. Caramon dönerek yoluna devam etti.

Hareket ettiğinde kuru yapraklan hışırdayan, gevrek gevrek olmuş iskeletin yanında duran Tas, Caramon'un holden aşağıya

yürüyüşünü seyretti. Koca adamın koridorun sonuna vararak elini uzattığını, kapı kulpunu kavradığını gördü. Caramon'un kapıyı kibarca ittiğini gördü. Kapı adamın baskısına boyun eğerek yavaşça açıldı. Caramon odanın içinde gözden kayboldu.

Tasslehoff titremeye başladı. Korkunç, hasta edici bir his midesinden bütün bedenine yayılıyordu, dudaklarından bir mırıltı kaçtı. Bağırmamak için ağzını eliyle kapatan kender kendini iyice duvara yapıştırarak, karanlıkta, tek başına ölmeyi düşünmeye başladı.

Caramon koca bedenini, gıcırdar korkusuyla sadece biraz araladığı kapıdan dikkatle geçirdi. Ama kapı ses çıkarmadı. Odadaki her şey sessizdi. Sanki her şey boğucu karanlık tarafından yutulmuş gibi, Tapınak'ta herhangi bir yerden, her hangi bir ses sızmıyordu buraya. Caramon ciğerlerinin yandığını hissetti ve İstar'ın Kan Denizi'nde boğulmuş olduğu zamanı tüm canlılığıyla hatırladı.

Bir an için, deliler gibi atan kalbini sakinleştirmeye çalışarak kapıda duraksadı ve odaya bakındı. Pencereyi örten ağır perdelerdeki bir aralıktan içeriye Solinari'nin ışığı akıyordu. Gümüş ışığın ince bir kıymığı karanlığı yarıyor, doğrudan odanın en ucundaki yatağa uzanarak karanlığı dar dilimlere ayırıyordu.

Odadaki mobilyalar seyrekti. Caramon, tahta bir sandalye üzerine katlanarak konmuş ağır, siyah cüppenin biçimsiz kabartısını gördü. Yanında yumuşak, deri çizmeler duruyordu. Mangalda ateş yoktu, gece havası oldukaça sıcaktı. Kabzayı sıkı sıkı tutan Caramon bıçağını yavaş yavaş çekti, ayın gümüş ışığını izleyerek odanın diğer yanına geçti.

Tanrılardan gelen bir işaret, diye düşündü; zonk zonk zonk-layan kalp atışları neredeyse onu boğacaktı. Bir korku, tüm hayatı boyunca çok nadiren duymuş olduğu bir korku duyuyordu -kaslarının seyirmesine, boğazının kurumasına neden olan, midesini alt üst eden, barsaklarını birbirine dolayan soğuk bir korku. Çaresizlik içinde öksürüp de uyumakta olanı uyandırmamak için kendisini yutkunmaya zorladı.

Bunu çabuk çabuk yapmalıyım! dedi kendi kendine, düşüp bayılmaktan veya fenalaşmaktan korkarak. Odanın öbür yanına geçti, yumuşak halı hızlı ayak seslerini boğuyordu. Artık yatağı ve içinde yatan sureti görebiliyordu. Yeri düzgün bir çizgiyle kesen ay ışığı karyolaya tırmanıyor, örtüyü aşarak yastığın üzerinde duran

başa doğru meylediyordu; çekilmiş kukuletası ışığı engelliyen sureti, açık seçik görebiliyordu.

"İşte böyle işaret ediyorlar tanrılar yolumu," diye mırıldandı Caramon, konuştuğunun farkına bile varmadan. Yatağın yanına yaklaşarak duraksadı, eli hançerinde kurbanının sessiz soluğunu dinleyerek, fark edilip edilmediğini anlamak için nefes alış verişinin derin, muntazam ritminde bir değişiklik olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

İçeri dışarı...içeri dışarı... nefes, güçlü, derin ve huzur doluydu. Sıhhatli genç bir adamın nefes sesi. Bu büyücünün ne kadar yaşlı olması gerektiğini, Fistandantilus'un gençliğini nasıl yenilediğine dair duyduğu karanlık öyküleri hatırlayan Caramon urperdi. Adamın nefesi muntazam ve sürekliydi. Hiç bir kesiklik, bir hızlanma yoktu. Soğuk, dalgasız mehtap içeriye aktı; bir işaret olan mehtap...

Caramon hançeri kaldırdı. Göğsüne indireceği hızlı ve muntazam tek bir darbeyle her şey olup biterdi. İleri doğru hareket eden Caramon tereddüt etti. Hayır, bıçaklamadan önce yüzüne -kardeşine işkence eden adamın yüzüne bakacaktı..

Hayır! Ahmak! diye bağırdı bir ses Caramon'un içinde çığlık çığlığa. Şimdi bıçakla, hızla! Caramon bıçağı yine kaldırmıştı hatta ama eli titredi. Yüzü görmeliydi! Titreyen elini uzatarak kara kukuletaya kibarca dokundu. Kumaş yumuşak ve esnekti. Kukuletayı yana itti.

Solinari'nin gümüş ışığı Caramon'un eline değdikten sonra uyumakta olan büyücünün yüzüne değip yüzü ışıltısıyla yıkadı. Caramon'un eli kasıldı; yastıkta duran yüze baktıkça eli bir cesetin-ki gibi beyazlaşarak söğüdü.

Bu, sayısız günahlarını izini taşıyan, yaşlı, kötü bir büyücünün yüzü değildi. Bu, ölmekte olan büyücüyü canlı tutmak için bedeni çalınmış birinin eza içindeki yüzü de değildi.

Bu, kitaplarıyla yaptığı çalışmalarla geçen uzun gecelerden yorulmuş ama şimdi rahatlamış, dinlenerek huzur bulan genç bir büyü kullanıcısının yüzüydü. Sürekli bir acıya karşı inatçı direnci dudakları kenarındaki sert, geçit vermez çizgilerle işaretlenmiş birinin yüzüydü. Bu, Caramon'a kendi yüzü kadar bildik bir yüzdü; sayısız defalar uyurken seyrettiği bir yüz, serin sularla ferahlattığı bir yüz...

Hançeri kavramış olan eli indi ve bıçağı yatağa sapladı.

Korkunç, boğucu bir çığlık duyuldu; acıyla kıvrılmış parmakları örtüyü kavrayan Caramon yatağın yanına dizleri üzerine düştü. Koca bedeni şiddetle sarsılıyor, hıçkırıklarla parçalanıyordu.

Gözlerini açıp Solinari'nin parlak ışığıyla kırpıştıran Raistlin doğruldu. Bir kez daha kukuletasını gözlerinin üzerine çektikten sonra rahatsız olarak içini çekti, uzandı ve dikkatle hançeri kardeşinin hissizleşmiş elinden aldı.

Borum 9

Bu gerçekten de çok ahmakça bir şeydi kardeşim," dedi Raistlin hançeri ince elinde evirip çevirir, tembelce incelerken. "Buna inanmakta zorluk çekiyorum, senin

yapmana bile."

Yatak kenarına diz çökmüş olan Caramon ikizine baktı. Yüzü bitkin, asık ve ölü gibi beyazdı. Ağzını açtı.

" 'Anlamıyorum Raist,' " diye mırıldandı, Raistlin onunla alay ederken.

Caramon dudaklarını sıkı sıkı yumdu; yüzü kara, acı bir maske halini alıncaya kadar sertleşti. Eli, kardeşinin hareketsiz elinde olan hançere kaydı. "Belki de kukuletayı açmasaydım daha iyi olurdu," diye mırıldandı.

Kardeşi görmemiş olsa da, Raistlin gülümsedi.

"Başka şansın yoktu," diye cevap verdi. Sonra iç geçirerek başını salladı. "Kardeşim, gerçekten öyle elini kolunu sallayıp odama girip, beni uykumda öldürebileceğini mi zannediyordun? Uykumun ne kadar hafif olduğunu, hep hafif olmuş olduğunu bilirsin."

"Hayır, seni değil!" diye haykırdı Caramon bölük pörçük; bakışlarını kaldırarak. "Ben düşünmüştüm ki..." Devam edemedi

Raistlin bir an aklı karışarak ona baktı; sonra aniden gülmeye başladı. Bu korkunç bir kahkahaydı: Çirkin, alaycı; ve hâlâ kori-

dorun ucunda durmakta olan Tasslehoff, tam neler olup bittiğine bir bakmak için koridordan o tarafa doğru süzülüyordu ki bu ses karşısında elleriyle kulaklarını tıkadı.

"Fistandantilus'u öldürecektin!" dedi Raistlin, kardeşine eğlenerek bakarken. Bu düşünce karşısında yeniden güldü. "Sevgili kardeşim," dedi, "ne kadar eğlendirici olabileceğini unutmuşum."

Kızaran Caramon, sallanarak ayağa kalktı.

"Bunu senin için...yapacaktım," dedi. Pencereye doğru yürüyerek perdeyi açtı ve Tapmak'ın, Solinari'nın ışığı altında inci ve gümüşler içinde titreşen avlusuna dalgın dalgın baktı.

"Tabii ki öyle yapacaktın," diye atıldı Raistlin; eski burukluğunun bir izi sesine sızmıştı yine. "Sen, ne yaparsan benim için yaparsın, onun dışında ne yaparsın ki?"

Raistlin tek bir emir sözcüğü söyleyerek, odanın bir köşesinde duvara dayanmış Büyücülük Asa'sından ışıyan parlak bir ışığın odaya dolmasını sağladı. Büyücü yatak örtüsünü atarak yataktan doğruldu. Mangala doğru giderek başka bir söz daha söyledi ve çıplak taştan alevler yükseldi. Kavuniçi ışıkları adamın solgun ince yüzüne çarparak berrak, kahverengi gözlerinden yansıdı.

"Eh, geç kaldın kardeşim," diye devam etti Raistlin, ellerini alevler üzerinde ısıtmak için uzatıp, mahir parmaklarını esneterek, idman yaptırdı. "Fistandantilus öldü. Benim ellerimde."

Raistlin'in sesindeki garip tondan etkilenen Caramon kardeşine bakmak için sertçe döndü. Fakat kardeşi ateşin yanında durmaya devam ediyor, alevlere bakıyordu.

"içeriye girip onu uyurken bıçaklamayı düşündün," diye mırıldandı Raistlin, ince dudaklarında kasvetli bir tebessüm vardı. "Yaşamış olan en büyük büyücüyü; bugüne kadar yaşamış olan."

Caramon kardeşinin, sanki aniden halsizleşmiş gibi şömine rafına dayandığını gördü.

"Beni gördüğüne hayret etmişti," dedi Raistlin yavaşça. "Ve benimle alay etti, aynı Kule'de alay ettiği gibi. Ama korkuyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

" 'Evet küçük büyücü,[1] diye alay etti Fistandantilus, 'buraya nasıl geldin bakalım? Büyük Par-Salian mı yolladı seni?'

'Kendi başıma geldim,' diye anlattım ona. 'Artık Kule'nin Efendisi benim.'

"Bunu beklemiyordu, imkansız,' dedi gülerek. 'Geleceği Önce-305

den söylenmiş olan benim. Geçmişin ve şimdinin efendisi benim. Hazır olduğum zaman mülküme geri döneceğim.'

"Ama konuşurken gözlerindeki korku büyümüştü çünkü düşüncelerimi okumuştu 'Evet,' diye cevapladım onun söylenmemiş sözlerini, 'kehanet senin umduğun gibi işlemedi. Sen, seni canlı tutması için benden koparıp aldığın yaşam gücünü kullanarak geçmişten şimdiye yolculuk etmeyi planlamıştın. Ama benim de senin ruhsal gücünü çekebileceğimi unuttun, ya da umursamadın! Benim can sularımı emebilmek için beni canlı tutmak zorundaydın. Ve -bu şekilde- bana sözcükleri vererek, ejderha küresini kullanmayı öğrettin. Astinus'un ayaklarının dibinde ölürken, işkence ettiğin bu harap bedene hava üfledin. Beni Karanlık Kraliçe'ye götürerek,

okuyamadığım kadim büyü yazmalarının sırlarını açmam için Anahtar'ı bana vermesi için yal-vardın. Ve sonunda hazır olup, bedenimin parçalanmış kabuğuna girip kendinin olduğunu iddia etmeye kalktın.'"

Raistlin kardeşine bakmak için arkasını döndü; gözlerin içinde yanan, ateşte dans eden alevlerden daha canlı olan nefret ve hiddeti gören Caramon bir adım geriledi.

"Böylece beni zayıf ve netameli tutmayı düşünüyordu. Ama ben ona karşı savaştım! Ona karşı savaştım!" diye tekrarladı Raistlin yavaşça, özellikle, bakışları uzaklara dalarken. "Onu kullandım! Onun ruhunu kullandım, acıyla yaşadım ve onu yendim! 'Sen geçmişin efendisisin,' dedim ona, 'ama şimdiki halde gücünden yoksunsun. Şimdinin efendisi benim ve geçmişin de efendisi olmak üzereyim!'"

Raistlin içini çekti, eli düştü; gözlerinde bir ışık oynaşarak söndü, gözlerini karanlık ve ürkünç yaptı. "Onu öldürdüm," diye mırıldandı, "ama bu acı bir savaştı."

"Onu öldürdün mü? Onlar-onlar senin geçmişe, ondan bir şeyler öğrenmek için geldiğini söylemişlerdi," diye kekeledi Caramon; aklının karışıklığı yüzünü de allak bullak etmişti.

"Öyle yaptım," dedi Raistlin yavaşça. "Uzun aylarımı onun yanında başka bir kılıkta geçirdim ve ancak hazır olduğumda kendimi ona gösterdim. Bu kez, onu emip kurutan ben oldum!"

Caramon başını salladı. "Bu imkânsız. O gece, bizim ayrıldığımız zamana kadar sen de ayrılmamıştın...En azından kara elf böyle dedi..."

Raistlin başını huzursuzca salladı. "Zaman, senin için kardeşim

şafak vaktinden, güneşin batma vaktine kadar yapılan yolculuktur. Zamanın gizlerine hakim olmuş bizler için ise zaman güneşler ardı bir yolculuktur. Saniyeler bir sürü yıl, saat, binlerce yıl olur. Bu koridorlarda Fistandantilus olarak aylardır dolaşıyo-rum. Bu son bikaç hafta Yüksek Büyücülük Kuleleri'nin hepsini dolaştım: çalışıp incelemek ve öğrenmek için. Elf krallığında Lorac'ın yanına gittim ve ona ejderha küresini kullanmasını öğrettim: Onun gibi zayıf ve kibirli biri için çok tehlikeli bir hediye. Daha sona bu küre onu tuzağa düşürecek. Büyük Kütüphane'de Astinus ile uzun saatler geçirdim. Ve bundan önce büyük Fistandantilus ile çalıştım. Hayal gücümüzü aşan dehşet ve harikaların olduğu başka yerleri de ziyaret ettim. Ama, mesela Dalamar'a göre, sadece bir gün ve bir gece ortadan yoktum. Aynı senin gibi."

Bunlar Caramon'u aşıyordu. O, çaresizlik içinde gerçeğin bir kırıntısına tutunmaya çalışıyordu.

"Yani...bunun anlamı... şimdi normale döndüğün mü? Yani şimdiki halde? Yani bizim zamanımızdaki şimdiki hale?" Eliyle bir hareket yaptı. "Tenin artık altın rengi değil, kumsaati şekilli gözlerin de gitmiş. Şimdi...gençliğindeki gibi, yedi yıl önce atlarımızı Kule'ye sürdüğümüz zamandaki gibi görünüyorsun. Geri döndüğümüzde de böyle mi olacaksın?"

"Hayır kardeşim," dedi Raistlin, küçük bir çocuğa bir şeyler anlatmaya çalışan birinin sabrıyla konuşarak. "Par-Salian sana bunu açıklamıştır mutlaka, değil mi? Şey, belki de açıklamamıştır. Zaman bir nehirdir. Ben zamanın akış yönünü değiştirmedim. Bütün yaptığım nehirden çıkıp, nehiryukarı daha uzak bir noktada yeniden suya atlamak. Beni kendi akıntısında sürüklüyor. Ben..."

Raistlin kapıya doğru bakarak aniden sustu. Sonra elinin seri bir hareketiyle, kapının savrulurcasına açılmasını sağladı ve Tasslehoff yuvarlanarak, yüzü koyun içeri düştü.

"A, merhaba," dedi Tas, neşeyle yerden kalkarken. "Ben de tam kapıyı çalacaktım." Üzerindeki tozları silkeleyerek sabırsızlıkla Caramon'a döndü. "Ben çözdüm! Bak şimdi -önce Fistandantilus olan Raistlin olan Fistandantilus'tu. Ama şimdi yine Fistandantilus olan Raistlin olan Fistandantilus. Anladın mı?"

Hayır, Caramon anlamamıştı. Tas büyücüye doğru döndü. 'Doğru değil mi Raist...."

Büyücü cevap vermedi. Gözlerinde o kadar garip, o kadar tehlikeli bir ifadeyle Tasslehoff'a bakıyordu ki kender huzursuz-

lukla Caramon'a baktı ve savaşçıya doğru bir iki adım attı -tabii Caramon'un yardıma ihtiyacı olursa diye.

Aniden Raistlin eliyle hızlı, hafif bir çağrı hareketi yaptı. Tasslehoff hiç bir hareket hissi duymamıştı ama yarım kalp atışı süresi boyunca odada bir bulanıklık oldu ve kendim Raistlin'in ince yüzünün bir iki milim ötesinde, yakasından yakalanmış buldu.

"Par-Salian seni niye yolladı?" diye sordu Raistlin, Flint'in deyimiyle, kenderin tüylerini diken diken eden yumuşak bir tonda.

"Şey, tabii ki Caramon'un yardıma ihtiyacı olduğunu düşündü ve..." Rasitlin'in eli daha da sıkı kavramaya,

gözleri kısılmaya başladı. Tas kekeledi. "Ay, aslında beni, beni ay, yollamaya niyetli olduğunu zannetmiyorum." Tas başını çevirip Caramon'a yalvaran gözlerle bakmaya çalıştı ama Raistlin'in eli çok güçlü ve kuvvetliydi, neredeyse kenderi boğuyordu. "Bu-bu kaza da sayılabilir sanırım, en azından onun için. Ayrıca ne-nefes almama izin verirsen ben de daha rahat konuşabilirim ...yani arada sırada bırak-
san.

"Devam et!" diye emretti Raistlin, Tas'ı dikkatsizce sallayarak.

"Raist dur..." diye başladı Caramon, kaşlarını çatıp ona doğru bir adım atarak.

"Kapat çeneni!" diye emretti Raistlin hiddetle, ateşler saçan gözlerini kenderden ayırmayarak. "Devam et."

"Bi-birilerinin düşürmüş olduğu bir yüzük vardı....şey belki de düşürmemişlerdir..." diye kekeledi Tas, doğruyu söylemesi konusunda Raistlin'in gözlerindeki ifadeden yeterince telaşa düşmüştü; ya da bir kender için böyle bir şey ne kadar mümkünse o kadar. "Sa-sanırım birinin odasına giriyordum, yüzük be-benim ke-keselerimden birine düştü galiba çünkü oraya nasıl girdiğini bilmiyorum; ama kırmızı cüppeli a-dam Bupu'yu evine yolladığında sıranın bende olduğunu biliyordum. Caramon'u bırakamazdım! Be-ben de F-Fizban'a -yani Paladine'a- dua ettim, yüzüğü taktım ve -puf!" -Tas ellerini havaya kaldırdı- "bir fare olmuştum!"

Kender tam bu gösterişli anda bir es vererek, dinleyicilerinden uygun bir hayret tepkisi umdu. Fakat Raistlin'in gözleri sadec^ sabırsızlıkla büyüyerek, eli kenderin yakasını biraz daha sıkını nefes almakta gitgide daha da zorlanan Tas aceleyle devam etti.

"Böylece ben de saklanabilmiş oldum," diye viyakladı, daha önce olmuş olduğu fareden farksız bir halde, "ve Par-Salian'ııt
labra-labora-lavabosuna gizlice girebildim; akla gelebilecek en harika şeyleri yapıyordu, taşlar şarkı söylüyordu, Crysania solgun solgun yatıyordu, Caramon dehşete düşmüş görünüyordu ve onun yalnız başına gelmesine gönlüm razı olmadı -böylece... böylece..." Omuzlarını silken Tas, Raistlin'e, insanı çaresiz bırakan bir masumiyetle bakarak, "işte buradayım..." dedi.

Raistlin biraz daha uğraşsa, derisini kemiklerinden ayırarak ruhunun içini görebilecekmiş gibi kenderi gözleriyle yutarcasına, onu tutmaya devam etti. Sonra tatmin olduğu anlaşılan büyücü kenderi yere bırakarak ateşi seyretmek için arkasını döndü; düşünceleri başka yere kaymıştı.

"Bu, ne anlama geliyor?" diye mırıldandı. "Bir kender -büyünün bütün kanunlarıyla yasak! Bu,, zamanın akışının değiştirilebileceği anlamına mı geliyor? Doğru mu söylüyor? Yoksa beni bu şekilde mi durdurmayı planlıyorlar?"

"Ne dedin?" diye sordu Tas ilgiyle, halının üzerinde oturmakta olduğu yerden bakışlarını kaldırıp nefeslenmeye çalışarak. "Zamanın akışı mı değişti? Benimle mi? Yani sen, benim sayemde..."

Raistlin olduğu yerde öyle bir döndüp, kendere o kadar hiddetle kaşlarını çattı ki Tas ağzını kapatıp, Caramon'un durduğu yere doğru geriledi.

"Kardeşini bulduğumuza şaşırdım. Sen şaşırmadın mı?" diye sordu Tas, Caramon'a, Caramon'un yüzünde belirip geçen acı spazmlarını görmemezliğe gelerek. "Raistlin beni de gördüğüne hayret etti. Bu tuhaf çünkü ben onu esir pazarında görmüştüm ve onun da bizi görmüş olması gerekirdi..."

"Esir pazarı!" dedi Caramon aniden. Bu, nehirler ve zaman hakkındaki konuşmalar artık yeterdi. Bu, onun anlayabileceği bir şeydi! "Raist -aylardır burada olduğunu söylüyorsun! Bu, Crysania'ya benim saldırdığımı düşünmelerine sebep olanın sen olduğun anlamına geliyor! Beni satın alan da sensin! Beni Oyunlara yollayan da sensin!"

Düşüncelerinin bölünmesinden rahatsız olan Raistlin eliyle sabırsızca bir harekette bulundu.

Fakat Caramon ısrar etti. "Neden!" diye bilmek istedi hiddetle. Neden o yere?"

"Aman tanrılar adına Caramon!" Raistlin yeniden döndü, gözleri buz gibiydi. "Buraya ilk geldiğin haldeyken benim ne işime yarardın? Bundan sonra gideceğimiz yerde güçlü bir savaşçıya

ihtiyacım vardı -şişko bir ayyaşa değil."

"Ve... Barbar'm ölümünü emreden de sensin, öyle mi?" diye sordu Caramon gözlerinde şimşeklerle.. "Neydi onun adı -o Quarath'a bir ihtarda bulunmak için, öyle mi?"

"Kalınkafalılıktan vazgeç kardeşim," dedi Raistlin suratsızca. "Bu zavallı saray entrikalarından bana ne? Onların bu küçük, mantıksız oyunlarından? Eğer bir düşmanımın işini bitirmek isteseydim, yaşamı birkaç saniye içinde sönüverirdi. Quarath, benim ona ilgi duyacağımı düşünerek kendi kendinin gururunu okşuyor."

"Fakat cüce dedi ki...."

"Cüce sadece avucunun içine bırakılan paranın sesini duyar. Fakat, inanmak istediğin şeyde serbestsin." Raistlin omuzlarını silkti. "Benim için pek önemi yok."

Düşüncelere dalan Caramon uzun süre sessiz kaldı. Tas ağzını açtı -Raistlin'e sormak için yanıp tutuştuğu en az yüzlerce soru vardı- ama Caramon hiddetle bakınca, kender ağzını hemen kapattı. Kardeşinin söylemiş olduklarını yavaşça aklından tekrarlayan Caramon aniden bakışlarını kaldırdı.

" 'Bundan sonra gideceğimiz yer' ile neyi kastediyorsun?"

"Kendi maksadım sadece beni ilgilendirir," diye cevap verdi Raistlin. "Zamanı gelince sen de ögrenceksin nasıl olsa. Burada işim ilerliyor ama henüz tam bitmedi. Burada, dövülüp biçim verilmesi gereken sizden başka biri daha var."

"Crysania," diye mırıldandı Caramon. "Bunun Ka-Kara Kraliçe'ye meydan okumakla bir ilgisi var öyle değil mi? Aynı söylemiş oldukları gibi? Bir rahibeye ihtiyacın var..."

"Yoruldum kardeşim," diye sözünü kesti Raistlin. Bir işaretiyle ocaktaki alevler yok oldu. Bir sözüyle Asa'nın ışığı söndü. Orada bulunan üç kişinin üzerine karanlık, soğuk ve kasvet çöktü. Binaların gerisinde gözden kaybolmuş olduğu için Solinari'nin ışığı bile gitmişti. Raistlin yatağına doğru ilerleyerek odayı bir baştan bir başa geçti. Kara cüppesi yumuşak bir sesle hışırdıyordu. "Bırakın dinleneyim. Her halükarda burada uzun süre kalmamalısınız. Kuşkusuz ajanlar sizin burada olduğunuzu bildirmişlerdir ve Çnıarath korkunç bir düşman sayılır. Kendinizi öldürt-memeye çalışın. Kendime başka bir koruma daha eğitmek canımı sıkar. Hoşçakal kardeşim. Hazır ol. Yakında istediğim cevap gelecek. Tarihi unutma."

Caramon ağzını açmıştı ki kendisini bir kapıya hitap ederken

buldu. Tas ile birlikte dışarıda, artık karanlık olan koridorda duru-yorlardı.

"Bu gerçekten inanılmaz!" dedi kender zevkle içini çekerek. "Hareket ettiğimi bile hissetmedim, sen hissetin mi? Bir dakika önce oradaydık, şimdi buradayız. Sadece elinin bir hareketiyle. Büyücü olmak harika bir şey olmalı," dedi Tas imrenerek, kapalı kapıya bakarken. "Zaman, uzay ve kapalı kapılar içinden geçmek."

"Haydi," dedi Caramon aniden, dönüp koridordan iri adımlarla giderken.

"Söylesene Caramon," dedi Tas fısıltıyla, adamın arkasından aceleyle seyirtirken. "Raistlin 'tarihi unutma,' demekle neyi kastetti? Bu Hayatının Hediyesi'ni alma zamanı falan mı? Yani ona bir armağan falan mı alman gerekiyor?"

"Hayır," diye homurdandı Caramon. "Aptallaşma."

"Ben aptallaşmıyorum," diye karşı çıktı Tas, alınmıştı. "Sonuç olarak birkaç haftaya kadar Yılbaşı geliyor ve büyük bir ihtimalle Raistlin o gün için bir hediye bekliyordur. En azından herhalde burada, İstar'da da Yılbaşını bizim zamanımızdaki gibi kutluyor-lardır. Sence...."

Caramon aniden durdu.

"Ne oldu?" diye sordu Tas, koca adamın yüzündeki korkunç ifadeden telaşlanarak. Aceleyle etrafına bakman kenderin eli kendi kemerine takmış olduğu küçük bıçağının kabzasını kavradı. "Ne görüyorsun? Ben..."

"Tarih!" diye bağırdı Caramon. "Tarih Tas! Yılbaşı! İstar'da!" Olduğu yerde dönerek, hayretler içinde kalmış kenderi kavradı. "Hangi yıldayız? Hangi yıl?"

"Şey..." düşünmeye çalışan Tas yutkundu. "Sanırım -evet, biri bana 962 olduğunu söylemişti."

Homurdanmaya başlayan Caromon, Tas'ı bırakarak kendi başını elleri arasına aldı.

"Ne var?" diye sordu Tas.

"Düşün Tas, düşün!" diye mırıldandı Caramon. Sonra başım hüzünle elleri arasına alan koca adam, kör gibi koridordaki karanlık içinde tökezlene tökezlene ilerledi. "Benim ne yapmamı istiyorlar? Ben ne yapabilirim?"

Böfüm 10

Tas daha yavaş izliyordu onu. "Dur bakalım. Yılbaşı, 962'nin yeni yılı. Ne kadar garipçe yüksek bir sayı. Nedense insana tanıdık geliyor. Yılbaşı 962....Ay, hatırladım!" dedi zaferle. "Bu tam...tam şeyden

önceki son Yılbaşı..."

Düşünce kenderin nefesini kesmişti.

"Tam Afet'ten önce!" diye fısıldadı.

D

enubis tüy kalemi bırakarak gözlerini ovuşturdu. Eli gözleri üzerinde, kısacık da olsa biraz dinlenmenin bir faydası olacağını umarak, kopyalama odasının sessizliği içinde oturuyordu. Ama bir işe yaramadı. Gözlerini açıp yeniden işe başlamak için tüy kalemini eline aldığında, tercüme etmeye çalıştığı kelimeler hâlâ anlamsız bir yığın halinde kafasında yüzüp duruyordu.

Kızgınlıkla kendi kendini paylayarak, kendisine dikkatini toplamasını emretti ve -sonunda- kelimeler bir anlam ifade etmeye başlayıp kendilerini bir sıraya sokmaya başlamışlardı. Ama zor gidiyordu. Başı ağrıyordu. Günlerdir, rüyalarında bile devam eden donuk, zonklayan bir ağrıyla ağrıyordu sanki başı.

"Bu garip havalar yüzünden," diyordu kendi kendine, tekrar ve tekrar. "Yılbaşı mevsimi için haddinden fazla sıcak."

Çok sıcaktı, garip bir biçimde sıcak. Hava nemle yapış yapış, ağır ve boğucuydu. Taze hava getiren esintiler sıcak tarafından yutulmuştu sanki. Duyduğuna göre, yüz mil

ilerideki Kathay'da okyanus, ateş gibi yakan güneşin altında dümdüz ve sakin yatıyordu; o kadar sakindi ki hiçbir gemi yelken açamıyordu. Gemiler öylece limanda yatıyor, kaptanları küfrediyor, yükleri çürüyordu.

Alnını bir mendille silen Denubis gayretle işine, Mishakal'ın

Diskleri'ni Solamniyaca'ya çevirmeye devam etmeye çalıştı. Ama aklı başka yerlerde dolaşıyordu. Kullandığı sözler aklına, bir gece önce bazı Solamniya şövalyelerinin tartıştıkları bir öykünün gelmesine neden olmuştu: Denubis'in aklından atmaya çalıştığı dehşetli bir öykü.

Soth isminde bir şövalye genç bir elf rahibeyi iğfal ettikten sonra onunla evlenmiş ve kızı Dargaard Kalesi'ndeki şatosuna gelin olarak getirmiş. Ama Soth denilen bu adam zaten evliymiş, şövalyelerin anlattığına göre, karısının şüpheli bir ölüme kurban gittiğe dair de birden fazla sebep görünüyormuş.

Şövalyeler Soth'u yakalayıp muhakeme etmek için bir heyet yollamışlar ama söylendiğine göre Dargaard Kalesi artık silahlarla korunan bir kale olmuş: Soth'un kendi sadakatli şövalyeleri lord-larını koruyormuş. Olayın en korkunç tarafı lordun kandırmış olduğu elf kadının adamla birlikte kalmış olduğu, adamın suçu ispat edildikten sonra bile adama olan sevgisi ve sadakatinin hiç sarsılmamış olduğuydu.

Ürperen Denubis düşünceyi aklından uzaklaştırmaya çalıştı. İşte! Bir hata yapmıştı. Bunun çaresi yoktu! Yeniden tüy kalemini yere bırakmaya koyulmuştu ki kopyalama odasının kapısının açıldığını duydu. Aceleyle tüy kalemi eline alarak hızla yazmaya başladı.

"Denubis," dedi yumuşak, tereddüt içindeki bir ses.

Rahip başını kaldırıp baktı. "Crysania, tatlım," dedi bir tebessümle.

"Çalışmana mani oluyor muyum? Daha sonra da gelebilirim..."

"Hayır, hayır," diye ikna etti Denubis kızı. "Seni gördüğüme çok memnun oldum. Çok memnun." Bu tamamen doğruydu. Crysania'da onu sakinleştiren, yatıştıran bir taraf vardı. Sanki baş ağrısı bile azalmıştı. Yüksek arkalıklı yazı sandelyesinden ayrılarak bir tane kendisi, bir tane de kız için sandalye bulup geliş nedenini merak ederek kızla birlikte oturdu.

Sanki onun sorusuna cevaben Crysania sakin, huzur dolu odaya bir göz atarak gülümsedi. "Burayı seviyorum," dedi. "Burası o kadar sakin, şey o kadar özel ki." Kızın tebessümü soldu. "Bazen o kadar çok...o kadar çok insan olmasından sıkılıyorum," dedi, gözü Tapınak'ın ana bölümüne açılan kapıya doğru kayarak.

"Evet, burası sakin," dedi Denubis. "En azından şimdi. Son yıllarda böyle değildi. Buraya ilk geldiğimde burası, tanrıların söz-

lerini herkesin okuyabilmesi için çeşitli dillere çeviren çevirmenlerle doluydu. Fakat Kralrahip bunun gerekli olmadığını düşündü ve -birer birer- hepsi, yapacak daha önemli şeyler bularak ayrıldı. Ben hariç." İçini çekti. "Sanırım ben çok yaşlıyım," diye ekledi kibarca, özür dilercesine. "Ben de yapacak önemli bir şeyler bulmaya çalıştım ama bulamadım. O yüzden burada kaldım. Kimsenin umurunda değil gibi...pek değil yani."

Kendisini işe yarar bir hale sokması için onu dürtüp duran Saygıdeğer Rahip Quarath ile yaptıkları o uzun konuşmaları hatırlayarak hafif de olsa kaşlarını çatmadan edemedi. Zamanla yüksek rahip, Denubis'e umutsuz bir vaka olduğunu söyleyerek vaz geçmişti. Böylece Denubis çalışmalarına geri dönmüş, birbirini izleyen günler boyunca da, kitapları ve kağıt rulolarını tercüme edip, bunların büyük bir kütüphanede okunmadan duracağı Solamniya'ya yollayarak yalnızlığının huzuru içinde oturmaya başlamıştı.

"Ama benden bu kadar söz etmek yeter," diye ekledi Crysania'nın solgun yüzünü görerek. "Neyin var tatlım? Kendini iyi hissetmiyor musun? Affedersin ama geçtiğimiz birkaç haftadır senin ne kadar mutsuz göründüğüne dikkat etmeden yapamadım."

Crysania sessizlik içinde ellerine bakıyordu; sonra bakışlarını rahibe kaldırdı. "Denubis," diye başladı tereddütle, "sen...sence tapınak... gerektiği gibi mi?"

Bunun, Denubis'in beklediği bir şey olmadığı kesindi. Kız daha çok, sevgilisi tarafından kandırılmış genç bir kıza benziyordu. "Şey, tabii ki tatlım," dedi Denubis biraz kafası karışarak..

"Gerçekten mi?" Bakışlarını kaldıran kız, Denubis'e adamı duraksatan ısrarla baktı. "Sen uzun zamandır tapınakla yaşıyorsun; Kralrahip gelmeden önce de buradaydın, hatta Quar- yani vekilleri gelmeden önce. Eski günlerden söz ediyorsun. Günlerin değiştiğini gördün. Daha mı iyi oldu?"

Denubis ağzını, tabii ki öyle, daha iyi, demek için açmıştı. Kralrahip gibi kutsal ve iyi biri başındayken başka türlüsü olabilir miydi? Fakat Lady Crysania'nın gri gözlerinin ta ruhuna kadar baktığını; onun yıllardır -bile bile- bir çok şeyi gizlediği karanlık koridorlara ışık getiren o arayış tarayış içindeki bakışlarını fark etti aniden. Huzursuz eden bir biçimde Fistandantilus'u hatırladı.

"Ben -şey- tabii -aslında sadece..." Kekelemeye başlamıştı ve bunun farkındaydı. Kızararak sustu. Crysania, sanki bu cevabı bek-

liyormuş gibi başını salladı.

"Hayır, şimdi daha iyi," dedi adam sertlikle; kızın o gencecik inancının da kendisininki gibi yaralanmasını istemiyordu. Kızın elini eline alarak ileri doğru uzandı. "Ben orta yaşlı bir adamım, tatlım, o kadar. Ve orta yaşlı adamlar değişimleri hiç sevmez. Hepsi bu. Bizim için, her şey eskiden daha iyiydi. Düşünsene" -kıkırdadı- "sanki su bile daha tatlıydı o zamanlar. Ben bu çağdaş adetlere alışamadım bir türlü. Benim bunları anlamam zor. Tapınak dünya kadar iyilik yapıyor tatlım. Vatan topraklarına düzen, halka bir yapı getiriyor..."

"Halk bunu istese de, istemese de," diye mırıldandı Crysania fakat Denubis bunu duymamazlığa geldi.

"Tapınak kötülüğü kökünden kazıyıp atıyor," diye devam etti; aniden aklına o şövalyenin -Lord Soth'un- öyküsü gelivermişti, istemediği halde. Aceleyle bu düşünceyi bastırdı ama bu arada lafını da karıştırdı. Aksayarak sözlerini toplamaya çalıştı ama çok geç kalmıştı.

"Öyle mi?" diye soruyordu Lady Cryasania. "Tapınak kötülüğü kökünden kazıyıp atıyor mu? Yoksa, gece evde yalnız kalmış, karanlığı uzak tutmak için mum üzerine mum yakan küçük çocuklar gibi miyiz? Karanlığın da -biz bunu anlayamasak da- bir nedeni olduğunu görmüyoruz; böylece, sonunda, kendi dehşetimiz içinde evi yakıp kül ediyoruz!"

Söylenenlerin hiç birini anlamayan Denubis gözlerini kırpıştırdı; ama konuştukça huzursuzluğu artan Crysania sözüne devam etti. Denubis, büyük bir rahatsızlıkla kızın bunu haftalardır içine attığının kuşkusuz olduğunu fark etti.

"Yolunu kaybedenlere, yollarını yeniden bulmaları için yardım etmiyoruz! Onlara sırtımızı dönüp değersiz olduklarını söylüyoruz, ya da onlardan kurtuluyoruz! Biliyor musun" -kız Denubis'e doğru döndü- "Quarath dünyayı ogre ırkından arındırmayı amaçlıyor?"

"Ama tatlını yani, sonuç olarak ogreler katil ruhlu, cani bir topluluk." Denubis kuvvetsizce karşı koymaya çalıştı.

"Aynı bizim gibi tanrılar tarafından yaratılmışlar," dedi Crysania. "Bizim, yarımyamalak anlayışımızla, tüm olanların ulu varoluşunu tanrıların yaratmış oldukları herhangi bir şeyi yok etmeye hakkımız var mı?"

"Hatta örümcekleri bile mi?" diye sordu Denubis özlemle, hiç

düşünmeden. Kızın rahatsız olmuş yüz ifadesini görerek gülümsedi. "Boşver. Yaşlı bir adamın gevelediği

şeyler işte."

"Buraya tapınağın olabilecek en güzel ve en doğru yer olduğuna inanarak gelmiştim, ama şimdi ben....ben..." Kız başını elleri arasına aldı.

Denubis'in gönlü de en az başı kadar acı içindeydi. Titreyen elini uzatarak kibarca kızın muntazam, mavi-siyah saçlarını okşayarak, onu hiç sahip olamadığı kendi kızını avutur gibi avuttu.

"Sorgulamalarından utanma çocuğum," dedi, kendisinin de kendi sorgulamalarından utandığını unutmaya çalışarak. "Gidip Kralrahip'le konuş. Kuşkularına bir cevap verecektir. Onun irfanı benden *fazla."*

Crysania ümitle kaldırdı bakışlarını. "Sence..."

"Tabii ki." Denubis gülümsedi. "Git onu bu gece gör tatlım. Bu gece kabul gecesi. Korkma. Bu tür sorular onu kızdırmaz."

"Pekâlâ," dedi Crysania, yüzü aydınlanmıştı. "Bir yardım almadan, bu sorunla bir başıma boğuşmam aptalcaydı. Kralrahip'e soracağım. Mutlaka o karanlığı aydınlatacaktır."

Gülümseyen Denubis, ayağa kalkan Crysania ile birlikte kalktı. Kız düşünmeden eğilerek kibarca adamı yanağından öptü. "Teşekkür ederim dostum," dedi yavaşça. "Seni işinle baş başa bırakayım."

Kızın sakin ve güneş içindeki odadan ayrılmasını izleyen Denubis ani, açıklanamaz bir hüzün hissetti; ardından da çok büyük bir korku. Sanki kendisi parlak ışıklı bir yerde durmuş, kızın da engin ve korkunç bir karanlığın içine doğru yürümesini seyrediyordu. Kendi etrafındaki ışık gittikçe parlaklaşırken kızın etrafındaki karanlık daha korkunçlaşmaya ve yoğunlaşmaya başlamıştı.

Kafası karışan Denubis elini gözlerine götürdü. Işık gerçekti! Odasına doluyor, onu, bakamıyacağı kadar parlak ve güzel bir ışıltıya boğuyordu. Işık beynini delip geçti, başındaki ağrı ona ıstırap veriyordu. Yine de çaresizlik içinde, Crysania'yi uyarmalıyım, onu durdurmalıyım diye düşündü...

Işık adamı çevreleyerek ruhunu tüm parlaklığıyla doldurdu. Sonra, aniden parlak ışık kayboluverdi. Bir kez daha güneşli odadaydı işte.. Ama tek başına değildi. Gözlerini kırpıp, karanlığa

alıştırmaya çalışırken etrafına bakındı ve odada kendisini soğuk bin edayla izleyen bir elfin durmakta olduğunu gördü. Yaşlı, saçları! seyrelmiş, titizlikle taranmış ak saçlı bir elfti bu. Uzun beyaz cüppe giymiş, boynuna da Paladine'ın madalyonunu asmıştı. Elfir yüzündeki ifadede hüzün vardı; neden olduğu hakkında bir fikr olmamasına rağmen Denubis'in gözlerinin yaşarmasına neden olar» bir hüzün.

"Üzgünüm," dedi Denubis boğuk bir sesle. Elini başına götürünce aniden başının ağrımadığını fark etti. "İçe-içeri girdiğini görmedim. Yardımcı olabilir miyim? Birini mi arıyorsun?"

"Hayır, aradığımı buldum," dedi elf sakin bir edayla ar yüzünde hâlâ aynı hüzünlü ifade vardı, "eğer sen Denubis isen."

"Ben Denubis'im," diye cevap verdi rahip hayrete düşerek. "Ama afedersiniz, ben sizi tam çıkartamadım..."

"Benim adım Loralon," dedi elf. Denubis'in nefesi kesildi. Elf Rahiplerinin en büyüğü Loralor yıllar önce Quarath'ın güç sahibi olmasına karşı çıkmıştı. Fakat! Quarath çok güçlüydü. Onu etkin güçler destekliyordu.4 Loralon'un uzlaşma ve barış yanlısı sözleri takdir görmemişi' Yaşlı rahip büyük bir hüzünle dönmüştü halkının yanına, çok sevdiği Silvanesti'nin hayretler uyandıran topraklarına, bir daha'" İstar'ı görmemeğe and içerek. '< Burada ne işi olabilirdi?

"Mutlaka Kralrahip'i arıyorsunuzdur," diye kekeledi Denubis. "Ben size..."

"Hayır, Tapınak'ta aradığım tek bir kişi var ve o da sensin Denubis," dedi Loralon. "Gel şimdi. Önümüzde uzun bir yolculuk var."

[1] "Yolculuk mu!" diye tekrarladı Denubis aptalca, delirip delirmediğini merak ederek. "Bu imkânsız. Buraya geldiğimden™ beri, yani otuz yıldır İstar'dan hiç ayrılmadım..." "Haydi gel Denubis," dedi Loralon kibarca. "Nereye? Nasıl? Anlamıyorum..." diye haykırdı Denubi Loralon'un güneş dolu, huzurlu odanın tam ortasında durduğum gördü; hâlâ yüzünde aynı derin, dile getirilemez hüzün vardı-Loralon elini boynuna takmış olduğu madalyona götürerek, dokundu.

O zaman Denubis anladı. Paladine, Rahibinin bazı şeylere vakıf olmasını sağlamıştı. Geleceği görebiliyordu. Dehşetle kül rengi

kesilen adam başını salladı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Bu çok korkunç."

"Her şey olup bitmiş değil. Terazinin dengesi bozulmaya başladı ama henüz bozulmadı.. Bu yolculuk geçici de olabilir, aklın almayacağı bir zaman da sürebilir. Gel Denubis, artık burada sana ihtiyaç duyulmuyor."

Ulu Elf Rahibi elini uzattı. Denubis daha önce, hatta Kral-rahip'in huzurunda bile, hiç yaşamamış olduğu bir huzur ve anlayış hissiyle kutsandı. Başını eğerek elini uzattı ve Loralon'un elini tuttu. Fakat bunu yaparken kendisini ağlamaktan alıkoyamamıştı...

Crysania, Kralrahip'in gösterişli Kabul Salonu'nun bir köşesinde, elleri kucağında oturmuştu; yüzü solgun ama sakindi. Ona bakan hiç kimse ruhundaki fırtınaları tahmin edemezdi. Belki de odaya dikkat çekmeden girerek gölgeli bir oyukta durmuş Crysania'yı seyreden tek bir adamdan başka hiç kimse.

Orada oturmuş Kralrahip'in melodik sesini dinleyen, vekil-leriyle devletin önemli meselelerini tartıştığını, diğer vekilleriyle ise politikadan sonra evrenin büyük gizlerini çözdüğünü duyan Crysania ona, kendi önemsiz sorularıyla yaklaşmayı düşünmüş olmaktan bile utanmaya başlamıştı.

Aklına Elistan'ın sözü geldi. "Cevapları bulmak için başkalarına danışma. Kendi gönlüne bak, kendi inancını araştır. Ya cevabı bulacaksın, ya da cevabın insanlarda değil, tanrılarda olduğunu anlayacaksın."

İşte böyle oturuyordu Crysania, aklında bir sürü düşünceler, gönlünü yokluyordu. Ne yazık ki aradığı huzur ondan kaçıyordu. Sorularının bir cevabı olmama ihtimali de olduğuna karar verdi aniden. Sonra kolunda bir el hissetti. Boş bulunup şaşıran Crysania bakışlarını kaldırdı.

"Sorularınızın cevabı var Saygıdeğer Rahibe," dedi, kızın sinirleri boyunca tanıdık olduğu sinyalini tüyler ürperterek veren bir ses, "cevaplar var ama siz onları dinlemeyi reddediyorsunuz."

Sesi tanıyordu ama -kukuletanın gölgelerine dikkatle baksa da yüzü çıkartamıyordu. Eli tanıdığını düşünerek omuzundaki ele baktı. Elin etrafında kara cüppe vardı; kızın kalbi çırpındı. Ama cüppede, onunki gibi gümüş rünler yoktu. Bir kez daha kız adamın yüzüne baktı. Bütün görebildiği gizli gözlerin pırıltısı ve solgun tendi....Sonra el kızın omuzundan ayrıldı, yükselerek kukuletasının ön kısmını kaldırdı.

İlk başta Crysania acı bir hayal kırıklığı hissetti. Genç adamın gözleri, onun bir nişanı halini almış olan altın renginde, kumsaati şeklinde değildi. Teni altın rengi değil, yüzü narin ve hastalıklı da değildi. Bu adamın yüzü, sanki saatler süren bir çalışmanın yorgunluğuyla soluk düşmüştü yoksa sıhhatli, hatta, o sürekli buruk alaycı hali olmasa yakışıklıydı. Gözleri kahverengi, gördüğü her şeyi yansıtıp, içindeki hiçbir şeyi dışa vurmayan, bir cam kadar berrak ve soğuktu. Adamın bedeni ince fakat adaleliydi. Giymekte olduğu siyah, süssüz cüppe, büyücünün kambur ve bitap ana hatlarını değil, güçlü omuzlarını belli ediyordu. Derken adam gülümsedi, ince dudakları hafifçe aralandı.

"Sizsiniz!" diye nefesi kesildi Cryasina'nın, sandalyesinden doğrulurken.

Adam yeniden elini kızın omuzuna koyarak, kızın oturmasına neden olacak şekilde hafifçe bastırdı. "Lütfen yerinizden kalkmayın Saygıdeğer Rahibe," dedi. "Ben de size katılacağım. Burası sessizdir ve rahatsız edilmeden konuşabiliriz." Dönerek zarif bir hareket yaptı ve odanın diğer yanında duran bir tabure aniden yanında belirdi. Nefesini tutan Crysania, gözleriyle odayı kolaçan etti. Ama başka birisinin dikkatini çekmiş olsa bile herkes büyücüyü görmemezliğe gelme konusunda dikkatli bir kararlılık içindeydi. Dönüp baktığında Raistlin'in kendisini keyifle seyrettiğini gördü ve yüzüne ateş bastığını hissetti.

"Raistlin,"dedi kız resmi bir tavırla, aklının karıştığını adamdan gizleyebilmek için, "sizi gördüğüme sevindim.."

"Ben de sizi gördüğüme sevindim Saygıdeğer Rahibe," dedi büyücü kızın sinirlerine dokunan o alaycı sesiyle. "Ama benim adım Raistlin değil."

Adama bakakalan kız, utancından daha da çok kızardı. "Affedersiniz," dedi, ısrarla adamın yüzüne bakarak, "ama bana > tanıdığım -bir zamanlar tanıdığım birini şiddetle hatırlattınız."

"Belki de bu sırrı biraz aralar:" dedi adam yavaşça. "Burada, etraftakiler adımı Fistandantilus olarak biliyor."

Crysania gayri ihtiyari titredi; sanki odadaki ışık kararmıştı. "Hayır," dedi kız başını yavaş yavaş sallayarak, "bu olamaz! Siz geri j gelmiştiniz...ondan bir şeyler öğrenmek için!"

"Ben geriye, o olmak için gelmiştim," diye cevapladı Raistlin.

"Ama...ben bazı hikâyeler işittim. O kötü, bozuk...." Kız kendi- (ni Raistlin'den uzaklaştırdı, gözleri

dehşetle adama takılıp kalmıştı.

"Artık kötülük yok," diye cevap verdi Raistlin. "O öldü."

"Siz?" Söz bir fısıltıdan ibaretti.

"Beni öldürebilirdi Crysania," dedi Raistlin sadece, "sayısız insanı öldürmüş olduğu gibi. Söz konusu olan ya onun, ya da benim yaşamımdı."

"Bir kötü gitti, bir başkası geldi," diye cevapladı Cryasnia üzgün, umutsuz bir sesle. Kız arkasını döndü.

Onu kaybediyorum! diye fark etti olanları Raistlin hemen. Sessizce kızı seyretti. Kız sandalyesinde kıpırdanıyor, yüzünü adamdan çeviriyordu. Adam kızın Solinari'nin ışığı kadar soğuk ve saf olan profilini görebiliyordu. Soğukkanlılıkla kızı inceledi, aynı yaşamın gizlerini incelediği zamanlar bıçağının altına yatırdığı minik hayvanları incelediği gibi. Aynı, altında atan kalbi görecek şekilde hayvanların derisini soyduğu gibi, Crysania'nın ruhunu görebilmek için zihinsel olarak kızın dış savunma mekanizmalarını soydu.

Kralrahip'in güzel sesini dinliyordu; yüzünde de derin bir huzur vardı. Fakat Raistlin kızın içeri girerkenki yüz halini hatırladı. Diğerlerini gözlemlemeye, gizlediklerini düşündükleri hislerini okumaya çoktan alışmış biri olarak kızın siyah kaşları arasında belirmiş olan ince çizgiyi fark etmiş, gri gözlerinin kararıp, şüphe altında kaldığını görmüştü. Kız ellerini kucağında tutuyordu ama Raistlin kızın parmaklarının cüppesini kıpırdattığını görebiliyordu. Denubis ile yapmış olduğu konuşmayı biliyordu. Kızın, inancının sarsıldığından, tam uçurumun kenarında sendelediğinden kuşkulandığını biliyordu. Onu kenardan aşağıya itmek için birazcık dürtmek yetecekti. Üstelik biraz sabır gösterirse kız kendiliğinden bile atlayabilirdi.

Raistlin, kızın nasıl onun temasından kaçındığını hatırladı. Kıza yaklaşarak uzandı ve bileğinden kavradı. Boş bulunup ürken kız, derhal kendini adamın elinden kurtarmaya çalıştı. Ama adam sıkı sıkı tutuyordu. Crysania adamın gözlerine bakınca kıpırdıya-madı.

"Gerçekten benden bunu bekliyor musunuz?" diye sordu Raistlin, uzun acılar çektikten sonra geri döndüğünde çektiği bütün sıkıntıların bir hiç olduğunu anlayan birinin sesiyle. Hüznünün kızın kalbini parçaladığını gördü. Kız konuşmaya çalıştı ama Raistlin, bıçağını kızın ruhuna saplayıp burarak konuşmaya devam etti.

"Fistandantilus bizim zamanımıza dönüp beni ortadan kaldırıp bedenimi alarak Karanlık Kraliçe'nin bıraktığı yerden işe el atacaktı. Kötü ejderhaları kendi emri altına toplamayı planlıyordu. Ablam Kitiara gibi Ejderha Yüceefendileri onun için biçilmiş kaftandılar. Dünya savaşa sürüklenirdi bir kez daha." Raistlin durak-sadı. "Bu tehlike artık sona erdi," dedi yavaşça.

Gözleri de, aynı elinin kızın bileğini kavradığı gibi gözlerini hapsetmişti. Bu gözlere bakan kız, gözlerin ayna gibi yüzeylerinde kendi aksini görüyordu. Üstelik kendisini, insanların birden fazla kendisine yakıştırmış oldukları gibi solgun, çalışkan, ciddi bir rahibe olarak değil de güzel ve arzulanan biri olarak görüyordu. Bu adam ona güvenerek gelmişti ve o adamı yüz üstü bırakmıştı. Adamın sesindeki acı dayanılacak gibi değildi ve Crysania bir kez daha konuşmaya teşebbüs etti ama Raistlin kızı daha da yakınına çekerek kendisi konuşmaya devam etti.

"Siz benim ihtirasımı biliyorsunuz," dedi. "Bir tek size açtım kalbimi. Savaşı yeniden başlatmak benim isteğim mi? Dünyayı ele geçirmek benim arzum mu? Ablam bunun için, benden yardım almak için kapıma kadar geldi. Ben reddettim ve siz, korkarım bunun cezasını çektiniz." İçini çeken Raistlin bakışlarını indirdi. "Ona sizden söz etmiştim Crysania; sizin iyiliğinizden ve gücünüzden. Çok hiddetlendi; sizin, benim üzerimdeki etkinizi bitireceğini düşünerek ölü şövalyesini sizi ortadan kaldırması için yolladı."

"Yani benim sizin üzerinizde bir etkim mi var demek istiyorsunuz?" diye sordu Crysania yavaşça, artık Raistlin'in elinden kurtulmak için çırpınmıyordu. Sesi, neşeyle titremişti. "Yani tapınağın yolunu görmüş olmanızı umabilmeyi cüret edebilir miyim ve..."

"Bu tapınağın yolu mu?" diye sordu Raistlin, sesi bir kez daha acı ve alaycı çıkmıştı. Elini hemen geri çekip sandalyesine gerileyerek kara cüppesine sarındı ve Crysania'ya alaycı bir tebessümle baktı.

Mahcubiyet, hiddet ve suçluluk duygusu Crysania'nın yanaklarını pembeye boyarken, gri gözleri koyu bir maviye dönüştü. Yanağındaki renk dudaklarına doğru yayıldı; aniden güzelleşmişti, bu Raistlin'in gayri ihtiyari fark ettiği bir şeydi. Bu düşünce canını son derece sıktı, kendi konsantrasyonuna olan güvenini tehdit edici bir şeydi bu. Huzursuzlukla bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı.

"Kuşkularınızı biliyorum Crysania," diye devam etti aniden. "Neler gördüğünüzü biliyorum. Tapınak'ın, tanrıların yollarını

322

öğretmekten çok dünya işlerinin yürütülmesiyle ilgilendiğini gördünüz. Rahiplerin iki yüzlü olduğunu, politikayla uğraştığını, fakirleri doyurabilecekleri paraları sadece gösteriş için harcadıklarını gördünüz. Buraya geldiğinizde Tapınak'ı kurtarmayı düşünmüştünüz; tanrıların haklı hiddetleri içinde, ateşli dağı kendilerini terk edenlerin üzerine atmalarına, diğerlerinin neden olduğunu ortaya çıkartmayı. Belki de büyü kullanıcılarını...suçlamayı düşünüyordunuz."

Crysania'nm yüzündeki kızarıklık daha da derinleşti, adama bakamadığı için yüzünü çevirdi ama içinde olduğu ıstırap ve utanç belliydi.

Raistlin acımasızca devam etti. "Afet zamanı yaklaşıyor. Gerçek rahipler çoktan bu toprakları terk ettiler...Evet, bunu bilmiyor muydunuz? Dostunuz Denubis gitti. Siz Crysania, bu topraklarda kalmış tek gerçek rahibesiniz."

Crysania büyük bir şaşkınlıkla Raistlin'e baktı. "Bu...imkânsız," diye fısıldadı. Gözleri odayı taradı. Ve ilk kez, Kralrahip'ten ayrı, düğümler halinde toplanmış olanların sohbetlerini duyabiliyordu. Oyunlar'dan söz edildiğini, kamu fonlarının dağılımı hakkında tartışmalar yapıldığını, ordu ların güzergâhlarının tayin edildiğini, isyan içindeki toprakların etkili şekilde nasıl başarılabileceğinin konuşulduğunu -hepsi de Tapınak adı altında- duydu.

Derken, sanki diğer kaba sesleri boğarcasına Kralrahip'in tatlı, melodik sesi ruhuna dolmaya başlayıp huzursuz ruhunu teskin etti. Kralrahip hâlâ buradaydı. Karanlığa arkasını dönerek Kralrahip'in ışığına doğru bakarak bir kez daha inancının tüm gücünün ve saflığının onu korurcasına arttığını hissetti. Soğuk bir edayla bakışlarını Raistlin'e çevirdi.

"Dünyada hâlâ iyilik var," dedi sertçe. Ayağa kalkarak ayrılmaya hazırlandı. "Tanrılar tarafından kutsanmış olan şu kutlu adam hüküm sürdükçe, tanrıların gazaplarını tapınağa yönlendirdiklerine inanamam. Bunun daha çok, Tapınak'ı anlamayan dünya yüzünden olduğu söylenebilir," diye devam etti kız; sesi alçak ve tutkuluydu. Raistlin de ayağa kalkmıştı ve kızı dikkatle izleyerek ona doğru yaklaştı.

Kız bunu fark etmemiş gibiydi; konuşmaya devarn ediyordu. "Ya da Kralrahip'i anlayamadıklarından! Bunu önceden görüyor olmalı! Belki şu anda bile bunu engellemeye çalışıyordur! Tanrılara merhametli olmaları için yalvarıyordur!"

323

"Şu adama bir bakın," diye fısıldadı Raistlin, "Tanrıların 'kut-sadığı' adama." Uzanan büyücü güçlü elleriyle Crysania'yı tutarak Kralrahip'e dönmesi için zorladı. Kuşku duymuş olduğu için suçluluk duygusu içinde olan ve dikkatsizce davranıp Raistlin'in içini görmesine izin verdiği için kendi kendine kızan Crysania hiddetle kendini adamın ellerinden kurtarmaya çalıştı ama adam kızı sıkı sıkı tutuyor, parmakları kızın tenini yakıyordu.

"Bakın!" diye tekrarladı. Kızı hafifçe sarsarak, başını kaldırıp doğrudan Kralrahip'i saran ışığa ve şaşaaya bakması için onu zorladı.

Raistlin kendi bedenine yakın tuttuğu bedenin titremeye başladığını hissedince memnuniyetle gülümsedi. Kara kukuletalı başını kızın başına yaklaştıran Raistlin kızın kulağına fısıldarken nefesi de yanağına dokundu.

"Ne görüyorsunuz Saygıdeğer Rahibe?"

Kızın tek cevabı içler parçalayan bir iniltiydi.

Raistlin'in tebessümü derinleşti. "Anlatın bana," diye ısrar etti.

"Bir adam," diye kekeledi Crysania, şaşkın bakışlarım Kralrahip'in üzerinden ayıramadan. "Sadece insan bir adam. Yorgun görünüyor...ve ürkek. Teni sarkmış, günlerdir uyku uyumamış. Soluk mavi gözleri orayı burayı korku içinde tarıyor..." Kız aniden neler söylediğini fark etti. Raistlin'in yakınlığının, sıcaklığının, yumuşak kara cüppesi altındaki güçlü adeleli bedeninin tüm şiddetiyle farkında olan Crysania kendini adamın elinden kurtardı.

"Bana yaptığınız bu büyü ne?" diye bilmek istedi kız hiddetle, adama bakmak için dönerek.

"Hiç büyü yapmadım Saygıdeğer Rahibe," dedi Raistlin sessizce. "Korkusu içinde kendi etrafına örmüş olduğu büyüyü bozdum. Onun mahvolma sebebini açıklayan ve dünyayı yıkıma götüren şey de bu korku."

Crysania, Raistlin'e dehşetle baktı. Onun yalan söylemiş olmasını umdu, yalan söylemiş olmasını istedi.

Ama sonra eğer adam yalan söylüyor idiyse bile, bunun bir önemi olmadığını fark etti. Artık kendi kendisine yalan söyleyemeyecekti.

Kafası karışan, ürken, dehşete düşen Crysania dönerek, gözyaşlarıyla yarı yarıya körleşmiş bir halde Kabul Salonu'nu terk etti.

Raistlin zaferi karşısında ne bir kıvanç, ne de bir memnuniyet

duymadan kızın gidişini seyretti. Sonuç olarak beklediğinden fazlası olmamıştı. Yeniden yerine, ateşin yakınma oturdu; masanın üzerindeki meyva kâsesinden bir portakal seçerek, düşüncelere dalmış bir halde alevleri seyrederken sakin sakin kabuklarını soydu.

Salondaki bir başkası da Crysania'nın kabul salonundan kaçışını seyretmişti. Raistlin' in portakalını yerken, önce suyunu çekip sonra posasını yutuşunu da seyretti. Soluk yüzünde hiddeti ve korkusu birbiriyle çarpışan Quarath, Kabul Salonu'nu terk ederek, tan vaktine kadar arşınlayıp duracağı kendi odasına döndü.

Bölüm 11

Daha sonraki tarihlerde o gece, gerçek rahiplerin Krynn'i terk ettikleri gece, yani Hüküm Gecesi olarak bilindi. Nereye gittiklerini ve kaderlerinin ne olduğunu, Astinus dahi kaydetmemiştir. Kimisi üç yüz yıl sonra, Mızrak Savaşı'nın kasvetli ve acı günlerinde görüldüklerini söyler. Bazı elfler ise elf rahipleri arasında en ulu ve en ciddi rahip olan Loralon'un Silvanesti'nin işkence altındaki topraklarında görüldüğüne ve toprakların yeniden inşası için ellerinden gelen her şeyi yapanların gayretlerini kutsadığma dair kıymet verdikleri her şey üzerine yemin etmektedirler.

Fakat Krynn üzerinde yaşayanların büyük çoğunluğu için gerçek rahiplerin geçip gidişleri dikkat bile çekmemişti. Öte yandan o gece diğerleri için birçok yönden bir Hüküm Gecesi olmuştu.

Crysania, Kralrahip'in Kabul Salonu'ndan allak bullak bir halde, korku içinde kaçarcasına çıkmıştı. Allak bullak olması rahatlıkla izah edilebilirdi. Varlıkların en büyüğü olan, kendi zamanındaki rahiplerin bile saygı gösterdikleri Kralrahip'in bir insan olarak kendi gölgesinden bile korktuğunu, kendisini büyülerin ardına gizlediğini ve diğerlerinin kendi adına hüküm sürmesine izin vermiş olduğunu görmüştü. Tapınak ve tapınağın Krynn üzerindeki amaçları hakkındaki bütün kuşkuları ve kuruntuları geri gelmişti.

Neden korktuğunu ise tammlayamıyordu veya tanımlaya-mazdı.

Salon'dan ilk ayrıldığında, nereye gittiğini veya ne yaptığını pek umursamadan körler gibi sendeleye sendeleye yürümüştü. Sonra bir köşeye çekilip gözyaşlarını silmiş ve kendini toparlamıştı. Bir anlık da olsa denetimini yitirmiş olmaktan utanırken, aniden ne yapması gerektiğini fark etti.

Denubis'i bulmalıydı. Raistlin'in hatalı olduğunu ispat etmeliydi.

Solinari'nin solmakta olan ışığıyla aydınlanmış boş koridorlardan yürüyen Crysania, Denubis'in odasına gitti. Ortadan yok olan rahipler masalı gerçek olamazdı. Aslında Crysania eski Hüküm Gecesi efsanelerine hiç inanmamış, bunları çocuk masalı olarak nitelendirmişti. O anda dahi, hâlâ buna inanmayı reddediyordu.

Yol tanıdık olduğu için hiç duraksamadan aceleyle ilerledi. Teoloji ve tarih hakkında tartışmak veya adamın yurdu hakkında anlattığı öyküleri dinlemek için Denubis'i defalarca odasında ziyaret etmişti. Kapısını çaldı.

Cevap yoktu.

"Uyuyor," dedi Crysania kendi kendine, bedenini saran ani ürpertiden rahatsız olarak. "Tabii ya, Derin Saat'i geçmiş. Sabah geri gelirim."

Ama yine çaldı kapıyı ve hatta hafifçe, "Denubis," diye seslendi.

Hâlâ cevap yoktu.

"Sonra gelirim. Sonuç olarak onu göreli daha birkaç saat oluyor," dedi tekrar kendi kendine ama elinin kapı kulpuna uzanıp, yavaşça çevirdiğini fark etti. "Denubis?" diye fısıldadı, midesi ağzına gelmişti. Oda karanlıktı, iç avluya baktığı için de ayın ışığını almıyordu. Bir an için Crysania'nın iradesi kaybolur gibi oldu. "Bu çok saçma!" diye payladı kendi kendini, uyanıp da onu gecenin bir yarısında usul usul odasına girmeye çalışırken yakalarsa, Denubis'in ve kendisinin duyacağı utancı gözünde canlandırdı.

Crysania bütün gücüyle iterek açtı kapıyı; koridordaki meşalelerin ışıklan küçük odaya doldu. Oda bıraktığı gibiydi -derli toplu...ve boş.

Aslında tam olarak boş değildi. Adamın kitapları, tüy kalemleri hatta giysileri bile hâlâ oradaydı, sanki hemen geri dönmek amacıyla, birkaç dakikalığına bir yere kadar çıkmış gibi. Ama

odanın ruhu gitmiş, odayı bozulmamış yatağıyla soğuk ve boş bırakmıştı.

Bir an için koridordaki ışıklar Crysania'nın gözleri önünde bulanıklaştı. Bacakları boşalır gibi oldu, kapıya dayandı. Sonra, daha önce yaptığı gibi sakinleşip mantıklı düşünmek için kendini zorladı. Kapıyı, açarken kullandığından daha çok güç kullanarak sıkı sıkı kapattı ve uykulu koridorlardan kendi odasına doğru yürümeye gayret etti.

Pekâlâ, Hüküm Gecesi gelmişti. Gerçek rahipler gitmişti. Neredeyse Yılbaşı olmuştu. Yılbaşından on üç gün sonra Afet meydana gelecekti. Bu düşünce yeniden durmasına neden oldu. Kendisini zayıf ve hasta hisseden kız bir pencereye dayanarak», beyaz mehtapla yıkanmış avluya doğru görmeyen gözlerle bakfe Demek ki bütün tasarılarının, rüyalarının, amaçlarının sonu böyle olacaktı. Kendi zamanına dönmeye mecbur kalacak ve keder veri-f ci başarısızlığından başka bir şey rapor edemeyecekti.

Gümüş avlu gözünün önünde yüzüyordu. Tapınağı kokuşmuş! bulmuştu; dünyanın bu korkunç yıkımına

Kralrahip'in neden olduğu da aşikardı. Asıl amacında, Raistlin'i karanlığın katlarından çekip çıkartma konusunda bile başarılı olamamıştı. Onu hiç dinleyeceği yoktu. Şu anda, büyük bir ihtimalle o korkunç alayc kahkasıyla kıza gülüyordu...

"Saygıdeğer Rahibe?" diye geldi bir ses.

Aceleyle gözlerini silen Crysania döndü. "Kim var orada?" diye sordu boğazını temizlemeye çalışarak. Gözlerini kırpıştırarak karanlığa doğru baktıktan sonra gölgelerden siyah cüppeli bir sur belirince nefesini tuttu. Konuşamadı, sesi çıkmıyordu.

"Kendi odama gidiyordum ki sizin burada durduğunuzu gördüm," dedi ses, ne gülüyordu, ne de alay ediyordu. Buz gibiy-j di, hafif bir kendini beğenmişlik vardı ama garip bir sıcaklığa da[1] sahipti, Crysania'nın ürpermesine neden olan bir sıcaklığa.

"Umarım hasta değilsinizdir," dedi Raistlin, kızın yanında duracak şekilde yaklaşarak. Kız adamın kara kukuletasının gölgesi içine saklanmış yüzünü göremiyordu. Ama mehtapta tüm berraklığıyla ve soğukluğuyla parlayan gözlerini seçebiliyordu.

"Hayır," diye mırıldandı Crysania kafası karışarak ve bütün benliğiyle yüzündeki gözyaşı izlerinin geçmiş olmasını dileyerek başını çevirdi. Ama bu pek işe yaramadı. Yorgunluk, gerginlik ve kendi zayıflıkları kızı aşmıştı. Çaresizlikle denetim altına almaya

çalıştığı halde göz yaşları yeniden yanaklarından aşağıya süzülmeye başladı.

"Lütfen gidin," dedi gözlerini tüm gücüyle yumup, gözyaşlarını sanki acı ilaçlarmış gibi yutarak.

Kız, bir sıcaklığın kendisini sarmaladığını, çıplak koluna değen kadife kara cüppenin yumuşaklığını hissetti. Büyücülerin büyülerini yaparken kullandıkları şeylerin; baharatların, gül yapraklarının tatlı kokusu ile çürümüşlüğün -yarasa kanadı, belki de bir hayvanın kafatasının- belli belirsiz, iç bulandıran kokusunu aldı. Sonra bir elin yanağına değdiğini, garip bir sıcaklıkla yanan hassas, güçlü incecik parmakları hissetti.

Parmaklar ya gözyaşlarını silmişlerdi, ya da gözyaşları parmakların yakan temasıyla kurumuştu; hangisi olmuştu Crysania emin olamıyordu. Sonra parmaklar kızın çenesini kaldırarak yüzünü mehtaptan çevirdi. Crysania nefes bile alamıyor, kalbinin atışı onu boğuyordu. Göreceklerinden korkarak gözlerini kapalı tuttu. Fakat yumuşak cüppesi altından bütün sertliğiyle Raistlin'in ince bedeninin kendi bedenine dayandığını hissedebiliyordu. O korkunç sıcaklığı hissedebiliyordu...

Crysania aniden adamın karanlığının her yanını kaplayıp onu gizlemesini, onu avutmasını istedi. O sıcaklığın kendi içindeki soğuğu yakıp yok etmesini diledi. Hevesle kollarını kaldırdı ve ellerini uzattı...adam yok olmuştu. Kız, adamın cüppesinin hışırtısının koridorun sakinliği içersinde uzaklaştığını duyabiliyordu.

Hayretler içinde kalan Crysania gözlerini açtı. Sonra bir kez daha ağlayarak yanağını soğuk cama dayadı. Ama bunlar mutluluk gözyaşlarıydı.

"Paladine," diye fısıldadı kız, "şükürler olsun. Önüm açık. Başarısız olmayacağım!"

Karanlık cüppeli bir suret Tapınak hollerini arşınlayıp duruyordu. Kim karşılaşsa, kukuletalı yüzden görülmese bile hissedilebilen hiddetinden korkuyla siniyordu. Raistlin sonunda kendi terk edilmiş koridoruna girerek, kapısını neredeyse paramparça edecek bir şiddetle açıp, mangaldaki alevlerin tek bir bakışıyla havaya yükselmesini sağladı. Ateş bacadan yukarı doğru gürledi; Raistlin ise sonunda yürüyemeyecek halde bitap düşünceye kadar kendine küfürler ede ede odasını arşınlayıp durdu. Sonra bir sandalyeye çökerek, hiddetli gözlerle ateşe bakmaya

başladı.

"Ahmak!" diye tekrarladı. "Bunu daha önceden görmem gerekirdi!" Yumruklarını sıktı. "Bilmeliydim. Bu beden, bütün gücüne rağmen insanoğluna özgü büyük zaaflara sahip. Ne kadar zeki, aklı ne kadar disiplinli, hisleri ne kadar denetim altında olursa olsun 'o' bir hayvan gibi her an atlayıp kapmak için gölgeler içinde bekliyor." Hiddetle hırlayıp, tırnaklarını kanatıncaya kadar avuçlarının içine batırdı. "Onu hâlâ görebiliyorum! Onun fildişi tenini, solgun, yumuşak dudaklarını görebiliyorum. Saçının kokusunu duyabiliyor, bedenimin yanında duran bedeninin yuvarlak yumuşaklığını hissedebiliyorum!"

"Hayır!" Bu tam bir viyaklamaydı. "Bu olmamalı, olmasına izin verilemez! Ya da belki..." Bir düşünce. "Onu baştan çıkartsam ne olur? O zaman onu daha çok etkim altına almam mı?" Bu düşünce aklını çelmekten çok daha fazlaydı, öyle bir istek uyandırmıştı ki genç adamın bütün bedenini sarsmıştı.

Fakat Raistlin'in soğuk, hesapçı, mantıklı kısmı denetimi ele aldı. "Sen sevişmekten ne anlarsın?" diye sordu kendi kendine alayla. "Baştan çıkartmaktan? Bu konuda sen bir çocuksun, su aygırı kardeşinden bile

daha aptalsın."

Gençliğinin hatıraları bir sel gibi geldi üzerine. Narin ve hastalıklı olan, insanın canını yakan alaycılığı ve sinsi halleriyle Raistlin'in kadınların ilgisini, hiçbir zaman yakışıklı kardeşi kadar çekmemiş olduğu kesindi. İçine kapanık, büyü çalışmalarına dalmış olan Raistlin bunun kaybını hissetmiyordu -pek hissetmiyordu. A, bir deneyimi de yok değildi. Caramon'un kolay zaferlerden sıkılmış olan kız arkadaşlarından biri koca adamın ikizinin daha ilginç olabileceğini düşünmüştü. Kardeşinin ve kardeşinin arkadaşlarının alaylarından bıkan Raistlin kızın kaba önerilerine boyun eymişti. Her ikisi için de hayal kırıcı bir deneyim olmuştu bu. Kız, minnetle Caramon'un kollarına dönmüştü. Raistlin'e gelince; uzun zamandır kuşkulandığı şey ispatlanmış olmuştu: Yani gerçek tatmini büyüsünde buluyordu.

Fakat -kardeşininki gibi genç ve güçlü olan- bedeni daha önce hiç tatmamış olduğu bir arzuyla sızlıyordu. Yine de buna geçit veremezdi. "Sonunda kendimi mahvetmiş olurum" -diye görebiliyordu soğuk bir berraklıkla- "ve amacıma ulaşmak şöyle dursun, *zarar* bile verebilirim. Kız bir bakire; hem bedeni, hem aklı saf ve temiz. Onun gücü bu saflığı. Hem bunun lekelenmesini istiyorum,
hem de bozulmamasını."

Bu konuda kesin bir karara vardığı için ve hislerini sıkı bir zihinsel denetim altına alma konusunda çok önce deneyim kazanmış olduğundan, genç büyücü rahatlayarak sandalyesine kaykıldı, yorgunluğunun üzerine yayılmasına izin verdi. Ateş alçaldı, onun gözleri gevşeyen gücünü yenileyecek olan bir istirahata doğru kapandı.

Fakat uykuya dalmadan önce, hâlâ sandalyesinde otururken, arzulamadığı bir netlikle mehtapta parlayan o tek gözyaşını gördü.

Hüküm Gecesi sürdü. Bir rahip çırağı derin uykusundan uyandırılarak, Quarath'a gitmesi söylendi. Rahip çırağı, elf rahibi odasında otururken buldu.

"Beni mi çağırdınız lordum?" diye sordu rahip çırağı, esnemesine engel olmaya çalışarak. Uykulu ve derbeder bir görünüşü vardı. Gecenin bu kadar geç bir vaktinde gelen bir çağrıya hemen cevap verebilmek için cüppesini ters giymişti.

"Bu raporun anlamı ne?" diye bilmek istedi Quarath, masasının üzerinde duran bir parça kağıda parmağıyla vururak.

Rahip çırağı eğilerek, gözlerindeki uykuyu silmek istercesine gözlerini ovuşturdu ve yazıya baktı.

"Ha, o mu," dedi bir süre sonra. "Ne yazıyorsa o lordum."

"Yani Fistandantilus benim kölemin ölümünden sorumlu değil mi? Buna inanmakta zorluk çekiyorum."

"İsterseniz lordum, cüceyi kendiniz sorguya çekebilirsiniz. Parayla ikna etmek için epey bir uğraştıktan sonra cüce aslında adı orada geçen, şehrin eteklerindeki mallarına tapınak tarafından el konulmasına öfkelenen bir lord tarafından tutulduğunu itiraf etti."

"Ben onun neye öfkelendiğini biliyorum!" diye atıldı Quarath. "Kölemi öldürmek tam Onygion'a yakışır tarzda bir şey: Sinsi ve alçak. Benimle doğrudan yüzleşmeye cesaret edemiyor."

Quarath düşüncelere dalarak oturdu.. "Peki ama neden o kocaman köle böyle bir işi yapmış?" diye sordu aniden, rahip çırağı keskin bir bakış fırlatarak.

"Cüce, bunun Fistandantilus ile arasında özel olarak ayarlanmış bir şey olduğunu söyledi. Görünüşe göre, ilk çıkacak olan bu tarzdaki bir 'iş' hemen Caramon'a verilecekmiş."

"Bu raporda yazmıyor," dedi Cjuarath genç adamı zalimce süzerek.

"Doğru," diye itiraf etti rahip çırağı kızararak. "Be-ben büyü

kullanıcıyla ilgili...her hangi bir şeyi...yazıya dökmekten hoşlanmıyorum. Yani onun okuyabileceği bir yere yazmak..."

"Doğru, seni suçladığımı zannetme," diye mırıldandı Quarath. "Pekâlâ gidebilirsin."

Rahip çırağı başıyla onaylar gibi hareket yaptı, eğildi ve minnettarlık içinde yatağına döndü.

Halbuki Quarath uzun saatler boyunca yatağına dönmemişti; çalışma odasında oturarak tekrar ve tekrar raporun üzerinden geçti. Sonra derin bir nefes aldı. "Kralrahip kadar kötüleşmeye başladım, olmayan gölgelerden sıçrar oldum. Eğer Fistandantilus beni ortadan kaldırmak isteseydi, bunu bir iki saniye içinde becerirdi. Bunu anlamış olmam gerekirdi; bu onun tarzı değil." Sonunda ayağa kalktı. "Yine de bu gece kızın yanındaydı. Bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum? Belki de bir şey değildir. Belki de adam benim tahmin ettiğimden daha insandır. Bu kez kendine seçtiği bedenin genellikle kullandıklarından daha iyi

olduğunu kabul etmek lazım."

Elf, masasının üzerini düzeltip, raporu dikkatle dosyalarken kendi kendine gülümsüyordu. "Yılbaşı yaklaşıyor. Tatil sezonu geçinceye kadar bunu aklımdan uzaklaştıracağım. Sonuç olarak Kralrahip'in, kötülüğü Krynn üzerinden silmek için tanrıları çağıracağı zamana pek bir şey kalmadı. Böylece Fistandantilus ve onu izleyenler de kendilerini doğurmuş olan karanlığa süprülüp gidecekler."

Bir güzel esnedikten sonra gerindi. "Ama önce Lord Onygion'un işine bakacağım."

Hüküm Gecesi bitmek üzereydi. Caramon hücresinde yatmış gri ışığı seyrederken sabah gökleri aydınlattı. Ertesi gün başka bir oyun vardı, "kaza"dan bu yana katılacağı ilk oyun.

Bu son birkaç gündür, hayat koca savaşçı için pek hoş geçmemişti. Dıştan değişen bir şey yoktu. Diğer gladyatörler eski arkadaşlardı, çoğu en azından; Oyunlar'a çok alışmışlardı.

"Bu kötü bir sistem sayılmaz," diye omuzlarını silkti Pheragas Caramon'a, Tapınak'tan döndüğü günün ertesi gün karşılaştıklarında. "Binlerce adamın, cephelerde birbirlerini öldürmelerinden daha iyi olduğu kesin. Burada, bir derebeyinin başka biri tarafından hatırı kırılırsa, kan davaları gizlice ele alınır, herkesi memnun edecek biçimde özel olarak."

"Umursamadığı veya anlamadığı bir uğurda ölen masum adam

hariç!" dedi Caramon hiddetle.

"Bebek olma!" diye burun büktü Kiiri, katlanır bıçaklarından birini parlatırken. "Anlattıklarına göre sen de paralı askerlik yapmışsın. O zaman uğruna savaştığın davayı umursuyor veya anlıyor muydun? İyi para aldığın için savaşıp öldürmüyor muydun? Aradaki farkı anlıyamıyorum."

"Farklılık şurada, o zaman seçme hakkım vardı!" diye tepki verdi Caramon kaşlarını çatarak. "Üstelik ne uğruna savaştığımı da biliyordum! Haklı olduğunu düşünmediğim biri için hiçbir zaman savaşmazdım! Ne kadar para verirlerse versinler! Kardeşim de benim gibi düşünürdü. Onunla birlikte..." Caramon birden bire ses-sizleşiverdi.

Kiiri ona garip bir şekilde bakıp, sırıtarak başını salladı. "Ayrıca," diye ekledi kadın, "bu işe tat ve heyecan da katıyor. Artık daha iyi dövüşürsün. Göreceksin bak."

Karanlıkta yattığı yerden bu sohbeti hatırlayan Caramon kendi yavaş ve düzenli yöntemiyle düşünmeye çalıştı. Belki de Kiiri ve Pheragas haklıydı, belki bir bebek gibi davranıyor, oynamakta olduğu parlak, pırıltılı oyuncak elini kestiği için ağlıyordu. Fakat -olaya mümkün olan her açısından bakarak- bunun doğru olduğuna bir türlü ikna olamıyordu. Herkes bir seçim yapma hakkına sahipti, istediği yaşama biçimini, istediği gibi ölme biçimini seçme hakkına. Başka kimsenin bu konuda onun yerine karar verme hakkı olamazdı.

Sonra, tam şafaktan önce, sanki Caramon'un üzerine ezici bir yük bindi. Doğrulup tek bir dirseği üzerinde durup görmeyen gözlerle gri hücreye baktı. Eğer bu doğruysa, eğer herkesin bir seçim yapma hakkı varsa, o zaman kardeşine ne demeliydi? Raistlin kendi seçimini yapmıştı: Gündüzdense gecenin yolunu seçmek. Caramon'un kardeşini o yollardan geri çekmeye hakkı var mıydı?

Kiiri ve Pheragas ile konuşurken farkında olmadan hatırladığı o günlere -tam Sınav'dan önceki, hayatının en mutlu günlerine-kardeşiyle birlikte paralı asker olarak çalıştığı günlere- kaydı yine aklı.

İkisi birlikte çok güzel dövüşüyorlardı ve soylular onları hep iyi karşılardı. Savaşçılar kumsaldaki kum taneleri kadar bol olduğu halde, dövüşlere katılabilen ve buna gönlü olan büyü kullanıcıları bambaşka bir şeydi. Soylıların çoğu Raistlin'in narin ve hastalıklı

görüntüsünü görünce biraz kuşkuya düşseler de kısa bir süre içinde cesareti ve becerisi karşısında etkileniyorlardı. Kardeşlere iyi para ödeniyordu ve oldukça rağbetteydiler.

Fakat her zaman uğruna savaştıkları amacı dikkatle seçiyorlardı.

"Bu Raist'in işiydi," diye fısıldadı Caramon kendi kendine özlemle. "Ben kimin için olsa dövüşürdüm, amaç benim için pek önemli değildi. Ama Raistlin amacın da haklı olması gerektiği konusunda çok ısrarcıydı. Güçlü adamların güçlerini arttırmak amacıyla diğerlerini yutmaya çalıştıkları için birden fazla işten geri dönmüştük...

"Fakat bu Raistlin'in işiydi!" dedi Caramon yavaşça tavana bakarak. "Yoksa değil miydi? Onlar, onun yaptığı şeyin bu olduğunu söylüyorlar, o büyü kullanıcıları. Ama onlara güvenebilir miyim? Onu bu işe

bulaştıran Par-Salian idi, bunu itiraf etti! Raistlin dünyayı bu Fistandantilus yaratığından temizledi. Kim ne derse desin bu güzel bir şey. Ayrıca Raist bana Barbar'ın ölümüyle bir ilgisi olmadığını söyledi. Yani yanlış bir şey yapmadı aslında. Belki de onu yanlış yargılamışıdır...Belki onu değiştirmek için zorlamaya hakkımız yok..."

Caramon içini çekti. "Ne yapmalıyım?" Gözlerini meyus bir yorgunlukla yumarak uykuya daldı ve çok geçmeden yeni pişmiş sıcak keklerin kokusu bütün aklını kapladı.

Güneş gökyüzünü aydınlattı.. Hüküm Gecesi sona erdi.. Tasslehoff yatağından kalkarak şevkle yeni günü karşıladı ve -bizzat- kendisinin Afet'i durduracağına karar verdi.

Bölüm 12

Zamanı değiştirmek!" dedi Tasslehoff şevkle, bahçe duvarından kutsal Tapınak bölgesine kayıp, tam bir çiçek yatağının içine düşerken. Rahiplerin bir kısmı bahçede dolaşıyor, yaklaşmakta olan Yılbaşı sezonunun neşesinden söz ediyorlardı. Onların sözlerini kesmektense Tas, kibarlık olduğunu düşündüğü şeyi yaptı; yani onlar geçip gidinceye kadar -ki bu, mavi pantalonunun kirlenmesi anlamına geliyordu- yere yapışıp bekledi.

Sadece Yılbaşı mevsiminde yetiştikleri için Kırmızı Yılbaşı gülleri adını alan çiçekler arasında yatmak oldukça zevkliydi. Hava ılıktı; çok ılık, diyordu birçok kişi. Tas sırıttı, insanlar nankördü. Hava soğuk, tam Yılbaşı havası olsa bu sefer de ondan şikayet ederlerdi. O ise sıcaklığın çok hoş olduğunu düşünüyordu. Bu ağır havada soluk alıp vermesi biraz zordu belki ama -sonuç olarak- her iyi şey de aynı anda olmazdı ya.

Tas rahipleri ilgiyle dinledi. Yılbaşı balolarının muazzam şeyler olduğunu düşündü, bir an için katılmak bile geçti aklından. İlki o geceydi -Yılbaşı Karşılaması. Yılbaşı Karşılaması erken bitecekti çünkü herkes, ertesi gün şafakta başlayarak günlerce sürecek, sert ve kara kış basmadan önceki son kutlamalar olan büyük Yılbaşı balolarına hazır olmak için bol bol uyumak istiyordu.

"Belki yarın o baloya giderim," diye düşündü Tas. Tapınak'ta

yapılacak olan Yılbaşı Karşılaması balosunun ciddi ve muazzam, o yüzden de -en azından bir kender açısından- donuk ve can sıkıcı olacağını düşünüyordu. Yine de bu rahiplerin sözlerinden balonun oldukça canlı olacağı anlaşılıyordu.

Ertesi gün Caramon dövüşecekti -Oyunlar, Yılbaşı sezonunun en ilgi çekici kısımlarından biri sayılıyordu. Ertesi günkü dövüşte, kış, arenanın kapanmasına neden olmadan önce yapılacak son oyun olan Final Müsabakası'nda, hangi takımların karşılaşacağı ortaya çıkacaktı. Son oyunun galipleri aynı zamanda özgürlüklerini de kazanmış olacaklardı. Tabii ki daha şimdiden ertesi gün kimin kazanacağı belirlenmişti: Caramon'un takımı. Her nedense bu haber Caramon'a boğucu bir can sıkıntısı vermişti.

Tas başını salladı. O adamı hiç anlayamayacağına karar verdi. Onur konusundaki tüm bu surat asmaları. Sonuç olarak bu sadece bir oyundu. En azından olayları kolaylaştırıyordu. Tas'ın çaktırmadan kaçıp eğlenmesi kolay olacaktı.

Fakat sonra, kender içini çekti. Hayır, yapması gereken önemli işler vardı: Afet'i durdurmak bir balodan daha önemliydi, hatta birkaç balodan bile önemli sayılabilirdi. Kendi eğlencesini bu büyük amaç uğruna feda edecekti.

Kendini son derece üstün gören ve soylu (ve aniden aşırı bıkkın) hisseden kender kaşlarını çatarak, acele etmeleri temennisiyle huzursuzca rahiplere baktı. Sonunda rahipler içeri girerek bahçeyi boşalttılar. Rahat bir nefes alan Tas yerden doğrularak üzerini silkeledi. Bir Yılbaşı gülü kopartarak sezonun şerefine bunu tepe saçına takdıktan sonra Tapınak'a süzüldü.

Tapınak da Yılbaşı sezonu için süslenmişti; binanın güzelliği ve şaşaası kenderin nefesini kesmişti. Etrafına sevinçle bakarak, Krynn'in dört bir yanında yetiştirilerek, Tapınak'ın koridorlarını mis gibi kokularıyla doldurmaları için buraya getirilen binlerce Yılbaşı gülünü hayranlıkla seyrediyordu. Yeşil yapraklardan yapılmış çelenkler havaya baharatımsı bir koku katıyor; güneş, kaz tüyü ve kırmızı kadife sarılı sivri ve cilalı yapraklar üzerinde parlıyordu. Hemen hemen her masanın üzerinde nadir ve tuhaf meyvalarla dolu sepetler duruyordu: Tapınak'taki herkese sunulmuş olan, Krynn'in dört bir yanından yollanmış armağanlardı bunlar. Güzelim kekler ve tatlılar da yanlarında duruyordu. Caramon'u düşünen Tas keselerini doldurarak, neşeyle koca adamın mutluluğunu tahayyül etti. Caramon'u hiç, kristal şekerli

bir bademli kek karşısında mutsuz görmemişti.

Tas mutluluktan kendini kaybederek hollerde dolaşmaya başlamıştı. Neredeyse neden buraya geldiğini unutmuştu, sürekli kendi kendisine Önemli Görevi'ni hatırlatmak zorunda kalıyordu. Kimse ona dikkat etmiyordu. Yanından geçtiği herkes yaklaşmakta olan kutlamalara veya hükümetin idare işlerine veya tapınağın idare işlerine veya her ikisine birden dalıp gitmişti. Arasından çok azı başını döndürüp Tas'a bir kez daha bakıyordu. Arada sırada bir muhafız ona sert sert bakıyordu ama Tas neşeyle gülümseyip elini sallayarak yoluna devam ediyordu. Eski bir kender atasözü vardı: Duvarlara uymak için renk verme. Kendi yerinden öyle emin ol ki duvarlar sana uymak için renk değiştirsin.

Sonunda bir sürü dönüp dolaşmalardan (ve bazıları kenderin keselerine düşüveren ilginç nesneleri incelemek için verilen birkaç moladan) sonra Tas kendini süslenmemiş, neşeli balo planları yapan insanlarla dolu olmayan, Yılbaşı ilahilerinin provalarını yapan koroların sesleriyle yankılanmayan tek koridorda buldu. Bu koridorda perdeler hâlâ kapalı duruyor, güneşin geçişini engelliyordu. Burası tüyler ürpertiyordu, karanlık ve ürkütücüydü; özellikle dünyanın geri kalan kısmıyla bu kadar büyük tezat oluşturduğu bu günlerde.

Tas koridor boyunca usulca ilerledi; sessizce yürümesinin nedeni koridorun kasvetli bir sessizliğe ve sıkıntıya sahip olmasından ve buraya giren herkesten de aynı ruh halini bekler ve eğer gelen kimse uymazsa çok gücenecekmiş gibi durmasından başka bir şey değildi. Tas, yapmak isteyebileceği son şeyin bir koridoru gücendirmek olduğunu söyledi kendi kendine ve o yüzden de yavaşça yürüdü. Raistlin farkına varmadan ona yaklaşmak ve yaptığı o muazzam büyü deneylerine bir göz gezdirmek tabii ki kenderin aklının ucuna bile gelmemişti.

Kapıya yaklaşan kender Raistlin'in konuştuğunu duydu; sesinin tonundan yanında bir ziyaretçisi olduğu anlaşılıyordu.

"Tüh," olmuştu Tas'ın ilk düşüncesi. "Şimdi içerideki gidinceye kadar beklemek zorunda kalacağım.

Üstüne üstlük de Önemli Görev üzerindeydim. Ne kadar düşüncesizce. Acaba ne kadar sürecek."

Kulağını -içeridekı insanın daha ne kadar duracağım anlamak amacıyla- anahtar deliğine dayayan Tas bir kadın sesinin büyücüye cevap verdiğini duyunca hayretler içinde kaldı.

"Bu ses tanıdık geliyor," dedi kender kendi kendine, dinlemek için kulağını iyice yapıştırarak. "Tabii ya! Crysania! Burada ne işi var acaba?"

Kızın içini çekerek, "Haklısın Raistlin," dediğini duydu Tas, "burası o cafcaflı koridorlardan çok daha huzur dolu. Buraya ilk geldiğimde çok korkmuştum. Gülümsüyorsun! Ama öyleydi! itiraf ediyorum. Bu koridor gözüme o kadar kasvetli, terk edilmiş ve soğuk gelmişti ki. Ama artık Tapınak'ın holleri sıkıcı, boğucu bir sıcaklıkla doldu. Yılbaşı süsleri bile bunaltıyor. Bir sürü israfı, muhtaç olanlara yardımı olabilecek paranın çar-çur edildiğini görüyorum."

Kız konuşmasını kesti; Tas bir hışırtı duydu. Kimse konuşmadığı için kender de dinlemekten vazgeçerek gözünü anahtar deliğine yerleştirdi. Odanın içini oldukça iyi görüyordu. Ağır perdeler çekilmişti ama oda yumuşak mum ışığıyla aydınlatılmıştı. Crysania, Tas'a doğru dönük bir sandalyede oturuyordu. Duyduğu hışırtı sesi sabırsızlık veya sıkıntıyla kıpırdanan kıza aitti belli ki. Kız elini başına koymuştu; yüzündeki ifade de aklı karışmış, şaşkın birine ait bir ifadeydi.

Fakat kenderin gözlerinin fal taşı gibi açılmasına sebep olan görüntü bu değildi. Crysania değişmişti! Sade, süssüz beyaz cüppe ile ciddi saç modeli gitmişti. Beyaz cüppeler içindeki diğer rahip kızlar gibi giyinmişti ama bu cüppesi ince işlerle süslüydü. Kolları çıplaktı, gerçi kollarından birini ince altın bir bilezik süslüyor, teninin saf beyazlığını belirginleştiriyordu. Salmış olduğu saçları bir tüy hafifliğiyle omuzlarına dökülüyordu. Yanaklarında bir pembelik, gözlerinde bir sıcaklık vardı; gözleri sırtı Tas'a dönük duran, karşısındaki siyah cüppeli suret üzerinde oynaşıp duruyordu.

"Hıh," dedi kender ilgiyle. "Tika haklıymış."

"Buraya neden geldiğimi bilmiyorum," dediğini duydu Tas, Crysania'nın bir anlık suskunluğundan sonra.

Ben biliyorum, diye düşündü kender neşeyle, daha iyi duyabilmek için aceleyle kulağını yeniden anahtar deliğine dayarken.

Kızın sesi devam etti. "Sizi ziyaret etmeye geldiğimde hep çok ümitli başlıyorum ama hep büyük bir ruhsal çöküntü ve mutsuzlukla ayrılıyorum. Size doğruluğun, dürüstlüğün yollarım göstermeyi planlıyordum; sadece bu yolları izlersek dünyamıza barış getirebilmeyi umabileceğimizi ispatlamayı. Fakat her seferinde siz

benim sözlerimin içini dışına çıkartıp, baş aşağı ediyorsunuz."

"Sorularınız kendinize ait," dediğini duydu Raistlin'in, Tas; derken bir hışırtı sesi daha duyuldu, sanki büyücü kıza daha da yaklaşmış gibi. "Ben sadece sizin kalbinizi açıyorum ki kendi sorularınızı duyabilesiniz. Eminim Elistan da körükörüne bir inancı tavsiye etmiyordur..."

Tas büyücünün sesinde alaycı bir ton işitmişti ama belli ki Crysania bunu fark etmemişti çünkü kız hemen ve samimiyetle cevap verdi, "Tabii ki. Bizi sorgulamamız konusunda yüreklendirir ve sık sık da Altınay örneğini hatırlatır bize: Nasıl onun sorularının gerçek tanrıların dönmesini sağladığını. Fakat sorular insana daha iyi bir anlayış kazandırmalıdır; sizin sorularınız ise benim aklımı karıştırıp, beni mutsuz ediyor!"

"O hissi o kadar iyi bilirim ki," diye mırıldandı Raistlin; bunu o kadar fısıltıyla söylemişti ki Tas zor duymuştu. Kender Crysania'nın sandalyesinde kıpırdadığını duyarak, olanlara bir göz atmayı göze aldı. Büyücü kıza yaklaşmış, bir elini kızın koluna koymuştu. Bu sözleri söylerken Crysania adama yaklaşmış ve düşünmeden elini adamın elinin üzerine koymuştu. Konuştuğu zaman sesinde o kadar fazla ümit, sevgi ve neşe vardı ki Tas'ın içi ısındı.

"Gerçekten söylediğinizi kastediyor musunuz?" diye sordu Crysania büyücüye. "Benim zavallı sözlerim size dokunuyor mu? Hayır, bakışlarınızı çevirmeyin! Yüzünüzdeki ifadeden söylediklerimi düşündüğünüzü ve onları tarttığınızı anlıyorum. Birbirimize o kadar benziyoruz ki! Bunu sizinle ilk karşılaştığımda anlamıştım. A evet, yine tebessüm ediyorsunuz, benimle eğleniyorsunuz. Devam edin. Ben gerçeği biliyorum. Aynı şeyi bana Kule'de söylemiştiniz. Benim de sizin kadar hırslı olduğumu söylemiştiniz. Bu konuda düşündüm, haklısınız. Hırslarımızın biçimleri farklı ama belki de bir zamanlar zannettiğim kadar farklı değillerdir. Her ikimiz de yalnız yaşıyoruz, çalışmalarımıza adadığımız yaşamlarımız var. Kalplerimizi kimseye açmıyoruz, bize en yakın olanlara dahi. Siz kendinizi karanlıkla çevrelemişsiniz ama Raistlin ben onun ötesini gördüm. Sıcaklığı, ışığı..."

Tas aceleyle gözünü anahtar deliğine dayadı. Kızı öpecek! diye düşündü, çılgınlar gibi heyecanlanarak. Bu harika bir şey! Dur hele şunu bir Caramon'a anlatayım.

"Hadisene ahmak!" diye yol gösterdi Raistlin'e sabırsızlıkla, büyücü elleri Crysania'nın kolunda oturup dururken. "Nasıl dayanabiliyor?" diye mırıldandı kender kadının aralanmış dudaklarına ve parlak gözlerine bakarak.

Aniden Raistlin, Crysania'yı bırakarak, terslikle ayağa kalkıp kıza arkasını döndü. "Gitseniz iyi olacak," dedi boğuk bir sesle. Tas içini çekerek, bezginlikle kapıdan ayrıldı. Duvara dayanarak başını salladı.

Derin ve sert bir öksürük sesi ve ardından Crysania'nın kibar ve endişe yüklü sesi duyuldu.

"Bir şey yok," dedi Raistlin kapıyı açarken. "Birkaç gündür kendimi iyi hissetmiyorum. Nedenini tahmin edemiyor musunuz?" diye sordu, kapı yarı aralıkken duraksayarak. Tas, bir şeyleri bölmemek (ya da kaçırmamak) amacıyla, görünmemek için duvara iyice yapıştı. "Bunu hissetmediniz mi?"

"Bir şeyler hissettim," diye mırıldandı Crysania nefessiz kalarak. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Tanrıların hiddeti," diye cevap verdi Raistlin; bunun Crysania'nın umduğu cevap olmadığını Tas rahatlıkla anlamıştı. Kız sanki çökmüştü. Raistlin bunu fark etmedi, sözüne devam etti. "Sanki her geçen gün güneş bu sefil gezegene daha yaklaşıyormuş gibi hiddetleri üzerime vuruyor. Belki sizin de, üzerinizde bir ruh-sal çöküntü ve mutsuzluk hissetmenizin nedeni budur."

"Belki de," diye mırıldandı Cryasania.

"Yarın Yılbaşı," diye devam etti Raistlin yumuşak bir sesle. "On üç gün sonra Kralrahip talepte bulunacak. Daha şimdiden vekil-leriyle bunun planlarını yapıyorlar bile. Tanrılar biliyor. Ona bir uyarıda bulundular -rahiplerin ortadan yok olmaları bir uyarı. Ama o, buna kulak asmadı. Yılbaşından sonra her gün, uyarı belir-tileri daha güçlenecek, daha netleşecek. Astinus'un Son On Üç Günün Tarihi adlı eserini okumuş muydunuz? Bunlar okunması hoş şeyler değildir ve yaşaması daha da ağır."

Crysania adama baktı; yüzü aydınlandı. "O zaman gelmeden bizimle birlikte dönün," dedi hevesle. "Par-Salian, Caramon'a, bizi kendi zamanımıza götürecek büyülü bir alet verdi. Kenderin bana anlattığına göre..."

"Ne büyülü aleti?" diye merak ederek sordu Raistlin aniden; sesindeki garip ton kenderin tüylerini diken diken ederek Crysania'yı şaşırttı. "Neye benziyor? Nasıl çalışıyor?" Gözleri alev

alev olmuştu.

"Bi-bilmiyorum," diye kekeledi Crysania.

"Ben anlatabilirim," diye teklifte bulundu Tas, duvarın kenarındaki yerden ilerleyerek. "Ay, çok özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim. Elimde olmadan konuştuklarınıza kulak misafiri oldum. Bu arada her ikinize de mutlu Yılbaşları," diye uzattı Tas, kimsenin sıkmadığı minik elini.

Raistlin ile Crysania, yüzlerinde, yemek esnasında aniden çorbalarına örümcek düştüğünü gören birinin ifadesiyle bakıyorlardı ona. Hiç utanıp sıkılmayan Tas neşeyle gevezelik etmeye devam ederek elini cebine götürdü. "Neden söz ediyorduk? Ha, büyülü alet. Evet, şey," diye devam etti Tas, Raistlin'in gözlerinin tehlikeli bir biçimde kısıldığını görerek daha da aceleyle, "açıldığı zaman bir...bir asaya benziyor ve bir...bir ucunda bir top var, üzeri değerli taşlarla pırıl pırıl. Aşağı yukarı şu büyüklükte." Kender ellerini bir kol boyu kadar açtı. "Yani açıldığında bu kadar. Sonra Par-Salian alete bir şey yaptı ve alet..."

"Kendi içine katlandı," diye bitirdi Raistlin, "bir cepte taşınabilecek şekilde."

"A, evet!" dedi Tas heyecanla. "Doğru! Nereden biliyorsun?" "O aleti biliyorum da ondan," diye cevap verdi

Raistlin; Tas yine büyücünün sesinde garip bir tını duydu; bir çeşit titreme, bir çeşit gerginlik -korku olabilir miydi? Ya da mutluluk? Kender bilemiyordu. Crysania da buna dikkat etmişti. "Nedir o?" diye sordu.

Raistlin hemen cevap vermedi; yüzü aniden bir maskeye dönüşmüştü: Oynamayan, geçit vermeyen, soğuk. "Bunu söylemeye çekmiyorum," dedi kıza. "Bu konu üzerinde çalışmam gerek." Kendere bir bakış attı: "Sen ne istiyorsun? Ya da yaptığın sadece anahtar deliklerinden etrafı gözetlemek mi?"

"Tabii ki değil!" dedi Tas, gücenerek. "Seninle konuşmaya gelmiştim; tabii Lady Crysania ile konuşmanız bittiyse," diye düzeltti aceleyle, bakışları Crysania'ya kayarak.

Kız ona pek de dostça olmayan bir ifadeyle bakıyormuş gibi gelmişti kendere; sonra bakışlarını ondan Raistlin'e doğru çevirdi. "Sizi yarın görebilecek miyim?" diye sordu.

"Zannetmiyorum," dedi adam. "Doğal olarak ben Yılbaşı balosuna katılmayacağım."

"A, ama ben de gitmek istemiyorum..." diye başladı Crysania.

"Orada sizi bekleyeceklerdir," dedi Raistlin terslikle. "Ayrıca sizle yaptığım arkadaşlığın keyfiyle uzun zamandır çalışmalarımı ihmal ettim."

"Anlıyorum," dedi Crysania. Kızın sesi de soğuk ve mesafeliydi; ayrıca Tasslehoff incindiğini ve hayal kırıklığına uğradığını da duyabiliyordu.

"Hoşçakalın beyefendi," dedi kız bir süre sonra, Raistlin'in başka bir şey söylemeyeceği kesinlik kazanınca. Hafifçe başını eğip selam vererek karanlık hol boyunca yürüdü; kız ayrıldıkça beyaz cüppesi ışığı da beraberinde götürüyor gibiydi.

"Caramon'a selamlarını söylerim," diye seslendi Tas kızın ardından iyi niyetle ama Crysania dönmedi bile. Kender içini çekerek Raistlin'e döndü. "Korkarım Caramon onu pek etkilememiş. Ama o zamanlar o cüce içkisi yüzünden pek sarhoştu..."

Raistlin öksürdü. "Buraya kardeşim hakkında mı konuşmaya geldin?" diye kesti sözünü soğuk bir edayla, "çünkü eğer öyleyse gidebilirsin..."

"Yo, hayır!" dedi Tas aceleyle. Sonra büyücüye doğru sırıttı. "Ben Afet'i durdurmak için geldim!"

Hayatında ilk kez kender, sözleriyle Raistlin'i hayretler içinde bırakmanın zevkini tattı. Gerçi bu pek uzun bir süre tadını çıkarta-bilidiği bir zevk olmamıştı. Büyücünün yüzü külrengi kesilerek sertleşti; aynaya benzeyen gözleri sanki kırılıp içini, büyücünün herkesten gizlediği o koyu ve alev alev karanlıklarını Tas'ın gözleri önüne serdi. Alıcı kuşların pençeleri kadar güçlü eller kenderin omuzlarına çökerek canını yaktı. Birkaç saniye içinde Tas, kendisini Raistlin'in odasına fırlatılmış buldu. Kapı parçalanırcasına çarpılarak kapandı.

"Sana bu fikri veren nedir?" diye bilmek istedi Raistlin. Şaşırıp kalan Tas geri geri giderek sindi, odanın dört bir yanına huzursuzca göz gezdirdi; kender içgüdüsü saklanacak bir yerler bulmasının fena olmayacağını söylüyordu.

"Se...sen ve-verdin," diye kekeledi Tas. "Şey, ta-tam olarak değil-, Benim buraya gelip zamanı de-değiştirmem ile ilgili bir şeyleri söylemiştin. Ben de Afet'i du-durdurmanın hoş olacağın!) düşünmüştüm...."

"Bunu nasıl yapmayı tasarlıyordun?" diye sordu Raistlin; gö leri, Tas'ın bakmakla bile terlemesine neden olan bir ateşle ale alevdi.

"Şey, tabii önce bu konuyu senle konuşmayı tasarlamıştım," dedi kender, Raistlin'in övgülerden hâlâ etkileniyor olduğunu umarak, "sonra düşündüm -tabii senin için bir sakıncası yoksa-gidip Kralrahip ile konuşup ona büyük bir hata yapmakta olduğunu söyleyecektim -yani Tüm Zamanların En Büyük Hatalarından birini, demek istiyorum. Ve eminim ki ben açıklayınca o da dinleyecek..."

"Tabii eminim," dedi Raistlin, sesi buz gibi ve kontrollüydü. Fakat Tas'a tuhaf bir biçimde, rahat soluk almaya başlamış gibi geldi. "Yani" -büyücü arkasını döndü- "Kralrahip'le konuşmayı amaçlıyorsun. Peki ya dinlemeyi reddederse? O zaman ne olacak?" Tas ağzı bir karış açık kalarak durakladı. "Sanırım bu hiç aklıma gelmedi," dedi kender biraz sonra. İçini çektikten sonra omuzlarını silkti. "O zaman geri döneriz."

"Başka bir yol daha var," dedi Raistlin yavaşça sandalyesine oturup kendere aynaya benzeyen gözleriyle bakarak. Kesin bir yol! Hiç kaybetme ihtimalin olmadan Afet'i durdurmanın bir yolu!" "Öyle mi?" dedi Tas heyecanla. "Nedir?"

"Büyülü alet," diye cevap verdi Raistlin, ince ellerini açarak. "Gücü çok büyüktür; Par-Salian'ın benim o

ahmak kardeşime söylediğinden çok daha büyük. Onu Afet Günü harekete geçirirsen, ateşli dağı dünyanın üzerinde yok eder ve böylece kimseye zarar gelmez."

"Gerçekten mi?" Tas'ın nefesi kesilmişti. "Sonra kaşlarını çattı. "Fakat, nasıl emin olabilirim. Ya çalışmazsa..."

"Kaybedecek neyin var?" diye sordu Raistlin. "Eğer herhangi bir nedenle başarılı olmazsa yani; ki böyle bir şey olacağını gerçekten zannetmem." Büyücü kenderin saflığına gülümsedi. "Sonuç olarak en üst düzey büyü kullanıcıları tarafından üretilmişti..." "Ejderha küreleri gibi mi?" diye kesti sözünü Tas. "Ejderha küreleri gibi," diye atıldı Raistlin, sözünün kesilmesinden rahatsız olarak. "Ama eğer başarılı olmazsa, her zaman için son anda kaçmak amacıyla kullanabilirsin onu."

"Caramon ve Crysania ile birlikte," diye ekledi Tas. Raistlin cevap vermedi ama kender heyecanı arasında bunu fark etmemişti. Sonra aklına bir şey geldi.

"Peki ya Caramon daha önce gitmeye karar verirse?" diye sordu korkuyla.

"Vermeyecek," diye cevap verdi Raistlin yavaşça. "Bana güven,"

diye ekledi, Tas'ın karşı koymak üzere olduğunu fark ederek.

Kender yeniden düşündükten sonra içini çekti. "Aklıma bir şey geldi. Caramon bana bu aleti vermez herhalde. Par-Salian hayatı pahasına onu korumasını söylemişti. Onu gözünün önünden hiç ayırmıyor ve gitmek zorunda olduğu zamanlar da sandığına kilitliyor. Üstelik onu neden istediğimi anlatmaya çalışınca beni anlamayacağına eminim."

"Ona söyleme. Afet Günü, aynı zamanda Final Müsabakası günü," dedi Raistlin omuzlarını silkerek. "Eğer alet kısa bir süre ortadan kaybolursa fark etmez bile."

"Ama bu onu çalmak olur!" dedi Tas, hayretle donarak. Raistlin'in dudakları seyirdi. "Gel buna -ödünç almak diyelim," diye düzeltti büyücü ikna edercesine. "Bu o kadar anlamlı bir amaç ki! Caramon kızmaz. Ben kardeşimi tanırım. Düşünsene seninle ne kadar gurur duyacak!"

"Haklısın," dedi Tas, gözleri parlayarak. "Gerçek bir kahraman olacağım, hatta Kronin Thistleknot'ın kendisinden bile daha büyük olacağım! Peki onu çalıştırmayı nasıl becereceğim?"

"Ben sana talimat veririm," dedi Raistlin ayağa kalkarak. Yeniden öksürmeye başladı. "Üç gün sonra...Geri gel. Ve şimdi... dinlenmem gerek."

"Tabii," dedi Tas neşeyle ayağa kalkarak. "İnşallah kendim daha iyi hissediyor sundur." Kapıya doğru gitti. Ama bir kez kapıya varınca orada tereddüt etti. "Ya, baksana, sana verecek bir hediyem yok. Özür dilerim..."

"Bana bir hediye verdin bile," dedi Raistlin, "ölçülemeyecek kadar değerli bir hediye. Teşekkür ederim."

"Öyle mi yaptım?" dedi Tas hayretle. "Ha, Afet'i durdurmamı kastediyorsun. Aman, hiç önemi yok. Ben..." "

Tas aniden kendini bahçenin ortasında, bir gül fidanına ve bi kenderin aniden yoktan, tam yolun ortasında varoluduğunu gören son derece hayretler içinde kalmış bir rahibe bakarken buldu.

"Koca Reorx'un sakalı! Keşke bunun nasıl yapıldığını öğrenebilsem," dedi Tas özlemle.

Yılbaşı Günü, daha sonradan

On Uç Belâ (Astinus bunları, Tarihçesinde On Üç Uyarı olarak yazmıştır) olarak bilinen olayların ilki meydana gelmişti.

O gün boğucu bir sıcaklıkla atmıştı şafak. Herkesin -hatta elflerin bile- hatırladıkları en sıcak Yılbaşıydı. Tapmak'taki Yılbaşı gülleri boyunlarını bükerek pörsüdüler, yeşil dallardan yapılmış çelenkler fırınlanmış gibi kokmaya başladı ve gümüş çanaklarda şarabı soğutmak için kullanılan kar o kadar hızla erimeye başladı ki uşaklar gün boyunca kayaların derinliklerindeki kilerlerden balo salonlarına kova kova kar taşımaktan başka bir şey yapamadılar.

Raistlin o sabah, şafaktan önceki karanlık saatte uyandı; o kadar hastaydı ki yataktan kalkamıyordu. Kan ter içinde kalmış çırılçıplak yatıyordu; cüppesini ve çarşaflarını yırtıp parçalamasına neden olan hummalı halisünasyonların ağına düşmüştü. Tanrılar gerçekten de çok yakınlardaydı ama özellikle onu etkileyen tek bir tanrının -onun tanrıçası Karanlıklar Kraliçesi'nin-yakınlığı onu etkiliyordu. Tanrıçanın hiddetini hissedebiliyordu tıpkı Kralrahip'in dünyadaki dengenin bozulması için yaptığı girişimlere kızan diğer tanrıların hiddetini tahmin edebildiği gibi.

İşte böyle görmüştü rüyasında Kraliçe'sini ama tanrıça ona tahmin edilebileceği gibi hiddetli görünmemişti. O korkunç, beş başlı ejderha; dünyayı Mızrak Savaşları'yla esir almaya çalışan Tüm

Renklerden Olma Renksiz Ejderha olarak görmemişti onu rüyasında. Askerlerini ölüme ve yokluğa götüren Kara Savaşçı olarak da görmemişti. Hayır ona Kara Cazibe olarak görünmüştü: Tüm kadınların en güzeli, en baştan çıkartıcısı; bütün geceyi de böyle geçirmişti büyücüyle birlikte, onu zayıflık ve tenin ihtişamı ile boşuna oyalayarak.

Dışarıdaki sıcağa rağmen soğuk olan odasında titreyen Raistlin gözlerini kapatarak bir kez daha üzerine dökülen mis kokulu kara saçları gözlerinde canlandırdı; tanrıçanın temasını, sıcaklığını hissetti. Ellerini uzatıp, kendini tanrıçanın büyüsüne bırakarak saçları araladı -ve Crysania'nın yüzünü gördü!

Aklı bir kez daha denetimi ele alınca rüya sona ererek, paramparça oldu. Şimdi ise, bunun kendisine neye mal olduğunu bildiği halde zaferi içinde coşkuyla, uyanık yatıyordu. Sanki ona bir şeyler hatırlatmak istercesine bir öksürük nöbeti tutmuştu adamı.

Nefes alabilmeye başladığı zaman, "Pes etmeyeceğim," diye mırıldandı. "Beni o kadar kolay yenemiyeceksin Kraliçem." Sendeleyerek yataktan çıkan büyücü o kadar güçsüz düşmüştü ki birden fazla durup soluklanmak zorunda kalarak kara cüppesini giyip masasına doğru yöneldi. Göğsündeki ağrıya söverek büyülü aletlerle ilgili kadim bir elyazmasını açarak zahmetli araştırmasına başladı.

Crysania da bölük pörçük uyumuştu. Raistlin gibi o da tanrıların yakınlıklarını hissedebiliyordu ama hepsinden çok kendi tanrısı -Paladine'ı- hissediyordu. Kız tanrının hiddetini hissedebiliyordu ama bu hiddet öylesine derin ve harap eden bir hüzünle doluydu ki Crysania buna dayanamıyordu. Suçluluk duygusu altında kalan kız yüzünü o kibar yüzden çevirerek kaçmaya başladı. Ağlayarak kaçtı, kaçtı; nereye gittiğini göremiyordu bile. Tökezlenerek hiçliğe doğru düşmeye başladı, ruhu korkuyla paramparça olmuştu. Sonra güçlü kollar onu kavradı. Yumuşak kara bir cüppe onu sarmalamış, adaleli bir bedene yakın tutuyordu. İnce parmaklar saçlarını okşayarak onu teselli ediyordu. Kız karşısındaki yüze baktı...

Çanlar. Çanlar sessizliği bozdu. Korkuyla sıçrayan Crysania yatağında oturarak etrafına çılgınca bakındı. Sonra, görmüş olduğu yüzü, adamın bedeninin sıcaklığını ve onda bulduğu teselliyi hatırlayarak ağrıyan başını elleri arasına alarak ağlamaya başladı.

346

Tasslehoff uyanınca önce bir hayal kırıklığına uğradı. O günün Yılbaşı olduğunu hatırladı; o gün aynı zamanda Raistlin'in Uğursuz Şeylerin olmaya başlıyacağını söylediği gündü. Odalarının penceresinden süzülüp giren gri ışıkla etrafına bakman Tas'ın gördüğü tek uğursuz şey, yerde uflaya puflaya kendi yöntemiyle idman yapan Caramon'du.

Caramon'un günleri silah talimi, takım arkadaşlarıyla yaptığı çalışmalar ve yeni oyunlar geliştirmekle geçtiği halde koca adam hâlâ kilosuyla hiç bitmeyen bir savaşı sürdürüyordu. Rejimine bir son verilmiş, diğerleriyle aynı yiyecekleri yemesine müsaade edilmişti. Fakat keskin gözlü cüce hemen Caramon'un diğerlerinden beş kez fazla yediğine dikkat etmişti!

Bir zamanlar koca adam zevkle yemek yerdi. Şimdi ise gergin sinirlerle, aklı kardeşinde, mutsuz olan

Caramon teselliyi, başkalarının içkide aradığı gibi yiyeceklerde arıyordu. (Aslında bir keresinde Caramon, Tas'a gizli gizli bir şişe cüce içkisi getirmesini söylemişti. Fakat güçlü içkiye alışık olmadığı için bu onu -kenderi gizliden gizliye son derece mutlu ederek- çok hasta etmişti.)

O yüzden Arack, ancak Caramon her gün bir seri ağır idman yaparsa yemek yiyebileceğini buyurmuştu. Caramon eğer bir gün idman yapmazsa bunu cücenin nasıl bileceğini merak edip durmuştu çünkü idmanını her sabah, kimse uyanmadan yapıyordu. Ama her nasıl oluyorduysa, Arack biliyordu. Caramon'un idmanını atladığı tek sabah, elinde sopasıyla sırıtan Raag tarafından yemekhaneye alınmamıştı.

Caramon'un homurtularından, iniltilerinden ve küfürlerinden sıkılan Tas bir sandalyeye tırmanarak dışarıda uğursuz bir şeylerin olup olmadığına baktı. Bakar bakmazda neşeleniverdi.

"Caramon! Gel de bak!" diye seslendi heyecanla. "Havayı daha önce hiç bu acaip renkte görmüş muydun?"

"Doksan dokuz, yüz," diye oflayıp pofladı koca adam. Sonra Tas koca bir "uuuf" sesi duydu. Odayı sallayan bir gümbürtüyle Caramon dinlenmek için kendini, artık taş gibi sert olan göbeği üzerine bırakmıştı. Sonra koca adam kendini yerden kaldırıp, bir yandan da bir havluyla bedenindeki terleri kurulayarak parmaklıklı pencereden dışarı bakmak için ilerledi.

Sıradan bir şafak görmeyi umarak sıkkın bir edayla dışarıya bir göz atmış olan kocaman adamın gözleri kırpıştıktan sonra fal taşı gibi açıldı.

"Hayır," diye mırıldandı, havluyu boynuna asıp Tas'ın yanına gelip durarak, "hiç görmedim. Üstelik zamanında bir sürü de garip şey görmüşlüğüm var."

"Ay Caramon!" diye bağırdı Tas, "Raistlin haklıydı. Dedi ki..."

"Raistlin mi!"

Tas yutkundu. Bu konuyu açmak niyetinde değildi.

"Raistlin'i nerede gördün?" diye bilmek istedi Caramon; sesi! derinden geliyordu ve sertti.

"Tapınak'ta tabii ki," diye cevap verdi Tas, sanki dünyada bunj dan daha normal bir şey yokmuş gibi. "Dün oraya gittiğimden bah-j setmedim mi sana?"

"Evet ama sen..."

"Peki, oraya gitmemin dostlarımızı görmekten başka bir nedenli mi var?"

"Sen hiç..."

"Lady Crysania ile Raistlin'i gördüm. Eminim bundan söz etmişimdir. Biliyor musun, beni hiç dinlemiyorsun," diye şikayeti etti Tas, incinmiş bir halde. "Her gece, oraya, yatağın üzerine otu-1 rarak düşüncelere dalıp gidiyorsun, somurtuyorsun, kendi kendine konuşuyorsun. Ben, 'Caramon,' diyorum, 'çatı üstümüze yıkılıyor,', sen, 'çok güzel, çok güzel Tas,' diyorsun."

"Bana bak kender eğer bundan söz etmiş olsaydın bilirdim..."

"Lady Crysania ve Raistlin'le birlikte pek güzel bir sohbet ettik," diye devam etti Tas çabuk çabuk, "Yılbaşı hakkında -bu arada Caramon, Tapınak'ı ne kadar güzel süslediklerini görmen gerek! Her yan güllerle, yeşil yapraklardan çelenklerle dolu; a dur bakayım, sana o şekeri vermeyi unuttum mu? Dur bekle, şurada keselerimin içinde. Bir dakika" -kender sandalyeden aşağıya atlamaya çalıştı ama Caramon onu yakalamıştı- "şey, sanırım biraz daha kalabilir. Nerede kalmıştım? A, evet" -Caramon'un kaşlarının çatıldığını görerek- "Raistlin, ben ve Lady Crysania konuşuyorduk ve ay Caramon! O kadar heyecan verici ki! Tika haklıymış, kardeşine aşıkmış."

Konuşmanın ucunu kaçıran Caramon gözlerini kırpıştırmaya başladı, tabii Tas'ın sözleri döndürüp dolaştırmasının da bunda katkısı vardı.

"Hayır, Tika kardeşine aşıkmış demiyorum," diye düzeltti Tas, Caramon'un yüzündeki karışıklığı görerek. "Yani Lady Crysania kardeşine aşık! Çok komikti. İşte öylesine Raistlin'in kapısına

dayanmış konuşmalarının bitmesini bekliyordum, gözüm anahtar deliğine kayıvermiş, neredeyse kızı öpecekti Caramon! Kardeşin! Düşünebiliyor musun? Ama öpmedi." Kender içini çekti. "Aslında kıza çıkıp gitmesi için bağırdı. Kız da gitti ama gitmek istemiyordu, bunu anladım. Süslenip püslenmişti, gerçekten de çok güzel görünüyordu."

Caramon'un yüzünün kararıp aklından bir şeyler geçmeye başladığını gören Tas daha rahat nefes almaya başlamıştı. "Afet hakkında konuşmaya başladık; Raistlin de bugün -yani Yılbaşı'nda- olacak, tanrıların

insanları değişmeleri için uyarmaya çalıştıkları Uğursuz Şeylerden söz etti."

"Ona aşık mı?" diye mırıldandı Caramon. Kaşlarını çatarak arkasını dönüp, Tas'ın sandalyeden Büzülmesine izin verdi.

"Doğru. Hiç kuşku yok," dedi kender çabuk çabuk konuşarak; sonra kesesine doğru seyirterek tatlıları bulup getirinceye kadar keselerini karıştırdı. Tatlıların bir kısmı erimiş, birbirlerine yapışkan bir kütle halinde yapışmış ayrıca kenderin kesesinin içindeki bazı ufak tefek kırpıntıyla da sıvanmıştı ama Tas, Caramon'un bunlara hiç dikkat etmeyeceğinden emindi. Haklıydı da. Koca adam ikramı kabul ederek hiç bakmadan yemeye başladı.

"Bir rahibeye ihtiyacı olduğunu söylemişlerdi," diye mırıldandı Caramon, ağzı dolu. "Haklılar mıydı yoksa? Bu işi başarabilecek mi? Ona izin vermeli miyim? Onu durdurmaya mı çalışmalıyım? Onu durdurmaya hakkım var mı? Eğer kız onunla gitmeyi seçerse, bu, o kızın yapmış olduğu bir seçim olmayacak mı? Belki onun için en iyisi bu olur," dedi Caramon yavaşça, yapış yapış parmaklarını yalayarak. "Belki, eğer onu yeterince seviyorsa..."

Tasslehoff rahat bir nefes alarak, kahvaltı çağrısını beklemek üzere yatağına çöktü. Caramon, kendere neden Raistlin'i görmeye gitmiş olduğunu söylemeyi akıl edememişti. Ve Tas artık, sormamış olduğunu da hiç hatırlamayacağından emindi. Sırrı güvendeydi...

O Yılbaşı günü, gökyüzü berraktı; hatta o kadar berrakti ki sanki insan dikkatlice baksa dünyayı saran bütün gök kubbeyi ve gerisindeki diyarları da görebilecekti. Fakat herkes yukarı baksa da, çok azı bir şeyler görecek kadar bakışlarını sabit tutuyordu. Çünkü gerçekten de gökyüzünün "acaip bir rengi" vardı, Tas'ın da söylemiş olduğu gibi: Yeşildi.

Ağır bir sıcaklık ve boğucu, nefes aldırmayan bir havayla

karışmış garip, fena, çirkin bir yeşil Yılbaşı'nm neşesini ve sevinci ni alıp gitmişti. Balolara gitmek için dışarı çıkanlar boğucu sıcak içindeki sokaklardan aceleyle geçiyor, huzursuzluk içinde bu garip havadan söz ediyor, bunun kişisel bir hakaret olduğunu düşünü yorlardı. Fakat alçak sesle konuşuyorlar, her biri cılız bir korku i kıymığının bayram ruhlarını gıdıkladığını hissediyordu.

Kralrahip'in odalarında tertiplenen ve dış dünyaya kapalı olarj Tapınak'taki balo biraz daha neşeliydi. Kimse garip gökyüzünü göremezdi; ayrıca Kralrahip'in huzuruna çıkan herkes huzursuzluğunun ve korkusunun eriyip yok olduğunu hissediyordu.[1] Raistlin'den uzakta bulunan Crysania bir kez daha Kralrahip'in büyüsüne kapılmış, uzun süre Kralrahip'inyakmında oturmuştu.' Kız hiç konuşmamış, sadece orada oturup Kralrahip'in parlak varlığının kendisine teselli verip karanlığı ve geceye ait düşünceleri uzaklaştırmasına izin vermişti. Ama kız da yeşil gökyüzünü görmüştü. Raistlin'in sözlerini hatırlayarak On Uç Gün hakkında neler bildiğini hatırlamaya çalışmıştı.

Fakat aklına gelenler, dün gece gördüğü rüyaya karışmış çocuk masallarından başka bir şey değildi. Mutlaka Kralrahip'in dikkatini çekecektir, diye düşündü. Uyarıları göze alacaktır....Zamanın değişmesini veya eğer o mümkün değilse, Kralrahip'in masum olmasını diledi. Onun ışığında oturarak, soluk mavi gözleri her yanı tarıyan korkmuş ölümlünün resmini aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Güçlü bir adam, kendisini aldatan vekillerinin kusurlarını açığa çıkartan, onların hainliklerinin masum bir kurbanı olan bir adam...

O gün arenada pek bir kalabalık yoktu; insanların çoğu, gün ilerledikçe daha korkunç bir şekilde derinleşen ve koyulaşan yeşil gökyüzünün altında oturmak istemiyordu.

Gladyatörler de huzursuz ve sinirliydiler; rollerini yarım gönülle yapıyorlardı. Gelmiş olan izleyiciler somurtuyorlar, tuttukları dövüşçülere bile tezahüratta bulunmayı, ıslık çalmayı, laf atmayı reddediyorlardı.

"Sizin gökyüzü sık sık böyle olur mu?" diye sordu Kiiri; Caramon ve Pheragas ile birlikte koridorda durmuş, arenadaki sıralarını beklerken gökyüzüne ürpererek bakmıştı. "Eğer öyleyse, halkımın neden deniz altında yaşamayı seçtiğini anlıyorum!"

"Benim babam denizlere yelken açarmış," diye homurdandı Pheragas, "aynı, ondan önce dedemin, sonra, ikinci kaptanın aklını

başına bir armadora çeliği ile getirmeye çalışıp sonra da çilemi doldurmak için buraya yollanmadan önce

benim yaptığım gibi. Ve şimdiye kadar bu renk bir gökyüzü görmedim. Duymadım da. Bahse girerim iyiye alamet değil."

"Kuşkusuz," dedi Caramon huzursuzca. Aniden Afet'in on üç gün sonra olacağı bu koca adamın içine oturmaya başlamıştı! On üç gün...ve Sturm ile Tanis kadar sevmeye başladığı bu iki dostu yok olacaktı! İstar'm geri kalan sakini ona pek bir şey ifade etmiyordu. Gördüklerinden bencil insanlar olduğunu, daha çok zevk ve para için yaşadıklarını anlamıştı (gerçi çocuklara içi sızlamadan bakamıyordu); ama bu ikisi... Bir yolunu bulup onları uyarmalıydı. Şehri terk ederlerse kaçabilirlerdi.

Düşünceleri içinde kaybolup giderek arenadaki dövüşe pek dikkat etmemişti. Dövüş, hayvansı yüzünü kaplıyan, belirgin kızılımsı kahverengi tüylerin renginden Kızıl Minotaur adı verilen minotaur ile genç bir dövüşçü -sadece birkaç hafta önce gelmiş olan yeni bir adam- arasındaydı. Caramon genç adamın eğitimini kendini beğenmiş bir zevkle seyretmişti.

Fakat derken yanında durmakta olan Pheragas'ın gerginleştiğini hissetti. Caramon'un bakışları hemen ringe kaydı. "Ne var?"

"Şu üç dişli gladyatör mızrağı," dedi Pheragas sessizce, "onun gibisini alet odasında görmüş muydun?"

Caramon, cam yeşili gökyüzünde yanan insafsız güneşe doğru gözlerini kısarak Kızıl Minotaur'un silahına dikkatle baktı. İçindeki hiddetin kıpırdadığını hissederek, yavaş yavaş başını sallamaya başladı. Aylardır arenada dövüşmekte olan ve gerçekten de finallerde Caramon'un takımına tek rakip sayılabilecek minotaur genç adama kesin bir üstünlük kazanmıştı. Genç adamın, seyircilerden biraz kahkaha kopartabilen numaradan bir savaş hiddetiyle gaflar yapan minotaur karşısında bu kadar dayanabilmesinin nedeni minotaurun becerikli bir gösterici olmasından kaynaklanıyordu.

"Gerçek bir üç dişli mızrak. Arack genç adamın kanının dökülmesini istiyor kuşkusuz," diye mırıldandı Caramon. "Şuraya bak, haklıymışım," diye işaret etti genç adamın göğsünde aniden beliren, üzerlerinden kan sızan çizikleri göstererek.

Pheragas hiçbir şey söylemedi, sadece omuzlarını silken Kiiri'ye bir bakış attı.

"Ne var?" diye seslendi Caramon kalabalığın uğultusunu bastıran bir sesle. Kızıl Minotaur, rakibine çelme takıp, üçlü mızarağın sivri uçlarını boynunun yanlarından geçirip onu yere mıhlayarak dövüşü kazanmıştı.

Genç adam kendisine öğretilmiş olduğu gibi utanç, hiddet içinde, rezil olmuş gibi yaparak sendeleyerek ayağa kalktı. Hatta arenadan çıkmadan önce galip gelen rakibine yumruğunu bile sallamıştı. Fakat Caramon ile takımının yanından geçerken gülüm-seyeceğine genç adam garip bir biçimde düşünceli görünmüştü ve onlara bakmamıştı bile. Caramon'un gördüğü kadarıyla yüzü soluktu ve alnında ter damlacıkları vardı. Yüzü acıyla burulmuş, eli kanlı çiziklerinin üzerinde duruyordu.

"Lord Onygion'un adamı," dedi Pheragas sessizce, elini Caramon'un koluna koyarak. "Kendini şanslı say dostum. Artık endişelenmekten vaz geçebilirsin."

"Ne?" dedi Caramon iki dostuna hayretle bakarak. Sonra yer altındaki tünelden ince bir çığlıkla bir gümbürtü sesi duydu. Deliler gibi arkasını dönen Caramon genç adamın kıvranarak yere yığıldığını, göğsünü tutarak acı içinde bağırdığını gördü.

"Hayır!" diye emretti Kiiri, Caramon'u tutarak. "Sıra bizde. Bak, Kızıl Minotaur geliyor."

Minotaur yanlarından ağır ağır geçerek, o ırkın adeti üzre, kendilerinden küçük gördükleri herkesi görmemezliğe geldikleri gibi görmemezliğe geldi onları. Kızıl Minotaur ölmekte olan genç adama da gözünün ucuyla dahi bakmadan geçip gitti. Arack arkasında Raag ile birlikte koridordan aceleyle yaklaştı. Cüce, tek bir el hareketiyle ogreye artık cansız yatan bedeni çekmesini söyledi.

Caramon tereddüt etti ama Kiiri tırnaklarını adamın koluna batırarak, onu o iğrenç gün ışığına sürükledi. "Barbar'ın meselesindeki hesaplaşma tamamlandı," diye tısladı ağzının tek bir köşesini kıpırdatarak konuşup. "Belli ki senin sahibinin bu işle hiç bir ilgisi yokmuş. Lord Onygion'muş; artık Quarath ile eşitlendiler."

Kalabalık tezahürat etmeye başladığı için Kiiri'nin sözleri devamı kaybolup gitmişti. İzleyiciler en gözde üçlülerini karşılarında görünce sıkıntılarını unutuvermişlerdi. Ama Caramon onları duymuyordu bile. Raistlin ona doğru söylemişti! Barbar'ın '> ölümüyle bir ilgisi yoktu. Bu, ya bir tesadüf, ya da cücenin sapkın espri anlayışıydı. Caramon içinin rahatladığını hissetti.

Eve dönebilirdi! Sonunda anlamıştı. Raistlin ona anlatmaya çalışmıştı. Yollan ayrıydı; ama kardeşinin kendi seçtiği yolda yürümeye hakkı vardı. Caramon yanılmıştı, büyü kullanıcıları yanılmıştı, Lady Crysania yanılmıştı. Geri dönüp bunları hep anlatacak, açıklayacaktı. Raistlin'in kimseye bir *zararı* yoktu, o bir tehlike değildi. Onun bütün istediği çalışmalarına huzur içerisinde devam etmekti.

Arenaya doğru yürüyen Caramon tezahüratta bulunan kalabalığa neşeyle el salladı.

Koca adam o günkü dövüşten zevk bile almıştı. Müsabaka bir tezgâhtı tabii ki, onun takımı kazansın diye tertiplenmişti: Afet günü yapılacak son dövüşte Kızıl Minotaur ile onları karşı karşıya getirmek için. Fakat Caramon'un bu konuda endişelenmesine gerek yoktu. O çoktan geriye, Tika'nm yanına dönmüş olacaktı. Tabii ki önce iki dostunu uyaracak, onlara bu lânetli şehri terk etmeleri için ısrar edecekti. Sonra kardeşinden özür dileyerek anladığını söyleyecek, Crysania ile Tasslehoff'u kendi zamanlarına geri götürecek ve hayatına yeniden başlayacaktı. Ya ertesi gün, ya da ondan sonraki gün ayrılırdı artık.

Fakat tam Caramon ile takımı, son derece başarıyla canlandırdıkları bir dövüşten sonra selam veriyorlardı ki bir hortum İstar Tapınak'ına isabet etti.

Engin boşluktan yılan gibi inerek kangal şeklindeki dalgalarını Tapınak'm yedi kulesine sarıp bunları temelinden kopartan, döne döne ilerleyen bulutlar belirdiğinde yeşil gökyüzü, kara ve çürümüş bir bataklık suyu rengini almıştı. Kuleleri havaya kaldıran hortum mermerleri dolu taneleri gibi un ufak ederek bunları iğne gibi batan bir yağmurla birlikte şehrin üzerine yağdırdı.

Kimse ciddi bir yara almamıştı ama taşların sivri parçaları küçük kesiklerin meydana gelmesine neden olmuştu. Tapınak'm harap olan bölümü araştırmalar ve tapınak işleri için kullanılan bölümüydü. Bu bölüm neyse ki bayram nedeniyle boştu. Fakat Tapınak sakinleri ve şehirliler büyük bir paniğe kapılmışlardı.

Hortumların her yana inebileceğinden korkarak arenadan kaçan insanlar, evlerine varmak için yollara dökülüp, yolları tıkadılar. Tapınak'm içinde Kralrahip'in melodik sesi sustu, ışığı dalgalandı. Enkazı inceledikten sonra vekilleriyle birlikte -yani Paladine'ın Saygıdeğer Rahip ve Rahibeleriyle birlikte- daha iç kısımda bulunan özel bir bölüme inerek durumu tartıştı. Herkes

etrafta koşuşturuyor, rüzgâr eşyaları ters çevirdiği, resimleri duvarlardan devirdiği, her şeyi bir toz katmanıyla kapladığı için ortalığı temizlemeye çalışıyorlardı.

Bu başlangıç, diye düşündü Crysania korkuyla, hissizlemiş ellerinin titremesini durdurmaya çalışarak, yemek salonundaki ince porselen parçalarını toplamaya çalışırken. Bu sadece başlangıç...

Ve gittikçe kötüleşecek.

B

u beni yenmeye çalışan kötü güçlerin işi," diye haykırdı Kralrahip, melodik sesi, dinlemekte olanların ruhlarına bir cesaret dalgası yaymıştı. "Ama pes etmeyeceğim! Siz de pes etmemelisiniz! Bu tehdit

karşısında güçlü olmalıyız..."

"Hayır," diye fısıldadı Crysania kendi kendine, büyük bir keder içinde. "Hayır, tamamen yanlış algıladınız! Anlamıyorsunuz! Nasıl bu kadar kör olabilirsiniz!"

On Üç Uyarı geldikten -ve kulak aşılmadıktan- on iki gün sonra Sabah Duaları'nda oturuyordu. O günden beri, kıtanın dört bir yanında -her gün yeni bir tanesi olmak üzere- meydana gelen garip olayları anlatan haberler akmaya başlamıştı.

"Kral Lorac, Silvanesti'de ağaçların bütün bir gün boyunca kan ağladığını bildirdi," diye anlattı Kralrahip, sesi anlattığı olayların dehşet ve korkusuyla yükseliyordu. "Palanthas şehri o kadar yoğun bir sisle kaplanmış ki, sokağa çıkacak olsa insanlar nereye gittiklerini bilemeyip yollarını kaybediyorlarmış.

"Solamniya'da ateşler tutuşmuyormuş. Ocakları soğuk ve boş duruyormuş. Demir ocakları kapanmış, yaydıkları ısı düşünülecek olursa kömürlerin buzdan farkı yokmuş. Öte yandan, Abanasiniya bozkırlarında otlar kendiliğinden tutuşmuş. Alevler denetimden çıkarak köpürmüş, gökleri kara dumanla doldurarak Bozkırhları

kabile yurtlarından uzaklaştırmış.

"Daha bu sabah, griffonlar bir elf şehri olan Qualinost'un aniden garipleşerek vahşileşen orman hayvanları tarafından istila edildiğini..."

Crysania daha fazlasına tahammül edemiyordu. Ayağa kalktığında kadınlar onu hayretle izlediği halde, o onların kızgın bakışlarını görmemezliğe gelerek Dua'dan ayrıldı ve Tapınak'ın koridorlarında koşmaya başladı.

Sivri uçlu bir şimşek gözlerini kör etti; hemen ardından şiddetle çatırdayan gökgürültüsü yüzünü elleriyle

örtmesine neden oldu. "Bunlar kesilmezse çıldırıacağım!" diye mırıldandı kendi kendine bezginlikle, bir köşeye sinerken.

Hortumdan bu yana geçen on iki gün boyunca İstar üzerinde gökgürültülü bir fırtına hüküm sürüyor, şehri yağmur ve doluya boğuyordu. Şimşeklerin parlayan ışıkları ve gökgürültüsünün Tapınak'ı temelinden sallayan, insanın uykusunu zehir eden, kafasını şişiren gürlemeleri sanki hiç kesilmiyordu. Gergin; yorgunluktan, bıkkınlıktan ve dehşetten hissizleşmiş olan Crysania, bir sandalyeye çökerek başını elleri arasına aldı.

Kolunda hissettiği hafif bir temas boş bulunup sıçramasına neden oldu. Sırılsıklam olmuş bir pelerine sarılmış uzun boylu, yakışıklı bir genç adam vardı karşısında. Güçlü, adaleli omuzların hatlarını seçebiliyordu.

"Özür dilerim Saygıdeğer Rahibe, sizi korkutmak istemezdim," dedi, bir yerlerden tanıdık gelen bir sesle.

"Caramon!" diye rahat bir nefes aldı Crysania; etten kemikten gerçek bir varlık bulduğuna sevinerek adamı kucaklamıştı. Başka bir parlak şimşek ve patlama duyuldu. Crysania gözlerini yumarak dişlerini sıktı; hatta Caramon'un güçlü ve adaleli bedeninin gerildiğini bile hissetmişti. Adam kıza sarılarak onu yatıştırmaya çalışıyordu.

"Sa-sabah Duaları'na gitmem gerekiyordu," dedi Crysania sesi duyulabilecek gibi olunca. "Orası çok kötü olmalı. İliklerine kadar ıslanmışsın!"

"Günlerdir seni görmeye çalışıyordum..." diye başladı Caramon.

"Bi-biliyorum," diye kekeledi Crysania. "Çok özür dilerim. O-o kadar meşguldüm ki..."

"Lady Crysania," diye kesti sözünü Caramon, sesine hakir

olmaya çalışarak. "Yılbaşı Balosu'na davetten söz etmiyoruz. Yarın bu şehir yok olacak! Ben..."

"Sus!" diye emretti Crysania.Huzursuzca etrafına bakındı. "Burada konuşamayız!" Çakan bir şimşek ardından gelen kulakları yırtan bir gökgürültüsü kızın olduğu yerde sinmesine neden oldu ama hemen kendini toparladı. "Benimle gel."

O zaman tereddüt eden Caramon kaşlarını çatarak, kendisini Tapınak'tan geçirip karanlık birkaç iç odaya götüren kızı takip etti. En azından şimşek buraya kadar nüfuz edemiyor, gökgürültüsünün sesi de boğuluyordu. Kapıyı dikkatlice kapatan Crysania bir sandalyeye oturarak, Caramon'a da aynı şeyi yapması için işaret etti.

Caramon bir an durduktan sonra, huzursuz bir halde, sarhoşluğunun neredeyse hepsinin ölümüne neden olduğu o son görüşmelerinin hatırası tüm sıcaklığıyla aklında, sandalyenin hemen kenarına ilişti. Crysania'nın da aklından aynı şeyler geçiyor olabilirdi. Adama, şafak vakti kadar soğuk ve gri gözlerle bakıyordu. Caramon kızardı.

"Sağlığınızın düzelmiş olmasına sevindim," dedi Crysania, sesindeki sertliği bastırmaya çalıştığı halde başarısız olarak.

Caramon'un rengi daha da kızardı. Yere bakıyordu.

"Özür dilerim," dedi Crysania aniden. "Lütfen beni affet. Kakaç gecedir uyuyamadım, bunlar başladığından beri." Titreyen elini alnına götürdü. "Düşünemiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Bu ardı arkası kesilmeyen ses..."

"Anlıyorum," dedi Caramon, bakışlarını kıza kaldırarak. "Ayrıca benden nefret etmekte yerden göğe kadar haklısın. O halimden ben de nefret ediyorum. Ama o, artık önemli değil. Ayrılmamız gerekiyor Lady Crysania!"

"Evet, haklısın." Crysania derin bir nefes aldı. "Buradan çıkmamız gerek. Kaçmak için saatler kaldı. İnan

ki bunun farkındayım." İçini çeken kız ellerine baktı. "Başarısız oldum," dedi kasvetli bir halde. "Son ana kadar umudumu yitirmedim, belki bir şey olur her şey değişir diye. Fakat Kralrahip kör! Kör!"

"Ama benden kaçmanın nedeni bu değildi, değil mi?" diye sordu Caramon, sesinde bir ifade yoktu. "Beni ayrılmaktan alıkoymak için miydi?"

Artık kızarma sırası Crysania'daydı. Kucağında evirip çevirdiği ellerine baktı. "Hayır," dedi yavaşça, Caramon sesini ancak

duyabilmişti. "Hayır, sa-sadece bırakıp... bırakıp gitmek istemiyordum..."

"Raistlin'i," diye tamamladı cümlesini Caramon. "Lady Crysania onun kendisine ait büyüsü var. Ta başında onu buraya getiren o büyüydü. O kendi seçimini yaptı. Ben bunu anladım. Bizim ayrılmamız gerek..."

"Kardeşin çok hastaydı," dedi Crysania aniden.

Caramon hemen bakışlarını kaldırdı; yüzü endişeyle asılmıştı.

"Günlerdir onu görmeye çalıştım, Yılbaşı'ndan beri ama kim senin yaklaşmasına izin vermiyor; benim bile. Şimdi de, yar bugün beni çağırtmış," diye devam etti Crysania, yüzünü: Caramon'un insanın içine nüfuz eden bakışları altında yandığr hissediyordu. "Onunla konuşacağım, bizimle gelmesi için ona ısr; edeceğim. Eğer sıhhati bozuksa, büyüsünü kullanacak güç olmaz."

"Evet," diye mırıldandı Caramon, o kadar güçlü ve karmaşık bir büyüyü yapmanın zorluklarını düşünerek. Bu, Par-Salian'ın günlerini almıştı; üstelik onun sağlığı yerindeydi. "Raist'in nesi var?" diye sordu birden bire.

"Tanrıların yakınlığı onu etkiliyor," diye cevap verdi Crysania, "diğerlerini etkilediği gibi, gerçi onlar bunu kabul etmeyi reddediyor." Sesi hüzünlenerek kesildi; bir an için dudaklarını sıkı sıkı kapattıktan sonra devam etti. "Eğer bizle gelmeyi kabul eder[0]" hızla hareket etmeye hazır olmalıyız..."

"Eğer kabul etmezse," diye kesti sözünü Caramon.

Crysania kızardı. "Sanırım....edecektir," dedi aklı karışara düşünceleri, büyücünün odasına, gözlerinde özlem ve arzuyla[1]' hayranlıkla kendisine son derece yaklaşmış olduğu zamana gitmişti. "Ben...onunla izlediği yolun...yanlışlığıyla ilgili konuşuyordum. Ona kötülüğün nasıl bir şey yapamayacağını, yaratamıyacağını; nasıl, sadece *zarar* vereceğini ve kendi kendisini mahvedeceğini gösterdim. Savunduğum fikirlerin geçerliliğini o da kabul etti ve bunlar konusunda düşünmek için söz verdi."

"Ve seni seviyor," dedi Caramon yavaşça.

Crysania adamın bakışlarına karşılık veremiyordu. Cevap veremiyordu. Kalbi öyle bir atmaya başlamıştı ki bir an için kendi kalp atışlarından başka bir şey duyamaz olmuştu. Gök gürüldeye-rek etrafındaki Tapmak'ı sallarken, kız Caramon'un karanlık bakan gözleriyle kendisini sürekli izlediğini hissedebiliyordu. Crysania^ı,.|

[1] ıırıa

ellerinin titremesine engel olabilmek amacıyla ellerini birleştirdi. Derken Caramon'un ayağa kalktığını fark etti.

"Leydim," dedi adam kısık, ciddi bir sesle, "eğer haklıysanız, eğer sizin iyiliğiniz ve aşkınız onu yürümekte olduğu karanlık yollardan döndürüp -kendi arzusuyla- ışığa yönlendirirse ben...ben..."Caramon boğulur gibi olarak hemen başını çevirdi.

Koca adamın sesindeki büyük aşkı duyan, gizlemeye çalıştığı göz yaşlarını gören Crysania acıyla pişmanlık duydu. Adamı yanlış değerlendirmiş olup olmadığım sorgulamaya başladı. Ayağa kalkarak adamın koca koluna kibarca dokundu; ve Caramon'un kendisine hakim olmaya çalışken güçlü kaslarını daha da kasmış olduğunu hissetti.

"Dönmen mi gerekiyor? Kalamaz mısın..."

"Hayır." Caramon başını salladı. "Hem Tas'ı, hem Par-Salian'ın bana vermiş olduğu aleti almam gerek. Kilitli duruyor. Sonra bazı dostlarım var... şehirden ayrılmaları için onları ikna etmeye çalışıyordum. Çok geç olabilir ama biraz daha girişimde bulunmam gerek..."

"Tabii ki," dedi Crysania. "Anlıyorum. Mümkün olduğu kadar çabuk dön. Beni...beni Rasitlin'in odasında bulabilirsin."

"Bulacağım leydim," diye cevap verdi adam şevkle. "Şimdi ayrılmam gerek, arkadaşlarım idman için ayrılmadan." Kızın elini avucuna alarak sıkı sıkı tuttuktan sonra aceleyle uzaklaştı. Crysania adamın yeniden, içindeki meşale ışıkları kasvetli karanlıkta parıldayan koridora doğru yürüyüşünü seyretti. Kendinden emin ve hızla ilerliyor, koridorun sonundaki pencerelerin yanından geçerken sinmiyordu bile; aniden çakan parlak bir şimşeğin ışığıyla aydınlanıvermişti. Fırtınada savrulan ruhunun tutunduğu tek nokta umuduydu; Crysania aniden aynı umudun kendi içinde de büyümeye başladığını hissetti.

Caramon karanlık içinde kayboldu; beyaz cüppesini bir eliyle toplayan Crysania ise aceleyle dönerek, Tapınakın kara cüppeli büyücüsünü barındırdığı bölümüne doğru giden merdivenleri tırmanmaya başladı.

Yükselmiş morali ve ümidi, koridora girince biraz gider gibi oldu. Burada, fırtınanın tüm hiddeti hiç azalmadan sürüyordu sanki. En ağır perdeler bile gözleri kör eden şimşekleri dışarıda tutamıyor, en kalın duvarlar gökgürültüsünün gümbürtüsünü azaltamıyordu. Belki de pencerelerin tam yerine oturmamış

olmasından, sanki rüzgâr bile Tapmak duvarlarından geçiyordt Burada hiçbir meşale yanık duramıyordu; şimşekler o kadar sürek-J liydi ki, meşaleye ihtiyaç da yoktu aslında.

Crysania'mn siyah saçları yüzüne gözüne uçuşuyor, cüppesi} etrafında çırpınıyordu. Büyücünün koridorun sonundaki odasına doğru yaklaştıkça yağmurun camlara çarptığını duyabiliyordu. Hava soğuk ve rutubetliydi. Titreyerek adımlarını hızlandırdı ve kapıyı çalmak için elini kaldırmıştı ki koridor aniden bir şimşeğini mavi/beyaz ışığıyla cızırdadı. Gökgürültüsünün eşzamanlı patla»!ması Crysania'yı kapıya doğru savurmuştu. Kapı açıldı ve kız kendini Raistlin'in kollarında buldu.

Aynı rüyasmdaki gibiydi. Neredeyse dehşet içinde hıçkırıklara ' boğularak kara cüppenin kadifemsi yumuşaklığı içine sığındı ve kendisini adamın bedeninin ısısıyla ısıttı. İlk başta, yanındal beden gergindi ama zamanla kız bedenin gevşediğini hissettiı| Adamın kolları kızı neredeyse gayri ihtiyari sarmış, kızı avutur^ casına, yatıştırırcasına saçını okşamaya başlamıştı.

"Tamam, tamam," diye fısıldadı korkmuş bir çocuğa hitap ede gibi, "fırtınadan korkmayın Saygıdeğer Rahibe. Övünün!! Tanrıların gücünü tadın Crysania! Bu şekilde korkutuyorlar! ahmakları. Bize bir zarar veremezler -eğer siz başka türlüsünü| seçmezseniz."

Yavaş yavaş Crysania'mn hıçkırıkları azaldı. Raistlin'in sözle bir ananın tatlı mırıltılarına benzemiyordu. Aniden anlamlarır kavrayıverdi. Adama bakmak için başını kaldırdı.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye kekeledi, aniden korkara! Adamın aynaya benzeyen gözlerinde bir çatlak belirerek, içinde" yanan ruhu görmesine imkân verdi.

Gayri ihtiyari kendini adamdan uzaklaştırmaya başladı ama adam uzanarak, kızın yüzünde düğüm olmuş siyah saçlarını okşayarak fısıldadı, "Benimle gelin Crysania! Dünya üzerindeki tek rahibenin siz olacağınız bir zamana benimle birlikte gelin, kapıdan girip tanrılara kafa tutabileceğimiz zamana gelin Crysania! Düşünün bir! Hüküm sürmek, dünyaya benzer bir gücü göstermek!"

Raistlin kızı bıraktı. Kollarını kaldırdı; şimşekler çakıp, gökler gürülder, kara cüppesi büyücünün etrafında pırıldarken o kahkalarla güldü. Derken Crysania adamın gözündeki hummalı pırıltıyı ve yanağının kül rengi tenindeki parlak noktaları gördü.

Zayıftı, onu son gördüğünden bu yana çok daha zayıf.

"Hastasınız," dedi kız geri geri giderek; eli arkasında kapının kulpunu bulmaya çalışıyordu. "Yardım isteyeceğim..."

"Hayır!" Raistlin'in bağırtısı gökgürültüsünden de yüksekti. Gözleri aynaya benzeyen yüzeylerini yeniden kazandılar; yüzü soğuk ve sakindi. Uzanarak kızın bileğinden kavradığı gibi yeniden odaya çekti. Kapı, kızın arkasından çarpılırcasına kapandı. "Hastayım," dedi daha sakin bir tonda, "ama hiç çaresi yok, bu delilikten kaçmaktan başka bir tedavisi yok. Planlarım neredeyse tamamlandı. Yarın, Afet günü, tanrıların dikkatleri bu zavallı sefillere verecekleri derste olacak. Karanlık Kraliçe ben büyümü yaparken ve gerçek bir rahibenin gücüne karşı koyamadığı bir zamana girerken, bana engel olamayacak!"

"Bırakın gideyim!" diye bağırdı Crysania; acı ve hiddeti korkusunu bastırmaya başlamıştı. Hiddetle kolunu adamdan çekip kurtarabildi. Ama hâlâ adamın ona sarılışını, ellerinin temasını hatırlıyordu... İncinmiş olan Crysania utanç içinde döndü. "Kötülüğünüzü bensiz yapmanız gerek," dedi, sesi hıçkırıklarıyla boğulmuştu. "Sizinle gelmeyeceğim." 'l[1] "O zaman ölürsünüz," dedi Raistlin acımasızca.

"Beni tehdit etmeye mi cüret ediyorsunuz!" diye bağırdı Crysania; adama bakmak için savrulurcasma geri dönmüş, şok ve hiddet gözlerini kurutmuştu.

"Yo, benim ellerimde ölürsünüz demedim," dedi Raistlin garip bir tebessümle. "Sizi buraya gönderenlerin eliyle öleceksiniz."

Şaşkınlık içinde kalan Crysania gözlerini kırpıştırdı. Sonra hemen kendini toparladı. "Başka bir numara mı?" diye soğuk bir edayla sorarak, geri geri adamdan uzaklaştı; adamın yalanları dayanamayacağı kadar kalbini kırmıştı. Adam, ne kadar incindiğini anlamadan oradan ayrılmak istiyordu.

"Numara yok Saygıdeğer Rahibe," dedi Raistlin sadece. Masasının üzerinde duran kırmızı ciltli bir kitabı işaret etti. "Kendiniz bakın. Uzun zamandır çalışıyorum..." Eliyle duvarlara dizilmiş raflar dolusu kitabı şöyle bir gösterdi. Crystania'nın nefesi kesildi. Son geldiğinde bu kitaplar burada değildi. Kıza bakan büyücü başıyla onayladı. "Evet, bunları çok uzak yerlerden getirdim. Bir çoğunu aramak için çok uzak yerlere yolculuk ettim. Bunu, en sonunda VVayreth'deki Yüksek Büyücülük Kulesi'nde buldum, başından beri tahmin ettiğim gibi. Gelin de bir bakın."

360

361

"Nedir bu?" Crysania kitaba, çöreklenmiş zehirli bir yılartmış gibi bakıyordu.

"Bir kitap, başka bir şey değil." Raistlin yorgun bir edayla gülümsedi. "Sizi temin ederim ki bir emrimle bir ejderhaya dönüşüp sizi alıp kaçmayacak. Tekrar ediyorum: bu bir kitap, bir ansiklopedi de diyebiliriz. Çok eski bir kitap; Rüyalar Çağı'nda yazılmış."

"Neden bunu görmemi istiyorsunuz? Benimle ne ilgisi olabilir?" diye sordu Crysania kuşkuyla. Fakat kapıya doğru usul usul gitmekten de vaz geçmişti. Raistlin'in sakin tavrı ona güven vermişti. Hatta o an için dışarıdaki, şimşekler çaktıran, yıldırımlar düşüren fırtınayı bile unutmuştu.

"Rüyalar Çağı'nda üretilmiş olan büyülü aletlerin bir ansiklopedisi," diye devam etti Raistlin nefsine hakim olarak gözlerini Crysania'dan hiç ayırmadan; sanki masasının yanında durmuş bakışlarıyla kızı kendine doğru çekiyordu. "Okuyun..."

"Ben büyü lisanını okuyamam," dedi Crysania kaşlarım çatarak; sonra kaşları gevşedi. "Bana 'tercüme' mi edeceksiniz?" diye sordu kibirle.

Raistlin'in gözleri seri bir öfkeyle parladı ama sanki bu hiddetin yerini hemen Crysania'nın içine işleyen bir hüzün ve yorgunluk ifadesi almıştı. "Büyü lisanıyla yazılmamış," dedi yavaşça. "Yoksa sizi yanıma çağırmazdım." Giymekte olduğu kara cüppeye bakarak, o çarpık, buruk tebessümüyle gülümsedi. "Çok önce cezamı gönülden ödedim. Neden bana güvenebileceğinizi umduğumu bilmiyorum."

Nedenini kavrayamasa da duyduğu derin bir utançla dudaklarını ısıran Crysania masanın diğer yanına dolandı. Orada, tereddüt içinde duruyordu. Oturmakta olan Raistlin onu eliyle yakına çağırınca kız da bir adım daha atarak açık kitabın yanında durdu. Büyücü bir emir sözü söyleyince Crysania'nın yakınında duvara dayalı duran asadan sarı bir ışık akarak, kızı neredeyse şimşekler kadar ürküttü.

"Oku," dedi Raistlin, sayfayı göstererek.

Kendine hakim olmaya çalışan Crysania bakışlarını indirerek sayfayı taramaya başladı, gerçi ne aradığına dair bir fikri yoktu. Sonra dikkatini bir şey çekti. Başlıklardan birinde, Zaman Yolculuğu Aleti diye yazıyordu ve yanında da kenderin tarif etmiş olduğu alete benzer bir aletin resmi vardı.

"Bu, o mu?" diye sordu kız, bakışlarını Raistlin'e kaldırarak. "Par-Salian'ın, geri dönmemiz için Caramon'a verdiği alet mi?"

Büyücü başıyla onayladı; asanın sarı ışığı gözlerinden yansıyordu.

"Okuyun," diye tekrarladı hafifçe.

Meraklanan Crysania yazıları taradı. Aleti tarif eden, artık çoktan unutulmuş olan -aleti tasarlayıp yapmış- büyük büyücüyü anlatan, kullanımı için gerekli olanları açıklayan, bir paragraftan biraz fazla yazı vardı. Tarifin büyük bir bölümü onun kavrayışını aşıyor, sır dolu şeylerden bahsediyordu. Bölük, pörçük bir şeylerle anlamaya çalışıyordu...

...zaten bir zaman büyüsü altında olan insanı ileri geri taşır... biçimleri doğru sırasıyla bir araya getirilerek kıymetli taşların yüzleri tarif edilen sırayla çevirilmelidir...sadece tek bir kişiyi, büyünün yapıldığı zaman kime verildiyse, onu taşıyabilir... aletin kullanımı elfler, insanlar ve ogreler ile sınırlıdır...bir büyü sözü gerekmez...

Paragrafın sonuna gelen Crysania, tereddütle Raistlin'e baktı. Adam kızı garip, beklenti içinde bir ifadeyle seyrediyordu. Orada, kızın bulmasını beklediği bir şey vardı. Kız, sanki gönlü bu yazıyı aklından daha çabuk kavramış gibi içinde bir endişe, bir korku, bir duygusuzluk hissetmişti.

"Bir daha," dedi Raistlin.

Artık dışarıda sanki daha da şiddetlenmişe benzeyen fırtınayı yeniden fark etmeye başlamasına rağmen dikkatini toplamaya çalışan Crysania yazıya yeniden baktı.

Ve işte. Sözler ona doğru atlıyor, boğazına uzanıp onu boğuyordu.

Sadece tek bir insanı taşıyabilir.

Sadece tek bir insanı taşıyabilir!

Crysania'nın bacakları boşaldı. Neyseki Raistlin tam altına bir sandalye uzatmıştı, yoksa kız yere düşebilirdi.

Uzun bir süre kız odaya bakakaldı. Şimşekler ve asanın büyülü ışığıyla aydınlanmış olmasına rağmen oda, ona aniden kararmış gibi görünmüştü.

"O biliyor mu?" diye sordu sonunda uyuşmuş dudakları arasından.

"Caramon mu?" Raistlin burnunu büktü. "Tabii ki bilmiyor. Eğer ona söylemiş olsalardı, aleti size ulaştırıp, dizleri üzerinde sizin aleti kullanmanızı ve kendisini, sizin yerinize ölme

ayrıcalığına kavuşturmanız için yerden yere atardı. Onu daha mutlu edebilecek çok az şey vardır.

"Hayır Lady Crysania, o aleti, yanma sizi ve kenderi alarak kendinden emin bir şekilde kullanacaktı hiç kuşkusuz. Ve geriye neden tek başına döndüğünü ona açıkladıkları zaman da mahvolurdu. Par-Salian bu durumla nasıl başa çıkacaktı bilemiyorum," diye ekledi Raistlin acı bir tebessümle. "Caramon rahat rahat o kuleyi onların başına geçirebilecek kapasitede biridir. Ama kule ne orada, ne burada."

Adamın bakışları kızınkini yakaladı, gerçi kız bakışlarını kaçırmış olabilmeyi tercih ederdi. Adam iradesiyle kızın gözlerine bakmasını sağlamıştı. Ve bir kez daha kız kendisini gördü fakat bu kez yalnızdı ve çok korkmuştu.

"Sizi buraya ölmeniz için yolladılar Crysania," dedi bir nefesten ancak biraz daha yüksek olan bir sesle; yine de bu ses Crysania'mn içine kadar işlemiş, gökgürültüsünden daha yüksek sesle güm-bürdemişti. "Bana sözünü ettiğiniz iyilik bu mu? Hıh! Onlar da Kralrahip gibi korku içinde yaşıyorlar! Sizden de, en az benden korktukları kadar korkuyorlar. İyiliğe olan tek yol Lady Crysania benim yolumdur! Kötülüğü yenmem için bana yardım edin. Size ihtiyacım var..."

Crysania gözlerini kapattı. Bir kez daha Par-Salian'ın kendisine yazmış olduğu nottaki el yazısını gözlerinin önüne getirdi: *ruhun ya da yaşamın: Birini kazanınca diğerini kaybedeceksin! Geriye dönüş için bir çok yolun var ki bunlardan biri Caramon 'dan geçer.* Bile bile onu yanıltmıştı! Raistlin'in yolundan başka hangi yol vardı? Büyücünün kastetmiş olduğu bu muydu? Ona kim cevap verebilecekti? Bu kasvetli, yalnız dünyada güvenebileceği herhangi, herhangi biri var mıydı?

Kasları seyirmeye başlayan Crysania sandalyeden kalktı. Raistlin'e bakmadı, önünde öylesine boşluğa bakıyordu. "Gitmem gerek..." diye mırıldandı bölük pörçük, "düşünmem gerek...."

Raistlin onu durdurmaya çalışmadı. Ayağa bile kalkmadı. Hiçbir söz söylemedi -kız kapıya varıncaya kadar.

"Yarın," diye fısıldadı. "Yarın..."

Bö(um 15

Tapınak'ın koca kapılarını açmak için hem Caramon, hem de iki Tapınak muhafızı bütün güçlerini harcamak zorunda kalmışlardı. Rüzgâr bütün gücüyle üzerine esiyor, koca adamı taş duvarlara doğru ittiriyor, arada bir sanki Tas'tan daha büyük değilmiş gibi onu duvara mıhlıyordu. Rüzgârla boğuşan Caramon epey bir uğraştıktan sonra kazandı, fırtına onun merdivenlerden aşağıya inmesine izin verdi.

Şehrin yüksek binaları arasında yürürken fırtınanın hiddeti biraz hafifledi ama hâlâ ilerlemesi zordu. Bazı yerlerde sular bileklerine kadar yükseliyor, bacaklarının etrafında dönüyor, zaman zaman ayaklarını yerden kesme tehlikesi yaratıyordu. Şimşekler gözlerini kör, gökgürültüleri kulaklarını sağır ediyordu.

Sokaklarda çok çok birkaç kişiye rastlamış olduğunu söylemeye gerek bile yoktu. İstar sakinleri evlerinin içine sinmiş, Tanrılara bir küfrediyor, bir dua ediyorlardı. Arada sırada, kimbilir hangi elem verici nedenle dışarı çıkmak zorunda kalmış olan, yanından geçtiği insanlar ya binalara tutunuyorlar, ya da perişan bir halde kapı eşiklerine siniyorlardı.

Fakat Caramon, arenaya dönme endişesiyle zar zor yoluna devam etti. Fırtınaya rağmen kalbi umutla doluydu, morali yerine gelmişti. Ya da belki de fırtına yüzünden öyleydi. Artık mutlaka Kiiri ile Pheragas, onlara İstar'dan kaçmaları için ısrar ettiğinde

kendisine o garip, buz gibi edayla bakmazlar, sözünü dinlerlerdi.

"Bunu nasıl bildiğimi size anlatamam, biliyorum işte," diye yalvarmıştı. "Büyük bir felaket yaklaşıyor, bunu hissedebiliyorum!"

"Yani final turnuvasını mı kaçıralım?" demişti Kiiri soğuk bir edayla.

"Bu havada turnuva falan yapmazlar!" diye sallamıştı kollarını Caramon.

"Bu kadar şiddetli bir fırtına hiç bir zaman o kadar uzun sürmez!" demişti Pheragas. "Gücünü kaybedecektir ve o gün, çok güzel bir gün olacak. Ayrıca" -gözleri kısıldı- "biz olmazsak sen arenada ne yapacaksın?"

"Gerekirse tek başıma dövüşeceğim," demişti Caramon biraz telaşlanarak. O, o zamana kadar çoktan gitmiş olmayı planlıyordu; Tas, Crysania ve belki...belki...

"Eğer gerekirse..." diye terarlamıştı Kiiri garip, sert bir tonla Pheragas ile göz göze gelerek. "Bizi düşündüğün için teşekkür ederiz arkadaş," demişti kadın, Caramon'un kendisininkiyle aynı olan demir tasmasına tehtidkar bir bakış atarak, "ama hayır, teşekkür ederiz. Hayatımız tehlikeye girer: Kaçak köleler! Orada ne kadar yaşayabiliriz zannediyorsun?"

"Bunun hiç önemi kalmayacak şeyden...şeyden sonra... Caramon içini çekerek mutsuz bir ifadeyle başını sallamıştı. Ne söyleyebilirdi ki? Onların anlamasını nasıl sağlayabilirdi? Zaten onlar da hiç fırsat tanımamışlardı. Başka tek bir söz söylemeden çekip gitmişler, onu yemekhanede tek başına bırakmışlardı.

Ama mutlaka artık dinlerlerdi! Bunun sıradan bir fırtına olmadığını anlarlardı. Acaba uzaklaşabilecek kadar zamanları olacak mıydı? Kaşlarının çatan Caramon hayatında ilk kez kitaplara biraz daha fazla dikkat etmiş olmayı diledi. Ateşli dağın düşüşünün ne kadar geniş bir alanı viran ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Başını salladı. Belki çok geç kalmışlardı.

En azından denemiş olduğunu söyledi kendi kendine sular içinden zahmetle ilerlerken. Aklını arkadaşlarının içindeki zor durumdan güçlükle ayırarak daha neşeli şeyler düşünmeye çalıştı. Yakında bu korkunç yerden ayrılmış olacaktı. Yakında bunların hepsi kötü bir rüyaya benzeyecekti!

Tika'yla evde olacaktı. Hatta belki Raistlin'le birlikte! "Yeni evi hemen bitiririm," dedi, boşu boşuna geçirmiş olduğu zamanlara yanarak. Aklında bir resim canlandı. Yeni evlerinde ateşin yanında

oturmuş, Tika'nın başını kucağına yaslamış olduğunu gözünde canlandırabiliyordu. Ona maceralarını anlatacaktı. Raistlin de onlarla otururdu, akşamları; okur, çalışırdı beyaz cüppesi içinde...

"Tika olanların bir tek kelimesine bile inanmayacak," dedi Caramon kendi kendine. "Ama önemli değil. Yeniden, aşık olduğu adamı karşısında görecek. Üstelik bu kez adam onu terk etmeyecek, hiçbir zaman, hiçbir şey için!" Parmaklarına dolanan kızıl bukleleri hissedip, ateş ışığında parlayışını gözünde canlandırarak içini çekti.

Bu düşünceler Caramon'un fırtına ve arenanın içinden geçmesine olanak sağlamıştı. Bütün gladyatörlerin gece gezmeleri için kullandıkları duvardaki bloğu yerinden çekti. (Arack bunun varlığını biliyor ama sözsüz

bir anlaşmayla, bu ayrıcalık suistimal edilmedikçe göz yumuyordu.) Tabii ki arenada kimse yoktu. Bütün idmanlar iptal edilmişti. Herkes içerde bir araya toplanmış, kötü havaya lanetler yağdırıyor, ertesi gün dövüşlerin yapılıp yapılmayacağına dair iddaya tutuşuyordu.

İstar'da yılın spor olayı sayılan Final Müsabakası'nı iptal ederse elinden kaçıp gidecek olan altınları tekrar ve tekrar hesap eden Arack'ın ruhsal durumu en az hava koşulları kadar berbattı. Kendi kendine "onun" kendisine iyi bir hava vaad etmiş olduğunu ve havayı önceden bilecek biri varsa bunun da "o" olduğunu hatırlatarak moralini düzeltmeye çalışıyordu. Ama yine de, cüce kasvetle bakıyordu dışarı.

Baktığı noktadan, yani arenanın kulesinin yüksek bir penceresinden Caramon'un taş duvardan içeri süzüldüğünü gördü. "Raag!" İşaret etti. Aşağıya bakan Raag anladığını belirtirce-sine başını salladı; koca sopasını kaparak cücenin hesap kitaplarını kapatmasını bekledi.

Caramon, Raistlin ve Crysania ile ilgili olanları anlatmak için can atarak aceleyle kenderle paylaştığı odaya ilerliyordu. Fakat girdiğinde küçük odanın boş olduğunu gördü.

"Tas?" dedi, gölgede kalıp da gözünden kaçmış olması ihtimaliyle etrafa bakınarak. Fakat bir şimşek odayı gündüzden de daha aydınlık yapıvermişti. Kenderden hiç iz yoktu.

"Tas, çık dışarı! Oyun zamanı değil!" diye emretti Caramon sertlikle. Tasslehoff bir keresinde Caramon'un arkası dönükken yatağın altına saklandığı yerden fırlayarak, korkudan adamın ömrünün altı yılını almıştı. Bir meşale tutuşturan koca adam

homurdanarak elleri ve dizleri üzerinde yatağın altına baktı. Tas yoktu.

"İnşallah o küçük ahmak bu fırtınada arenadan çıkmaya kalkmamıştır!" dedi Caramon kendi kendine, huzursuzluğu aniden endişeye dönüşmüştü. "Bu rüzgârda Solace'a kadar uçar gider. Belki de yemekhanede beni bekliyordur. Belki Kiiri ile Pheragas ile birliktedir. Tamam öyledir! Aleti alıp gidip onları bulayım..."

Kendi kendine konuşan Caramon zırhını sakladığı küçük sandığa doğru ilerledi. Sandığı açarak süslü altın kostümünü aldı. Kostümüne küçümseyerek bakarak parçalarını yere fırlattı. "En azından bunu bir daha giymek zorunda kalmayacağım," dedi minnettarlıkla. "Gerçi" -mahcup bir edayla sırıttı- "bunu giydiğimde Tika'nın tepkisi ne olurdu merak etmiyor da değilim! Ne gülerdi kim bilir? Ama eminim o bunu severdi de." Neşeyle ıslık çalan Caramon çabuk çabuk sandıktaki her şeyi boşaltmaya başladı; açılır kapanır hançerlerinden birinin kenarını kullanarak sandığın dibine açmış olduğu gizli kapağı kaldırdı.

Islığı dudaklarında donup kaldı.

Sandık boştu.

Caramon, asa gibi büyük bir büyülü aletin bir çatlağa sığması mümkün olmadığı halde çılgınlar gibi sandığın içini aradı. Kalbi korkuyla çılgınlar gibi çarpmaya başlayan Caramon ayağa kalkıp meşale ışığını odanın dört bir yanına tutarak, bir kez daha yatağın altını da kontrol ederek her tarafı aradı. Hatta saman yatağını parçalayarak tam Tas'ın yatağına doğru gidiyordu ki dikkatini bir şey çekti.

Sadece kender değil, kenderin keseleri ve sevdiği bütün eşyaları da yoktu ortada. Aynı cüppesi gibi.

O zaman Caramon anladı. Tas, aleti almıştı.

Ama neden?... Caramon bir an için kendisine şimşek çarptığını zannetti, bedenine bir sızı gibi yayılarak kendisini felç eden bir anlayış hissetti.

Tas, Raistlin'le görüşmüştü -Caramon'a bunu anlatmıştı. Ama Tas orada ne yapıyordu? Neden Raistlin'i görmeye gitmişti? Caramon aniden kenderin konuşmayı o noktadan büyük bir beceriyle uzaklaştırmış olduğunu fark etti.

Adam homurdandı. Meraklı kender Caramon'u o alet konusunda sorguya çekmişti elbette; ama her seferinde Caramon'un verdiği cevaplarla tatmin olmuş görünüyordu. Aleti

hiç ellemediği de kesindi. Caramon zaman zaman aletin hâlâ yerinde durup durmadığını kontrol ediyordu -insan bir kenderle yaşarken bunu zaten adet haline getirirdi. Ama eğer Tas bu aleti gerçekten çok merak etmiş olsaydı alıp onu Raistlin'e götürürdü... Bunu eski günlerde, büyülü bir şeyler bulduğunda sık sık yapardı.

Ya da belki de Raistlin aleti kendisine getirmesi için Tas'ı kandırmıştı! Bir kez aleti ele geçirince Raistlin

onları da kendisiyle gelmeleri için zorlayabilirdi. Başından beri bunu mu planlıyordu yoksa? Tas'ı oyuna getirip Crysania'yı aldatmış mıydı? Caramon'un kafası iyice karışmıştı. Ya da belki de...

"Tas!" diye bağırdı Caramon, aniden harekete geçerek. "Tas'ı bulmam gerek! Onu durdurmam gerek!"

Koca adam çılgınlar gibi su içindeki cüppesini kavradı. Tam kapıdan dıraşı çıkıyordu ki koca karanlık bir gölge yolunu kapattı.

"Yolumdan çekil Raag," diye hırladı Caramon, telaşından tamamiyle nerede olduğunu unutarak.

Raag devasa eliyle Caramon'un koca omuzunu tutunca, ona nerede olduğunu hemen hatırlattı. "Nereye köle?"

Caramon öğrenin elinden kurtulmaya çalıştı ama Raag daha da sıkmaya başladı. Bir çatırtı sesi duydu ve Caramon'un acıdan nefesi kesildi.

"Canını yakma Raag," diye geldi Caramon'un dizleri hizasından bir ses. "Yarın dövüşmesi gerek. Dahası, kazanması gerek!"

Raag, Caramon'u, koca bir adamın küçük bir çocuğu oyun olsun diye ittiği kadar büyük bir rahatlıkla hücresine ittiriverdi. Koca savaşçı geri geri tökezlendi ve tüm ağırlığıyla taş zemine düştü.

"Belli ki bugün pek meşgulsün," dedi Arack sohbet edercesine, hücreye girip kendini yatağın üzerine atarak.

Doğrulan Caramon berelenen omuzunu ovmaya başladı. Gözünün ucuyla hâlâ ayakta durmuş kapıyı kapatan Raag'a baktı. Arack devam etti

"Bu kötü havada zaten dışarı çıkmıştın, şimdi bir daha mı çıkmaya niyetleniyorsun?" Cüce başını salladı. "Hayır, hayır. Buna izin veremem. Hastalanabilirsin..."

"Ha," dedi Caramon, sırıtmaya çalışıp kurumuş dudaklarım yalayarak. "Tas'ı bulmak için yemekhaneye gidiyordum o kadar..." Dışarıda patlayan bir gökgürültüsüyle gayri ihtiyari sindi. Bir

çatırtı sesinden sonra yanmış odun kokusu geldi burunlarına.

"Unut o işi. Kender gitti," dedi Arak omuzunu silkerek, "bana da dönmemek üzere gidiyormuş gibi geldi -her şeyini
toparlamıştı."

Caramon boğazını temizledikten sonra yutkundu. "Bırak o zaman gidip onu bulayım..." diye başladı.

Arack'ın yüzündeki tebessüm aniden sert bir ifadeye dönüştü. "O ufak piç kurusu umurumda değil! Hesabıma göre ondan edebileceğim bütün kârı elde ettim, yani bugüne kadar benim için çaldıklarından. Ama sen -sana epey yatırım yaptım. Kaçmak için yaptığın küçük planların suya düştü köle."

"Kaçmak mı?" diye güldü Caramon sahte bir edayla. "Ben hiçbir zaman - Anlamıyorsun..."

"Yani ben anlamıyorum, öyle mi?" diye hırladı Arack. "Benim en iyi iki dövüşçümü gitmeleri için ikna etmeye uğraşıyor olmanı mı anlamıyorum? Beni mahvetmeye mi çalışıyorsun?" Cücenin sesi, dışarıdaki rüzgârın uğultusunun üzerine çıkan tiz bir viyaklamaya dönüşmüştü. "Bu işe seni kim bulaştırdı?" Arack'ın ifadesi aniden şirret ve şeytani bir hal aldı. "Sahibin değildi, o yüzden yalan söyleme. O, beni görmeye geldi."

"Raist -ıı-Fist-Fistandantilus..." diye kekeledi Caramon, ağzı bir
karış açılarak.

Cüce kendini beğenmişçe gülümsedi. "Evet. Ve Fistandantilus, böyle bir şey yapabileceğin konusunda beni uyardı. Sana çok dikkat etmemi söyledi. Hatta sana uygun bir ceza verilmesini bile l önerdi. Yarınki final müsabakası senin takımın ile minotaurlar arasında olmayacak. Sana karşı Kiiri, Pheragas ve Kızıl Minotaur olacak!" Cüce uzanarak Caramon'un yüzüne öfkeyle baktı. "Ve| onların silahları hakiki olacak!"

Caramon, bir an için hiçbir şey anlayamadan Arack'ın yüzüne
baktı. Sonra, "Neden?" diye mırıldandı solgun bir sesle. "Neden
beni öldürmek istiyor?"

"Seni öldürmek mi?" diye kıkırdadı cüce. "Seni öldürmel
istemiyor! Senin kazanacağını düşünüyor! 'Bu bir sınav,' dedi bana,'
'en iyisi *olmazsa, o* köleyi istemem! Bu dövüş bunu kanıtlayacak,
Caramon bana Barbar karşısında neler yapabileceğini gösterdi. O]

ilk sınavdı. Gel bu sınavı onun için daha zorlaştıralım,' dedi bana.
Ah çok ender bulunacak bir adam şu senin sahibin!"
Cüce kıkırdadı, bu düşünceyle ellerini dizlerine vurdu; hatta

Raag'dan bile, eğlendiği anlamı çıkartılabilecek bir homurtu sesi geldi. "Öldür beni! Arkadaşlarıma karşı dövüşmem. Onlar da benimle dövüşmez!"

"Senin bunu söyleyeceğini de söyledi!" Cüce gürledi. "Öyle değil mi Raag! Aynı sözlerle söyledi. Hakkatten de tanıyo seni! İnsan sizi kardeş sanır! 'Yani,' dediydi bana, 'eğer dövüşmeyi reddederse, ki kuşkum yok reddedecektir, o zaman arkadaşlarının onun yerine dövüşeceklerini söyle ama o zaman onlar Kızıl Minatour ile dövüşecekler ve sadece Kızıl Minatour'un silahlan hakiki olacak.'"

Caramon, o genç adamın taş zemin üzerinde ıstırap içinde, minotaurun çatalından bedenine yayılan zehirle kıvranmasını tüm canlılığıyla hatırlıyordu.

"Uğruna dövüştüğün arkadaşlarına gelince" -cüce burun büktü- "Fistandantilus o işin de icabına baktı. Onlara anlattıklarından sonra, onlar da arenaya çıkmak için can atıyorlar!"

Caramon'un başı önüne düştü. Bir titreme tuttu. Bedeni ürpertilerle sarsılmaya başladı, midesi kasıldı. Kardeşinin kötülüğünün boyutunun muazzamlığı onu bunaltmış, aklı karanlık ve kederle dolmuştu.

Raistlin hepimizi kandırdı, Crysaııia'yı, Tas'ı, beni! Barbar'ı öldürmeme sebep olan Raistlin'di. Bana yalan söyledi! Üstelik Crysania'ya da yalan söyledi. Nasıl kara ay gece göğünü hiç aydınlatamıyorsa, onun da birini sevmesi mümkün değil. Kızı kullanıyor! Ya las'ı? Tas! Caramon gözleri kapattı. Raistlin'in kenderi fark ettiği zaman yüzündeki ifadeyi ve sözlerini hatırladı: "kender zamanı değiştirebiliyor...beni bu yolla mı durdurmayı planladılar?" Tas onun için tehlike, bir tehditti! Artık Tas'ın nereye gittiği konusunda bir şüphesi kalmamıştı...

Dışarıdaki rüzgâr uluyarak feryat etti ama şiddeti Caramon'un ruhundaki acı ve keder kadar değildi. Fenalaşan, midesi bulanan, her yanına ince iğneler batarmış gibi perişan olan koca savaşçı etrafında neler olup bittiğinin ucunu tamamen kaçırmıştı. Arack'ın el hareketini görmedi, Raag'ın devasa ellerinin kendisini kavradığını da hissetmedi. Bileklerinin bağlandığını bile hissetmemişti. . .

Ancak o korkunç fenalık ve dehşet hisleri geçtikten sonraydı ki uyanarak etrafındakiler! fark etmeye başladı. Yerin çok altında küçük, penceresiz bir hücredeydi; büyük bir ihtimalle arenanın

altındaydı. Raag, boynundaki demir tasmaya bir zincir takıyor ve zinciri de taş duvardaki bir halkaya geçiriyordu. Sonra ogre Caramon'u yere iterek bileklerini bağlayan deri kayışları kontrol etti.

"Çok sıkı olmasın," diye uyardığını duydu cücenin sesinin, "yarın dövüşmesi gerek..."

Uzaktan bir gök gümbürtüsü geldi, yerin bu kadar altından bile duyulabiliyordu. Bu sesle Caramon umutla başını kaldırdı. Bu havada dövüşemeyiz...

Cüce Raag'ı ahşap kapıdan izlerken sırıtıyordu. Tam kapıyı çarpıp kapatırken başını köşeden uzattı; Caramon'un yüzünü görünce sakalı neşeyle sallanıyordu.

"Ha, bu arada. Fistandantilus yarının çok güzel bir gün olacağını söylüyor. Krynn üzerindeki herkesin uzun süre unutamayacağı bir gün..."

Kapı çarpılırcasına kapanarak kilitlendi.

Caramon yoğun, rutubetli karanlıkta tek başına oturuyordu. Sakindi; yaşadığı o hastalıklı hali ve şok aklını her türlü duygu ve histen temizlemişti. Tek başınaydı. Tas bile gitmişti. Akıl alabileceği kimse kalmamıştı, artık onun yerine karar verecek kimse yoktu. Sonra, kimseye ihtiyacı olmadığına karar verdi. O kararı almak için.

Artık biliyordu, artık anlamıştı. Büyücüler onu o yüzden geri yollamışlardı. Onlar gerçeği biliyordu. Bunu kendisinin de öğren mesini istiyorlardı. İkizi bir daha geri gelmeyecek biçimde kaybol-1 muştu.

Raistlin ölmeliydi.

Böfüm 16

O gece İstar'da kimse uyumadı.

Fırtına, sonunda önüne çıkan her şeyi mahvedecekmişcesine kudurdu. Rüzgârın şiddeti bansheelerin* ölümcül haykırışı gibiydi; sürekli düşen yıldırımların kulakları parçalayan gürültüsünü bile yırtıyordu. Bir sürü kollara ayrılan şimşekler cadddelerde dans ediyor, ağaçlar alevlenmiş meşaleler misali patlıyordu. Dolular sokaklarda takırdıyor, sıçrıyor, evlerin tuğlalarını ve taşlarını kırıyor, en kalın camları parçalıyor, rüzgâr ile yağmurun evlerin içine vahşi saldırganlar gibi girmesine olanak sağlıyordu. Sel suları pazar tezgâhlarını, esir kafeslerini, arabaları sokaklardan kopararak sürüklüyordu.

Yine de kimsenin burnu bile kanamamıştı.

Sanki tanrılar son saatte ellerini ölümlülerin üzerine siper etmiş, onların bu uyanlara kulak asmalarını umuyor, yalvarıyor-lardı.

Şafak vakti fırtına durdu. Dünya aniden derin bir sessizliğe gömülmüştü. Tanrılar, nefes almayı bile göze alamadan, belki dünyayı kurtarmaya değecek küçük bir haykırışı kaçırırlar korkusuyla beklediler.

Güneş soluk mavi, sulu bir gökyüzüne doğdu. Güneşi karşılamak için öten bir kuş olmamıştı; yaprakları hışırdatan bir sabah

*banshee olmuş kotu elf kadınlarının ruhu

meltemi yoktu. Hava hareketsizdi, ölümcül bir sakinlik vardı. Dumanlar, için için yanan ağaçlardan gökyüzüne doğru dosdoğru bir hat halinde yükseliyor, sel suları sanki koca bir tıpa açılmış gibi hızla akıp gidiyordu, insanlar, fazla bir zarar olmadığı için gözlerine inanamayarak dışarıya süzülmüşlerdi ama sonra birbirini izleyen uykusuz geceler yüzünden yataklarına dönüyorlardı.

Fakat İstar'da geceyi rahat ve huzur dolu bir uykuyla geçiren en azından bir kişi vardı. Aslında bu ani sessizlik onu uyandırmıştı. Tasslehoff Burrfoot'un anlatmaya pek bayıldığı gibi, Kararık Orman'da hayaletlerle konuşmuştu, birçok ejderha görmüştü (ikisine binmişti), lânetli Shoikan Korusu'na çok yaklaşmıştı (ne kadar yaklaştığı her defasında biraz daha değişip yakınlaşıyordu), bir ejderha küresi kırmıştı ve şahsen Karanlıklar Kraliçesi'nin (biraz yardımla) yenilmesinden sorumlu olan oydu. Sadece bir fırtına, hatta bunun gibi bir fırtına onu uykusuz bırakmak bir yana tabii ki korkutamayacaktı bile.

Büyülü aleti yeniden ele geçirmek basit bir iş olmuştu. Tas, J Caramon'un aleti sakladığı yerin büyük bir zekâ ürünü olduğunu | düşündüğü için duyduğu o çocukça gururunu düşünerek başını salladı. Tas, koca adama söylememişti ama yaptığı o gizli yer, üç yaşındaki herhangi bir kender tarafından anlaşılabilirdi.

Tas büyülü aleti hevesle sandıktan çıkarttıktan sonra alete merak ve zevkle bakmaya başladı. Kendi muhafazası içinde katlı duran aletin ne kadar şirin ve tatlı olduğunu unutmuştu. Bu aleti öyle bir mucize yaratması için kendi elleriyle değiştirmesi imkânsız gibi görünüyordu gözüne!

Tas, aceleyle aklından Raistlin'in talimatlarını tekrarladı. Büyücü bu talimatları birkaç gün önce vermiş ve ona ezberletmişti -Tas'ın yazılı bir bilgiyi hemen kaybedeceğini bilen Raistlin bu konuda Tas'ı sertçe

uyarmıştı.

Zor değildi ve Tas birkaç dakikada ezberleyivermişti.

Zamanın kendine aittir
Üzerinde gidip gelsen de.
Sonsuzluk içinde açılımlarının
Görüyorsun dönüp durduğunu,
Akışına mani olma.
Başa ve sona sıkı sıkı sarıl
Onları kendilerine doğru çevir tekrar ki

374

Kaybolan her şey emniyette olsun. Kaderin kendi başından geçecek.

Alet o kadar güzeldi ki Tas onu inceleyerek uzun saatler oyalanabilirdi. Ama fazla zamanı yoktu, o yüzden aceleyle bunu keselerinden birini içine sokup diğer keselerini alarak (yolda yanına almaya değer bir şeylerle karşılaşırsa diye -ya da gelip onu bulan bir şeyler olursa diye) cüppesini giydi ve dışarı çıktı. Yolda giderken, daha birkaç gün önce büyücü ile yapmış olduğu son konuşmayı düşündü.

"Aleti bir gece önce 'ödünç al,'," diye akıl öğretmişti Raistlin ona. "Fırtına çok korkunç olacak, o zaman Caramon gitmeyi aklına koyabilir. Ayrıca Tapınağın Kutsal Odası diye bilinen odasına görünmeden en rahat, fırtına kıyametleri kopartırken girebilirsin. Fırtına sabah sona erecek; o zaman Kralrahip ile vekilleri dinsel törenlerine başlayacaklardır. Kralrahip'in Tanrılara isteklerini dile getireceği yer orası olduğu için Kutsal Oda'ya gideceklerdir.

"Sen de odada olmalısın ve Kralrahip'in konuşması bitince aleti hemen harekete geçirmelisin..."

"Nasıl durduracak?" diye sözünü kesmişti Tas hevesle. "Aletten göklere doğru falan bir ışık huzmesi mi yükselecek? Kralrahip'i yere mi yapıştıracak?"

"Hayır," diye cevapladı Raistlin yavaş yavaş öksürerek, "alet -m- Kralrahip'i yere yapıştırmayacak. Ama ışık konusunda haklısın."

"Öyle mi?" diye ağzı bir karış açık kaldı Tas'ın. "Sadece bir tahminde bulunmuştum! Bu mükemmel! Ben bu sihirli zımbırtılar konusunda usta oluyorum artık galiba."

"Evet," diye cevap verdi Raistlin inceden inceye alay ederek, "şimdi sözümü kesme de devam edeyim...."

"Özür dilerim, bir daha olmaz," diye özür diledi Tas; sonra Raistlin ona hiddetle bakınca ağızını kapattı.

"Kutsal Oda'ya gece sızmalısın. Sunağın arkasında perdeler dizilidir. Oraya saklan, kimse seni fark etmez."

"Sonra da Afet'i durduracağım, Caramon'a geri döneceğim ve olup biteni ona anlatacağım! Bir kahraman olacağım..." Aniden aklına bir şey gelen Tas durdu. "Ama, hiç başlamayan bir şeyi durdurursam nasıl bir kahraman olacağım? Yani, onlar nereden bilecekler benim böyle bir şey yaptığımı eğer ben..."

375

"A, onlar bilir..." dedi Raistlin yumuşak bir sesle. "Bilirler mi? Ama hâlâ anlamıyorum... Ay galiba senin işin var. Gitsem mi acaba? Tamam. Söylesene, bütün bunlar olup bittikten sonra sen gideceksin," dedi Tas, Raistlin'in eli omuzunda kapıya doğru itelenirken. "Nereye gideceksin?" "Nereye istersem," dedi Raistlin. "Seninle gelebilir miyim?" diye sordu hevesle. "Hayır, sana kendi zamanında ihtiyaçları olacaktır," diye cevap verdi Raistlin kendere garip garip bakarak -ya da Tas, o anda öyle düşünmüştü. "Caramon'a gözkulak olman için..."

"Evet, sanırım haklısın." Kender içini çekti. "Hakikatten ona gözkulak olmak gerekiyor." Kapıya vardılar. Tas bir an için kapıya baktıktan sonra dalgın dalgın bakışlarını Raistlin'e kaldırdı. "Herhalde beni...hani geçen seferki gibi bir yerlere öyle hop diye götüremezsin değil mi? Çok eğlenceliydi..."

Derin bir iç çeken Raistlin mecburen, kenderi bir ördek havuzuna hop diye gönderdi; kender mest olmuştu. Kender, Raistlin'in kendisine bu kadar iyi davranmış olduğu başka bir zamanı da hatırlamıyordu aslında.

Bu, Afet'i durduruyor olmamdan kaynaklanıyor olsa gerek, diye karar verdi Tas. Büyük bir ihtimalle gerçekten bana minnettar ve bunu nasıl adam gibi ifade edeceğini bilemiyor. Ya da belki de kötü olduğu için onun minnettar olmasına izin verilmiyordun

Bu ilginç bir düşünceydi; her yanından sular damlayarak havuzdan çıkıp arenaya doğru giden Tas'ın aklında bu vardı.

Olmayacak olan Afet'ten bir gece önce arenayı terk ederken de aklına bu gelmişti ama Raistlin hakkındaki düşünceleri kabaca yarım kalmıştı. Fırtınanın ne kadar kötüleşmiş olduğunu fark etmemiş ve rüzgârın hiddeti arenadan dışarı fırladığında, onu hakikatten yerden kaldırıp arena duvarına yapıştırdığı zaman biraz hayret etmişti. Tekrar nefeslenmek ve kırılıp dökülen bir şeyler oldu mu diye bakmak için bir an durduktan sonra kendini yerden kaldırarak, elinde sıkı sıkı tuttuğu tılsımlı aletle yeniden Tapınak'a doğru ilerlemeye başlamıştı.

Bu kez, binaları kucaklaya kucaklaya gidecek kadar aklı selim sahibi biri gibi davranmış, rüzgârın kendisini buralarda o kadar hırpalamadığını fark etmişti. Aslında fırtına içinde yürümek oldukça neşeli bir deneyim gibi gelmişti ona. Bir keresinde yanındaki ağaçlardan birine yıldırım düşmüş ağacı paramparça

etmişti. (Sık sık 'paramparça'nın ne olduğunu merak ederdi.) Başka bir seferinde de sokaktan akmakta olan suyun seviyesini yanlış tahmin etmiş ve kendisini aşağıya doğru büyük bir hızla sürüklenirken bulmuştu. Eğer nefes alabiliyor olsaydı bu eğlenceliydi ve daha da eğlenceli olabilirdi. Sonunda sular onu, oldukça ani bir şekilde, tekrar ayağa kalkmasını ve yolculuğuna devam etmesini mümkün kılan bir arka sokağa atıverdi.

O kadar maceradan sonra Tas, Tapınak'a vardığına neredeyse üzülmüştü ama -kendisine Önemli Görev'ini hatırlatarak- bahçeden süzüldü ve içeri girdi. Bir kez içeri girince Raistlin'in de önceden tahmin etmiş olduğu gibi fırtınanın yarattığı karışıklıkta kendisini kaybettirmek kolay olmuştu. Rahipler her yanda koşuşturuyor, suları boşaltmaya, parçalanmış pencerelerdeki kırık camları toplamaya çalışıyor, sönen meşaleleri yeniden yakıyor, bu gerginliğe daha fazla dayanamayanları teselli ediyorlardı.

Kutsal Oda'nın nerede olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu ama yabancı yerlerde dolanmak kadar hoşuna giden başka bir şey de yoktu. İki, üç saat (ve şişen birkaç keseyle) gezdikten sonra tam Raistlin'in tariflerine uyan bir oda buldu.

Odayı aydınlatan meşale yoktu; oda o sırada kullanılmıyordu ama şimşekler kenderin sunağı ve Raistlin'in tarif ettiği perdeleri görebilmesine olanak sağlayacak kadar aydınlatıyordu ortalığı. O vakte kadar oldukça yorulmuş olan Tas dinlenebileceğine memnun oldu. Orayı araştırıp, can sıkıcı bir biçimde boş olduğunu anladıktan sonra (o da boş olan) mihrabı geçip perdelerin altına daldı ve (yorgun olmasına rağmen) Kralrahip'in ölümlü insanların gözlerinden gizli kutsal merasimler düzenlediği gizli bir mağara bulmayı umdu.

Etrafa bakınca içini çekti. Hiçbir şey. Sadece perdelerle kaplı bir duvar. Perdelerin arkasına oturan Tas kurusun diye pelerinini serdi, tepe saçını sıkarak suyunu akıttı ve vitraylı camlardan gelen şimşeklerin ışığında keselerine düşen ilginç nesneleri incelemeye başladı.

Bir süre sonra gözkapaklarını taşıyamamaya başladı; esnerken de çenesi ağrımaya başlamıştı. Yere kıvrılarak uykuya daldı; gök gümbürtülerinden biraz rahatsız oluyordu o kadar. Son düşüncesi Caramon'un, yokluğunu fark etmiş olup olmadığıydı; eğer fark ettiydiyse acaba çok kızmış mıydı?...

Bundan sonra Tas'ın hatırladığı şey sessizlik olmuştu. Şimdi,

sessizliğin onu derin uykusundan nasıl kaldırdığı, karşılaştığı ilk büyük gizdi. Tam olarak nerede olduğu da başka bir gizdi ama sonra bunu hatırladı.

A, evet. İstar Kralrahip'inin Tapınak'ının Kutsal Oda'sındaydı. < O gün, Afet günüydü; ya da o olmasaydı öyle olacaktı. Ya da daha j doğrusu o gün Afet günü değildi. Ya da o gün eskiden olsaydı Afet,! günüydü. Bütün bunları son derece kafa karıştırıcı bulan Tas -zatenl zamanı değiştirmek yeterince rahatsız ediciydi- bu konuda! düşünmemeye, onun yerine neden ortalığın bu kadar sessiz™ olduğunu bulmaya karar verdi.

Sonra, aklına geldi. Fırtına durmuştu! Aynı Raistlin'in d cağını söylemiş olduğu gibi. Ayağa kalkarak perdelerin arasında Kutsal Oda'ya baktı. Pencereden dışarıdaki parlak güneş ışığı görüyordu. Tas heyecanla yutkundu.

Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri yoktu fakat güneşin par-l laklığından sabah ortalarında olduğunu tahmin ediyordu. Ayinini biraz sonra başlaması gerektiğini hatırladı; Tapınak'ı dolanı'' gelmek de biraz vakit alırdı. Kralrahip tanrılara tam güneşin ~* yüksek noktada olduğu, Tam öğle vaktinde seslenecekti.

Tas tam bu konuda düşünürken çanlar çalmaya başladı, san!
tepesinde çalmışlardı; çanların sesi onu gök gürültülerinden dah
çok korkutmuştu. Bir an için, hayatı boyunca bu çan seslerinder
başka bir şey duymamaya mı mahkum edilmiş olduğunu düşün-J
meye başlamıştı. Sonra tepesindeki kuledeki çanlar durdula*
birkaç dakika sonra kafasının içindekiler de durdu. Derin bir nefe
alarak yeniden perdelerin arasından Oda'ya baktı; tam birilerini
oraya gelip temizlik yapma ihtimalleri olup olmadığını düşünüıl
yordu ki odaya gölge gibi bir suret süzüldü.
Tas geri çekildi. Perdeyi bir çatlak kadar açık tutarak, tek bu
gözüyle bakmaya başladı. Suretin başı eğildi, adımları yavaş vd
kararsızdı. Bir an için, sanki daha fazla gidemeyecek kadar yorgun!
muş gibi sunağın yanında duran taş sıralardan birine dayand
sonra dizleri üzerine çöktü. Hemen hemen Tapınak'taki herkes gib
beyazlar giymiş olmasına rağmen, bu suret her nasılsa Tas'a tanıdık
geliyordu; böylece suretin dikkatinin üzerinde olmadığına emin
olduğu bir sırada perdedeki arayı biraz daha açmayı göze aldı.

"Crysania!" dedi kendi kendine ilgiyle. "Acaba neden bu kadar erken gelmiş buraya?" Derken her yanını ani bir hayalkırıklığı kapladı. Ya, kız da buraya Afet'i durdurmaya geldiyse! "Hay Allah!

378

Raistlin benim durdurabileceğimi söylemişti," diye mırıldandı Tas.

Sonra Tas kızın konuştuğunu fark etti -kız ya kendi kendine konuşuyor, ya da dua ediyordu- Tas, hangisi olduğuna emin olamadı. Göze alabildiği kadar perdeye yaklaşarak kızın hafif sözlerini dinlemeye başladı.

"Paladine, ebedi iyiliğin en ulu, en büyük tanrısı, günlerin bu en üzücüsünde duy beni. Gelecek olanı durduramıyacağımı biliyorum. Belki yaptığın şeyleri sorgulamam bile benim inancımın eksikliğinin bir işaretidir. Senden bütün istediğim şu: Anlamama yardım et! Eğer ölmem gerekiyorsa, nedenini anlamamı sağla. Ölümümün bir işe yarayacağını görmeme izin ver. Buraya yapmak için geldiğim her şeyde başarısız olmadığımı göster bana.

"Görülmeden burada kalmamı ve hiçbir ölümlü kulağın duymadığı ve anlatatabilecek kadar yaşamadığı Kralrahip'in sözlerini dinlemeyi bahşet. O iyi bir adam, belki de çok fazla iyidir." Crysania'nın başı elleri arasına çöktü. "İnancım pamuk ipliğine bağlı," dedi kız, o kadar alçak bir sesle ki Tas ancak duymuştu. "Bu korkunç hareket için bana bir mazeret göster. Eğer bu senin saçma bir kaprisinse, öngörüldüğü gibi öleyim; hatta belki de çok önceleri gerçek Tanrılara olan inançlarını kaybedenlerle birlikte..."

"Onların inançlarını kaybetmiş olduklarını değil de Saygıdeğer Rahibe," diye geldi bir ses havadan, neredeyse kenderin perdeden odaya doğru düşmesine neden olarak, "gerçek Tanrılara olan inançlarının yerini, sahte Tanrılara olan inançlarının aldığını söyle; yani para, güç, ihtiras..."

Crysania başını kaldırdı, nefesi kesilmişti, aynı Tas gibi; ama kenderin nefesini kesen kızın yüzünün görüntüsüydü, kızın yanında cisimlenen pırıltılı suret değil. Belli ki Crysania gecelerdir uyumuyordu, gözleri kararmış, açılmış, yüzüne gömülmüştü. Yanakları çökük, dudakları kuru ve çatlaktı. Saçını bile tarama zahmetine katlanmamıştı -kız korku ve dehşetle o garip, hayaletimsi surete bakarken saçları kara örümcek ağları gibi yüzüne dökülüyordu.

"Kim-kimsin sen?" diye kekeledi kız.

"Adım Loralon. Seni alıp götürmeye geldim. Senin ölmen istenmemişti Crysania. Artık Krynn üzerindeki son gerçek rahibe sensin ve sen de günler önce buradan ayrılmış olan bizlere katılabilirsin."

"Silvanesti'nin Ulu Rahibi Loralon," diye mırıldandı Crysania.

379

Uzun süre adama baktıktan sonra başını eğerek çevirdi, gözleri mihraba doğru dönmüştü. "Gidemem," dedi kız sertçe, diz çökerken elleri önünde sinirli sinirli birleşmişti. "Henüz gidemem. Kralrahip'i dinlemem gerek. Anlamam gerek..."

"Yeterince anlamadın mı?" diye sordu Loralon sert bir şekilde. "Bu gece ruhunda neler hissettin?"

Crysania yutkunduktan sonra titreyen eliyle saçını geriye doğru düzeltti. "Korku, tevazu," diye fısıldadı.

"Herhalde herkes tanrıların gücü karşısında bunu hisseder..."

"Başka bir şey hissetmedin mi?" diye ısrar etti Loralon. "Kıskançlık belki? Onlarla rekabete girme arzusu? Aynı seviyede varolmak?"

"Hayır!" diye cevap verdi Crysania hiddetle; sonra kızararak yüzünü çevirdi.

"Şimdi benimle gel Crysania," diye ısrar etti Loralon. "Gerçek bir inancın, gönülden doğruluğuna hiç kuşku duymadığı şeye inanmak için delile, mazerete ihtiyacı yoktur."

"Gönlümün söylediği sözler aklımda boş boş yankılanıyor," diye karşılık verdi Crysania. "Onlar gölgeden başka bir şey değil. Gerçeği, gün ışığında bütün berraklığıyla gerçeği görmem gerek! Hayır seninle gelip buradan ayrılmayacağım. Burada kalıp ne dediğini duyacağım! Tanrıların haklı olup olmadığını anlayacağım!"

Loralon kıza hiddetten çok bir acıma ifadesiyle baktı. "Sen ışığa bakmıyorsun, önünde duruyorsun. Önüne düşen gölge, kendi gölgen. Bir daha ancak karanlık tarafından kör olunca açık açık görmeye başlayacaksın Crysania...bitmeyen bir karanlık tarafından. Hoşçakal Saygıdeğer Rahibe."

Tasslehoff gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı. Yaşlı elf yok olmuştu! Acaba oraya gerçekten gelmiş miydi? diye merak etti kender huzursuzlukla. Ama gelmiş olmalıydı çünkü Tas hâlâ onun sözlerini hatırlayabiliyordu. Ürpermiş ve kafası karışmıştı. Ne demek istemişti? Her şey çok garip geliyordu kulağa. Peki ya Crysania ne demek istemişti -buraya ölmek için gönderilmekle?

Sonra, kender neşelendi. Her ikisi de Afet'in olmayacağını bilmiyordu. Crysania'nın içinin kararık, canının sıkkın olduğuna şaşmamak gerekti.

"Dünyanın mahvolmayacağını öğrenince büyük bir ihtimalle epey bir neşelenir," dedi Tas kendi kendine.

Sonra kender uzaktaki bazı seslerin bir şarkı içinde yükseldiğini duydu. Ayin! Başlıyordu. Tas neredeyse heyecandan bir çığlık atacaktı. Bulunmaktan korkutuğu için hemen eliyle ağzını kapattı. Sonra son bir kez daha aceleyle Crysania'ya baktı. Kız yalnız başına oturmuştu, müzik sesi onun olduğu yere sinmesine neden oluyordu. Mesafeden dolayı bozulan müzik tiz, kaba ve sevimsiz geliyordu. Kızın yüzü öylesine kül rengiydi ki Tas bir an için telaşlandı fakat kızın dudaklarının sıkı sıkı kapandığını, gözlerinin karardığını gördü. Kız görmeden, kavuşturmuş olduğu ellerine bakıyordu.

"Yakında kendini daha iyi hissedeceksin," dedi Tas kıza sessizce; sonra kender o harika sihirli aleti kesesinden çıkarmak için perdenin arkasına daldı. Yere oturup, aleti eline alarak beklemeye başladı.

Ayin sanki sonsuza kadar devam etti, en azından kender için öyleydi. Esnedi. Önemli Görev'in sıkıcı olduğuna kuşku yok, diye karar verdi rahatsız olarak ve her şey olup bittikten sonra birilerinin yaptıklarını takdir etmesini diledi. Sihirli aleti şöyle bir elden geçirmeyi isterdi ama Raistlin zamanı gelinceye kadar aleti ellememesi, sonra da talimata kelimesi kelimesine uyması konusunda onu iyice uyarmıştı. Raistlin'in gözlerindeki ifade o kadar kararlıydı, sesi o kadar soğuktu ki, bu kenderin umursamaz tutumuna nüfuz etmişti. Tas, neredeyse kıpırdamaktan korkarak elinde sihirli alet, oturuyordu.

Sonra, tam ümitsizliğe kapılıp vaz geçecekken (ve tam sol ayağı yavaş yavaş karıncalanmaya başlarken) kapının önünde çınlayan güzel sesler duymaya başladı! Perdelerin arasından parlak bir ışık dolmaya başladı. Kender merakını yenmeye çalışsa da sonunda şöyle bir göz atmaktan kendini alamadı. Sonuç olarak Kralrahip'i hiç görmemişti. Olup biteni bilmesi gerektiğini kendi kendine tekrarlayarak, yeniden perdenin arasındaki aralıktan gizlice baktı.

Işık onu neredeyse kör etmişti.

"Ulu Reorx!" diye mırıldandı kender, gözlerini elleriyle örterek. Bir zamanlar, daha çocukken gerçekten devasa altın bir para olup olmadığını ve eğer öyleyse, onu gökten nasıl indirebileceğini anlamak için güneşe nasıl baktığını hatırladı. Sonra da gözlerinde nemli bezlerlerle üç gün yatmak zorunda kalmıştı.

"Bunu nasıl yapıyor merak ediyorum?" diye sordu Tas, ancak parmakları arasından bakmaya cesaret ederek. Işığın tam göbeğine,

güneşe bakmış olduğu gibi bakıyordu. Ve gerçeği gördü. Güneş altın bir para değildi. Karlrahip ise sıradan bir adamdı.

Kender, adamın gerçek görüntüsünü gördüğünde Crysania'nın yaşamış olduğu o berbat şoku yaşamamıştı. Bunun nedeni belki de Tas'ın Kralrahip'in neye benzemesi gerektiği konusunda peşin bir hükmü olmamasıydı. Kender kesinlikle hiçbir şeyden ve hiçkimseden korkmazdı (gerçi o da ölü şövalye Lord Soth'un yanında kendini biraz garip hissettiğini itiraf ediyordu). O yüzden kutsalların kutsalı Kralrahip'in orta yaşlı, saçları seyrelmeye başlamış, uçuk mavi gözlü, bir çalılığa takılıp kalmış bir ceylanın ürkek bakışlarına sahip bir adam

olduğunu gördüğünde birazcık şaşırmıştı. Tas şaşırmıştı -ve hayal kırıklığına uğramıştı.

"Bütün bu zahmete bir hiç için katlanmışım," diye düşündü kender rahatsız olarak. "Bir Afet olacağı yok. Bırakın ateşten bir dağı, bu adam beni, suratına bir tabak pasta atacak kadar bile kızdıramaz."

Fakat Tas'ın elinden başka bir şey gelmiyordu (ayrıca bu sihirli aleti çalıştırmak için ölüp bitiyordu) o yüzden oralarda oyalanıp, olup bitenleri seyredip, dinlemeye karar verdi. Sonuç olarak bir şeyler de olabilirdi. Kızın bu konuda neler düşündüğünü merak ederek Crysania'yı görmeye çalıştı fakat Kralrahip'in etrafındaki ışık çemberi odada başka bir şeyi görmesini engelliyordu.

Kralrahip, yavaş yavaş hareket ederek sunağın önüne ilerledi, gözleri sağı solu kolaçan ediyordu. Tas, Kralrahip'in Crysania'yı görüp görmeyeceğini merak etti ama belli ki kendisi de kendi ışığıyla körleşmişti çünkü etrafı tarayan gözleri kızın üzerinden geçip gitmişti. Mihraba varınca Crysania gibi dua etmek için diz çökmedi. Tas adamın tam diz çökmeye niyetlendiğini ama sonra hiddetle başını sallayarak ayakta kaldığını düşündü.

Mihrabın biraz solunda, arkasında olduğu için bulunduğu yerden Tas adamın yüzünü rahat rahat görebiliyordu. Bir kez daha kender elindeki sihirli aleti heyecanla sıkı sıkı tuttu. Çünkü sulu gözlerdeki mutlak dehşet bir kibir maskesi ardına gizlenmişti..

"Paladine," dedi boru gibi bir sesle; Tas'a, adam sanki kendinden alt seviyede biriyle konuşuyormuş gibi geldi. "Paladine, etrafımı saran kötülüğü görüyorsun! Krynn'i son günlerde sıkıştıran felaketlere tanıksın. Bu kötülüğün özellikle bana yöneltilmiş olduğunu biliyorsun çünkü bu kötülükle tek savaşan benim! Artık sen de şu denge düsturunun bir işe yaramayacağını

anlamışsındır!"

Kralrahip'in sesi boru gibi sert çıkmıyordu artık, bir flüt gibi yumuşamaya başlamıştı. "Tabii ki ben anlıyorum. Eski günlerde bu düsturu yerine getirmek zorundaydınız, zayıf olduğunuz zamanlarda. Ama artık ben varım, sizin sağ kolunuzum, Krynn üzerindeki gerçek temsikinizim. Birleştirdiğimiz kudretimizle kötülüğü bu dünyadan silip süpürebilirim! Ogre ırklarını yok edeceğim! Yolundan çıkmış insanları hizaya sokacağım! Sizin yaratmamış olduğunuz ırklar olan cüceler, kenderler ve gnomelar için uzaklarda yurtlar bulacağım..."

Ne kadar onur kırıcı! diye düşündü Tas öfkelenerek. Bunun üzerine bir dağ atmaları!

"Ve büyük bir ihtişamla hüküm süreceğim," diye yükseldi Kralrahip'in sesi yükselen bir uyumla, "meşhur Rüyalar Çağı'yla bile rekabet edecek bir çağ açarak!" Kralrahip kollarını açtı. "Sen bunu ve hatta fazlasını Huma'ya bağışlamıştın Paladine, o ki soyu olmayan bir aileden gelen hain bir şövalyeydi! Bana da bu toprakları karartan kötülüğün gölgelerini uzaklaştırmam için güç vermeni talep ediyorum!"

Kralrahip ellerini kaldırmış sessizce bekliyordu.

Tas da nefesini tutmuş bekliyor, sihirli aleti sıkı sıkı elinde tutuyordu.

Derken kender hissetti: Cevabı hissetti. Üzerine bir dehşet çöktü, daha önce hiç tatmamış olduğu bir korku, hatta Shoikan Korusu veya Lord Soth'un karşısında bile hissetmediği bir korku. Titreyen kender dizleri üzerine çöktü; ağlayıp titreyerek başını eğdi ve görünmeyen bir merhamet gücüyle af diledi. Perdenin gerisinde kendi anlaşılmaz mırıltılarının yankılandığını duyabiliyor, Crysania'mn orada olduğunu aynı kızgınlığın onun da içinde, aynı fırtınadaki yıldırımın gübürdemesi gibi patladığını biliyordu.

Fakat Kralrahip tek bir söz bile söylemedi. Tapınak'ın geniş duvarları ve tavanı yüzünden göremediği göklere doğru büyük bir beklentiyle bakarak öylece kalakalmıştı...kendi ışığı yüzünden göremediği göklere doğru bakarak.

Bö(üm 17

___ Tutacağı yol konusunda kesin bir karara varmış olan Caramon yorgun bir uykuya daldı ve birkaç saat boyunca kendisine her şeyi unutmak bahşedildi. Raag'ın arkasına eğilip zincirlerini kırmaya başlamasıyla, uykusundan sıçrayarak uyandı.

"Bunlar ne olacak?" diye sordu Caramon, birbirine bağlı bileklerini kaldırarak.

Raag başını salladı. Arack, Caramon'un bile silahsızken Raag'la başa çıkmayı deneyecek kadar ahmak olduğunu zannetmediği halde, bir gece önce adamın gözlerinde, hiçbir şeyi riske atmamasını sağlayacak kadar bir delilik görmüştü.

Caramon içini çekti. O da gerçekten, dün gece birçok şeyi gözden geçirmiş olduğu gibi bunu yapmayı da gözden geçirmiş ama uygun bulmamıştı. Önemli olan canlı kalabilmekti -en azından Raistlin'in öldüğüne emin oluncaya kadar. Ondan sonra da, hiçbir şeyin önemi yoktu...

Zavallı Tika...Bekleyecek, bekleyecekti, ta ki günün birinde uyanıp, onun bir daha yuvasına dönmeyeceğini anlayıncaya kadar.

"Kıpırda!" diye homurdandı Raag.

Arenanın altındaki depo odalarından yukarı çıkan rutubetli döner merdivenlerden ogreyi izleyen Caramon kıpırdandı. Başını sallayarak, Tika'yı aklından uzaklaştırdı. Bu tür düşünceler

kararlılığına etki edebilirdi, böyle bir şeyi göze alamazdı. Raistlin mutlaka ölmeliydi. Sanki bir gece önceki şimşek Caramon'un aklının yıllardır karanlıkta kalan bir kısmını aydınlatmıştı. Sonunda kardeşinin ihtirasının gerçek uzantısını, güce olan arzusunu görmüştü. Sonunda Caramon onun adına mazeretler bulmaktan vazgeçmişti. Bu onu üzmüştü ama kara elf Dalamar'ın dahi Rasitlin'i kendisinden, yani ikiz kardeşinden daha iyi tanıdığını itiraf etmek zorunda kalmıştı.

Sevgi gözünü kör etmişti; belli ki aynı şeyi Crysania'ya da yapmıştı. Caramon'un aklına Tanis'in bir lafı geldi: "Sevgiden yapılan bir şeyden kötülük geldiğini hiç görmedim." Caramon burnunu büktü. Eh, her şeyin bir ilki vardı: bu da yaşlı Flint'in en sevdiği laftı. İlki...ve sonu.

Nasıl yapacak da kardeşini öldürecekti, bilemiyordu Caramon. Ama endişelenmiyordu. İçinde garip bir huzur hissi vardı. Kendisini hayrete düşüren bir netlik ve mantıkla düşünüyordu. Bu işi yapabileceğini biliyordu. Raistlin de onu durduramayacaktı, bu kez durduramayacaktı. Zaman yolculuğu büyüsü için büyücünün bütün dikkatini bir noktaya toplaması gerekiyordu. Caramon'u durdurabilecek tek şey ölümün kendisi olabilirdi ancak.

O yüzden Caramon kendi kendine büyük bir ciddiyetle hayatta kalması gerektiğini söylüyordu.

Arack ile Raag ona zırhını giydirmeye çalışırken o kılını kıpırdatmadan, tek bir söz söylemeden sessiz sessiz durdu.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı cüce birkaç kere, ogre ile Caramon'u giydirirken. Koca adamın sakin, ifadesiz yüzü, cüceyi saldırgan bir boğadan daha çok huzursuz ediyordu. Arack'ın, Caramon'un heyecansız yüzünde bir yaşam pırıltısı gördüğü tek zaman, kısa kılıcını kemerine taktığı zamandı. O zaman koca adam bakışlarını kılıca indirmiş, işe yaramayan bir alet olarak bakmıştı. Arack onun buruk buruk tebessüm ettiğini gördü.

"Gözünü ondan ayırma," diye talimat verdi Arack; Raag başıyla olur işareti yaptı. "Ayrıca arenaya çıkıncaya kadar onu diğerlerinden ayrı tut."

Raag yeniden başıyla onaylar gibi bir hareket yaptı, sonra elleri bağlı Caramon'u arenanın altında diğerlerinin de beklediği yere doğru götürdü. Girince Kiiri ile Pheragas, Caramon'a doğru baktılar. Kiiri'nin dudakları kıvrıldı, sonra soğuk bir edayla başını çevirdi. Caramon, Pheragas'ın bakışlarını gözünü kırpmadan

karşıladı; gözlerinde ne bir yalvarış, ne de bir yakarış ifadesi vardı. Belli ki Pheragas'ın beklediği bu değildi. İlk başta siyah adamın aklı karışmış gibi görünüyordu, sonra -Kiiri'den gelen birkaç fısıltıdan sonra- o da arkasını döndü. Ama Caramon adamın omuzlarının düştüğünü, başını salladığını gördü.

Tam o sırada kalabalıktan bir gümbürtü kopmuştu; Caramon bakışlarını görebildiği kadarıyla tribünlere çevirdi. Neredeyse gün ortası olmuştu ve Oyunlar, Tam öğle vakti başlardı. Güneş gökyüzünde parlıyordu ve -biraz da olsa uykularını almış olan-insanlar oldukça kalabalıktı ve keyifleri de yerindeydi. Kalabalığın iştahını arttırmak ve tansiyonu yükseltmek için birkaç ön dövüş konulmuştu. Fakat asıl gösteri -şampiyonu -yani ya özgürlüğünü kazanacak olan köleyi ya da- Kızıl Minotaur gibi kendisine yıllar boyu yetecek olan bir serveti kazanacak kişiyi belirleyecek Final

Müsabakası'ydı.

Arack ilk birkaç dövüşün hızını akıllıca ayarlayarak biraz hafif, hatta komik tutmuştu. Bu iş için birkaç lağım cücesi ithal etmişti. Onlara gerçek silahlar vererek -tabii ki zavallılar bunların nasıl kullanıldıklarına dair bir fikre sahip değildi- bunları arenaya salmıştı. Seyirci zevkini uluyarak göstermiş, kendi kılıçlarına basarak düşen, birbirlerini hançerlerinin kabzalarıyla vurmaya çalışan, veya dönüp viyaklayarak arenadan kaçan lağım cücelerinin görüntüsü karşısında gülmekten gözlerinden yaşlar gelmişti. Aslında tabii ki seyirciler bu olayın tadına, sonunda bütün silahları bir yana fırlatıp atarak bir çamur savaşına tutuşan lağım cücelerinin kendileri kadar çok varamamışlardı. Onları ringden indirmek için zor kullanmak zorunda kalmışlardı.

Kalabalık alkışlamıştı ama artık ana gösterileri istedikleri için, biraz da sabırsızca ve neşeyle ayaklarını yere vuruyorlardı. Tam bir gösterici olan Arack bunun seyircinin heyecanını arttıracağını bildiğinden biraz devam etmesini sağladı. Haklıydı da. Kısa bir süre sonra kalabalık alkışlayıp, ayaklarını yere vurup bağırırken tribünler sallanmaya başlamıştı.

Ve böylece kalabalıktan hiç kimse ilk sarsıntıyı hissetmedi.

Caramon hissetti, toprak ayağının altında titrerken midesi kasıldı. Korkudan donup kalmıştı -ölmekten değil, amacına ulaşmadan ölmekten korkuyordu. Bakışlarını endişeyle havaya çevirerek Afet hakkında duyduğu bütün efsaneleri hatırlamaya çalıştı. Dağın akşamüstü vakitlerinde çarptığını hatırladığını

zannediyordu. Ama tam ateşten dağ İstar şehrine çarpıp onu toprağın derinliklerine gömüp de üzerini sularla örtmeden önce depremler olmuş, yanardağlar patlamış, Krynn'in dört bir yanında feci doğa afetleri yaşanmıştı.

Caramon gemileri, İstar'ın Kan Denizi diye bilinen yerdeki girdap tarafından yutulduğunda gördükleri lânetli şehrin enkazını tüm netliğiyle gözünde canlandırabiliyordu. O zaman onları deniz elfleri kurtarmıştı ama bu insanların bir kurtuluşu olmayacaktı. Bir kez daha eğrilip bükülmüş, parçalanmış binalar geldi gözünün önüne. Ruhu dehşetle irkildi; aniden bu görüntüleri aklından uzak tutmuş olduğunu fark etti.

Bunun olacağına gerçekten inanmıyordum, dedi kendi kendine; yer sarsılırken o da korkuyla sarsılıyordu. Önümde sadece saatler var, belki o kadar bile zamanım yoktur. Buradan ayrılmalıyım! Raistlin'e ulaşmalıyım!

Sonra sakinleşti. Raistlin onu bekliyordu. Raistlin'in ona ihtiyacı vardı ya da en azından "eğitimli bir dövüşçüye" ihtiyacı vardı. Raistlin ona yeterince zaman sağlamıştı mutlaka -kazanıp- kendisine ulaşacak kadar bir zaman bırakmıştı. Ya da kaybettiğinde yerine bir başkasını ayarlayacak kadar zaman.

Yine de Caramon sarsıntının geçtiğini içi ferahlayarak hissetmişti. Sonra, Final Müsabakası'nı ilan eden Arack'ın sesinin arenanın ortasından geldiğini duydu.

"Bir zamanlar bir takım olarak dövüşüyorlardı baylar, bayanlar; ve hepinizin de bildiği gibi uzun süredir buralarda gördüğümüz en iyi takımdılar. Birçok kere, takım arkadaşlarının hayatını kurtarmak için kendi hayatlarını tehlikeye atmışlardı. Kardeş gibiydiler" -bu söz Caramon'un boynunun bükülmesine neden olmuştu- "ama artık acımasız birer düşmanlar, baylar, bayanlar. Çünkü işin içine özgürlük, zenginlik, Oyunlar'ın en büyüğünü kazanmak girince, sevginin geriye çekilmesi gerekiyor. Bunun için her şeylerini verebileceklerine emin olabilirsiniz baylar, bayanlar. Bu dövüş; Şirine Kiiri, Ergoth'lu Pheragas, Galip

Caramon ve Kızıl Minotaur arasındaki ölümüne dövüş. Elden ayaktan düşmeden bu arenadan ayrılamayacaklar!"

Kalabalık tezahüratta bulunup gürledi. Olanların numara olduğunu bildikleri halde, kendi kendilerine öyle olmadığını telkin etmek hoşlarına gidiyordu. Hayvani yüzü her zamanki gibi kibirli görünen Kızıl Minotaur çıkarken gürültü daha da yükseldi. Kiiri ile

Pheragas önce ona, sonra da elinde tuttuğu gladyatör çatalına, sonra da birbirlerine baktılar. Kiiri'nin eli hançerini sıkı sıkı kavradı.

Caramon toprağın yeniden titrediğini hissetti. Sonra Arack onun ismini söyledi. Oyunlar'ın başlama zamanıydı.

Tasslehoff ilk sarsıntıları hissetti; bir an için bunun kendi hayal gücü olduğunu düşündü, sanki etraflarında dolanan o korkunç hiddettin bir tepkisiymiş gibi. Sonra perdelerin bir ileri, bir geri sallandığım gördü ve ne olduğunu anladı...

Aleti harekete geçir! diye geldi bir ses Tasslehoff un zihnine. Elleri titreye titreye asaya bakan Tas talimatı kendi kendine tekrarladı.

"Zamanın kendine aittir, dur bakalım, yüzünü kendime doğru çevireceğim. Tamam. *Üzerinde gidip gelsen de.* Bu plakayı sağdan sola doğru çeviriyorum. *Sonsuzluk içinde açılımlarının görüyorsun:* arka plakası düşüp birbirine çubuklarla bağlı iki disk oluşturuyor....çalışıyor!" Son derece heyecanlanan Tas devam etti. *"Görüyorsun dönüp durduğunu,* bana dönük olan tepesini saat yönünün aksi yönünde, aşağıdan döndür. *Akışına mani olma.* Asanın zincirinin serbest olup olmadığına bak. Tamam, işte öyle. Şimdi, *Başa ve sona sıkı sıkı sarıl,* aynen böyle ve *Onları kendilerine doğru çevir tekrar ki kaybolan olan her şey emniyette olsun.* Zincir kendiliğinden ana bedene dolanıyor! *Kaderin kendi başından geçecek.* Onu başının üzerine tut ve -Bekle! Yolunda gitmeyen bir şeyler var! Bence bu olmamalıydı..."

Aletten küçük bir taşlı parça düşerek Tas'ın buruna çarptı. Sonra başka, derken başka bir parça daha düştü, ta ki şaşkın kender minik ziynet parçalarının yağmuru altında kalıncaya kadar.

"Ne?" Tas, deliler gibi tepesinde tuttuğu alete baktı. Çılgınlar gibi uçlarını yeniden çevirdi. Bu kez ziynetli parçaların yağmuru, sağnağa dönüşerek yere neşeli, çıngırak sesleriyle düştü.

Tasslehoff emin değildi ama aletin böyle yapmaması gerektiğini düşünüyordu. Yine de kimse bilemezdi, özellikle de söz konusu büyücülerin oyuncaklarıysa. Nefesini tutmuş alete bakıyor, ışığı bekliyordu...

Yer, aniden ayaklarının altından kaydı, pedelerden geçip Kralrahip'in ayaklarının dibine sere serpe düştü. Fakat adam kül rengi yüzlü kenderi görmedi bile. Kralrahip etrafına muhteşem bir ilgisizlikle bakıyor, dalgalar gibi oynaşan perdeleri, aniden mermer mihrapta oluşup dallanan minik çatlakları merakla seyrediyordu. Sanki bunun tanrıların rızası olduğuna eminmiş gibi kendi kendine gülümseyen Kralrahip ufalanmakta olan mihraptan dönerek, sıraların ortasındaki yoldan geri dönmeye başladı, titreyen sıraları geçti ve Tapınak'ın ana bölümüne çıktı.

"Hayır!" diye inledi Tas aleti sallayarak. Tam o anda asanın iki ucunu birbirine bağlayan tüp elinde ayrılıverdi. Zincir parmakları arasından kaydı. Yavaş yavaş, neredeyse üzerinde yattığı zemin kadar titremekte olan Tasslehoff zor belâ ayağa kalktı. Elinde, büyülü aletin parçaları vardı.

"Ben ne yaptım!" diye bağırdı Tas. "Raistlin'in talimatına harfiyen uydum, eminim uydum! Ben..."

Aniden kender her şeyi anladı. Gözyaşları parlak, kırık parçaların gözleri önünde bulanıklaşmasına neden oluyordu. "Bana o kadar iyi davranmıştı ki," diye mırıldandı Tas. "Talimatı tekrar tekrar tekrarlatmıştı bana: Doğru öğrendiğine emin olmak istiyorum, demişti." Tas gözlerini sıkı sıkı yumdu, açtığında bütün bunların kötü bir rüya olduğunu anlamayı umarak.

Ama gözlerini açtığında, öyle olmadı.

"Talimatı doğru öğrendim. Benim onu kırmamı istemiş!" diye zırladı Tas titreyerek. "Neden? Hepimizi burada çaresiz bırakmak için mi? Hepimizi ölüme terk etmek için mi? Hayır! O Crysania'yı istiyor, Kule'deki büyücüler öyle söylemişti. Tamam işte!" Tas olduğu yerde döndü. "Crysania!"

Fakat rahibe onu ne görüyor, ne de duyuyordu. Diz çöktüğü yerde zemin dizleri altında sallandığı halde kıpırdamadan, dosdoğru önüne bakan Crysania'nın gri gözleri meşum, içten bir ışıkla parlıyordu. Hâlâ dua edermiş gibi kenetlenmiş ellerini o kadar sıkmıştı ki parmakları morarmış, eklem yerleri beyazlaşmıştı.

Kızın dudakları kıpırdıyordu. Dua mı ediyordu?

Perdelerin gerisine yuvarlanan Tas aletin bütün minik taşlarını topladı, neredeyse yerdeki bir çatlaktan kayıp gidecek olan zinciri aldıktan sonra her şeyi keselerinden birine tıkıp güzelce kesesini bağladı. Zemine son bir kez baktıktan sonra emekleyerek Kutsal Oda'dan çıktı.

"Crysania," diye fısıldadı. Kızın duasını yarım bıraktırmaktan nefret ediyordu ama bu vaz geçilemeyecek kadar acil bir işti.

"Crysania?" dedi, gelip kızın önünde durarak çünkü belli ki k: onun varlığından bile haberdar değildi.

Kızın dudaklarını izleyerek, söylenmemiş sözlerini okudu.

"Biliyorum," diyordu kız, "hatasını biliyorum! Belki benim içi: tanrılar ondan esirgedikleri şeyi bahşederler!"

Derin bir nefes alan kız başını eğdi. "Paladine, şükürler olsu: sana! Teşekkür ederim!" diye duydu Tas kızın sesini gayretle! Sonra kız aceleyle ayağa kalktı. Etrafında, odada ölümcül bir dansla hareket eden eşyalara biraz hayretle göz gezdiren kızın görmeyen bakışları kenderi aşıp gitti.

"Crysania!" diye geveledi Tas, bu kez kızın beyaz cüppesine yapışarak. "Crysania kırdım onu! Geriye tek gidiş yolumuzu! Bir zamanlar bir ejderha küresi kırmıştım. Ama onu bile bile kırmıştıml Bunu kırmayı hiç istemediydim. Zavallı Caramon! Bana yardırrlj etmelisin! Benimle gel, Raistlin'le konuş, tamir etmesini sağla!"

Crysania boş bakışlarını Tasslehoff'a indirmişti, sanki kendeı yoldan geçerken ona konuşan yabancının biriymiş gibi. "Raistlin! diye mırıldandı kız, kibarca ama sertçe kenderin ellerini cüppesin' den ayırırken. "Tabii ya! anlatmaya çalışıyordu da ben dinlemedim) Ama şimdi biliyorum, şimdi gerçeği biliyorum!"

Tas'ı kendisinden uzaklaştıran Crysania dokumlu beyaz cüppesini toplayarak sıralar arasından fırladığı gibi, Tapınak» temellerinden sallanırken, arkasına bile bakmadan, sıralarjjj arasındaki boşluktan koşmaya başladı.

Caramon arenaya çıkan merdivenlerden tırmanmaya başlayıncaya kadar Raag gladyatörün bileklerindeki bağlan çözmemişti. Parmaklarını esnetirken yüzünü buruşturan Caramon, Kiiri, Pheragas ve Kızıl Minotaur'un peşinden arenanın ortasına ilerledi. Seyirciler tezahüratta bulundular. Kiiri ve Pheragas'm arasındaki yerini alan Caramon huzursuzca gökyüzüne baktı. Saat Tam Seyir'i geçmişti ve güneş yavaş yavaş alçalmaya başlamıştı.

İstar bir daha güneşin doğuşunu görecek kadar yaşayamayacaktı.

Hem bunu, hem de kendisinin de bir daha güneşin kızıl ışınlarının bir kale burcuna dökülüşünü veya denizin içinde eriyip gidişini yada vallen ağaçlarının tepelerini aydınlatışını görmeyeceğini düşünen Caramon gözyaşlarının gözlerine battığını hissetti. Kendisi için o kadar çok ağlamıyordu, daha çok yanında duran, o gün ölmeleri gereken iki kişi ve daha ne olduğunu bile anlamadan yok olup gidecek onca masum için ağlıyordu.

Ayrıca o kadar sevdiği kardeşi için ağlıyordu ama Raistlin için olan gözyaşları çok zaman önce ölmüş birine gözyaşlarıydı.

"Kiiri, Pheragas," dedi Caramon, Minotaur tek başına selam vermek için onlardan biraz açılınca, "büyücünün size ne dediğini bilmiyorum ama ben size hiç ihanet etmedim."

Kiiri ona bakmayı bile reddediyordu. Caramon, kadının dudaklarının kıvrıldığını gördü. Gözünün ucuyla ona bakan Pheragas, Caramon'un yüzündeki gözyaşlarının izini gördü ve Kiiri gibi o da başını çevirmeden önce kaşlarını çattı.

"Bu pek önemli değil aslında," diye devam etti Caramon, "bana inanıp inanmamanız. Eğer istiyorsanız anahtar için birbirinizi öldürebilirsiniz çünkü ben kendi özgürlüğümü kendi bildiğim yoldan kazanacağım."

Artık Kiiri de gözleri hayretle fal taşı gibi açılmış ona bakıyordu. Kalabalık ayağa kalkmış, arenada yürüyüp gladyatör çatalını havada sallayan Minotaur için bağırıyordu.

"Delisin sen!" diye fısıldadı kadın, mümkün olan en yüksek sesle. Bakışları anlamlı, anlamlı Raag'a kaydı. Her zamanki gibi öğrenin devasa, sarımtrak vücudu tek çıkışı kapatmıştı.

Yüzünün ifadesi hiç değişmeyen Caramon'un bakışları kızınki-leri dikkatle izledi.

"Silahlarımız gerçek dostum," dedi Pheragas kabaca. "Seninkiler değil!"

Caramon başıyla onayladı ama cevap vermedi.

"Yapma bunu!" diye yanaştı biraz daha Kiiri. "Bugün arenada numara yapmana yardım ederiz. Sa-sanırım ikimiz de kara cüppeli büyücüye inanmadık. Kabul, çok garip duruyordu -senin bizi şehirden çıkarttırmaya

çalışman! Onun söylemiş olduğu gibi bütün ödülü tek başına almak istediğini düşündük. Bak, daha ilk başta yaralanmış numarası yap. Bu gece kaçmana yardım ederiz..."

"Bu gece olmayacak," dedi Cararnon yavaşça. "Ne benim için, ne bir başkası için. Pek zamanım kalmadı. Açıklayamam. Bütün istediğim şu: Beni durdurmaya çalışmayın yeter."

Pheragas tam derin bir nefes almıştı ki, bu kez daha şiddetli olan bir sarsıntı yeri sarsarken sözleri dudaklarında kaldı.

Artık herkes fark etmişti. Arena sütunları üzerinde sallanmış, Ölüm Çukurları üzerindeki köprüler çatırdamış, zemin neredeyse Kızıl Minotaur'un ayaklarını yerden kesecek şekilde dalgalanmıştı.

390

391

Kiiri, Caramon'a tutundu. Pheragas ayaklarını, sallanan bir gemideki gemiciler gibi iki yana açarak basmıştı. Altlarındaki sıralar sallanmaya başlayınca tribünlerdeki kalabalık aniden sessiz-leşti. Tahtanın gıcırtısını duyan birkaç kişi çığlık attı. Birkaçı ayağa bile kalktı. Fakat sarsıntı başladığı hızla kesildi.

Herşey sakinleşmişti, çok fazla sakinleşmişti. Caramon ense-sindeki tüylerin kabardığını, her yanının ürperdiğini hissetti. Şakıyan bir kuş, havlayan bir köpek yoktu. Kalabalık sessizleşmiş korkuyla bekliyordu. Buradan çıkmalıyım! diye karar verdi Caramon. Artık ne arkadaşlarının, ne de her hangi bir şeyin önemi vardı. Sabit olan tek bir emeli vardı: Raistlin'i durdurmak.

Üstelik hemen harekete geçmesi gerekiyordu; başka bir şok vurmadan, insanlar bu şokun etkisinden çıkmadan. Aceleyle etrafına bakman Caramon, Raag'ın çıkışın yanında durduğunu gördü; öğrenin sarı, benekli yüzü hayretle kırışmış, ağır çalışan beyni neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Etrafı kolaçan , etmekte olan Arack aniden onun yanında belirdi; büyük bir ihtimalle müşterilerinin parasını geri vermek zorunda bırakılmaktan korkuyordu. Daha şimdiden, bir çoğu etrafına huzursuzca baktığı halde, kalabalık yerine yerleşmeye başlamıştı.

Caramon derin bir nefes aldıktan sonra Kiiri'yi kollarına alıp bütün gücüyle kaldırıp hayret içinde kalan kadını Phheragas'a doğru fırlatarak her ikisinin de yere devrilmesini sağladı.

Yere düştüklerini gören Caramon dönerek ağır bedeniyle ogre-ye doğru yüklendi; aylar süren idmanın kendisine kazandırmış olduğu bütün gücüyle omuzunu Raag'ın midesine indirdi. Bu, bir insanı öldürebilecek bir darbeydi ama öğrenin ancak nefesini kesmişti. Caramon'un saldırısının gücü, her ikisinin de duvara yapışmasına neden olmuştu.

Raag nefeslenmeye çalışırken Caramon çaresizlikle öğrenin kalın sopasını yakalamaya çalıştı. Fakat tam sopayı Raag'ın elinden almıştı ki ogre kendine geldi. Hiddetle uluyan Raag, her iki ağır elini de Caramon'un çenesi altına indirince koca savaşçı uçarak arenaya geri döndü.

Tüm ağırlığıyla yere çarpan Caramon bir ara, etrafında durmadan dönen arena ile gökyüzünden başka bir şey göremedi. Sol yanında bir hareket fark eden Caramon, tam minotaurun gladyatör çatalı, kılıç kullandığı koluna geçecekken yuvarlanarak kendini kurtardı. Minotaurun hayvansal bir hiddetle hırladığını, homur-dandığmı duyabiliyordu.

Caramon ayağa kalkmak için çabalıyor, başını sallayarak kendine gelmeye çalışıyordu ama minotaurun ikinci hamlesini savuşturamayacağını biliyordu. Derken kara bir gövde Kızıl Minotaur ile arasına girdi. Pheragas'ın kılıcı Caramon'un işini bitirecek olan gladyatör çatalının hamlesini keserken çeliğin ışıltısı görüldü. Tökezleyen Caramon nefeslenebilmek için geriledi ve kendisinine destek veren Kiiri'nin serin ellerini hissetti.

"İyi misin?" diye mırıldandı kadın

"Silah!" diyebildi Caramon nefesi arasından; başı hâlâ öğrenin darbesinden dönüyordu..

"Benimkini al," dedi Kiiri, kısa kılıcını Caramon'un eline tutuştururken "Sonra biraz soluklan. Ben Raag'ı hallederim."

Hiddet ve dövüş heyecanıyla çılgına dönen ogre hızla onlara doğru ilerledi; salyalar içindeki ağzı sonuna kadar açıktı.

"Hayır! Senin buna ihtiyacın var..." diye karşı koymaya yel-tendiyse de Kiiri sadece sırıtmakla yetindi.

"Seyret!" dedi hafifçe, sonra Caramon'a büyü dilini çağrıştıran birkaç garip sözcük söyledi. Bu sözlerin hafif bir aksanı vardı, neredeyse elfçe gibi.

Ve aniden Kiiri gözden kaybolmuştu. Yerinde devasa bir dişi ayı duruyordu. Bir an için neler olduğunu anlamakta zorluk çeken Caramon'un nefesi kesildi. Sonra hatırladı: Kiiri bir Sirine'di, ona kılıktan kılığa girme gücü bahşedilmişti.

Arka ayaklan üzerinde duran dişi ayı koca ogreden uzun duruyordu. Gözleri gördükleri karşısında telaşla açılan Raag durdu. Kiiri hiddetle kükredi, parlak dişleri parlıyordu. Dev gibi pençelerinden birini aniden savurup Raag'ı benekli yüzünden yakalayan ayının pençeleri üzerinde güneş ışığı parlıyordu.

Ogre acıyla uludu, pençe yarasından sarımtırak kanlar sızmaya başladı, gözlerinden biri de kanayan bu pelte içinde yok olmuştu. Ayı, öğrenin üzerine atladı. Korkuyla seyreden Caramon sarı renkli deriden, kandan ve kahverengi kürkten başka bir şey göremiyor-du.

Kalabalık da, ilk başlarda zevkle bağırdıkları halde aniden bu dövüşün numaradan olmadığını fark etmişti. Bu gerçekti. İnsanlar ölecekti. Bir anlık, şok dolu bir sessizlik yaşandıktan sonra -orada, burada- birileri tezahüratta bulundu. Kısa bir süre sonra alkış ve bağırış sesleri kulakları sağır ediyordu.

Öte yandan Caramon tribünlerdeki insanları hemen unutmuştu. Elindeki fırsatı derhal fark etti. Artık çıkışı sadece cüce kapatıyordu ve hiddetten çarpılmış da olsa Arack'ın yüzünde de korku vardı. Caramon yanından kolayca geçebilirdi...

Tam o anda minotaurdan bir zevk homurtusu duydu. Dönüp bakan Caramon, Pheragas'ın minotaurun gladyatör çatalının sapını karın boşluğunda yakalamış, acıyla çömeldiğini gördü. Minotaur elindeki çatalı çevirerek silahını öldürmek için kaldırmıştı ama Caramon minotaurun dikkatini dağıtıp hedefini şaşırtacak kadar yüksek sesle bağırmıştı.

Kızıl Minotaur yeni rakibiyle yüzleşmek için döndüğünde kızıl tüylü yüzünde bir tebessüm vardı. Caramon'un sadece kısa bir kılıçla silahlanmış olduğunu gören minotaurun yüzündeki tebessüm arttı. Caramon'a doğru bir hamle yapan minotaur dövüşü hemen bitirmeye bakıyordu. Fakat Caramon büyük bir beceriyle yana çekildi. Ayağını kaldırarak minotaurun diz kapağına bir tekme indirip, dizkapağını parçaladı. Bu son derece acı verici, sakatlayıcı bir darbeydi ve minotauru yere devirmişti.

Düşmanının en azından bir süre için saf dışı kaldığını bilen Caramon, Pheragas'a doğru koştu. Kara adam iki büklüm duruyor, midesini tutuyordu.

"Haydi," diye homurdandı Caramon adama sarılarak. "Senin böyle darbeler aldığını çok gördüm, ayağa kalk da şunu çiğ çiğ ye. Ne var?"

Ama bir cevap gelmedi Caramon adamın bedeninin şiddetle sarsıldığını hissetti, adamın kara derisinin terle parladığım gördü. Sonra Caramon, gladyatör çatalının adamın kolunda kesmiş olduğu, kanayan üç çiziği gördü...

Pheragas bakışlarını arkadaşına kaldırdı. Caramon'un dehşet içindeki bakışını görünce, anlamış olduğunu fark etti. Pheragas damarlarında dolanan zehirin acısıyla sarsılarak dizleri üzerine çöktü. Caramon'un koca kolu adama dolandı.

"Benim...benim kılıcımı al," dedi Pheragas boğulur gibi olarak. "Çabuk ahmak!" Düşmanının çıkardığı seslerden ayağa kalktığını anlayan Caramon sadece bir saniye kadar tereddüt geçirdikten sonra koca kılıcı Pheragas'ın titreyen elinden aldı.

Pheragas acıyla bükülerek devrildi.

Gözyaşları görmesini engelleyen Caramon kılıcı kavrayarak

ayağa kalktı, olduğu yerde döndü ve Kızıl Minotaur'un ani hamlesini kesti. Tek bir bacak üzerinde aksasa da minotaur o kadar güçlüydü ki acı veren yarasını kolaylıkla telafi edebiliyordu. Ayrıca minotaur da kurbanını öldürmek için bir çiziğin yeterli olduğunu biliyordu ve Caramon kılıcını kullanabilmek için gladyatör çatalının menziline girmek zorundaydı.

Yavaş yavaş iki savaşçı birbirleri etrafında dönerek birbirlerine yaklaştılar. Caramon şimdi gerçek kanın görüntüsü karşısında deliler gibi ayaklarını yere vuran, ıslıklar çalan, tezahürat eden kalabalığı duymuyordu. Artık aklında kaçma düşüncesi de yoktu, -hatta- nerede olduğunu bile unutmuştu. Denetimi savaşçı içgüdüsü almıştı. Tek bir şey biliyordu. Öldürmesi lazımdı.

Ve böylece bekledi. Minotaurların tek bir önemli hataları olduğunu öğretmişti Pheragas ona. Kendilerinin diğer tüm ırklardan üstün olduklarına inandıklarından genellikle rakiplerini olduğundan zayıf değerlendirirler. Eğer beklerseniz, hata yaparlar. Kızıl Minotaur da bir istisna değildi. Caramon minotaurun düşüncelerini anladı: Acı ve hiddet, küçük düşmekten duyulan kızgınlık, ahmak ve çelimsiz bir insanın yaşamını bitirmek için duyulan heves.

İki dövüşçü, Caramon'un öğrenin homurtuları ve viyaklamalarından çıkardığı kadarıyla Kiiri'nin hâlâ Raag ile şiddetli bir dövüşe tutuşmuş olduğu yere doğru kayarak, birbirine yaklaşmıştı. Aniden, gözü Kiiri'ye takılan Caramon sarı, vıcık vıcık bir kan gölüne basıp kaydı. Zevkle uluyan Kızıl Minotaur, bu insanın bedenini çatalına geçirmek için ileri doğru bir hamlede bulundu.

Fakat Caramon kayıyormuş numarası yapmıştı. Kılıcı güneşte şimşek gibi çaktı. Kandırılmış olduğunu anlayan minatour ileri doğru yaptığı hamleyi toparlamaya çalıştı. Ama sakat dizini unutmuştu. Dizi ağırlığını taşıyamıyordu; Kızıl Minotaur arena zeminine düştü, Caramon kılıcı ile o hayvani kelleyi bir darbede ayırdı. Kılıcını çekip kurtaran Caramon arkasında korkunç bir hırıltı sesi duydu; dönüp baktığı sırada koca dişi ayının pençelerinin Raagg'ın koca boynunu kavradığını gördü. Başının tek bir hareketiyle Kiiri öğrenin şahdamarını ısırdı. Öğrenin ağzı, kimsenin duyamadığı bir çığlıkla açıldı.

Caramon'un gözüne, sağ yanında bir kıpırtı takıldığında onlara doğru ilerlemeye başlamıştı. Arack yanından geçip giderken bütün

dikkatini toplamıştı; cücenin yüzü keder ve hiddet yüklü çirkin bir maske gibiydi. Caramon bir hançerin cücenin elinde parladığını görünce öne doğru atıldı ama çok geç kalmıştı. Ayının göğsüne saplanan bıçağı durduramadı. Anında cücenin eli kırmızı, ılık kana bulandı. Kocaman dişi ayı acı ve hiddetle kukredi. Koca pençelerinden birini savurdu. Cüceyi yakalayan Kiiri son acı gücüyle Arack'ı kaldırarak arenanın üzerine fırlattı. Cücenin bedeni, kocaman altın anahtarın asılı olduğu Özgürlük Sivrisi'ne çarptı ve sayısız süslü çıkıntılarının birine saplandı. Cüce korkunç bir çığlık attıktan sonra sivri kule olduğu gibi devrilerek aşağıdaki alev dolu çukurlara çarptı.

Göğsündeki derin yaradan kan boşalan Kiiri yere düştü. Kalabalık çıldırmış çığlık çığlığa Caramon'un adını haykırıyordu. Koca adam işitmedi. Eğilerek Kiiri'yi kollarına aldı. Kadının örmüş olduğu büyü çözülmüştü. Ayı yitmişti; Caramon, Kiiri'ye sıkı sıkı sarıldı.

"Kazandın Kiiri," diye fısıldadı Caramon. "Özgürsün."

Bakışlarını ona kaldıran Kiiri gülümsedi. Sonra gözleri açıldı, yaşam gözlerinden gitti. Ölen bakışı gökyüzüne takıldı kaldı; -Caramon'a öyle gelmişti ki- sanki bir şey bekliyordu, sanki artık neyin gelmekte olduğunu biliyordu.

Kadının bedenini kan kaplı arena zeminine uzatan Caramon ayağa kalktı. Pheragas'ın bedeninin son, azap dolu sancıları içinde katılaşmış olduğunu gördü. Kiiri'nin görmeden bakan gözlerini gördü.

"Bütün bunların hesabını vereceksin kardeşim," dedi Caramon yavaşça.

Arkasından bir gürültü yükseldi; sanki fırtınadan önce denizin hiddetli gümbürtüsü gibi. Caramon gaddarca kılıcını kavrayarak karşısına ne gibi bir düşman çıkacaksa çıksın karşılaşmak için arkasına döndü. Ama düşman müşman yoktu; sadece diğer gladyatörler vardı. Caramon'un göz yaşıyla yol yol olmuş, kan revan içindeki yüzünü görünce birer birer yana çekilerek geçmesi için ona yol verdiler.

Onlara bakan Caramon -sonunda- özgür olduğunu fark etti. Kardeşini bulmak için, bu kötülüğe sonsuza kadar bir son vermek için özgürdü. Ruhunun süzülerek yükseldiğini hissetti; ölüm artık ona çok az şey ifade ediyor ve artık hiç korkutmuyordu. Burun deliklerinde kan kokusu vardı; içi de savaşın tatlı çılgınlığıyla dolmuştu.

Artık öç alma duygusuna susayan Caramon arenanın altındaki tünellere men merdivenlere varmak için arenanın kenarına doğru koşarken depremlerin ilki lânetli şehir İstar'ı yıkmaya başlamıştı.

Bölüm 18

Crysania, Tasslehoff'u ne görmüş, ne de duymuştu. Aklı, derinliklerinde dönüp duran, muhteşem mücevherler gibi kıvılcımlar saçan sayısız renkle körleşmişti, çünkü aniden her şeyi anlamıştı. Paladine'ın onu buraya geri getirmesinin nedeni buydu -Kralrahip'in anısını aklamak için değil- onun hatalarından bir şeyler öğrenmesi için getirmişti. Ve kız öğrenmiş olduğunu biliyordu, ta içinde bir ses öğrendiğini söylüyordu. O da tanrılara Beslenebilirdi ve tanrılar ona cevap verirdi -öfkeyle değil- ama güçle! İçindeki soğuk karanlık parçalandı ve içinde kapalı tuttuğu yaratık özgür kalarak gün ışığına çıktı.

Kendisi gözlerinde canlandı: Bir eliyle yukarıda Paladine'ın madalyonununu tutuyor, madalyonun platini güneşte parlıyordu. Kız diğer eliyle inançlılar ordusunu çağırıyordu; onlar da kız onları hayal bile edilemiyecek güzellikteki topraklara götürürken, kızın etrafında hayranlık dolu, saygı duygusuyla yüklü ifadelerle toplanıyordu.

Henüz kapıyı açmak için gerekli Anahtar'a sahip olmadığını biliyordu. Ve burada olmazdı, Tanrıların gazapları burada onun etki edemeyeceği kadar fazlaydı. Ama Anahtarı nereden bulacaktı, hatta kapıyı nerede bulacaktı? Dans edip duran renkler kızın başını döndürmüştü, ne önünü görebiliyor, ne düşünebiliyordu. Derken

bir ses duydu, cılız bir ses; cüppesine asılan minik eller hissetti. "Raistlin..." dediğini duydu sesin, sözlerin gerisi kaybolmuştu. Ama aniden aklı berraklaştı. Renkler yok oldu, aynı ışık gibi; sakin ve ruhunu teskin edici karanlıkta kızı tek başına bıraktı.

"Raistlin," diye mırıldandı kız. "Bana söylemeye çalışmıştı..."

Eller hâlâ ona tutunmuş duruyordu. Ne yaptığının farkına bile varmadan kız elleri üzerinden çekip, yana doğru itti. Raistlin onu Kapı'ya götürebilir, Anahtarı bulmasına yardım edebilirdi. Kötülük kendine döner, demişti Elistan. Yani Raistlin düşünmeden ona yardım edecekti. Elimde iyilik, tüm haşmetimle geri döndüğüm zaman Raistlin de benim kudretimi görecek, anlayacak ve inanacaktır.

"Crysania!"

Yer, Crysania'nın ayakları altında sarsıldı ama kız sarsıntıyı hissetmedi. Bir sesin, öksürüklerle bölünen cılız bir sesin ona seslendiğini duyuyordu.

"Crysania." Yine konuşmuştu. "Çok zaman yok. Acele et!"

Raistlin'in sesi! Etrafına çılgınlar gibi bakman Crysania adamı aradı ama kimseyi göremedi. Sonra adamın, zihninde konuştuğunu, onu yönlendirdiğini anladı. "Raistlin," diye mırıldandı, "seni duyuyorum. Geliyorum."

Arkasını dönerek sıralar arasındaki boşluktan Tapınak'a doğru koştu. Kenderin arkasından seslenişi sağır kulaklara gitti.

"Raistlin mi?" dedi Tas, aklı karışmış, etrafına bakınarak. Sonra anladı. Crysania, Raistlin'e gidiyordu! Her nasılsa Raistlin onu bir çeşit tılsımla çağırıyor, kız da onu bulmaya gidiyordu! Tas da Crysania'nın peşinden Tapınak'ın koridoruna fırladı. Mutlaka kız Raistlin'in aleti tamir etmesini sağlardı...

Koridora çıkınca Tas bir aşağı, bir yukarı bakınarak Crysania'ı hemen buldu. Ama kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı -kız o kadar hızlı koşuyordu ki hemen hemen koridorun sonuna ulaşmıştı.

Aletin kırık parçalarının kesesinde olduğuna emin olduktan sonra Tas tüm ciddiyetiyle Crysania'nın peşinden koşmaya başladı, elinden geldiğince kızın uçuşan beyaz cüppesini gözden kaçırmamaya çalışıyordu.

Ne yazık ki bu pek uzun sürmedi. Kız bir köşeden dönerek gözden kayboldu.

Kender hayatında koşmadığı gibi koşuyordu, hatta Shoikan Korusu'nun dehşetli yaratıklarının peşinden geldiğini hayal

ettiğinde bile böyle koşmamıştı. Tepe saçı arkasında dalgalanıyor, keseleri dört bir yanında deliler gibi çırpınıyor, içindekiler dökülüyor, arkasında yüzüklerden, bileziklerden, takılardan bir iz bırakıyordu.

İçinde sihirli aletin bulunduğu keseyi sıkı sıkı tutan Tas holün sonuna varıp, köşeyi kayarak öyle bir döndü ki, acelesinden tam karşı taraftaki duvara yapıştı. Yo hayır! Kalbi sanki yerinden çıkmış ayaklarının dibine düşmüştü. Huzursuz bir şekilde, kalbinin yerinden kıpırdamamış olmasını diledi. Kalbinin atışları midesini bulandırıyordu.

Hol, hepsi beyaz cüppeler giymiş rahiplerle doluydu! Crysania'yı nasıl ayırdedecekti? Sonra kızı gördü, holün yarısına varmış, siyah saçı meşale ışığında parlıyordu. Aynı zamanda rahiplerin kızın geçişiyle savrulduklarını ve kız koştukça arkasından kaşlarını çatarak baktıklarını da görmüştü.

Yeniden umudu yeşeren Tas kızın peşinden atladı; Crysania ister istemez Tapınak'taki insanların kalabalığıyla yavaşlamak zorunda kalmıştı. Kender hızla insanların yanından geçti; hiddet içinde kendine bağırılmasım duymamazlığa geliyor, kendisine doğru uzanan ellerden ustalıkla sakınıyordu. "Crysania," diye bağırdı çaresizlik içinde.

Holdeki rahiplerin kalabalığı arttı, herkes toprağın bu garip sarsıntıların nedenini anlamak için dışarı çıkmış, bunun neye delalet olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Tas, Crysania'nın birden çok kez durmak zorunda kaldığını, kalabalık arasından yolunu açmaya çalıştığını gördü. Tam kendini kurtarmıştı ki köşeden Kralrahip'e seslenen Cjuarath çıkıp gelmişti. Nereye gittiğine hiç bakmayan Crysania adama çarpınca adam kızı yakaladı.

"Dur! Tatlım," diye bağırdı Quarath kızın bir çeşit krizde olduğunu düşünüp sallayarak.

"Bırak beni!" diye karşı koydu Crysania adamın elinden kurtulmak için.

"Korkudan delirmiş! Onu tutmama yardım edin!" diye seslendi Quarath etrafta durmakta olan birkaç rahibe.

Aniden Tas da, Crysania'nın gerçekten delirmiş gibi göründüğü fark etti. Artık kıza yaklaştıkça, kızın yüzünü seçebiliyordu. Siyah saçları düğüm düğüm olmuş, gözleri fırtına bulutlarını andıran kopkoyu bir gri renge bürünmüş ve yüzü harcadığı

çabayla kızarmıştı. Sanki hiçbir şey duymuyor, belki de tek bir tanesi hariç hiçbir ses ona ulaşamıyordu.

Çjuarath'm emriyle diğer rahipler kızı yakaladı. Anlaşılmaz şeyler bağıran Crysania da onlara karşı koyuyordu. Çaresizliği ona bir güç vermiş, birden daha çok kez ellerinden kurtulur gibi olmuştu. Kızı tutmaya çalışırken kızın beyaz cüppesi ellerinde parçalanmıştı; Tas'a birkaç rahibin yüzünde kanlar görmüş gibi gelmişti. Koşarak tam en yakındaki rahibin sırtına atlayıp onu yüzü koyun yere düşürecekti ki herkesi -hatta Crysania'yı bile-olduğu yere mıhlayan parlak bir ışıkla gözleri kör oldu.

Kimse kıpırdamıyordu. Bir an için Tas'ın bütün duyduğu Crysania'nın bölük pörçük nefes sesiyle onu durdurmaya çalışanların soluklarıydı. Sonra bir ses konuştu.

"Tanrılar geliyor," dedi melodik bir ses ışığın ortasından, "benim buyruğumla..."

Tasslehoff'un ayaklarının altındaki zemin havaya yükselerek kenderi bir tüy gibi savurdu. Yer, Tas'ın yukarı çıktığı hızla alçaklıktan sonra, Tas aşağıya inerken ona doğru yükseldi. Kender yere çarptı, çarpışma küçük bedenindeki nefesini kesmişti.

Hava, toz, cam, kıymık parçalan, çığlıklar, viyaklamalar ve şangırtılarla infilak etti. Tas, nefes alabilmek için uğraşmaktan başka bir şey yapamıyordu. Mermer zemin altında hoplayıp zıplarken bütün yapabildiği yere yatmak ve sütunların çatlayıp ufalandığını, duvarların patladığını, direklerin devrildiğini ve insanların öldüğünü seyretmekti.

İstar Tapınağı çöküyordu.

Dizleri ve elleri üzerinde emekleyen Tas, Crysania'yı gözden kaybetmemek için çaresizlik içinde uğraşıyordu. Kız etrafında olup bitenlerden habersiz görünüyordu. Onu tutanlar, yaşadıkları dehşet içinde kızı bırakmışlar Crysania da hâlâ, sadece Raistlin'in sesini duyduğu için yeniden yola koyulmuştu. Tas seslendi; Cjuarath kıza doğru atılıyordu ama daha Rahip kıza doğru bir hamlede bulunurken kızın yanındaki mermer bir sütun devrildi, düştü.

Tas nefesini tutmuştu. Bir an için bir şey göremedi, sonra mermer tozu çöktü. Quarath artık yere uzanmış kanlı bir öbekten başka bir şey değildi. Yara almamış olduğu belli olan Crysania durmuş, sıçrayan kanı beyaz cüppesinin her yanına bulaşmış olan elfe uykudaymış gibi bakıyordu.

"Crysania!" diye bağırdı Tasslehoff kaba bir sesle. Ama kız ona

dikkat etmedi bile. Dönerek yıkıntılar arasından, görmeyen gözlerle ve artık her zamankinden daha acil bir şekilde kendisine sesle^ nen sesten başkasını duymadan ileri doğru sendeliyordu.

Bir gayret ayağa kalkan, her yanı yara bere ve acılar içindeki,! Tas kızın peşinden koştu. Holün sonuna yaklaşınca Crysania'nın sağa dönerek merdivenlerden indiğini gördü. Kızı izlemeden önce Tas merakına yenilerek bir cesaret arkasına göz attı.

Parlak ışık hâlâ koridoru dolduruyor, ölmüş ve ölmekte olanların bedenlerini aydınlatıyordu. Tapınak'ın

duvarlarındaki çatlaklar genişliyor, tavan sarkıyor, havayı toz duman boğuyordu. Ve o ışığın içinde Tas hâlâ sesi duyabiliyordu ama artık o tatlı ezgisi solmuştu. Kaba, tiz ve ayarsız çıkıyordu.

"Tanrılar geldi..."

Büyük arenanın dışında Caramon ölüme boğulmuş caddeler arasında İstar'da koşturuyordu. Crysania gibi onun da aklı Raistlin'in sesini duyuyordu. Ama ses onu çağırmıyordu. Hayır, Caramon bu sesi analarının rahminde duyduğu gibi duyuyordu; ikizinin sesini, paylaştıkları kanın sesini duyuyordu.

O yüzden Caramon ölenlerin çığlıklarına, enkaz altında kalanların yakarışlarına hiç kulak asmadı. Etrafında olup bitene hiç dikkat etmedi. Binalar üzerine yıkıldı, taşlar onu teyet geçerek yola saplandı. Kısa bir süre sonra bedeninin üst kısmı ve kolları küçük sıyrıklardan kan içinde kalmıştı. Bacakları yüzlerce yerden kesilmişti.

Ama o durmadı. Acıyı hissetmiyordu bile.. Döküntüler üzerine tırmanarak, koca ahşap kirişleri kaldırıp kenara atan Caramon yavaş yavaş İstar'ın caddelerinden tam önünde güneşin altında parlayan Tapınak'a doğru ilerledi. Elinde kana bulanmış bir kılıç tutuyordu.

Tasslehoff, Crysania'ı yerin ta dibine kadar -ya da kendere öyle gelmişti- izledi. Tapınak'ta öyle yerler olduğunu bile bilmiyordu; o kadar dolandığı halde nasıl oldu da bu gizli merdivenleri bulamamış olduğuna hayret etmişti. Ayrıca nasıl olup da Crysania'nın bunların varlığından haberdar olduğuna da hayret etmişti. Tas'm kender gözlerine görünmeyen gizli kapılardan geçmişti.

Depremler durdu, Tapınak o dehşet verici anıyla bir an daha fazla sarsıldıktan sonra bir kez daha hareketsizdi. Dışarısı ölüm ve karmaşa içindeydi ama içeride her şey hareketsiz ve sakindi. Tas'a, sanki dün-yadaki her şey nefesini tutmuş bekliyormuş gibi geldi...

Burada, aşağıda -burası dediği yer her neresiyse- Tas çok az hasar görüyordu; belki de burasının bu kadar yerin altında olmasından kaynaklanıyordu bu. Havada bulut halinde gezen tozlar nefes almayı, görmeyi zorlaştırıyor; zaman zaman duvarda bir çatlak beliriyor ya da bir meşale yere düşüyordu. Fakat meşalelerin çoğu hâlâ duvardaki yerlerinde duruyor, hâlâ yanıyor ve hareket halindeki toza meşum bir parlaklık veriyordu.

Tas kısa bir süre sonra bütün yönlerini ve nerede olduğunun bilincini kaybetse de Crysania hiç duraksamıyor, tereddüt etmiyor hızla ilerliyordu. Kıza ayak uydurmak ona kolay gelmişti ama gittikçe daha çok yoruluyordu ve bir an önce gidecekleri yere varmayı dilemeye başlamıştı. Kaburgaları feci şekilde ağrıyordu. Aldığı her nefes ateş gibi yakıyor, bacakları sanki kalın bacaklı, demir yapılı bir cücenin bacaklarıymış gibi ağır geliyordu.

Ağrılar içindeki kaslarını hareket etmeye zorlayarak Crysania'yı bir dizi mermer merdivenden daha takip etti. Merdivenlerin dibine gelince, yorgun argın bakman Tas'm bir an için yüreği hopladı. Allahtan artık başka bir merdivene değil de bir duvara dayanan dar ve karanlık bir koridordaydılar!

Burada, karanlık bir kapının üzerinde tek bir meşale yanıyordu.

Memnuniyet ifade eden bir çığlıkla kapıdan geçen Crysania gerisindeki karanlıkta kayboldu.

"Tabii ya!" diye fark etti Tas memnuniyetle. "Raistlin'in labo-ratuvarı! Burada, aşağıda olmalı."

Tam ileri doğru aceleyle atılmış, kapıya yaklaşmıştı ki kocaman, karanlık bir suret arkasından ona doğru yaklaşarak, yakaladı. Tas yere yuvarlandı, kaburgalarındaki ağrı nefesinin kesilmesine neden olmuştu.

Acısıyla savaşarak bakışlarını kaldıran kender altın bir zırhın ışıltısını ve bir kılıçtan yansıyan meşale pırıltısını gördü. Adamın bronz ve adaleli bedenini tanımıştı ama yüzü -tanıdık gelmesi gereken yüzü- Tas'm o güne kadar hiç görmediği birine aitti.

"Caramon?" diye fısıldadı adam yanından gelip geçerken. Fakat Caramon onu ne görmüş, ne de duymuştu. Tas deliler gibi ayağa kalkmaya uğraştı.

Sonra artçı bir şok vurdu ve zemin Tas'm ayaklarının altından kayıp gitti. Geriye duvara doğru savrulan Tas tepesinden bir çatırtı sesi duydu de tavanın bel vermeye başladığını gördü.

Bolüm 19

"Caramon!" diye bağırdı ama sesi ü/erine devrilip başına çarpan kütükler arasında boğuldu. Tas tüm ağrısına rağmen şuurunu kaybetmemek için uğraştı. Fakat artık bu rezilliğe daha fazla ta-hammül etmek istemeyen beyni ışıkları söndürdü. Tas karanlığ çöktü.

ihnindeki Raistlin'in sakin sesi onu ölümden ve yokoluştan çekerken, Crysania, Tapınak'in en dibinde duran odaya doğru tereddütsüzce koştu. Ama, içeri girerken, istekli adımları duraksadı. Tereddütlü bir şekilde çevresine bakındı, nabzı boğazına acı verircesine atıyordu.

Parçalanan Tapınak'ın dehşetine karşı kör olmuştu. Şimdi bile, elbisesindeki kana bakıyor ve nasıl olduğunu hatırlayamıyordu. Ama burada, bu odada, her ne kadar ışık sadece büyülü bir asanın tepesindeki kristalden yayılıyor olsa da, eşyalar canlı bir parlaklık içinde duruyordu. Çevresine bakındı, bir kötülük hissiyle sindi, kendisini kapının ötesine yürümeye zorlayamıyordu.

Aniden, bir ses duydu ve omuzuna dokunan bir eli hissetti. Korkuyla döndü, hücrelerinde tuzağa düşürülmüş, yaşayan, karanlık, şekilsiz yaratıklar gördü. Kızın ılık kanının kokusunu alıyorlardı, asanın ışığında kıpırdandılar, ve kızın hissettiği onlardan birisinin kavrayan elinin dokunuşuydu. Crysania, ürpererek, geri gitti ve sert bir şeye çarptı.

Çarptığı, bir zamanlar genç bir adamın olması gereken bir vücudun durduğu açık bir tabuttu. Ama derisi kemiklerinin üzerinde bir parşömen gibi gerilmişti, ağzı korkunç, sessiz bir çığlık

atar gibi açıktı. Yer ayaklarının altında yalpaladı ve tabuttaki gövde vahşice havaya zıplayıp, boş göz yuvalarından kıza bak-

maya başladı.

Crysania güçlükle soluk aldı, boğazından hiçbir ses çıkmıyordu, terli vücudunda buz gibi bir ürperti dolaşıyordu. Titreyen elleriyle başını tutarak, gözlerini bu korkunç manzarayı gizlemek için sımsıkı yumdu. Dünya uzaklara doğru kaymaya başladı, o anda yu-muşak bir ses duydu.

"Gel, tatlım," dedi zihnindeki ses. "Gel. Şimdi, benimle güvendesin. Fistandatilus'un kötülüğünün yaratıkları ben buradayken sana zarar veremezler."

Crysania yaşamın vücuduna geri geldiğini hissetti. Raistlin'in sesi onu rahatlatmıştı. O hastalıklıklı an geçmişti, yer sallanmayı kesmişti, tozlar yatışmıştı. Dünya yavaş yavaş ölümcül bir sessizliğe bürünmüştü.

Neyse ki, Crysania gözlerini açtı. Raistlin'in ondan biraz uzakta durduğunu gördü, kızı kukuletalı kafasının gölgelerinden izliyor, gözleri asasının ışığında parıldıyordu. Ama, yine de, Crysania ona baktığında, kafeslerdeki şekillerin kıvrandığını görür gibi oldu. Ürpertiyle, gözlerini Raistlin'in soluk yüzüne dikti.

"Fistandantilus?" diye sordu kuru dudaklarının arasından.

"Bunu o mu yaptı?"

"Evet, bu laboratuvar onun," diye soğukça cevapladı Raistlin.

"Yıllar ve yıllar önce yarattıklarından birisi. Rahiplerden habersizce, muhteşem büyüsüyle bir solucan gibi Tapınak'm altını oydu, sert kayaları eritti, bunları merdivenlere ve gizli kapılara çevirdi, bunların varlığını sadece birkaç kişi bilsin diye büyüler yaptı".

Crysania, Raistlin ışığa doğru dönerken yüzündeki ince dudaklarında şeytani bir gülümseme gördü.

"Tüm bu yıllar boyunca sadece birkaç kişiye burayı gösterdi. Sadece işe yarayan bazı çırakların bu sırn onunla paylaşmasına izin verildi." Raistlin ürperdi. "Ve hiç biri bunu anlatacak kadar yaşaya-madı." Adamın sesi yumuşadı. "Ancak, Fistandantilus bir hata yaptı. Bunu genç bir çırağına gösterdi. Sağlıksız, zeki, sivri" dilli bir genç adama ki o, gizli koridorların her kıvrımını ve her dönüşü ezberledi ve gizli kapıları açan her büyünün her sözünü de ezberledi, bunları defalarca ve defalarca kendi kendine tekrar etti, hafızasına kazıdı, uyumadan önce, geceden geceye. Ve böylece, biz burada duruyoruz, sen ve ben, tanrıların öfkesinden uzakta -şu an için- güvende.

Eliyle bir hareket yaparak, Crysania'ya odanın geri tarafında,

kendisinin durduğu süslü tahta oyma masanın yanına gelmesini işaret etti. Üzerinde, adamın okuduğu gümüş ciltli bir büyü kitabı duruyordu. Gümüş tozlardan bir daire masanın çevresine yayılmıştı.

"Doğru. Gözlerini benim üzerimde tut. Böylece karanlık o denli korku verici olmaz, değil mi?" dedi.

Crysania cevap veremedi. Bir kez daha onun zayıflığını görmesine, gözlerinden kızın istediğinden daha fazlasını okumasına izin verdiğinin farkına vardı. Yüzü kızararak, çabucak kafasını diğer tarafa çevirdi.

"Be - ben sadece ürktüm. Hepsi bu," dedi. Ama arkasındaki tabuta bakarkenki ürpertisini bastıramadı. "Ne - veya neydi bu?" diye korkuyla fısıldadı."

"Şüphesiz, Fistandantilus'un çıraklarından biri," diye cevapladı Raistlin. "Büyücü kendi yaşamını uzatabilmek için onun yaşam enerjisini çekmiş. Bu onun... sık sık... yaptığı bir şeydi."

Raistlin aksırdı, gözleri korkunç bir anıyla gölgelenip karardı, ve Crysania, adamın genellikle kayıtsız olan yüzünde bir korku dalgası ve acı gördü. Ama daha fazlasını soramadan, kapının olduğu yerden bir çatırtı sesi geldi. Kara cüppeli büyücü çabucak kendine hakim oldu. Bakışları Crysania'nın arkasında bir noktaya yöneldi.

"Ah, gir, kardeşim. Ben de tam şimdi doğal olarak seni aklıma getiren sınavını düşünüyordum."

"Caramon!" Rahatlamanın verdiği solukla, Crysania koca adamın sert, teminat verici varlığını, iyi

huyluluğunu, rahatlatıcı bir doğası olan yüzünü karşılamak üzere döndü. Ancak, kızın karşılama sözleri dudaklarında oluverdi, savaşçının gelişiyle sadece daha derinleşen bir karanlığın içinde yutuluverdi.

"Sınavlardan bahsederken, seninkinden canlı kurtulduğuna sevindim, kardeşim," dedi Raistlin, şeytani gülümsemesi geri gelirken.

"Bu hanım,"-Crysania'ya bakarak- "gideceğimiz yerde bir muhafıza gereksinim duyacak. Bildiğim ve güvenebileceğim birisine sahip olmanın benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam."

Crysania bu korkunç alay karşısında büzüldü ve Caramon'un Raistlin'in sözleri sanki etine atılan küçük zehirli oklarmışcasma geri çekildiğini gördü. Büyücü, gerçi bunu ne farketmiş ne de

aldırıyormuş göründü. Büyü kitabını okuyor, yumuşak sesiyle mırıldanıyor, o narin elleriyle havaya şekiller çiziyordu.

"Evet, sınavında yaşamayı başardım," dedi Caramon sakince. Odaya girerek, asanın ışığında durdu. Crysania korkuyla nefesini tuttu.

"Raistlin!" diye bağırdı kız gerileyerek, koca adam elinde kanlı kılıcı yavaşça ilerlerken. "Raistlin, bak!" dedi Crysania, büyücünün durduğu masanın yanına doğru sendeleyerek giderken bilmeden gümüş toz dairenin içine adım atmıştı.

Büyücü konuşmasının kesilmesine kızmış gözlerle onlara baktı.

"Sınavından sağ çıktım," diye tekrarladı Caramon, "aynı senin Kule'deki Sınav'dan sağ çıktığın gibi. Orada senin vücudunu paramparça etmişlerdi. Burada, sen kalbimi paramparça ettin. Şimdi onun yerinde hiçbirşey yok, sadece senin cübben kadar kara, soğuk bir boşluk var. Ve bu kılıcın kenarları gibi, kanla kaplanmış. Zavallı bir minotaurun çöküşü bu kılıçta son buldu. Bir dost benim için yaşamını verdi, bir diğeri kollarımda öldü. Kendefi ölümüne yol-ladın, değil mi? Ve daha kaç tanesi senin şeytani düzenlemelerin için öldü?" Caramon'un sesi ölümcül bir fısıltıya dönüştü. "Burda biter, kardeşim. Artık hiçkimse senin yüzünden ölmeyecek. Ben hariç. Uyumlu, değil mi Raist? Bu dünyaya beraber geldik, beraber terkedeceğiz."

İleri doğru bir adım daha attı. Raistlin konuşmak üzereydi, ama Caramon sözünü kesti. "Büyülerini beni durdurmak için kullanamazsın, bu sefer değil! Yapmayı planladığın bu büyüyü biliyorum. Tüm gücünü alacağını, tüm konsantrasyonunu gerektirdiğini biliyorum. Eğer bana karşı en küçük bir büyü kırıntısı bile kullanmaya kalkarsan, bu yeri terketmeye gücün kalmayacak, ve benim amacım, tümüyle başarıya ulaşacak. Eğer benim ellerimde ölmezsen, tanrıların elinde öleceksin. "

Raistlin kardeşine yorum yapmadan dik dik baktı, sonra, omuz silkerek, kitaplarını okumaya döndü. Caramon ileriye doğru bir adım daha attığında, ve Raistlin adamın altın zırhının tıngırtısını duyduğunda, büyücü kızgınlıkla iç çekerek ikizine baktı. Gözleri, odadaki tek ışık noktalarıymışcasına, kukuletasının derinliklerin de parıldıyordu.

"Hatalısın, kardeşim," dedi Raistlin yumuşakça. "Ölecek biri daha var." Adamın ayna gibi bakışları iki kardeşin arasında duran,

karanlığın ortasında beyaz cüppesiyle parıldayan Crysania'ya döndü.

Caramon'un gözleri Crysania'ya bakarken merhametle yumuşamıştı, ama yüzündeki gerilim değişimedi. "Tanrılar, onu kendilerine alırlar," dedi nazikçe O gerçek bir rahibe. Afet'te gerçek rahiplerin ve rahibelerin hiçbiri ölmedi. Par-Salian'ın onu geçmişe yollamasının sebebi bu. "Elini kaldırarak işaret etti, "Bak, biri orada duruyor, bekliyor."

Crysania'mn Loralon'un varlığını hissetmek için dönüp bakmasına gerek yoktu.

"Ona git, "Saygıdeğer Rahibe," dedi Caramon kıza, "Sizin yeriniz ışığın içinde ," buradaki karanlıkta değil."

Raistlin hiçbirşey söylemedi, herhangi bir heyecan belirtisi göstermedi, sadece sakince masasında durdu, narin eli büyü kitabının üstünde dinleniyordu.

Crysania hareket etmedi. Caramon'un sözleri ruhunu, Yüksek Büyücülük Kulesinin üzerinde uçan şeytani bir yaratığın kanatları gibi vuruyordu. Sözcükleri duyuyordu ama hiçbirisinin ne anlama geldiğini çıkaramıyordu. Tek görebildiği kendisiydi, ellerinde parıldayan ışığı tutuyor, insanlara liderlik ediyordu. Anahtar... Büyülü Geçiş Kapısı... Kız Raistlin'in anahtarı elinde tuttuğunu gördü, adamın onu eliyle

çağırdığını gördü. Bir kez daha, yüzünün ön tarafında, Raistlin'in dudaklarının o yakıcı dokunuşunu hissetti.

Bir ışık titreşti ve yokoldu. Loralon gitmişti.

"Yapamam," demeyi denedi Crysania, ama hiç sesi çıkmadı. Çıkmasına da gerek yoktu. Caramon anlamıştı. Adam, tereddüt edip, son bir an daha uzun uzun kıza baktı ve içini çekti.

"Öyle olsun," dedi Caramon soğukça, gümüş çembere girerken. "Bir ölüm daha bizler için fazla bir sorun olmayacak, değil mi, kardeşim?"

Crysania asanın ışığındaki kılıcın kanlı çeliğinin parlaklığına büyülenmişcesine dik dik baktı. Net bir şekilde bunun vücudunu parçaladığını hayal edebiliyordu, Caramon'un gözlerine bakınca, aynı şeyi adamın da hayal edebildiğini ve bunun onun fikrini değiştirmediğini gördü. Kız adam için hiçbirşey değildi, yaşayan, soluk alan bir insan bile değildi. Kız sadece, adamı gerçek hedefinden, kardeşinden uzak tutan, yolunun üzerindeki küçük bir engeldi.

409

Ne korkunç bir nefret, diye düşündü Crysania ve şimdi kendine çok yakın olan gözlerin derinliklerine baktığında aniden herşeyi kavrayıverdi - ne korkunç bir sevgi!

Caramon, uzanmış eliyle kıza doğru bir hamle yapıp, onu kenara fırlatmayı düşündü. Paniğinden kurtulan Crysania, adamın hamlesinden kaçındı, onu tutmak için hiçbir hareket yapmayan gerideki Raistlin'e doğru tökezleyerek geriledi. Caramon'un eli sadece kızın cüppesinin kolunu yakalayabildi ve yırtarak koparttı. Öfkeyle beyaz elbise parçasını yere fırlattı ve artık, Crysania ölmesi gerektiğini biliyordu. Ama, yine de vücudunu büyücüyle kardeşi arasında tutmaya devam etti.

Caramon'un kılıcı parladı.

Çaresizlikle, Crysania boynunda takılı olan Paladine'ın madalyonunu sıkıca kavradı. "Dur!" diye haykırdı 'emir sözcüğünü/ gözlerini korkuyla kapatmışken. Vücudu korkudan büzülmüş, çeliğin gövdesini bölerken duyacağı korkunç acı için bekliyordu. Bir anda, bir inilti ve bir kılıcın taş zemine düşerken çıkardığı sesi işitti. Rahatlama duygusu kızı zayıf ve çaresiz bırakırken dalga dalga vücudunu kapladı. Hıçkırarak yere düştüğünü hissetti.

Ama narin eller onu yakaladı; ince kaslı kollar kızı kendine çekti, yumuşak bir ses zaferle kızın adını andı. Ilık bir karanlık tarafından sarıldı, ılık karanlık onu boğuyordu, derine ve daha derine batırıyordu. Ve kulaklarında, büyünün garip dilinde fısıldanan sözlerini duydu.

Örümcekler gibi veya elleriyle okşar gibi, sözcükler vücudunda dolaştı. Sözcüklerin ezgisi gitgide daha yüksek bir tona büründü, Raistlin'in sesi daha güçlü çıkmaya başladı. Gümüş ışık yandı ve kayboldu. Raistlin'in Crysania'yı tutan kolları coşkuyla sıkmaya başladı ve kız kendi çevresinde bir coşkuya kapıl-mışcasına bükülüyor, bükülüyordu. Adamla karanlığın içinde dönüp duruyordu.

Kız kollarını adama dolayıp, başını göğsüne yaslayarak kendini karanlığın içinde batmaya bıraktı. Düşerken, büyünün sözleri, kanının ve Tapınak'taki taşların şarkılarıyla karışıyordu...

Sonra birden, tek bir kulak tırmalayıcı nota, kaba bir kalp parçalayıcı inilti duydu.

Taslehoff Burfoot taşların şarkısını duydu ve düşteymişcesine gülümsedi. Bir fare olduğunu hatırladı, taşlar şarkı söylerken gümüş tozlara doğru atıldı...

Tas aniden uyanıverdi. Sert, taş bir zeminde yatıyordu, üstü başı toz ve yıkıntılarla kaplanmıştı. Altındaki toprak bir kez daha sallanmaya ve titremeye başlıyordu. Tas, garip ve tanıdık olmayan korku duygusunun içinde oluştuğunu hissetti, bu sefer bunun tanrıların işi olduğunu biliyordu. Bu kez deprem sona ermeyecekti.

"Crysania! Caramon!" diye bağırdı Tas, ama yalnızca kendi cırtlak sesinin titreyen duvarlardaki boşluklardan zıplayarak geri gelen yankısını duydu.

Sendeleyerek ve başındaki acıya aldırmamaya çalışarak ayağa kalktı. Tas, Crysania'nın girdiği karanlık odanın kapısındaki meşalenin hala parıldamakta olduğunu gördü. Crysania içeri girmişti ve binanın bu kısmı, toprağın yukarı aşağı şiddetli sarsıntılarında zarar görmemiş tek parçası gibi duruyordu. Büyü, diye düşündü Tas belirsizce, içeri giriş yolunu açarak odaya daldı. İçerideki büyücülük eşyalarını tanıyordu. Bir yaşam izi arandı, ama tek gördüğü kendilerini hücre kapılarına vurup duran, azap dolu varoluşlarının sonunun çok yakın olduğunu anlayan ama yine de ne kadar acı verici olursa olsun yaşamlarından vazgeçmekte isteksiz olan kafeslerdeki korkunç yaratıklardı.

Tas dehşet içinde çevresine bakındı. Herkes nereye gitmişti?

"Caramon?" dedi kısık bir sesle. Ama cevap yoktu, sadece yer sallanırken gitgide daha kötü olan uzak bir

gümbürtü vardı. O anda, dışarıdaki meşalenin loş ışığında, Tas bir masanın yanında parıldayan bir metal gördü. Yerde emekleyerek, buna ulaştı.

Elleri bir gladyatörün kılıcının altın kabzasının üzerinde kapandı. Destek olsun diye arkasındaki masaya yaslanarak, kılıcın kanla kararmış gümüş keskin kenarlarına baktı. O anda, kılıcın altında yerde yatan başka bir şeyi kaldırdı - beyaz bir elbisenin parçası. Meşale ışığında net bir şekilde Paladine'ın sembolünün altın nakışlarla parıldadığını gördü.

Yerde bir toz çemberi vardı, tozlar bir zamanlar gümüş olabilirdi ama şimdi yanıp kapkara olmuşlardı.

"Gitmişler," dedi Tas yumuşak bir sesle kafeslerdeki garip yaratıklara. "Gitmişler... Ben tümüyle yalnızım."

Toprağın ani bir sarsıntısı kenderi elleri ve dizleri üzerinde yere devirdi. Tas'in kafasını kaldırmasına yol açan neredeyse onu sağır edecek derece güçlü bir kopma ve yırtılma sesi geldi. Tavana korku ve merakla bakarken, bir anda tavan ortadan yarıldı. Kaya çatladı.

410

411

Tapınak'ın temeli ayrıldı.

Sonra Tapınak parçalandı. Duvarlar parçalar halinde aktı. Mermerler ayrıldı. Gün batımında ölecek olan bir gül gibi, sabah ışığında açılan gülün taç yaprakları gibi kat be kat patlamalarla açıldı. Kenderin bakışları bu dehşetli gelişmeleri izledi, ta ki sonunda, Tapmak'm en büyük kulesi ayrılarak, depremden çok daha tahrip edici bir şekilde gürültüyle yere doğru devrilene dek...

Uzun zaman önce ölmüş şeytani bir büyücünün yaptığı karanlık büyülerle korunan Fistandantilus'un laboratuvarmda Tas,hareket edemez bir halde, yukarılara gökyüzüne baktı.

Ve gökyüzünün ateş yağdırmaya başladığını gördü.